Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

Çirkin Güzel

Aşka Uyanış

ASLIHAN AKAGÖZ

OK

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

"Bir daha kimsenin seni benim üzdüğüm gibi üzmesine izin verme," diyerek Melike'nin hayatından çıkıp gitmiştir Çağrı. Gitmenin hiçbir derde çare olamayacağını bile bile kendine başka bir şehirde, yeni bir hayat kurmuştur.

O hayatta Melike'nin olmaması ise en büyük eksiğidir... Melike ise henüz ayrılığın acısını atlatamadan sevdiği adamın mektubuyla derinden sarsılmıştır. Yüreği Çağrı'nın peşinden gitmek için can atarken, o mantığını dinleyip aşkından vazgeçmeyi seçmiştir lakin günler ve geceler boyu duyduğu o yoğun özlemi dindirebilmeyi hiçbir şekilde başaramamıştır.

Sonra bir gün genç çiftin ortak bir kararla ayırdıkları yolları, kaderin oyunuyla aynı noktada tekrar birleşir... Geçmişin acılarını unutup birlikte yeni bir başlangıç yapmaları mümkün olacak mıdır?

Peki ya aşk bir yolunu bulup tekrar iki yürekte o en saf haliyle var olmayı başarabilecek midir?

"Seni ömrümün sonuna kadar beklerim. Bu zamana kadar nasıl beklediysem, bir o kadar daha beklerim. Yeter ki sen bana gelmekten hiç vazgeçme."

Optimum Kitap

İnternet Satışı www.kitapsihirbazı.com
facebook.com/optimumkitap
twitter.com/optimumkitap
www.optimumkitap.com

20 TL

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

Optimum Kitap: 034
Türk Edebiyatı: 005

ÇİRKİN GÜZEL AŞKA UYANIŞ
ASLIHAN AKAGÖZ

Yayma Hazırlayan: Seda Akdoğan
Editör: Şafak Tahmaz
Redaksiyon: Emine Kibar
Sayfa Tasarımı: Faas Butik Ajans
Kapak Tasarım: Abdullah Dede

Basım: 2014
ISBN: 978-605-4688-33-3
YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 24408
© **Türkçe Yayım Hakkı:** Hayat Yayın Dağıtım Pazarlama San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Copyright © 2014, Aslıhan Akagöz, Hayat Yayın Dağıtım
Optimum Kitap, Hayat Yayın Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti. Markasıdır.

Basım ve Cilt: Sonsuz Matbaacılık
Sertifika No: 28487
Topkapı Davutpaşa Cad.
Güven Sanayi Sitesi C Blok No:291
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28

© Kısa tanıtım alıntıları dışında yayınevinden yazılı izin alınmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz.
OPTİMUM KİTAP
Cevizli Mah. Fatih Cad. Atilla Sok. No:1
Maltepe / İSTANBUL
Tel: 0 216 442 16 42 Fax: 0 216 442 16 42
www.**optimumkitap**.com / info@optimumkitap.com

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

ÇİRKİN GÜZEL

Aşka Uyanış

ASLIHAN AKAGÖZ

Optimum Kitap

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

Yazmak benim için her zaman yeni bir dünyaya açılan bir kapı oldu. Mutlu olmak için, yazdım. Mutlu etmek için, yazdım. Sonunda mutluluğu çoğaltarak arttırmak için yazdıklarımın kağıt kokusuyla buluşmasını arzu ettim ve ne mutlu ki bu yolda bir an olsun yalnız bırakılmadım.

Hayatımın her önemli anında desteklerini benden eksik etmeyen, başta annem, babam ve erkek kardeşlerim olmak üzere, tüm aileme çok teşekkür ederim. İyi ki varsınız ve iyi ki benim ailemsiniz...

Kitabın çıkma sürecinde varlıklarıyla hep yanımda yer alan ve bana inanılmaz moral kaynağı olan canım arkadaşlarım, çok teşekkürler. Tek tek isim sayarak birinizi unutma riskini göze alamadım. Sizler kendinizi zaten biliyorsunuz.

Sanal mecralarda tanışsak da, sanki gerçek hayatta da birbirimizi çok yakından tanıyormuş gibi hissettiğim değerli arkadaşlarıma da yürekten teşekkürler. O kadar çoksunuz ki yine birinizi unutmaktan korktuğum için isimlerinizi sıralayamıyorum.

Bugüne kadar hikayelerimi özgürce yayımlamama izin verdikleri ve aynı şekilde destekleriyle benimle olduğu gibi, diğer amatör yazarların da yanında yer aldıkları için hikâye siteleri Bizim Hikayelerimiz, Hayalmahsulleri, Kalemkurdu ve Facebook sayfası Rengârenk Hikayeler yöneticilerine yürekten teşekkürler.

Ayrıca yayınevim Optimum Kitap yöneticileri ve çalışanlarına, yazdıklarımı sizlerle buluşturabilmem için vermiş oldukları tüm emekler için teşekkür ederim.

En büyük teşekkürüm ise hiç kuşkusuz gerek kendi sayfalarımda, gerekse saymış olduğum diğer platformlarda, yorumlarıyla yüzümü her zaman gülümseten, yazdıklarıma verdikleri destekle iyi ki yazıyorum dedirten tüm okuyucularıma ait. İyi ki varsınız... Hayatımda hep olmanız dileğiyle... Çok teşekkür ederim...

Mutluluk yakanızı hiç bırakmasın.

ASLIHAN AKAGÖZ

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

Bölüm Bir

Odasının penceresini sonuna kadar açarak İstanbul'un o serin sonbahar havasını içeriye davet etti. Hava soğuk olmasına rağmen, âdeta Melike'nin içini rahatlatacak bir özelliğe de sahipti. Ne zaman boğulduğunu hissetse aynı şu anda olduğu gibi temiz havayı iliklerine çekmekte buluyordu çareyi. Bu kendisine çok iyi geliyordu.

Zaten hayattan zevk almasını sağlayan şeyler bir elin beş parmağını geçmeyecek kadar azdı. Çağrı'nın hayatından tümüyle çıkıp gittiği o günden bu yana sessiz sakin bir yaşamı tercih eder olmuştu. Tüm gün kendisini işlerine veriyor, akşamları da evinin o güvenli sıcaklığına sığınıyordu. Son iki yılın her bir gününü bu şekilde geçirmişti. Daha bu genç yaşında deyim yerindeyse ihtiyar bir kadına dönüşmüştü. Bu durumdan genç kadının bir şikayeti yoktu. Başka türlü olmasını zaten istemiyordu.

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

O kötü günü hatırladığında hâlâ kalbi acıyordu. Ayrılığın acısını yaşayamadan öğrendiklerinin şokunu atlatması gerekmişti. Oysa Çağrı'nın böyle bir geçmişe sahip olduğunu aklının ucundan bile geçiremezdi. Geçmişteki o küçük çocuk için içi kan ağlasa da sevdiği adamı tekrar hayatına dahil etmek adına bir adım atamamıştı. Adeta donup kalmıştı. Sonraları onun ne yaptığını, nerede yaşadığını deli gibi merak etse de, bunun için çabalamayı da kendine yasaklamıştı. Artık kabullenmesi gerekiyordu: Çağrı'yla ortak bir gelecekleri olamazdı. Onlar birbirlerinin hayatlarına ait değillerdi. Bu yüzden iki yıldır bu aşkı kalbine gömmek için elinden gelen ne varsa yapmaya çalışmıştı; ama bu konuda pek başarılı olamadığını biliyordu çünkü ne zaman Çağrı'nın adı geçse ya da onu hatırlatacak bir şeylerle karşılaşsa, kalbi yerinden çıkacakmışcasına atmaya başlıyordu. Bunu engellemek Melike'nin elinde değildi. Bu yüzden çoktan bu duruma alışmıştı.

Odanın kapısının tıklatıldığını duyduğunda, hafifçe irkilerek arkasına doğru döndü. Asistanı Ayça'nın elinde bir not defteriyle içeriye girdiğini gördü.

"Melike Hanım, Ömer Alptuğ'un asistanı, patronunun bugünkü toplantıya katılamayacağını bildirdi. Ömer Bey'in çok önemli bir işi çıkmış ve sabahki uçakla Türkiye'ye gelememiş. Bu yüzden toplantıyı yarına erteleyip erteleyemeyeceğimizi soruyor."

Melike elini beline götürdüğünde sinirlenmemeye çalışıyordu. Çünkü bu toplantının kaçıncı ertelenişi olacağını bile bilmiyordu. Saymayı bırakalı çok olmuştu.

Bir tatil köyü projesinde Ömer Alptuğ'un şirketiyle ortak olarak çalışacaklardı ama bunun öncesinde her iki tarafın-

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

da bir araya gelip önemli hususları konuşmaları şarttı. Ömer Bey yurtdışındaki şirketini bırakıp da İstanbul'a gelecek zamanı bile bulamıyordu.

"Peki, bir kez daha öyle yapalım; ama bunun son erteleme olduğunu bildir onlara Ayça. Bir kez daha bu erteleme olursa, daha başlamadan ortaklığımız sona ermiş demektir."

Patronunun sözlerini başıyla onaylayarak "Peki efendim." dedi ve ardından geldiği gibi sessizce odadan çıkıp gitti.

İş hayatında alışamadığı tek konu buydu belki de. İnsanların karşısındaki muhatabını pek ciddiye almadığını gördükçe sinirlerine hâkim olamıyordu. Tıpkı Ömer Bey'de olduğu gibi. Oysa bu işe en çok ihtiyacı olan kendi şirketi değildi. Ömer Bey'in şirketinin Türkiye'deki iş piyasasında tanınması açısından önemli bir projeydi bu. Bu yüzden işin peşinden koşması gereken de oydu. Melike ye göre, insanın burnu büyük olduğu takdirde kendisi için çok önemli işleri kaçırmasına şaşılmaması gerektiğini bilecek kadar insanları tanımıştı artık.

Akşama doğru işten çıktığında bir günü daha atlatmanın verdiği huzuru iliklerine kadar yaşıyordu genç kadın. Arabasına geçip oturduğunda telefonunun çaldığını duydu.

"Efendim annelerin en güzeli!" diye gülümseyerek açtı telefonu.

"Yağcı!"

"Aaa aşk olsun güzelim, niye yağcı oldum şimdi? Ben bir gerçeği dile getirdim sadece."

"Bu duba halimle, güzel olmam pek mümkün değil de ondan!" Arkadaşının küçük burnunu inatla yukarı diktiğini hayal edebiliyordu Melike. Zaten hamilelik onun huylarını neredeyse tümüyle değiştirmişti. Eskiden olduğunun aksine,

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

şimdi her ufak şeye alınıyordu. Tabi bunda en büyük suçlu, karısını ilgisiyle şımartan Mehmet idi.

"Sen kendini bizim gözümüzle görsen hiç öyle düşünmezsin," dedi gülerek.

"Mehmet ile ağız birliği yaptınız sanırım. Onun bana söylediği sözler seninkiyle bire bir aynı."

"E demek ki biz haklıyız. Yeğenim nasıl bakalım? Bugün annesine zorluk çıkarıyor mu?"

Sinem beş aylık hamileydi ve bir kız bebek bekliyordu. Bu haberi aldıklarından bu yana genç çift âdeta bulutların üzerinde dolaşıyor gibiydiler. Özellikle Mehmet karısının elini sıcak sudan soğuk suya sokmama konusunda çok titizdi. Bazen bu ilgisi Sinem'i bunaltacak derecede olsa da, genç kadın kocasının her şeyi kendisine ve bebeğine karşı beslediği sevgisinden yaptığını biliyordu.

"Yok, şu sıralar pek uslu benim prensesim ama teyzesini özlemiş. 'Anne teyzeme söyle de akşama görüşelim,' diyor." Sinem'in sesini incelterek söylediği son sözler Melike'nin oldukça hoşuna gitti. "Ben de özledim pamuğumu. Tamam, akşam bana gel ya da ben size gelirim."

"Eve tıkılıp kalmayalım. Dışarıda buluşalım, ağabeyimin kafesine ne dersin? Oraya gidelim bence."

"Gideriz canım ama Mehmet kızmasın sonra bana? Geçen sefer seninle kız kıza bir bara gidelim dedik. Seninki kaç gün burnumdan getirdi biliyorsun. 'Benim karımın, bensiz elin heriflerinin olduğu yerlerde ne işi var?' deyip durdu." O günü hatırladığında içinden gelen kahkahalarla gülme isteğine güçlükle engel oldu Melike.

"Bu sefer bir şey demeye hakkı yok. Hele bir desin onun

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

burnundan fitil fitil getirmesini bilirim ben."

"Anlaşılan yine tartışmışsınız siz. Bu sefer ki sorun ne?"

"Asistanını değiştirdi." dedi homurdanarak genç kadm.

"Bu mu sorun? Bundan memnun olman gerekmiyor muydu senin? Asistanının güzelliği seni rahatsız ediyor sanıyordum."

"Gelen gideni aratır diye bir söz var bilir misin canım arkadaşım?"

"Evet?" derken bu sözlerin devamında duyacaklarını merak etti.

"İşte, gidenin yerini ondan daha güzeli aldı. Bu adam bunu mahsus mu yapıyor acaba? Ben ona git, orta yaşlı, daha kapalı giyinen, akıllı ve edepli bir asistan bul dedikçe o gidiyor top modelleri seçiyor. Neymiş efendim 'Şirketin imajı için gerekliymiş' Gel de delirme!"

"Biraz abartmıyor musun canım benim? Adam bir yerde haklı yani."

"Hiç de bile abartmıyorum! Geçen derginin birinde bir yazı okumuştum. Evli erkekler en çok eşleri hamileyken onları aldatmaya başlıyorlarmış."

'Aldatma' kelimesi geçtiği anda, Melike bir anda içine kapanıverdi. Bu konu hâlâ en hassas noktasıydı. Sinem farkında olmadan, arkadaşının ara sıra kanamakta olan yarasına tuz basmıştı. Bunu fark ettiği anda panikle elini ağzına götürse de iş işten çoktan geçmişti.

"Melike, ben... Of ne salağım ben ya! Ben öyle demek istemedim."

Hüzünlü bir gülümsemeyle bu kötü olayı geçiştirmeye çalıştı genç kadm.

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

"Önemli değil Sinem ama böyle düşünmemen gerekir senin. Mehmet, Çağrı değil! Kilo aldın diye, seni aldatmaya kalkmaz. O sana gerçekten âşık. Bunu sakın aklımdan çıkarma."

"Biliyorum, ama..."

"Kıskanıyorsun," diyerek arkadaşının cümlesinin devamını getirdi. "Bu da gayet doğal; ama sevdiğin adama güvenini göstermelisin. Böyle ufak kıskançlıkların aranızı açmasına müsaade etmemelisin."

"Haklısın. Bak, gerçekten çok üzgünüm. Ben öyle demek istemedim. Nasıl olduğunu anlamadan, bir anda dökülüverdi o kelimeler dudaklarımdan."

"Biliyorum, üzme sen o tatlı canını. Hem sen üzüldükçe, benim pamuğum da çok üzülüyor. Teyzesi ona akşam sıcak çikolata ısmarlayacak üstelik."

"Bu teyzesi de ne çok severmiş yeğenini. Mehmet de kızı için ölüp bitiyor. Şimdiden odasını hazırlayıp, içerisini oyuncaklarla doldurma meraklısı ama ben doğuma az bir zaman kalana kadar buna izin vermeyeceğim."

"Herkesin hevesini kursağında bırakma konusunda bir numarasın Sinem. Bırak adam ne istiyorsa yapsın! Batıl inançlarını bir kereliğine olsun bir kenara bırakıver."

"Yapamıyorum Melike. Bebeğim sağlıkla doğmadan önce içim rahat etmeyecek."

"Endişelenme güzelim. Her şey yolunda gidecek. Hadi beni daha fazla oyalama da eve gidip akşam için bir an önce hazırlanmaya başlayayım."

"Tamam canım. Akşam görüşürüz."

Telefonu kapattığında yüzünde mutlu bir gülümseme vardı Melike'nin. Arkadaşı için gerçekten seviniyordu. Sinem

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

hayatının aşkıyla evlenmiş ve şimdi de ondan bir bebek bekliyordu. Her genç kızın hayaliydi bu. Bir zamanlar Melike de bu hayalleri kurmuştu. Sevdiği adamla bir ömür boyu birlikte olup, ondan çocukları olmasını her şeyden çok istemişti. Olmamıştı... İşte bu yüzden etrafındaki sevdiklerinin mutluluğunu görerek mutlu olmayı öğrenmişti. Bir daha aşık olma gibi bir beklentisi de yoktu üstelik hayattan. Zaten önceki aşkını içinde öldürmeyi bile başaramamıştı, nasıl yeni bir aşka "merhaba" diyebilirdi ki?

Kafeden içeri adımını attığında, arkadaşını bir masada otururken gördü. Sinem, muhtemelen ağabeyinin önüne bıraktığı tatlıyı yemekle meşguldü. Oysa Sinem'in eskiden tatlılara bu kadar düşkün olduğunu bilmezdi Melike. Hamilelik bir kadını böylesine değiştirebiliyordu demek ki.

"Afiyet olsun!"

"Sağ ol canım, hoş geldin," diyerek karnının müsaade ettiği ölçüde arkadaşına sımsıkı sarıldı Sinem. "Ağabeyime söyleyelim sana da getirsin. Çok güzel olmuş gerçekten."

"Yok, benim canım istemiyor; ama karnım aç. Yiyecek bir şeyler hiç fena olmazdı doğrusu." dediğinde önüne bırakılan menüye bakakaldı şaşkınca.

"Hoşunuza gidecek bir şeyler bulacağınıza eminim Melike Hanım." diyen Selçuk'a doğru çevirdi ardından gülen yüzünü.

"Nasılsın Selçuk abi?"

"İyiyim, sen nasılsın asıl? Sinem olmasa yüzünü göreceğimiz yok."

"Yine başladın bakıyorum sitemlerine." diyerek güldü

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

genç kadın.

"Başlarım tabii. İyice unuttun bizleri."

"İşler şu sıralar çok yoğun. Çok önemli bir işin peşindeyiz. Yoğun çalışıyoruz bu yüzden; ama yine de ne dersen haklısın. Bundan sonra daha sık gelmeye çalışırım."

"Bu sözünü unutma sakın. Şimdi ne yemek istiyorsan söyle de bir an önce karnını doyuralım senin."

"Buranın en güzel yemeği ne ise onu getir sen bana. Bu menüyle uğraştırma beni."

"Emriniz olur Melike Hanım. Hemen hallediyorum."

Selçuk yanlarından ayrılırken, Melike onun arkasından uzun uzun baktı. "Çok mutlu görünüyor." dedi arkadaşına.

"Öyle, Miray Hanım çok iyi geldi ağabeyime. Onun peşinden çok koştu; ama buna değdi."

"Düğün tarihini belirleyemediler mi hâlâ?"

"Ağabeyime kalsa hemen bugün olsun istiyor; ama bizim gelin hanım pek bir nazlı bu konuda. Daha erkenmiş de, ne aceleleri varmış falan filan..." diyerek elini salladı. "Ama ağabeyimi biraz olsun tanıyorsam, onu en kısa zamanda nikâh masasına oturtmanın bir yolunu mutlaka bulacaktır."

"Bence de." diyerek güldü genç kadın.

O sırada müşterilerinin siparişlerini alan Selçuk, adımlarını bugün iyice ezberlediği mutfağa doğru yöneltti. İçerideki kadının parmağını çikolata sosuna bulayıp ardından ağzına götürmesini izlerken, keyifle ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuştu. Bu görüntüye ne kadar bakarsa baksın doyamayacağını biliyordu. Birkaç ayda müptelası olmuştu bu güzelin.
Sessiz olmasını umut ettiği adımlarla sevgilisine doğru yaklaşıp kollarını arkadan beline doladı. Genç kadın hazırlıksız ya-

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

kalandığından olduğu yerde hafifçe irkilse de sevdiği adamın kokusuyla bir anda tekrar sakinleşivermişti.

"Korkuttun beni." derken sırtını genç adamın kaslı göğsüne daha çok yasladı.

"Çok güzel görünüyordun ama benim de canım çekti, bana yok mu?"

"Çikolata sosu mu? Var tabi, olmaz olur mu hiç? Dur bir kaşık alayım..."

"Senin elinden yemeği tercih ederim."

Miray genç adamın sözlerine gülümserken az önce kendisinin yaptığı gibi parmağının ucuyla aldığı sosu Selçuk'a uzattı. Selçuk bakışlarını karşısındaki kadından ayırmadan tattı o tadı. "Çok lezzetliymiş."

"Bence de." diyerek gülümsedi sevgilisine.

Selçuk Miray'ın dudaklarından küçük bir öpücük çaldıktan sonra "Melike geldi. Ona senin şu özel yemeğini hazırlarsın belki demiştim." dedi.

"Hazırlarım tabi. Zaten beni aşçı olarak kullanmaya iyi alıştınız Selçuk Bey! Böyle devam ederse her an emeklerimin karşılığını sizden isteyebilirim."

"Hemen o karşılığı vermeye hazırım ben Miray Hanım. Nikâh memuruna bir 'Evet' demenize bakar o iş."

Sevgilisinin konuyu yine evliliğe getirmesine şaşırmamıştı Miray. Selçuk uzun bir zamandır kendisini bu konuda ikna etmeye çalışıyordu. Aslında kendisi de sevdiği adamla mutlu bir yuva kurmayı istiyordu; ama nedense acele kararlar vermekten kaçınıyordu. Zaten sırf bu yüzden bir yıldan fazla bir süredir Selçuk'u peşinde deyim yerindeyse süründürmüştü. Besbelli bir o kadar daha evlilik konusunda sürünecekti. Gerçi

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

şimdi bile neredeyse evli gibi yaşıyorlardı. Bir imzanın eksik olması, Miray için çok da önemli değildi.

"Zamanı geldiğinde o da olur elbet."

"Çok inatçısın güzelim," diyerek sevgilisinin gözlerinin içine sevgiyle baktı.

"İnatçı olduğum için seviyorsun sen beni. Yalan mı?"

"Doğru, haklısın," dedikten sonra bu sefer az öncekinden daha da tutkulu bir öpüşmeyi başlattı genç adam.

Melike önündeki yemeği afiyetle midesine indirirken bir yandan da yanındaki kadına birbiri adına iltifatlarını sıralıyordu. "Bu çok güzel olmuş. Valla bayıldım. Tarifini mutlaka istiyorum Miray."

"Afiyet olsun canım. Çok bir şey yapmadım aslında."

"Melike haklı. Çok güzel olmuş. Ay ama daha fazla yersem patlayabilirim. Kızım bence bu kadar oburluk yeter," diyerek şefkatle karnını okşadı. "Daha Melike teyzen sana sıcak çikolata ısmarlayacak. Söz verdi biliyorsun."

"Aşk olsun Sinem! Yeğenimin sıcak çikolatasını ısmarlamayacağımı nasıl düşünürsün?"

"Şaka yapıyorum. Aaa anne oluyorum diye artık sana takılamayacak mıyım ben?"

"Her zaman takılabilirsin canım arkadaşım; ama öncesinde benim bir lavaboya kadar gitmem gerekiyor."

Arkadaşlarının yanından ayrılıp adımlarını bayanlar tuvaletine doğru yönlendirdi. Elini yüzünü soğuk suyla yıkayıp, biraz olsun rahatlamaya çalıştı. İyi ki böylesine iyi dostlara sahipti. Bu yalnız hayatında yolunu aydınlatan ışıklar gibiydi her biri.

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

Adımlarını tekrar içeriye yönlendirirken köşeyi döneceği sırada aniden önüne çıkan bedene çarpmaktan kurtulamadı. O çarpmanın sertliği ile yere düşmemek için, adamın kollarını sımsıkı kavramıştı.

"İyi misiniz?"

Genç adamın sesi kulaklarına dolduğunda, gözlerini hafifçe aralayarak başını yerden kaldırdı. Çarptığı adamın endişeli bakışlarıyla karşılaştığında kendini hızla toparlamaya çalıştı. Ellerinin onun kollarında durduklarını fark ederek bir adım geri çekildi. "İyiyim."

"İyi olmanıza sevindim; ama bir dahaki sefere yürürken önünüze bakmanızı öneririm."

Melike birdenbire duyduklarını algılamakta güçlük çekerek bakakaldı karşısındaki adamın yüzüne. "Pardon?"

"Sanırım kör olduğunuz kadar anlama özürlüsünüz de," diyerek dudakları keyifli bir gülümsemeyle kıvrılmıştı genç adamın.

"Siz... siz nasıl benimle bu şekilde konuşabiliyorsunuz!" Sinirden elleri iki yanında yumruk halini almıştı. Bu adamın küstahlığına inanamıyordu.

"Gerçekleri dile getiriyorum. Bu kadar dikkatsiz olmak sizin hatanız!"

"Beyefendi, bakın..."

"Zamanım yok."

"Ne?!"

"Sana bakıp, yemek teklifini kabul edecek kadar zamanım yok diyorum; ama istersen sana kartımı verebilirim. Başka bir gün birlikte güzel vakit geçirebiliriz."

Melike şaşkınlıktan küçük dilini yutmuştu sanki. O şe-

kilde adamın yüzüne bakakalmıştı. Sonunda tekrar konuşmayı başardığında, "Çok küstahsınız," derken buldu kendisini.

"Siz de çok güzelsiniz."

"Teşekkürler, ama sizinle işim olmaz benim! İyi akşamlar!"

Melike sinirle arkasını dönüp içeriye doğru yürürken, genç adamın payına onun arkasından hayran gözlerle bakmak düşmüştü. Bir süre sonra kendisi de arkadaşının yanına döndüğünde, hâlâ aklında o güzel vardı.

"Nerede kaldın Ömer? Kahven soğudu."

"Sanırım hayatımın aşkıyla karşılaştım," dediğinde arkadaşı az daha içtiği kahvesinde boğuluyordu.

"Ne? Nasıl?"

"Hayatımın aşkıyla karşılaştım Kerim. Hakkında hiçbir şey bilmemem çok yazık! Karşılaştığım gibi kaybettim," derken bakışlarını genç kadının oturduğu tarafa doğru çevirdi. Yüzüne hâlâ az önceki çapkın gülümseme hâkimdi.

Güzel geçen bir akşamdan sonra ertesi gün işe gelmek kadar işkence veren bir şey daha yoktu kesinlikle. Melike bugün giyimine çok daha fazla özenmişti üstelik. Gerçi dün de öyleydi, çünkü bundan sonra ortak olacakları şirketin sahibiyle önemli bir toplantıları vardı. Tabi bugün de o kişi tarafından ekilmediği takdirde.

Odasından içeri girdikten sonra asistanının her sabah hiç aksatmadan getirdiği kahvesini keyifle yudumladı. Tabi bu arada birlikte iş yapacakları şirket hakkında hazırlanmış dosyayı bir kez daha gözden geçiriyordu. Ömer Alptuğ genç yaşma rağmen, oldukça başarılı bir iş adamıydı. Şirketinin ana ofisi Almanya'da bulunuyordu; ama Türkiye'de de bir ofisleri vardı.

Okudukları daha adamı tanımadan, ona karşı hayranlık duymasına sebep olmuştu. Gerçekten takdir edilecek bir adamdı Ömer Alptuğ!

Bir süre sonra asistanının beklediği adamın geldiğini ve kendisini toplantı odasında beklediğini haber vermesiyle oturduğu yerden kalkarak genç adamın kendisini beklediği odaya doğru adımlarını yönlendirdi. Bu şirketi babasından devraldığı günden bu yana işini en iyi şekilde yapmaya çalışıyordu. Zaten aradan geçen sürede herkese ne kadar akıllı ve başarılı bir iş kadını olduğunu kanıtlamıştı.

Toplantı odasından içeri girdiğinde, sırtı kendisine dönük olan adama doğru yaklaştı. Oturduğu yerde oldukça heybetli görünüyordu. Melike gülümseyerek yanma kadar geldiğinde genç adamda aynı anda ayağa kalkmıştı. Arkasını döndüğündeyse, her ikisi de şaşkınlıkla birbirlerinin yüzlerine bakakaldılar.

"Siz?!" derken Melike'nin adama uzattığı eli havada asılı kaldı.

"Evet, ben." Ömer Melike'nin aksine şaşkınlığını ilk üstünden atan kişi oldu. Genç kadının kendisine uzattığı elini tutup dudaklarına götürdüğünde, yüzünde yamuk bir gülümseme vardı. "Sizinle sonunda tanışabildiğim için ne kadar memnunum anlatamam Melike Hanım."

Melike kendine geldiğinde yaptığı ilk iş elini sertçe geri çekmek oldu. Bu durum gerçekten sinir bozucuydu. Dün akşam kendisini rahatsız eden adamın, şimdi birlikte iş yapacakları ortakları olduğunu öğrenmek gerçekten başına gelebilecek en talihsiz olaydı.

"Ömer Bey hoş geldiniz. Buyrun, oturun. Bir an önce

toplantımıza başlayalım." Yine de profesyonelliğini korumak zorundaydı!

Genç adamın karşısında yerini aldığında, hislerini kontrol altına almaya uğraşıyordu hâlâ. Ömer ise hâlinden oldukça memnundu. Hayatında bir daha göremeyeceğini düşündüğü kadm karşısındaydı. Nasıl memnun olmazdı ki?

"Evet, öncelikle bu işin bizim açımızdan olduğu kadar, sizin ve şirketiniz için de çok önemli olduğunu düşünüyorum..."

"Az şekerli bir türk kahvesi alırım."

Melike bir kez daha şaşkınlıkla genç adamın yüzüne bakakaldı.

"Anlamadım?"

"Buraların âdetini pek iyi bilmiyor olabilirim; ama bizim oralarda, başta iş görüşeceğimiz kişilere 'Ne içersiniz?' diye sorulur. Ben de buna dayanarak, az şekerli bir Türk kahvesi içerim diyorum."

Melike bu sefer yanaklarının utançla kızardığına emindi. Adam haklıydı. Yaptığı hiç doğru değildi. "Affedersiniz. Hemen söylüyorum." diyerek asistanından kendilerine iki az şekerli Türk kahvesi getirmesini istedi.

Kahvelerin gelmesinden sonra bu sefer gerçekten iş konuşmaya başladılar. Her iki şirkette kendi yararlarına olacak düşünceler içerisindeydi. Ömer ise zaman zaman işi boşverip, hayran bakışlarla Melike'yi seyretmekten kendini alıkoyamıyordu üstelik. Sebebini bilmiyordu ama karşısındaki kadına doğru çekildiğini hissediyordu genç adam ve bu oldukça tuhaftı, daha önce başına gelmemiş bir şeydi.

"Bu tatil köyü projesi bitene kadar, sık sık Çeşme'ye gidilmesi gerekiyor. Bu işle ben kendim yakından ilgilenmek istediğimden, her aşamasında başında bulunmakta kararlıyım.

Sizin şirketinizden kim bu projeyi takip edecek peki? Yurt dışında bulunduğunuz için, bu kişi siz olmazsınız diye düşünüyorum."

"Ben de elbette bu projeyi yakından takip edeceğim ama çok yoğun çalışan bir iş adamı olduğumdan, her aşamasında başında bulunamayacağım. Bu iş için şirketimizin İzmir kolunda çalışan, uygun bir çalışanımızı görevlendireceğimizden hiç kuşkunuz olmasın."

"Buna sevindim," diyerek gülümsedi Melike. Ömer Bey iş söz konusu olduğunda, gayet akıllı ve mantıklı bir adama benziyordu.

"En kısa zamanda araziyi görmeye gitmeliyiz o halde. Bir an önce inşaata başlanılması iyi olur." dedi genç adam.

"Evet, ayarlamalarla ben ilgilenirim."

Banyodan yüzünü kurulayarak çıktığında bakışları yatağın ortasında sere serpe yatan kadına kaydı. Onun uyuyan hâli bile Mehmet'in gününü aydınlatmaya yeterdi. Yavaş adımlarla yatağa yaklaştı. Dizini yatağa koyarak karısına doğru eğildi. Burnunu onun ensesine sürtüp kokusunu derince içine çekti. Aynı anda elinin biri çoktan kızlarının bulunduğu yere doğru kaymıştı.

"Mehmet?" Sinem eliyle gözlerini ovuşturarak arkasına doğru dönmeye çalıştı.

"Şşt, uyumana devam et güzelim. Sadece gitmeden önce seni ve kızımızı yakından hissetmek istedim."

Sinem bu sözlere gülümseyerek, kocasının kucağına doğru döndü. Başını onun göğsüne bıraktığında, genç adamın üst tarafının çıplak olduğunu fark etti. Altında ise sadece bir

havlu vardı. "Hmm, yine mis gibi kokuyorsun. Duş mu aldın?"

"Evet, karıma güzel kokayım dedim. Bak rahatsız oluyorsun diye, parfüm de sıkmadım."

"Sıkma zaten, iş yerindeki kadınların güzelliği yetiyor, bir de senin kokun çıkmasın başıma!"

Mehmet keyifle güldü bu sözlere. Ardından karısının alnına, oradan yanaklarına ve son olarak da dudaklarına küçük öpücükler bıraktı. "Doktor randevun ne zamandı?"

"Yarın. Niye ki?"

"Geçen iş yüzünden gelememiştim ama bu sefer ben de geleceğim seninle. Kızımızı görmek için sabırsızlanıyorum." Genç kadının gözleri her zaman olduğu gibi, yine bir anda doluvermişti. Bunu gören Mehmet karısının yanaklarını şefkatle okşadı. "Ağlaman için söylemedim."

"Biliyorum, zaten mutluluk gözyaşları bunlar. Ben seni hak edecek ne yaptım acaba? Çok seviyorum seni ben." diyerek kocasının beline daha çok sarıldı. Onun kalbinin üzerine dudaklarıyla dokunduğundaysa, kalbinin en az kendisininki kadar hızlı attığını fark etti.

"Ben de seni çok seviyorum hayatımın anlamı."

Bu duygusal anları bölen genç adamın çalan telefonuydu. İstemeyerek, karısının kollarının arasından sıyrıldı. Komodinin üstündeki telefonunu eline aldı. Arayanın asistanı olduğunu görerek "Bugün önemli bir toplantı vardı. Onun için arıyor olmalı," dedi. Sonra da karısını son kez öperek "Akşama geç kalmam güzelim." sözleriyle adımlarını gardrobuna doğru yönlendirdi.

"Çağrı Bey, Melis Hanım sizi odasında bekliyor."

Yanına gelen genç kıza gülümseyerek teşekkür etti. "Tamam, hemen gidiyorum."

Eline gerekli dosyaları alıp, koltuğundan ayağa kalktı. Bakışlarını birkaç aydır -akşamları uyumak için eve gitmesi dışında- hiç ayrılmadığı odasında gezdirdi. Bunca ayda birçok şey başarmıştı.

O kötü günden sonra bir daha kolay kolay kendi ayaklarının üzerinde durabileceğini hiç sanmıyordu aslında. Melike'den sonra, bir daha asla kendisine gelemeyeceğini düşünmüştü. Gerçi bir bakıma öyle de olmuştu. Melike'den sonra kendisini dış dünyaya neredeyse tümüyle kapatmıştı. İstanbul'dan ayrılarak, kendisine İzmir'de yeni bir hayat kurmaya çalışmıştı. Bir bakıma başarılı da olmuştu; ama içindeki o boşluğu bir türlü doldurmayı başaramamıştı. Hâlâ içi acıyordu. Melike'nin yokluğu, canını ilk günkü kadar çok yakıyordu.

Yine de ilk günlere kıyasla şimdi daha güçlü olduğunu söyleyebilirdi. Başlarda yemek yemek bile bir işkenceden farksızdı genç adam için. Evden çıkmak bile istemiyordu. Elinde avucunda olan tüm birikimini Melike'ye bırakmamış olsa, belki hayatını hep bu şekilde sürdürebilirdi; ama hayatın acı bir gerçeği vardı. O da yaşamak için çalışması gerektiğiydi. Gerçi ne için yaşayacaktı? Ölmesi herkes için en iyi olanıydı ama bunu yapacak kadar bile cesareti yoktu. Hayatının her aşamasında olduğu gibi, bu seferde cesaretsizliğine yenilmişti. İşte bu yüzden gittiği yere kadar diyerek nefes almaya devam etmeyi seçmişti.

Şimdiyse iyi bir şirkette çok iyi bir pozisyona sahipti. Tabi bu eski karısının şirketindeki pozisyonuyla kıyaslanılamazdı; ama artık Çağrı'nın gözü yükseklerde değildi. Daha

kanaatkârdı. Hayatın ona sunduklarını kabul ediyor, gereksiz bir hırsa kapılmıyordu. Çağrı, Melike sayesinde değişmişti ve aslında içten içe değişimi hâlâ devam etmekteydi. O geçmişin kötü çocuğu, büyüyüp adam oluyordu belki de.

"Gel, Çağrı."

Patronunun odasından içeri girdiğinde, her zamanki gibi onun gülen yüzüyle karşılaştı. Zaten Melis'i tanıdığından beri, onun kendisine suratını astığına hiç şahit olmamıştı. Bunun sebebini bilmesine rağmen, kabullenmemeyi seçiyordu çünkü hayatında kadınlara artık yer yoktu. Hiçbiri ilgisini çekmiyordu. Melikeden sonra, başka birinin gözlerinin içine aşkla bakabileceğini düşünemiyordu.

"Beni çağırmışsınız Melis Hanım." dedi genç kadının karşısındaki koltukta yerini alırken.

"Hanım mı? Hani aramızdaki resmiyete bir son vermiştik seninle?"

"O iş dışındaydı, iş yerinde hâlâ benim patronumsunuz."

Melis pes ederek gözlerini tatlılıkla devirdi. "Öyle olsun bakalım. İş yerinde sadece 'Melis Hanım' olalım. Neyse, az önce ağabeyimle görüştüm. Biliyorsun kendisi yurt dışındaki şirketin başında."

"Evet ama sanırım şu sıralar Türkiye'ye gelme gibi bir durum söz konusuydu."

"Evet, şu an zaten Türkiye'de. Bize oldukça prestij kazandıracak bir iş için, ortaklık edeceğimiz şirket sahibiyle bir görüşmesi vardı bugün."

"Anladım. Umarım istediğiniz gibi gitmiştir işler."

"Öyle galiba. Ayrıntıları ben de pek bilmiyorum. Bu ortaklığı yurt dışındaki şirketimiz yürüttü şimdiye kadar. Ay-

rıntılar hakkında benim de fazla bir bilgim yok bu yüzden. Tek bildiğim bir tatil köyü projesi üzerinde çalışacağımız. Yeni ortağımız hakkında bile çok fazla bir bilgim yok ; ama yarın kendisini yakından tanıyacağız."

"Buraya mı geliyorlar?" diye sordu merakla.

"Evet, yarın birlikte bir görüşmemiz olacak. Bu görüşmede senin de yanımızda olmanı istiyorum."

"Peki ama neden?"

Melis elindeki kalemi masaya bırakarak bakışlarını karşısındaki adamın güzel gözlerinin içine yöneltti. Bu adamı ilk gördüğü günden bu yana beğeniyordu. Hatta hislerinin beğeniden bile öte olduğuna emindi ama genç adamın kendisiyle ilgilenmediğinin de farkındaydı. Yine de pes etmek genç kadına göre değildi. Bir gün mutlaka onu elde edecekti.

"Bu projeyle senin ilgilenmeni istiyorum. Proje sorumlumuz sen olacaksın."

"Ben mi?" diye sorarken oldukça şaşkındı Çağrı. "Melis Hanım, eğer yanlış anlamadıysam bu iş şirketiniz açısından oldukça önemli bir iş."

"Aynen öyle."

"Peki o zaman böylesine büyük bir sorumluluğu niye bana veriyorsunuz? Bu şirkette başarıları onlarca kez kanıtlanmış çalışanlarınız mevcut. Onlardan birinin bu projeyi yönetmesi daha iyi olmaz mı?"

"Sen kendini çok hafife alıyorsun Çağrı," dedi dürüstlükle genç kadın.

"Ben..."

"Sen oldukça başarılı bir çalışansın. Şirketimizde işe başladığın günden bu yana tek bir yanlışına rastlamadım. Evet,

haklısın. Oldukça başarılı çalışanlarımız var; ama unutma ki, onlarda senin gibilerdi. Her şeye en başından başlamışlardı. Nasıl zamanında onlara kendilerini kanıtlamaları için önemli görevler vermişsek bu seferde böyle bir görevi sana veriyoruz. Bence daha fazla nedenini sorgulamak yerine, sana verilen bu görevi layıkıyla yerine getirmek için ne gerekiyorsa yap."

Çağrı sonunda gülümseyerek "Teşekkür ederim," dedi. Bunun kendisine verilen oldukça önemli bir fırsat olduğunun farkındaydı. Eskiden olduğu gibi, yine her şeye en baştan başlıyordu. Neler başarabileceğini herkese gösterebilecekti.

Melis Hanım'm yanından ayrıldıktan sonra odasına geri döndü. Birdenbire kendini oldukça iyi hissetmeye başlamıştı. Nedenini bilmese de bu işin hayatında bir dönüm noktası olacağını hissediyordu. Hem bu sayede büyük patronla da tanışma fırsatını yakalayacaktı. Ömer Alptuğ ismini herkesten çokça duyuyordu; ama bir türlü onunla tanışması mümkün olmamıştı.

Çalan cep telefonunun sesiyle düşüncelerinin arasından sıyrıldı.

"Efendim Damat Bey?"

"Nasılsınız Çağrı Bey? Bu damat beyi burada bir başına bıraktınız gittiniz. Ayıp be oğlum! Haftaya evleneceğimi biliyorsun; ama bir arayıp hatırımı sormuyorsun!"

Çağrı arkadaşının haklı olduğunu biliyordu, bu yüzden mahcup bir şekilde "Haklısın, diyecek sözüm yok sana." dedi.

"Bak düğüne kesin geliyorsun. İş falan dinlemem haberin olsun!"

"Elbette geliyorum. Yılların uslanmaz çapkını evleniyor, bu anı öleceğimi bilsem bile kesinlikle kaçırmam." dedi

keyifle gülerek. "Buse'ye de ödül olarak bir madalya takacağım. Seni yola getirmeyi başardı."

"Çok uğraştırdı beni ama bak sonuda nikâh masasına oturtuyorum onu." dedi Gökhan gururla.

"Sizin adınıza çok seviniyorum dostum. Ömrünüz boyunca hep mutlu olursunuz inşallah."

"Sağ ol Çağrı. Eh darısı senin başına artık."

Bu iyi temennilerin kendisini mutlu etmesi gerekirken, durum hiç de öyle değildi çünkü yine aklma Melike düşmüştü. Geri uzun bir zamandır genç kadının ne aklından ne de kalbinden çıktığı vardı.

"Ben o treni çoktan kaçırdım Gökhan. Artık payıma sadece sizlerin mutluluğuyla mutlu olmak düşüyor."

"Böyle konuşma ama. Tekrar sevip, sevileceğin günler gelecektir mutlaka. Sen sakın umudunu kaybetme."

"İstemiyorum, ben Melike'yi mutlu etmeyi başaramadım Şimdi başkasını mutlu edip mutlu olmaya bile hakkım yok benim."

"Sen böyle karamsar sözler ettikçe içimden seni iyice bir patakla mak geliyor! Ama dua et yanımda değilsin."

"Haftaya yanma gelince, yumruklarını bolca üzerimde konuşturursun o zaman."

"Öyle olacağına emin olabilirsin." diyerek güldü Gökhan.

Telefonu kapattıklarında Gökhan'ın yüzü oldukça düşünceli bir hâl almıştı. İçeriye giren nişanlısı onun bu hâliyle karşılaştığında, "Kiminle konuşuyordun?" diye sormaktan kendini alamadı.

"Çağrı."

"Öyle mi? Nasılmış?" Eski patronunun yaşadıklarını ve

eşine zamanında yaptıklarını Gökhan'dan öğrenmişti. Bir kadın olarak onun yaptıklarına çok sinirlense de, patronunu her zaman iyi hatırlamaktan kendini alamıyordu. Çağrı ne kadar kötü bir eş olursa olsun, hayatında tanıdığı en iyi patrondu.

"İyiymiş. Düğüne gelecek." Buse yi kolunun altına çekerek, dudaklarını onun alnına değdirdi. "Sesi çok iyi gelmesine rağmen, hâlâ gelecek konusunda çok umutsuz. Keşke kendine bir şans daha verse. Başka birini tanıyıp sevmeye çalışsa."

"Yazık ya. Keşke karısına olan aşkının bu kadar geç farkına varmasaymış. Acaba tekrar karşılaşsalar bir şansları daha olabilir mi?"

Sevgilisinin düşünceyle büzdüğü dudaklarından bakışlarını çekemeyerek, "Aklından neler geçiyor?" diye sordu.

"Düğünümüze Melike Hanım'ı davet etmedim."

"Evet, Çağrı gelecek diye bu uygun olmaz diye konuşmuştuk."

"Ama belki de etmeliyim!" diyerek parlayan gözleriyle baktı Gökhan'ın yüzüne.

"Anlamadım? Bu nereden çıktı?"

"Anlattığın gibiyse eğer, Çağrı Bey gerçekten karısını seviyor demektir. E Melike Hanım da boşandıktan sonra başka biriyle birlikte olmadı. Belki onlar gerçekten birbirlerinin kaderidir."

"Sen şu sıralar yine çok fazla pembe dizi mi izliyorsun hayatım?"

Gökhan'ı ters bir bakışla ödüllendirdikten sonra, sözlerine kaldığı yerden devam etti genç kız. "Tekrar karşı karşıya gelirlerse, belki aralarında bir şeyler olabilir. Bunu deneyip görmekte ne gibi bir zarar var?"

"Çağrı daha fazla yıkılabilir. Bu riski almak istemiyorum ben."

"İyi, zaten sen değil ben alacağım. Hem belki Melike Hanım düğüne gelmek bile istemez. Ne de olsa sen eski kocasının en yakın arkadaşısın."

"Ne dersem diyeyim, seni bu fikirden vazgeçiremeyeceğim öyle değil mi?" dedi sonunda pes ederek genç adam.

"Ha şunu bileydin canım," diyerek sevdiğinin yanağına içten bir öpücük bıraktı. Kendisi şu anda çok mutluydu. Seviyor ve seviliyordu. Birkaç güne kadar da sevdiğiyle bir yuva kuracaklardı. Diğer sevenlerin de kendisiyle aynı mutluluğu tatmasını elbette isterdi. İşte bu yüzden Çağrı ve Melike için elinden geleni yapmayı istiyordu.

Ertesi gün iş yerine geldiğinde oldukça neşeliydi Çağrı. Bugün büyük patron ve yeni ortaklarıyla tanışacaktı. En önemlisi de, başında olmasının istenildiği proje hakkında ilk önemli bilgilerini alacaktı. Bir şeylerle uğraştıkca, mutsuzluğunu unutuyordu. İşte bu yüzden iki yıl boyunca kendini hep işlerle oyalamaya çalışmıştı.

Bu karısının şirketinden sonra çalışmaya başladığı üçüncü şirketti. Ondan öncekilerle bir türlü anlaşma sağlayamamıştı. Her ne kadar huyları büyük ölçüde değişmiş de olsa, bazı durumlarda sessizliğini koruması hâlâ mümkün değildi. İşte bu yüzden verdiği o kritik kararlardan asla pişmanlık duymuyordu.

"Çağrı Bey, Melis Hanım sizi bekliyor. Ömer Bey ve yeni ortağınızın geldiğini size bildirmemi istedi."

"Peki, teşekkürler."

Patronunun odasına doğru ilerlerken, duyduğu heyecana şaşırmadan edemiyordu. Böyle hissetmeyeli uzun bir zaman olmuştu. Özlemişti bu duyguyu. Yine de en çok özlediği başkaydı.

Keşke bu mutluluğuna sevdiği kadm da ortak olabilseydi. Onun varlığına şu anda her şeyden ve herkesten çok ihtiyaç duyuyordu; ama kendisine en uzak olan kişi de oydu. Bir daha onunla yan yana bile gelemeyeceklerine emindi. Melike'nin hayatından bir yıldız gibi kayıp geçmişti Çağrı. Onun dünyasında hiçbir zaman kalıcı olmasına imkân yoktu zaten. Bu kadar farklılardı onlar birbirlerinden.

Melis Hanım'ın oda kapısını tıklattı. 'Gir' kelimesini duymasıyla eli kapı kulpuna gitti ve içeri girmek için ilk adımı attı.

"Gel Çağrı. Seni ağabeyim Ömer Alptuğ ve yeni ortağımız Melike Hanım'la tanıştırayım."

Kendisine doğru dönen yüzle birlikte Çağrı olduğu yerde kalakalırken, karşısındaki kadının da aslında kendisinden bir farkı yoktu. Tanışmak mı? Buna ne gerek vardı? Çağrı bu kadını bugüne kadar bir an olsun aklından çıkarmayı zaten hiç başaramamıştı.

Bölüm İki

Karşı karşıya geldiği yüz Melike olduğu için hareketsiz kalmıştı. Özellikle ağzını açıp tek bir söz dahi söyleyemiyordu. Bu bir tesadüf müydü? Uzun bir zamandır aklından ve kalbinden uğurlamaya çalıştığı adamı, iş sebebiyle geldiği şehirde karşısında bulmasının mantıklı bir açıklaması var mıydı?

Dili adeta lâl olmuştu. Çağrı'nın gözlerinin içine bakarken birçok duyguyu aynı anda hissediyordu. Artık eskiden olduğu gibi bir şeyleri inkâr da etmeyecekti. Onu gerçekten özlemişti. Onu tekrar gördüğü için de aynı zamanda çok mutluydu ve bu mutluluğu, kendisi farkında olmasa dahi bakışlarına da yansımıştı. Büyük bir özlem ve aşkla bakıyordu eski kocasına.

Çağrı da Melike'yle aynı hisleri paylaşıyordu. Uzun zamandan sonra ilk kez sevdiğinin yüzüne bu kadar yakından bakma şansını elde etmişti. Bu şansın öyle kolay kolay elin-

den alınmasına izin vermek istemezcesine bakıyordu onun gözlerinin içine. Arada mesafeler olmadan doyasıya seyrediyordu onu. Aynı zamanda yüzünde kendiliğinden beliren tebessümün farkında bile değildi. Melike'nin Çağrı'nın üzerinde böyle bir etkisi vardı.

"Melike Hanım, bu bey Çağrı Çetinoğlu. Kendisi bu projeyle ilgilenecek olan proje uzmanımız." diyerek sessizliğe bir son veren taraf Melis oldu. Genç çiftin aralarındaki elektriği ne Ömer ne de Melis hissetmişe benziyordu. Ömer'in de tek ilgi odağı Melike'ydi.

"Çağrı Bey, bu hanım da Melike Kayalı. Tatil köyü projesinde ortak olduğumuz şirketin genel müdürü."

Formalite gereği genç kadına elini uzatırken, duyduğu isimle yüzündeki tebessüm yavaşça soldu. 'Kayalı'... Eskiden herkes için 'Çetinoğlu'ydu Melike. Çağrı'nın karısı, Melike Çetinoğlu ama iki yıl önce bu şekilde anılmaktan gönüllü vazgeçmişti genç kadın. Çağrı da onu istediği gibi özgür kılmıştı.

Kocasının, daha doğrusu eski kocasının kendisine uzattığı elini tutarken Melike'nin kalbi heyecandan oldukça hızlı atıyordu. Uzun zamandan sonra ona tekrar dokunuyordu. Onun o güçlü elinin temasını tekrar teninde hissediyor, bu da toy bir genç kız gibi heyecandan dilinin damağının kurumasına sebep oluyordu.

"Aslında biz... Biz Çağrı Bey'le tanışıyoruz." dediğinde yanlarındaki ikiliyi şoka uğratmayı başardı genç kadın. Bu gerçeği neden dile getirmek istediğini bilmiyordu. Sadece Çağrı'ya bir yabancıymış gibi davranmak istememişti. O hiçbir zaman kendisine yabancı biri olmayı başaramamıştı. Onsuz geçirdiği günlerde bile aklında ve kalbinde bir tek o vardı. Çağrı kendisine etrafındaki herkesten çok daha yakındı.

Genç kadının narin elini avucunun içinde hissetmek Çağrı yı da oldukça etkilemişti. Eskiden bu basit temas sonucunda bile mutlu olacağını söyleseler, kahkahalarla güler geçerdi belki de; ama şimdi bu basit olarak görülen dokunuşun bile bir insan için ne kadar kıymetli ve mutluluk verici olabileceğini daha iyi anlıyordu. Ömrünün sonuna kadar, sevdiği kadına sadece bu kadar yakın olabilecekti işte. Bundan daha fazlası asla mümkün değildi ona göre.

"Tanışıyor musunuz?" Ömer oldukça şaşkındı. Melike nin yanlarında çalışan birini tanıyor olmasına inanamıyordu. Bakışlarını bu sefer dikkatle her ikisinin üzerinde gezdirdi. Gerçekten bir tanışıklıkları olduğunu, bu sefer tüm açıklığıyla görebiliyordu. Birbirlerine olan bakışları boş değildi ve nedendir bilinmez hissettiklerinden hiç hoşlanmadı genç adam.

Çağrı, Melike'nin aralarındaki bağı bu kadar kolayca ortaya sereceğini düşünmemişti aslında. Ayrıca onun bakışlarından, devamında hangi sözleri işiteceğini de anlamıştı hemen.

"Evet, kendisi benim..."

"Bir ara Melike Hanım'ın şirketinde insan kaynakları müdürü olarak görev yapmıştım. Oradan tanışıyoruz."

'...eski eşim,' diyerek tamamlamayı amaçladığı cümlesi, Çağrı nın usta manevrasıyla yarıda kesilmişti. Genç adamın kendisine yöneltilen bakışlarından bu gerçeğin dile getirilmesini istemediğini anladı ve aklına gelen sebep canının bir anda sıkılmasına yetti. Çağrı artık hiçbir şekilde Melike yle aralarında bir bağ bulunsun istemiyordu. Bu yüzden patronlarının bu gerçeği öğrenmeleri işine gelmiyordu. Omuzları büyük bir hayal kırıklığıyla çökerken, "Evet, eski insan kaynakları müdürümüz kendisi," diye onayladı karşısındaki adamı, ardından elini yavaşça bulunduğu sıcaklıktan çekip kopardı Melike. "Öyle mi? CV'inde Kayalı Holding'in ismini okuduğumu hatır-

lamıyorum ama ben." Melis de en az ağabeyi kadar şaşkındı. Böyle bir ihtimali hiç düşünmemişti haklı olarak.

"Kısa sürmüştü, özgeçmişimde belirtmeyi unutmuş olabilirim," diyerek kendince bir bahane öne sürmeye çalıştı. Oysa böyle bir şeyin unutulmasına imkân olmadığının farkındaydı. Özgeçmişinde Kayalı Holding'i bilerek es geçmişti çünkü artık hayatının hiçbir döneminde İsmet Kayalı sayesinde bir yerlere gelmek istemiyordu.

"Anlıyorum." derken Melis de düşünceliydi. Çünkü böylesine önemli bir bilginin unutulmasının imkânsız olduğunun farkındaydı.

"Neyse, birbirinizi daha önceden tanıdığınıza göre hiç yabancılık çekmezsiniz ve birlikte çok iyi bir iş çıkarabilirsiniz." Ömer'e dönerek gülümsemeye çalıştı Melike. Genç adamın sözlerine keşke hak verebilseydi ama Çağrı yla birlikte çalışmak, kendisi için çok can yakıcı olacaktı. Ona hem bu kadar yakın, hem de çok uzak olmak katlanılması oldukça zor bir durumdu. Melis konuğunu "İsterseniz toplantıya başlayalım. Yarın da birlikte araziyi görmeye gideriz." diyerek toplantı masasına doğru yönlendirdi.

Bir saat süren toplantının arkasından her iki taraf da sonuçtan memnun bir şekilde kalkmışlardı yerlerinden. Aslında toplantının büyük bir çoğunluğunda her ikisi de kaçamak bakışlarla birbirini süzmekten başka bir şey yapamamıştı. Çünkü hâlâ bunun bir rüya olmadığına emin olamıyorlardı.

"Sabah kahvaltıdan sonra Çeşme'ye doğru yola çıkarız. Bir kez de orayı gördükten sonra, çizimlerin üzerinden geçeriz," dedi Ömer genç kadına gülümseyerek.

"Öyle yaparız."

"Bu gece hangi otelde kalacaksınız Melike Hanım?"

diye sordu Melis.

"O nasıl soru Melis? Sence Melike Hamm'ın bizim otelden başka yerde kalmasına izin verir miyim ben?"

"Haklısın, benimki de soru işte."

Çağrı bu konuşmayı sessizce dinliyordu o sırada. Hiçbir şekilde bu sohbete dahil olmak gibi bir girişimi yoktu. Zaten Melike'yi özgürce seyretmeyi, başka hiçbir şeye tercih etmezdi ama Ömer Bey'in son sözleriyle kaşlarının çatılmasına engel olamadı. Genç adamın Melike'ye hediye ettiği gülümsemesi ise içinde bazı şüphelerin uyanmasına sebep oldu. Ömer Bey yoksa Melike'ye mi sarkıyordu? Patronunu gerçekten hiç sevmemişti genç adam. İlk günden adama sinir olacak bir sebep bulmuştu işte.

"Bir gün sizinle uzun uzun sohbet etmek isterim Çağrı Bey. Şimdilik hak verirsiniz ki tüm ilgimi Melike Hanım'a yöneltmeliyim." diyen adama öldürücü bakışlarla bakıyordu o anda. Tüm ilgisini Melike Hanım'a yöneltmeliymiş?! Çağrı o ilgisinin sonunu getirmesini çok iyi bilirdi de bunu hangi sıfatla yapacağını bilmiyordu. Melike onu hayatında istememişti. Şimdi onu hangi hakla sahiplenecekti?

"Sorun değil Ömer Bey. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Ben de öyle."

Melike, Ömer'in ilgisinin farkındaydı ama ilk kez bu ilgiden bu kadar rahatsız olmuştu. Sebebi de Çağrı'nın yanlarında olmasıydı. Kendisini kocasının gözleri önünde başkasıyla flört eden basit bir kadın gibi hissediyordu. Oysa bu çok saçmaydı. Çağrı artık kocası değildi ve kendisinin Ömer'le flört ettiği de yoktu. Genç adamın ilgisi tek taraflıydı. Hem Çağrı Bey'in adama 'Tanıştığıma memnun oldum' demesine bakılacak olursa, bu durum onu hiç rahatsız etmişe benzemiyordu.

Demek ki onda gerçekten bitmişti. Acıyla "Hiç var olmuş muydun ki?" diye içinden geçirdi Melike. Gerçekten Çağrı nın aşkına hiç sahip olabilmiş miydi?

"Artık gidelim isterseniz Melike Hanım. Yol yorgunusunuzdur. Sabaha kadar iyice bir dinlenin."

"Evet, çok iyi olur." diyerek başıyla onayladı genç adamı Melike. Ardından Melis ile Çağrı'ya doğru döndü.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum Melis Hanım."

Genç kadm yeni ortaklarının elini gülümseyerek sıktı. "Ben de çok memnun oldum. Yarın görüşürüz."

Melike için hiç kuşkusuz en zoru, tekrar Çağrı nın gözlerinin içine bakıp kayıtsız bir duruş sergilemekti ama buna mecburdu. Çağrı geçmişin deşilmesini istemiyordu.

"Sizi tekrar görmek güzeldi Çağrı Bey. Bundan sonra sık sık görüşeceğiz artık."

"Sizi görmek de öyle." dedi genç adam. Arkasından Melike'nin Ömer'le birlikte odadan çıkışını hüzünlü gözlerle izledi. Melike yi tekrar görmek çok güzeldi. Onun kokusunu uzun bir zamandan sonra tekrar duyumsamış, aynı zamanda güzel yüzüne doyasıya bakmıştı. Bunların hâlâ ilk günkü gibi sızlayan kalbi için yeterli olmadığını bilmesine rağmen yine de mutluydu işte.

"Ağabeyim sanırım yeni ortağımızdan hoşlanıyor."

Yanındaki kadının sesiyle ona doğru döndü. "Efendim?"

Melis gülümseyerek, "Ağabeyimi iyi tanırım. Melike Hanıma karşı bir şeyler hissediyor. Bakışlarından anladım. Aslında birbirlerine çok yakışıyorlar. Sence de öyle değil mi?" diye sordu.

Melis konuşurken Çağrı'nın ceplerindeki elleri yumruk halini almıştı. Bunun düşüncesi bile bu kadar can yakıcıyken,

gerçekleştiğini bile düşünmek istemiyordu genç adam. Melike'nin ömrünün sonuna kadar yalnız kalacağını zaten düşünmüyordu; ama yeni ilişkisini gözlerinin önünde yaşamasına da katlanamazdı! O kadar modern görüşlü değildi, daha doğrusu bunu kabullenecek kadar az sevmemişti karısını.

"Müsaadenizle Melis Hanım, halletmem gereken işlerim var. Size kolay gelsin."

"Peki, sana da kolay gelsin."

Melis'in asılan yüzünü umursamayarak adımlarını kendi odasına doğru yönlendirdi. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Duydukları kendisini iyice kötü hissetmesine sebep olmuştu. Melike'nin kendisinden başka biriyle birlikte olduğunu düşünmek bile istemiyordu; ama böyle bir ihtimali de yok sayamazdı. O artık özgür bir kadındı ve çok da güzeldi. Hayatına başka bir adamın girmesi doğaldı; ama Çağrı buna şahit olmayı kesinlikle istemiyordu! Özellikle de genç kadının çalıştığı şirketin patronuyla birlikte olmasına dayanamazdı.

Eski Çağrı olsa hemen şu dakika gidip istifasını verirdi! Bu sayede sevdiği kadına asılan herifin şirketinde çalışmak zorunda da kalmazdı; ama yapamazdı işte. Bu proje işi sebebiyle tekrar Melike'ye yakın olma, onu yakından görme şansını elde etmişti. Bu bahaneyle tekrar sevdiğinin yanında olacaktı. Çok acınası bir halde olduğunun farkındaydı. Melike onu hayatında istememişken, Çağrı çaresiz bir şekilde onun etrafında olabilmenin yollarını arıyordu. Oysa bu kendisine daha fazla acıdan başka bir şey getirmeyecekti. Melike'ye yakın olup ona sahip olamamak, gün geçtikce canını daha çok yakacaktı. Bunları bilmesine rağmen, yine de yüreğine söz geçiremiyordu.

Masasının başına geçip oturduğunda bakışlarını ileri-deki bir noktada sabitledi. Melike'ye yakın olma isteği ilk kez bugün hortlamamıştı aslında. Boşandıktan sonraki dönemi

düşündüğünde, içi aynı ilk günkü gibi yandı. Melike'yi arkasında bırakıp adliyeyi terk ederken, gerisin geri dönmemek için kendisiyle nasıl amansız bir mücadeleye giriştiğini hâlâ çok net hatırlıyordu. Genç kadına doğru koşup, bu kez onu hiç bırakmamacasına kollarının arasına alabilmeyi her şeyden çok istemişti. Ama yapamamıştı. Melike bunu istemedikce de yapamazdı.

Ondan sonraki günler bir ölüden farksızdı genç adam. Dışarıdan bakan herkese kendi halinde, sessiz sakin bir adam imajı çiziyor olabilirdi; ama aslında Çağrı Melike'yle birlikte tüm neşesini, huzurunu ve içinde bir parçada olsa korumaya çalıştığı iyi niyetini de kaybetmişti. Melike'den sonra hiçbir kadınla yakınlaşmamış, daha doğrusu yakınlaşamamıştı. Evliyken karısından esirgediği sadakati, âdeta ondan boşanmışken ve kilometrelerce uzağındayken göstermeye çalışmıştı. Böylesine de ters bir adamdı.

Oysa evliyken, kısacası Melike'ye sahipken, onun kıymetini bilmiş ve evliliğini korumak için biraz olsun çabalamış olsa, şimdi tüm bu acıları çekmiyor olacaktı. Bunu anlamıştı anlamasına ama, bunun için çok geçti. Artık geriye ne evlilik kalmıştı ne de Melike. Yapayalnızdı Çağrı. Tıpkı çocukluğundaki gibi yalnız. Annesi nasıl onu soğuk bir yetimhane köşesinde bir başına bırakıp gitmişse, Melike de onu geleceğe dair tüm umutlarını çöpe atarak arkasında bırakmayı seçmişti.

Bu iki sene boyunca Melike'yi bir an olsun unutamamıştı. Unutamadığı yetmiyormuş gibi, onun hakkındaki tüm gazete haberlerini oldukça yakından takip etmişti. Bunun yanında ara sıra onu uzaktan görme isteğine de mani olamamıştı. En son Sinem'in düğününde uzaktan da olsa görmüştü sevdiğini. Çünkü Çağrı bir türlü Melike'yi arkasında bırakmayı başaramamıştı. Onsuz bir hayat sürdürüyordu belki ama

aslında onsuz nefes almıyordu. Her anında, her nefesinde ve davranışında, bir nebze de olsa Melike vardı. Onu yok sayamıyordu. O hep oradaydı. Hiç gitmemişti. Çağrı onu göndermeyi hiçbir zaman başaramamıştı.

Ve şimdi yine kanlı canlı karşısındaydı. Bundan sonra bir süreliğine onunla aynı havayı soluyacaktı. Bu düşünce bile kendisini tekrar iyi hissetmesine yetiyordu. Her ne kadar Melike yle artık bir şansları olmayacağını düşünse de, onu eskiden olduğu gibi yanında hissedecek olmak Çağrı için her şeye değerdi. Bu sefer hiçbir beklentisi olmadan Melike nin yanında bulunacaktı. Onunla geçireceği şu sayılı zamanı çok iyi değerlendirecekti. İki senedir yas tutan ruhuna şu kısacık sürede bayramı yaşatacaktı. Buna kesinlikle kararlıydı.

Ayça elindeki fotokopilerle Vedat'ın odasından içeri girdiğinde, genç adamı masasının başında buldu. Ne kadar da yakışıklıydı. Orada öylece durup saatlerce Vedat'ı izleyebilirdi. Ve hiç bıkmazdı bundan. Keşke genç adamın kendisini fark edebilmesinin bir yolu olsaydı. Onun tarafından sevilmenin nasıl bir şey olduğunu gerçekten çok merak ediyordu.

"Gel Ayça."

Genç kızı kapı ağzında gördüğünde gülümsedi Vedat. Nedense gözüne bu baygın bakışlarıyla oldukca tatlı görünüyordu.

"Benden istediğiniz belgeleri getirdim."

"Sağ ol. Bir kahve içmek ister misin?"

Ayça heyecanını bastırmaya çalışarak, "Şey... Ben... Ben sizi rahatsız etmeyeyim." dedi.

"Etmezsin. Zaten işlere biraz ara verecektim. Hadi geç otur."

Ayça genç adamın sözünü ikiletmeden, onun karşısın-

daki koltuğa geçip oturdu. Vedat ikisi için birer kahve söyledikten sonra Ayça ya doğru döndü. Şu son iki senede kızın kendisine olan ilgisinin iyice farkına varmıştı. Ama onun duygularına hiçbir karşılık verememişti. Bunun en büyük sebebi Melike ye karşı beslediği umutsuz aşkıydı. Oysa Melike ona açık bir dille aralarında dostluktan başka bir şey olamayacağını belirtmekten hiç kaçınmamıştı. O günü hatırladığında, içi hâlâ sızlıyordu genç adamın.

Melike yi çok hoş bir restorana getirmişti. Bu gece ona hislerinden bahsedecekti. Bu kararı alabilmesi hiç de kolay olmamıştı. Sonuçta genç kadm kendisini iyi bir dost olarak görüyordu. Ama buna rağmen bunu yapmak zorundaydı. Aksi takdirde ömrünün sonuna kadar yapmadığı şeyler yüzünden pişmanlık duyacaktı.

Karşılıklı otururlarken bakışlarını genç kadının yüzünden bir an olsun ayıramıyordu. Bugün de her zamanki gibi çok güzeldi ve bu güzelliğe rağmen yalnızdı. Çağrı'dan boşanmasının üzerinden beş ay gibi bir süre geçmesine rağmen, yanına hiç kimseyi yaklaştırmıyordu. Bu durumu değiştirmek için içinde büyük bir istek duydu genç adam.

"Melike..." diyerek kafasında söyleyeceklerini toparlamaya çalıştı.

Melike ise kafasını tabağından kaldırarak karşısındaki adama baktı. Onun oturduğu yerde kıvrandığını gördüğünde söylemek istediği önemli bir şeyin olduğunu anladı. Nedense duyacaklarından hoşlanmayacağını hissediyordu.

"Söyle Vedat. Bu güzel yemeği neye borçluyuz bakalım?" dedi gülümsemesi eşliğinde.

"Sana söylemem gereken çok önemli bir şey var."

"Dinliyorum."

Genç kadının masanın üzerinde duran boştaki elini tuttu. Bu hareketiyle Melike'yi hazırlıksız yakalamıştı ve onu şaşırttığını görebiliyordu. Sevdiği kadının gözlerinin içine bakarak konuşmaya başladı.

"Ben... Melike ben seni seviyorum hem de uzun bir zamandır."

Genç kadın şaşkınlıkla açılan gözleriyle oldukça tatlı görünüyordu. Duyduklarının gerçekliğine inanması çok güçtü. Tamam, zaman zaman Vedat'ın hal ve hareketleri yüzünden kendisini tuhaf hissettiğini hatırlıyordu; ama kendisine hep abarttığını düşünerek kızmıştı.

Elini yavaşça Vedat'ın elinden çekerken, söze nereden başlayacağını bilemiyordu; ama genç adamın bir anda boşta kalan eline bakarak asılan yüzü dikkatinden kaçmadı. Demek ki o da duyacaklarını az çok tahmin edebiliyordu.

"Ben... Ben çok şaşırdım."

"Farkındayım. Seni hazırlıksız yakaladım ama daha fazla duygularımı içimde saklayamazdım. Bunu bilmeye hakkın olduğunu düşündüm."

Melike kafasını sallayarak anladığını belirtti. Sonra tüm cesaretini toplayarak, bakışlarını tekrar Vedat'ın gözleriyle buluşturdu. "Ben... Ben inan ne diyeceğimi bilmiyorum ama neyi istemediğimi çok iyi biliyorum Vedat."

Genç kadının bu hüzünlü sesi, duymayı istemediği sözleri işiteceğinin sinyallerini veriyordu genç adama.

"Ben senin gibi değerli bir dostu kaybetmek istemiyorum." dedi Melike.

"Beni hiçbir zaman kaybet-..."

"Hayır, kaybedeceğim!" diyerek Vedat'ın sözünü kesti. "Sana derin bir dostluktan öte başka bir şey hissetmezken, sırf içinde bulunduğum ruhsal çöküntüden çıkış yolu olarak seni

görmeye kalkarsam, seni ve senin dostluğunu sonsuza kadar kaybederim."

"Melike..." diyerek söze girmeye çalıştı; ama bir kez daha genç kadın tarafından susturuldu.

"Lütfen sözlerimi bitirmeme izin ver." Vedat'ın çaresizce başını salladığını gördükten sonra tekrar konuşmaya başladı. "Sen çok özel bir adamsın. Her zor anımda benim yanımda oldun. Desteğini ve ilgini benden hiçbir zaman esirgemedin. Aslında senin aşkına karşılık veremediğim için aptalın teki olduğumun farkındayım. Eğer mantığımı dinlemeyi becerebilsem, sen benim için bu dünyadaki en sadık, en iyi, en dürüst eş olabilirsin. Bunun da farkındayım ama..." dedikten sonra kısa süreli duraksadı. Ardından elini kalbinin üzerine götürerek "Burası bunu kabul etmiyor. Burası Çağrı'dan başkasını istemiyor. Aradan kaç ay geçerse geçsin, isterse yıllar geçsin, burası hep onu isteyecek. Bu gerçeği değiştiremem Vedat. Nasıl ona gidip, onunla olmak istediğimi söyleyemeyeceksem, kalbime de sözümü geçiremeyeceğim. Bu durumu değiştirmeye kimsenin gücü yetmez." dedi.

Genç kadının aşkının büyüklüğüne bu ilk şahit oluşu değildi ama hiç kuşkusuz en can yakıcı olanıydı. Yüzündeki buruk tebessümüyle baktı Melike'ye. "Hiç şansın yok diyorsun yani?"

"Maalesef. Bu yüzden beni dostluğundan mahrum bırakmak istersen eğer anlarım seni."

"Öyle bir şey yapmayacağım ama bir dost olarak sana bir tavsiye vermeme izin verir misin?"

"Tabii."

"Eğer Çağrı'ya gitmek istiyorsan, git Melike. Senin bu şekilde acı çekmene dayanamıyorum. Belki de ona son bir şans daha vermelisindir."

"Keşke bu dediğini yapabilsem," dedi hüzünlü bakışlarıyla. "Ama cesaretim yok. Onun huzurunu bir kez daha bozmaktan korkuyorum. Belki de bensiz çok daha mutludur. Geçmişi ona hatırlatmaktan çekiniyorum."

"Anlamıyorum, neden huzurunu bozasın ki?"

"Sana bile anlatamayacağım şeyler var Vedat. Çağrı'yla ilgili benim de yeni öğrendiğim gerçekler var. İşte bu yüzden, düşüncesiz ve bencilce bir harekette bulunamam. Hem Çağrı bu zamana kadar karşıma çıkmadığına göre hâlinden oldukça memnun olmalı öyle değil mi?"

Ayça karşısındaki adamın dalıp gitmiş haline baktı iç çekerek. Vedat'ın bu sessiz ve dalgın halleriyle uzun zamandır karşılaşıyordu. Genç adamın bir gönül meselesi olduğuna iyice emin oluyordu böyle anlarda. Tabi aynı zamanda kalbinin acımasına da engel olamıyordu. Ayça onu hâlâ çok seviyordu.

"Vedat Bey?" diye seslendi.

Vedat düşüncelerinin arasından sıyrılarak Ayça'ya doğru döndü. "Pardon, dalmışım."

"Önemli değil. Eğer işiniz varsa, ben gideyim."

"Yok, gitme!" dediğinde Ayça'dan çok kendisi şaşırmıştı bu tepkisine. Genç kıza diyecek bir söz bulamadığında, gelen kahveler sayesinde kısa süreli soluklanma fırsatı buldu.

"Eee, nasılsın bakalım? İşler nasıl, seni çok zorluyor mu?" diye söze girdi genç adam.

"Yok, gayet iyi her şey. Melike Hanım iş sebebiyle İzmir'e gittiği için başım da fazla kalabalık değil bugün."

"Patronun yokken tembellik yapıyorsun yani?" diyerek genç kıza takıldı.

"Hayır, elbette öyle değil," diye ani bir tepki verdiğinde Vedat'ın gülümseyen yüzünü gördü. Genç adam kendisine

sadece takılıyordu. Onun gülümsemesine kapılıp gitmemek elinde değildi işte. Ah keşke ona duygularından bahsedebilecek kadar cesareti olsaydı! Ama onun kalbinde başka birinin olduğunu düşünürken bunu yapamazdı ki.

Tam o sırada çalan telefon bu anlamlı bakışmanın sonunu getirmiş oldu. Vedat cebindeki telefonunu çıkardığında, "Banu arıyor. Hayırdır inşallah," dedi.

'Banu kim?' diye düşünürken, bundan iki yıl öncesindeki o an aklına düştü. Banu, Vedat'ın kız kardeşiydi. Merakla bu konuşmayı dinlemeye başladı.

"Efendim güzelim?"

"..."

"Olmaz Banu! O herifle hiçbir yere gidemezsin!"

Vedat'ın aniden öfkelenmesi şaşkına çevirdi Ayça'yı ve aynı şekilde merakı katlanarak arttı.

"Olmaz diyorsam, olmaz! Ben o çocuğa güvenmiyorum. Değil onunla partiye, bakkala ekmek almaya bile gidemezsin sen."

Kız kardeşi her ne söylemişse, Vedat elini sinirle saçlarının arasından geçirdi.

"Artık on dokuz yaşında, genç bir kız olduğunun farkındayım güzelim; ama bu hâlâ benim sözümü dinlemen gerektiği gerçeğini değiştirmiyor ne yazık ki."

"..."

"Bu konuyu ben eve gelince konuşacağız. Anneme akşama eve geleceğimi söylersin."

Telefonu kapattığında âdeta yeni savaştan çıkmış bir askeri andırıyordu Vedat. Kız kardeşi gerçekten çok dişli biri olmalıydı.

Genç kız "Bir sorun mu var?"diye sordu kendine engel olamayarak.

"Kız kardeşim yeni sevgilisiyle bir doğum günü partisine gitmek istiyor. Annemden izin koparamadığı için, son çare olarak beni aramış."

"Anladığım kadarıyla siz de izin vermediniz?"

"Vermedim. Kız kardeşimin daha düzgün insanlarla muhatap olmasını istemek hakkım."

"Pardon ama kime göre düzgün?" diyerek çenesini tutamadı Ayça. Eli şaşkınlıkla dudaklarına giderken Vedat'ın da kendisine şaşkın gözlerle baktığını gördü. "Pardon... Şey ben öyle demek istemedim. Yani sizin düşüncelerinizi eleştirmek değildi niyetim." Aslında niyeti tam olarak buydu ama bunu Vedat'ın bilmesine gerek yoktu.

"Hayır, lütfen devam et. Senin bu konu hakkındaki düşüncelerini merak ediyorum." dedi arkasına yaslanarak. Ayça'nın ani tepkisi kendisini memnun etmişti nedense.

"Yani benim düşünceme göre, kimin kime uygun olduğunu kimse bilemez. Bir insan birini seviyorsa, o kendisinden çok farklı da olsa, bunu umursamıyor. Gözü o insandan başka hiçbir şeyi görmüyor, yani siz kız kardeşinizin daha düzgün birileriyle olmasını istiyorsunuz ama burada önemli olan kız kardeşinizin ne hissettiği. Eğer o genci gerçekten seviyorsa, sizin bu tepkiniz onu sadece üzer. Bunu düşünerek hareket etmeniz gerekmez mi?"

"Ne yani? Sırf kardeşim onu sevdiğini düşünüyor diye onu üzeceğini düşündüğüm çocukla birlikte olmasına onay mı vereyim?"

"Sevdiğini düşünüyor mu?" diye sordu şaşkınca ve devam etti Ayça. "Vedat Bey, kız kardeşinize ve onun duygularına biraz olsun güvenebilir misiniz acaba? Sevdiğini düşünmüyordur. Belki gerçekten seviyordur. Olamaz mı?"

Ayça'nın hararetli bir şekilde kız kardeşini savun-

duğunu görmek genç adamı oldukça keyiflendirdi. Onun bu yönünü daha öncesinde hiç fark etmemişti. Demek ki sürekli sessiz gördüğü kadının da fırsatını bulduğunda sözleriyle başkalarını sokmaya yarayan bir dili vardı.

"Sen avukat olmalıymışsın."

Haddi olmadığı halde söyledikleri yüzünden Vedat'tan iyi bir azar işitmeyi beklerken ondan duydukları ağzının şaşkınlıkla açılmasına sebep oldu. "Efendim?"

"Sen burada asistan olarak harcanıyorsun. Bu inanç ve güvenle, eminim her hakimi etkilerdin. Beni de etkiledin."

Duydukları sonucu yanaklarının kızarmasına engel olamadı genç kız. Bunlar Vedat'tan duyduğu ilk güzel sözlerdi. Onun kendisini övdüğüne daha önceleri şahit olmamıştı ki hiç. "Şey... Kızmadınız mı yani?"

"Niye kızayım? Aksine, düşüncelerini dürüstçe benimle paylaştığın için seni takdir ediyorum ve sayende akşama kız kardeşimle konuşurken onun duygularını ezip geçmemeye çalışacağım."

"Bunu duyduğuma sevindim," diyerek gözlerinin içine bakan adama gülümsedi. Uzun bir zamandan sonra, ilk kez Vedat'ın kendisine 'gerçekten' baktığını hissediyordu. "Ben artık işimin başına döneyim. Kahve için de teşekkürler."

Elinde sıcak çikolatasıyla koltuğun üzerine bağdaş kurarak oturdu genç kadın. Kocası az önce arayarak, toplantı sebebiyle biraz gecikebileceğinin haberini vermişti ona.

"Olsun, biz de seninle baş başa takılırız değil mi kızım?" diyerek elini sevgiyle karnına koydu Sinem. Bebeği annesinin sözlerini anlamış gibi, ona onayını karnına attığı küçük tekmesiyle vermişti. "Sana babanla düğünümüzden fotoğraflar göstermemi ister misin? Elbette istersin!"

Yandaki fotoğraf albümünü eline alarak ilk sayfayı heyecanla açtı genç kadın. Evleneli bir yıldan fazla bir zaman olmuştu belki ama hâlâ o günü düşündükçe ilk günkü kadar heyecanlanıyordu.

"Bak bu gelinlikler içerisindeki prenses, senin annen oluyor bebeğim. Gelinlik ne kadar çok yakışmış değil mi? Çok güzel olmuş, annen gerçi sade haliyle bile çok güzel ama neyse." dediğinde kendi kendine kıkırdadı genç kadın. "Eminim sen de bana çekeceksin. Gerçi babana çekmene de bir itirazım olmaz ama."

Bir sonraki sayfayı çevirdiğinde kızıyla konuşmaya devam etti. "Bak baban da çok yakışıklı ve o sadece annene ait! Tabi ileride sana da ait olacak ama bak şimdiden anlaşalım, yersiz kıskançlıklara girmeyeceksiniz küçük hanım. Sonuçta baban için, benim yerim ayrı, senin yerin ayrı. Onu birbirimizle paylaşmayı öğrenmemiz gerekiyor."

Daha doğmamış bir bebekle anlaşma yaptığına inanamıyordu Sinem. Ama çok mutluydu ve bu mutluluğu zaman zaman saçmalasına da sebep olmuyor değildi işte.

"Ah bak, bu da Melike teyzen. Yine her zamanki gibi çok güzel. Sen doğunca eminim seni en çok şımartanların başında gelecek kendisi. Daha şimdiden elbise dolabını birbirinden cici elbiselerle donattı inanabiliyor musun? Umarım o da sonunda hak ettiği mutluluğu bulur ve senin gibi tatlı bir bebeğe sahip olur." Bunu gerçekten tüm kalbiyle diliyordu arkadaşı için. Melike her şeyin en güzelini hak ediyordu.

Diğer fotoğraflara baktıkça, tekrar o güzel güne gidiyordu âdeta. O andaki heyecanını yaşıyordu sanki.

Melike heyecandan odanın içerisinde voltalar atan arkadaşını takip etmekte artık oldukça zorlanıyordu. Buna bir dur

demesi gerektiğini düşünerek "Ay otur artık şuraya Sinem ya! Valla başımı döndürdün." diye isyan etti.

"Ben çok heyecanlıyım Melike!"

"Normal canım çünkü bugün evleniyorsun."

"Evet, evleniyorum,"diyerek olduğu yerde durdu. Sanki bu gerçeğin yeni farkına varıyormuş gibiydi. "Sence evlenmesem mi?"

"Ne?!" Melike arkadaşının beti benzi atan yüzüne bakakaldı. "Saçmalıyorsun artık Sinem! Hem sen hani Mehmet'i seviyordun? Onunla evlenmek için can atıyordun? Ne oldu şimdi?"

"Dışarıda onca kişi varken, ben nasıl rezil olmadan nikâh memuruna 'Evet' diyeceğim?"

"Bunu onca savcıya hiç korkmadan kafa tutan avukat Sinem Akay mı söylüyor?" dedi şaşkınca Melike.

"Bu heyecan başka hiçbir şeye benzemiyormuş Melike."

"Abartıyorsun Sinem." Dili böyle söylese de, içten içe Sineme hak veriyordu. Kendisi de Çağrı'yla evlendiği gün odada aynen bu şekilde dört dönmüştü. Çünkü sevdiği adamla evleneceği için heyecandan yerinde duramamıştı.

Tam o sırada tıklatılan kapıyla o tarafa doğru döndü her ikisi de. Mehmet içeri damatlıklar içerisinde girdiğinde, Sinem tüm endişelerinin bir anda tuzla buz olduğunu hissetti. "Mehmet," diyerek sevgilisine doğru uzattı ellerini.

Mehmet sevdiği kadını beyazlar içerisinde gördüğünden beri tüm düşünme yeteneğini bir anda kaybetmişti. Öylesine güzeldi ki sevdiği... Ona bakmaya doyamıyordu. Genç kadının yanına kadar giderek onun kendisine uzattığı ellerini sımsıkı tuttu. "Muhteşem görünüyorsun." dedi gözlerinden taşan aşkla.

Melike o sırada o odada fazlalık olduğunu düşünerek "Ben bir davetlilere bakayım." dedi ve genç çifti baş başa bıraktı.

"Heyecandan kalbim duracak sanki."

"Ben de heyecanlıyım ama hayatımın aşkına sonsuza kadar sahip olacağım için de daha önce hiç olmadığım kadar mutluyum." dedi genç adam ve kollarını Sinem'in beline doladı. Dudaklarıyla onun alnından yanağına doğru bir yol çizdi. "Birazdan benim karım olacaksın. Bugünden sonra her şeyinle benimsin."

"Sen de benim." diyerek müstakbel kocasının yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarına küçük bir öpücük bıraktı.

"Bu yetmedi ama."

Mehmet'in çocuk gibi mızmızlanması üzerine kulağına kışkırtıcı bir sesle, "Fazlası akşama." diye fısıldadı.

"Ah, akşamı sabırsızlıkla beklediğime emin olabilirsin." Mehmet, genç kadınla ilk kez evlendikleri gün birlikte olmayı istemişti. Sinem onun bu ince düşüncesi yüzünden zamanında oldukça duygulandığını hatırlıyordu. Zaten Mehmet'in çok özel bir adam olduğunu hissetmemiş olsa, onunla asla bir birlikteliğe 'Evet' demeyeceğini bilecek kadar tanıyordu kendisini. Nikâh memurunun sorusuna her ikisi de büyük bir coşkuyla 'Evet' cevabını verdikten sonra, nikâh cüzdanı genç kadına teslim edildi. Sinem elindekini büyük bir neşeyle Melike'ye doğru sallarken Melike de arkadaşıyla aynı mutluluğu yaşıyordu.

İlk danslarının arkasından başta kayınpederi ve kayınvalidesinin yanma gidip ellerini öptü genç gelin. Ardından sıra ağabeyi Selçuk'a gelmişti. Onunla sımsıkı kucaklaşırken o kadar duygulanmıştı ki ağlamamak için kendisini zor tutmuştu.

"Çok mutlu ol küçük farem. Yüzün hep bugünkü gibi gülsün." diye fısıldadı kız kardeşinin kulağına.

"Sen de öyle abi. Seni çok seviyorum."

"Ben de seni prenses. Ben de seni."

Düğünün geri kalan kısmı hem gelin-damat, hem de davetliler açısından oldukça güzel geçmişti. Özellikle genç çiftin mutluluğuna şahit olan herkes, yüzlerinde büyük bir gülümsemeyle ayrılıyorlardı mekândan. Düğünün sonuna gelindiğindeyse, geriye sadece yeni evli çiftin ailesi ve yakınları kalmıştı.

Onlarla da vedalaştıktan sonra damat bey gelinini de yanma alarak, bundan sonra birlikte yaşayacakları evlerine doğru sürdü arabasını. Her ikisinin de içi içine sığmıyordu. Uzun zamandır sabırsızlıkla bekledikleri olay gerçekleşmiş, artık herkesin gözünde resmen karı-koca olmuşlardı. Sevdiği kadının kucağındaki elini tutarak, dudaklarına götürdü genç adam. Bakışlarını ise ara sıra onun güzel yüzüne çevirmeden duramıyordu. Çok güzeldi karısı. 'Karısı...' Bu sözcüğü bu kadar çok seveceğini asla tahmin edemezdi. Ama söz konusu Sinem ise her şey mümkündü.

Düğüne birkaç ay kala birlikte döşedikleri evlerinin önünde durdurdu arabayı. Hızla arabadan inerek karısının tarafına geçti ve kapısını açtı. Genç kadının elinden tutup, evlerine doğru adımlarını atmaya başladığındaysa tuhaf bir şekilde yeni yetme delikanlılar gibi heyecanlandığını hissediyordu Mehmet. Oysa kadınlar konusunda bu zamana kadar oldukça tecrübe sahibi olmuştu. Demek ki insanın sevdiğiyle yaşadığı ve yaşayacağı her an başkalarıyla kıyaslanamayacak kadar güzel ve özeldi. Bu yüzden bu gece en az Sinem kadar dokunuşlarında tecrübesiz olacağına emindi genç adam.

Evin kapısını ardına kadar açtıktan sonra tek hamleyle karısını kucağına aldı. Zaten o kadar hafifti ki bunda hiç zorluk çekmemişti. En kısa zamanda genç kadına kilo aldırmasının bir yolunu bulmalıydı. Aklına gelen fikirle gözleri parladı. Bir bebek bu konuda kendisine oldukça yardımcı olabilirdi. Si-

nem ise kocasının bu hain düşüncelerinden habersiz, başını onun omuzuna yaslamıştı. Birazdan olacaklar kendisini hem heyecanlandırıyor hem de itiraf etmesi zor da olsa, sabırsızlandırıyordu.

Yatak odalarına girdikten sonra, kucağındaki güzelliği yere bıraktı Mehmet. Şimdi karşılıklı dikilmiş bir şekilde heyecan içerisinde birbirlerinin gözlerinin içinde kaybolmuşlardı. Mehmet ilk adımı atacağı sırada, Sinem heyecanla, "Su!" dedi.

"Ne?" Mehmet'in eli duyduğu tek cümleyle havada asılı kaldı.

"Şey... Ben susadım."

Küçük karısının heyecandan dilinin damağının kuruduğunu anladığında, yüzünde tatlı bir tebessüm belirdi. Komodinin üzerindeki sürahiden bir bardağa su doldurarak ona uzattı.

"Teşekkürler."

Büyük bir dikkatle suyunu içerken, verdiği tepkilerden utanıyordu artık. Mehmet onun kocasıydı. Bu gecede yaşanması gereken yaşanacaktı. Bundan kaçmasının hiçbir yolu yoktu. Hem zaten kaçmak da istemiyordu. Zamanında Melike ye öğüt vermeye benzemiyordu bu iş. Erkekler konusunda atıp tutarken aklı neredeydi acaba? Şimdi gerçek bir erkekleydi işte ve birazdan onunla gerdeğe girecekti.

"İçtin mi?"

Elindeki boş bardağı Mehmet'e uzatarak "Hı hı," dedi. Gerçekten küçük bir kız çocuğu gibi davranıyordu. Bu duruma daha fazla devam edemezdi, etmemeliydi. Bu düşünceyle bardağı yerine bırakıp da tekrar kendisine doğru dönen adamın dudaklarına doğru uzandı. Mehmet'in de öpüşlerine karşılık vermesiyle aralarındaki tutku daha da alevlendi.

Bir süre sonra nefes nefese ayrıldıklarında Mehmet,

"Gelinliğini çıkarmamı ister misin?" diye sordu boğuk sesiyle. Sinem başını sallayarak genç adam sırtını döndü. Bu Mehmet'in hayatında yaptığı en zevkli iş hiç kuşkusuz. Gelinliğin fermuarını yavaşça aşağı çekerken, ortaya çıkan pürüzsüz ten genç adamın kanını daha çok kaynatmayı başardı. Dudakları kendilerine genç kadının zarif boynundan başlayarak, bel oyuğuna doğru ince bir yol çizdi önce. Bu sırada sırtında hissettiği öpücüklerle Sinem gözlerini hazla yummuştu. Bu adam aklını tam anlamıyla başından alıyordu.

Gelinlik ayaklarının dibine düştüğünde Mehmet'e doğru döndü. Utanması gerekirken, artık utanmıyordu. Çünkü birazdan yaşayacaklarının ne kadar özel ve güzel olacağının farkındaydı.

Karısının güzelliği karşısında büyülenmiş gibiydi Mehmet. Elinin birini Sinem'in ipek gibi teninde gezdirdi önce. Parmakları arsızca yeni tanıştığı güzellikleri keşfederken, hiçbir şeyi aceleye getirmemek için kendisini zor frenliyordu. Sinem için bunun bir ilk olacağını, nunla zamanında yapmış oldukları bir konuşma sayesinde öğrenmişti. Bu yüzden sabırlı olmak zorundaydı.

"Çok güzelsin."

Mehmet'in sözlerine sadece ülümsemekle yetindi. Ardından elleri onun üstündeki cekete kaydı. "Benim aksime sen çok giyiniksin bence."

"Haklısın." Karısını fazla yormadan, üstündeki ceket ve kravattan kurtuldu. Elleri gömleğinin düğmelerine gittiğindeyse Sinem tarafından engellendi.

"Ben yaparım."

Utanmayı boşvererek, tek tek kocasının üstündeki gömleğin düğmelerini açtı. Bu adamla evlendiğine göre, artık utanma gibi duygulara hayatında yer vermemeliydi. Zaten ha-

yatının hiçbir kısmında çekingen biri olmamıştı ki. Şimdi de çekinip, utanmamalıydı.

Sonunda her ikisinin durumu da eşitlendiğinde, bu sefer tenlerle birlikte, dudaklar da buluştu. Mehmet karısını öpmeyi bir saniye bile bırakmadan onun yavaşça yatağa uzanmasını sağladı. Onun altında kıvranan narin bedenini hissetmek tüm sınırlarını zorluyordu aslında. Ama kararlıydı, aceleci davranmayacaktı.

Dudaklarını yavaşça genç kadından koparark, bu sefer daha aşağılara doğru yönlendirdi. Onun güzel bir kadm olduğunun her zaman farkında olmuştu. Ama şimdi gördükleri de bunu tasdikliyordu. Onun vücudunun her bir kıvrımın tek tek tadına bakıyor; ama bir türlü doyamıyordu. Her geçen saniyeyle birlikte nefesleri daha çok hızlanıyor ve sabırsızlıkları artıyordu. Sinem elinden geldiğince, sevdiği adama öpüşlerinde ve dokunuşlarında eşlik etmeye çalışıyordu.

Artık dayanma sınırını çoktan aştığı bir anda, karısını her şeyiyle kendisine kattı genç adam. Onun acıyla kasılan bedeniyle duraksayarak, yanaklarına ve dudaklarına küçük öpücükler kondurdu şefkatle. "Geçti canım, geçti," diye fısıldadı.

"Geçti," dedi Sinem gözlerini yavaşça aralayıp sevdiği gözlere bakarken. "Artık geçti."

Ondan sonrası her ikisi içinde çok güzel ve çok özeldi. Yeni yeni keşfettikleri dansın ahengiyle, aynı ritimle hareket etti bedenleri.

Aniden boynuna dolanan kollarla birlikte bulunduğu ana geri döndü Sinem. Olduğu yerde korkuyla irkilmişti. Mehmet pişmanlıkla, "Korkuttum mu? Dalgınlığının farkında değildim sevgilim, özür dilerim." dedi ve karısının hemen

yanına geçip oturdu.

"Yok, önemli değil," derken sanki suç işlemiş gibi yanakları kızarmıştı.

"Ateşin mi var senin?" Elini karısının alnına götürdüğünde rahatlayarak verdi tutmuş olduğu nefesi. "Yokmuş, ama neden yanakların kızardı ki senin?"

"Ev çok sıcak ya, ondandır."

Bu konunun daha fazla üstüne gitmeyerek Sinem'in kucağındaki albüme çevirdi bakışlarını genç adam. "Yine mi fotoğraflara bakıyorsun?" dedi gülümseyerek.

"Kızımıza etrafımızdaki insanları tanıtıyordum."

"Bu kaçıncı Sinem," diyerek keyifli bir kahkaha attı Mehmet.

"Ya ne yapayım? Evde tek başıma sıkılıyorum. Sen de son günlerde akşamları hep geç geliyorsun. Melike desen şu an iş için İzmir'de. Bir başıma kaldım şu koca evde." diyerek somurtan karısına dayanamadı genç adam. Onu kollarının arasına çekerek "Kıyamam ben bir taneme. Haklısın, şu sıra seni çok ihmal ettim ama bu hafta sonu sadece sana aitim. Birlikte bir yerlere gidelim. Ne dersin?" dedi.

"Gider miyiz gerçekten?" diyerek umutla baktı kocasının gözlerinin içine.

"Gideriz tabi. Sen sadece nereye gitmek istediğini söyle yeter."

"Hmm, önce biraz düşünmem lazım." Dudaklarını bu şekilde büzdüğünde Mehmet'i çıldırtmayı kolaylıkla başardığının farkında değildi Sinem. Aynı şu anda olduğu gibi. Dayanamayarak karısının dudaklarına tutkuyla kapandı. Ondan aldığı karşılıkla birlikte öpüşünü derinleştirdi Mehmet. Hayat gerçekten karısıyla her geçen gün daha da güzelleşiyordu.

Otel odasında bir başına kaldığında kendi içinde sabah olanların muhasebesini yapıyordu genç kadın. Çağrı'yı iki yıldan sonra tekrar karşısında bulmak çok sarsıcı bir deneyim olmuştu. Ama aynı zamanda kendisini mutlu ettiğinin de farkındaydı. Bir türlü unutmayı beceremediği adamı tekrar görmek güzeldi.

Oldukça iyi bir durumdaydı Çağrı. Hayatına kaldığı yerden devam etmeyi bilmişti ve gördüğü kadarıyla da mutluydu. Bu içinde bir yerleri sızlatırken, kendi bencilliğine kızmadan edemedi. Ne olursa olsun Çağrı için sevinmesi gerekiyordu; ama hain kalbi, onun kendisinden uzakta iyi ve hatta mutlu olmasını kabullenemiyordu. Çünkü Melike, Çağrı'sız bir daha iyi ve mutlu olmayı başaramamıştı.

Bundan sonra, onunla eskiden olduğu gibi yine aynı ortamda bulunacak olmalarına da inanamıyordu aslında. Zamanında Çağrı'dan köşe bucak kaçmaya çalışırken şimdi bu olaya bu kadar sevinmesi de normal sayılmazdı. Bu kalbi gerçekten de haindi. Hissettiklerine bakacak olursa Çağrı'yı gerçekten affetmişti. Ona olan nefreti gitmiş, yerine yeniden hasreti eklenmişti. Bu düşünceyle derin bir iç çekti. Çağrı'yla tekrar birlikte olmalarının mümkün olduğunu düşünmüyordu. Kendisi bunu istese bile, Çağrı istemezdi. Bugün karşısında bulduğu adam kendisine karşı çok soğuktu. Patronlarının aralarındaki bağı öğrenmesini istemediğine göre, Melike'yle ilgili her şeyi mazide bırakmış olmalıydı. Yani kısacası Çağrı'da tamamen bitmişti.

Gözlerinden akmaya hazır olan yaşları geri yollarken telefonunun çaldığını duydu.

"Efendim?"

"Melike Hanım, bir bey sizi görmek istiyor."

Melike kendisini görmek isteyen kişinin Ömer old-

uğunu düşündü. Yüzü asılırken "Kimmiş?"diye sordu yine de. "Bir dakika soruyorum." Kısa bir sessizliğin arkasından genç kızın sesini işitti. "Çağrı Bey efendim."

Duyduğu isimle birlikte oturduğu yerden heyecanla ayağa fırladı. "Çağrı mı? Tamam, beni lobide beklesin, hemen aşağı iniyorum."

Odanın içerisinde heyecanla dolanmaya başladı. Arkasından aynanın karşısına geçip görüntüsüne baktı. Fena sayılmazdı. Ama zaten uzun uzadıya hazırlanacak zamanı da yoktu, Çağrı lobide kendisini bekliyordu. Bu haline gülmemek için dişlerini dudağına geçirmişti. Sanki bu Çağrı yla ilk buluşmalarıymış gibi heyecanlıydı ve bu pek normal sayılmazdı.

Lobiye indiğinde genç adamı deri koltuklardan birinde otururken buldu. Merakla çevresini süzüyordu. Melike onu bu şekilde doyasıya izlemeyi her şeyden çok isterdi ama onun kendisinden tarafa dönen bakışlarıyla yavaşça ona doğru ilerlemeye devam etti.

"Hoş geldin," dedi karşısında durduğunda. Ellerini nereye koyacağını bilemeyerek birbirine kenetledi.

Çağrı gülümseyerek "Hoş buldum. Rahatsız etmiyorumdur umarım," dedi.

"Hayır, etmiyorsun."

Bir süre ne söyleyeceğini bilemeyerek kalakaldı her ikiside. Çağrı ise o sırada Melike'nin her bir tepkisini dikkatle gözlemliyordu. Eskiden olduğu gibi kendisine sert davranmadığına sevinmişti. Ayrılmış olsalar bile onunla iki eski arkadaş gibi sohbet edebilmeyi isterdi. Aslında kimi kandırıyordu? Melike ile arkadaş olmaktan çok daha fazlasını arzuluyordu; ama bu artık mümkün değildi.

"Zamanın varsa biraz dolaşalım mı? Seninle konuşmak istediklerim var," dedi Çağrı.

"Var, tabi dolaşabiliriz."

Birlikte otelden çıkarak çok kalabalık olmayan sokakta yürümeye başladılar. Aralarında uzayıp giden sessizlik her ikisini de fazlasıyla geriyordu aslında. Bu sebeple ilerideki bir kafeyi işaret ederek "Bir şeyler içelim mi?" diye sordu genç adam.

"Olur."

Bir süre sonra karşılıklı oturmuş bir şekilde sıcak kahvelerini yudumluyorlardı. Aslında içinde bulundukları bu durum oldukça tuhaftı çünkü daha önce birbirlerinden bu kadar çok çekindiklerini hatırlamıyordu her ikisi de.

Bu sessizliği daha fazla sürdürmek istemeyen ilk taraf Çağrı oldu. Bakışlarını karşısındaki kadının gözlerinin içine çevirdi. Onun kendisine merakla baktığını gördüğündeyse dudakları tatlı bir tebessümle kıvrıldı. "Seni bugün karşımda bulduğumda, hayatımın şokunu yaşadım. Yeni ortağımızın Kayalı Holding olduğunu bilmiyordum."

"Ben de öyle. Çok şaşırdım, böyle bir şey kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi." diyerek karşısındaki adamı onayladı. Dilini yakan 'Ama çok da sevindim,' sözlerini yutmak zorunda kaldı.

"Melike..." dedikten sonra derin bir nefes çekti ciğerlerine. "Ömer Beye bizi anlatmazsan sevinirim."

Duyduklarıyla yüzündeki gülümseme anbean soldu. Çağrı nın kendisine gelmesiyle nasıl mutlu olmuşsa, onun bu sözleriyle de acıların en büyüğüne düşmüştü bir anda.

"Neden? Benden ve... Geçmişimizden bu kadar çok mu utanıyorsun? Her şeyi gerçekten geride bıraktığını mı kanıtlıyorsun böyle yaparak?" diye sordu çenesini tutamayarak. Gerçekten bu istek genç kadının tüm soğuk duruşunu bir anda yıkmaya yetmişti.

Şaşkınca "Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin?" dedi Çağrı. "Ben seni düşündüğüm için bunu istiyorum! Benim yüzümden daha fazla üzülme, utanç duyma diye... Melike ben sadece bir kez daha senin yolunda bir engel olmak istemiyorum. İstiyorum ki geleceğin tertemiz olsun. Benim yüzümden bir kez daha kirlenmesin."

Yanaklarından süzülen yaşları hırsla elinin tersiyle sildikten sonra, ıslak gözleriyle baktı Çağrı'ya. "Neden anlatmadın bana? Neden geçmişini benimle paylaşmadın? Eğer paylaşsaydın, belki her şey çok daha başka olabilirdi."

Bu sözler üzerine bakışlarını kaçırdı genç kadından. "Ben bunu konuşmak için gelmedim yanına."

"Sence konuşmamız gerekmiyor mu?" diye sordu öfkeyle Melike. Çağrı'nın bu kendini etrafa kapatma girişimlerinden nefret ediyordu.

"Artık gerekmiyor çünkü aramızdaki her şey iki yıl önce bitti. Sen artık Melike Çetinoğlu değilsin, sen Melike Kayalısın! İşte bu yüzden, eski defterleri açmanın kimseye bir faydası yok."

Çağrı'nın bu katı tutumu karşısında elinden geldiğince toparlanmaya çalıştı. "Haklısın ama buna rağmen neyi yapıp, neyi yapmayacağıma karışamazsın sen. İstersem her şeyi Ömer'e anlatırım. Benim utanılanacak bir geçmişim yok!"

"Ömer'e öyle mi?"diye sordu acıyla gülümserken. "Ömer Bey, ne çabuk Ömer olmuş böyle?"

Bir anlığına ağzından çıkmıştı. Bey ekini yanma eklemeyi akıl edememişti. "Konumuz bu değil."

"Melike ben senin mutlu olmanı istiyorum ve gördüğüm kadarıyla öylesin de. Ben buraya sadece eski bir dosta, bir arkadaşa 'Merhaba' demeye geldim. Elbette, istediğin gibi davranmakta özgürsün. Ben sadece seni düşünüyorum." İçinden bir

ses kendisine 'Yalancı!' diye bağırıyordu. Sadece bir arkadaşı görmeye gelmemişti ki o. Aslında sevdiği, özlediği ve aylardır gelmesi için yolunu gözlediği kadını görmeye gelmişti. Ona şu an çok yakındı. Elini uzatsa dokunabilirdi ama bu kadarına bile izni yoktu işte.

"Artık beni düşünme. Kendini düşün en başta. Kendi mutluluğun için çabala ve benden sana bir tavsiye: Şayet hayatında ciddi düşüneceğin bir... kadınla tanışacak olursan, ondan geçmişini sakın gizleme! Ona karşı açık ol, her şeyini paylaş onunla. Gerçek seni tanımasına izin ver Çağrı. Ancak o zaman gerçekten mutlu olabilirsin." Bu kelimeler güçlükle dökülmüşlerdi dudaklarından. Ama başarmıştı işte. Ayrıca söylediklerinin sonuna kadar arkasındaydı. Eğer Çağrı'nın geçmişini çok önceden bilseydi, ona yaklaşımı çok daha farklı olabilirdi. Bunun farkındaydı.

"Seni oteline bırakayım." diyerek ayaklandı genç adam. Melike ye söylemek istediği çok şey vardı aslında. Ama bunun ne yeri ne zamanıydı ve eskinin hayaletlerini uyandırmak da istemiyordu. Geçmişi konuşacak kadar güçlü hissetmiyordu o anda kendisini.

"Tamam," diyerek kabul etti bu teklifi Melike. Zaten şu anda odasına çıkıp içinden geldiği gibi hüngür hüngür ağlamaktan başka bir şey istemiyordu.

Ertesi sabah kahvaltının arkasından, Ömer kendisini otelden almaya gelmişti. Bugün hep birlikte tatil köyünün yapılacağı araziyi görmeye gideceklerdi. Dün akşamki konuşmadan sonra tekrar Çağrı yı göreceği için heyecanlandığına inanamıyordu Melike. Oysa Çağrı'nın kendisiyle ilgilendiği yoktu. Öyle ki geçmişi bile herkesten sır gibi saklamanın peşindeydi. 'Gurursuz!' diyerek içinden kızdı kendine.

"Nasıl? Oteli beğendin mi?"

Ömer'in bir gecede resmiyeti tamamen elden bıraktığını fark ettiğinde, kaşlarının şaşkınlıkla çatılmasına engel olamadı. "Evet, oldukça güzel."

"Bugün fırsatımız olursa, sana İzmir'i gezdiririm. İster misin?"

"Buna gerek olduğunu sanmıyorum Ömer Bey." diyerek aralarındaki resmiyete bir vurgu yapmadan duramadı genç kadın.

Ömer ise bu cevaba bozulmak yerine, tam aksine hoşlanmışa benziyordu. "Resmiyete ne gerek var? Uzun sürecek bir işe imza atıyoruz birlikte. Bence ne kadar çabuk aramızdaki samimiyeti ilerletirsek o kadar iyi olur."

Melike öfkeli bakışlarını yanındaki adamın üstüne yöneltmekten hiç çekinmedi. "Siz bir şeyi yanlış anladınız sanırım. Siz benim için sadece iş ortağısınız! Sizinle hiçbir şekilde yakınlaşmak ya da aramızdaki samimiyeti ilerletmek gibi bir düşüncem yok! Lütfen ortaklığımızın bozulmasını istemiyorsanız bu hususlara dikkat edin."

Ömer kaşlarını yukarı kaldırarak, "Eski kocanın patronu olduğum için mi?" diye soruverdi. Ve aynı anda Melike nin yüzünü bu sözleriyle soldurmayı başardı.

"N-Ne?" diye şaşkınca bakakaldı Ömer'in yüzüne.

"Çağrı Çetinoğlu'nun senin eski kocan olduğunu biliyorum."

Bölüm Üç

Çok kısa bir an nefes almayı unuttu genç kadın. Duyduklarının gerçekliğine inanması biraz zamanını alacak gibi görünüyordu. Buna rağmen, Ömer'in üstüne yönelttiği bakışlarında gizlemeyi beceremediği öfkesi vardı. Genç adam da bunu fark etmişti; ama o bakışlardan çekinmek yerine, yüzüne oldukça eğlenen bir ifade takınmayı tercih etmişe benziyordu.

"Siz...Siz ..." Bu kendini bilmez, küstah adama söyleyebileceği uygun bir cümle aradı. Ama o kadar öfkeliydi ki, ona kötü bakışlar atmaktan ileriye gidemiyordu bir türlü.

"Dün sizin aranızdaki bakışmaları çok şüpheli buldum. Bunun yanına bir de Çağrı Bey'in Cv'sine Kayalı Holding'te çalıştığı bilgisini eklemeyi unuttuğunu söylemesi eklendi. Aptal bir adam olmamam bu işin içinde bir tuhaflık olduğunu sezinlememe sebep oldu işte. Yaptığım küçük bir araştırmayla,

sizin geçmişteki münasebetinizi öğrendim."

"O benim kocam!" diye öfkeyle tısladı Melike. Ömer'in tek kaşını alayla havaya kaldırdığına şahit olduğundaysa, ağzından çıkan kelimelerin farkına varabildi. "Yani... Kocam-dı," dedi. Oysa hâlâ onu kocası olarak görüyordu. Boşanmış olmalarına rağmen bu durum bir an olsun değişmemişti. "Aramızdaki ilişki basit bir münasebetten fazlasıydı yani. Ama bu bizim özelimize giriyor Ömer Bey! Sizin burnunuzu sokmamanızı gerektiren bir özellik. Bilmem anlatabildim mi?"

"Sanırım bu yüzden, böylesine önemli bir bilgiyi bizden saklama gereği duydunuz."

"Haddinizi aşmayın." dedi Melike sinirle. "Aramızda olan sadece basit bir iş ortaklığı. Şansınızı daha fazla zorlamayın bence, yoksa daha başlayamadan bu işe bir son vermemiz gerekebilir."

Ömer dikkatli bakışlarını yanındaki öfkeli güzelin üzerinden çekmedi. "Neden bu kadar sinirlendiniz Melike Hanım? Yoksa... Yoksa eski kocanıza karşı hâlâ bir şeyler mi hissediyorsunuz?"

"Siz gerçekten... Ah! Sizi tanımlayacak kelimeleri bulamıyorum bir türlü. Hemen arabayı durdurun! Burada ineceğim ben."

"Demek inkâr etmeyeceksiniz? Peki o zaman neden ayrıldınız?"

Melike gözlerini sımsıkı kapatarak içinden bildiği tüm küfürleri saydı genç adama. Kendisini ilk kez bu kadar çıkmazda hissediyordu. Ömer'e eski kocasını hâlâ deli gibi sevdiğini söylememek için, dilini ısırması gerekmişti resmen. "Ömer Bey, dediğim gibi bu bizim özelimiz! Bizden başka kimseyi ilgilendirmiyor!"

"Yanılıyorsunuz. Aranızda neler yaşandığını bilmek,

bir iş veren olarak en doğal hakkım. Prensibimiz gereği evli çiftlerin aynı projede birlikte çalışmalarını destekleyemiyoruz. Eminim düşününce, bu konuda siz de bana hak vereceksiniz."

"Biz evli değiliz," diyerek bir kez daha patladı Melike.

"Ama hâlâ birbirinize âşıksınız!"

"Biz..." İçinden kendi kendine 'Söyle ve kurtul!' diye tekrar etmesine rağmen, o cümleyi söylemek istemiyordu. Ama karşısındaki adamın kararlı duruşu gözünden de kaçmamıştı. Az önce bu ortaklığa bir son verebileceklerini söylemiş olmasına rağmen, bunun Çağrı'yı bir daha görememesi anlamına geldiğini biliyordu ve bunu düşünmek bile yüreğinin acıyla kavrulmasına yetiyordu. "Biz birbirimize... Âşık değiliz. Zaten evliliğimiz bu yüzden bitti."

"Peki o zaman dün neden bu gerçeği bizimle paylaşmadınız?"

"Bakın," diyerek derin bir nefes alıp verdi. "Bu konuyu sizinle ilk ve son kez konuşacağım. Ondan sonra bir daha bana bahsini dahi açmayacaksınız, anlaştık mı?"

"Anlaştık."

"Boşanmadan sonra Çağrı'yla bir daha hiç görüşmedik. Nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmiyordum. Ta ki dün onu sizin şirketinizde görene kadar. Nasıl şaşırdığımı artık tahmin edersiniz. Bana kalsa bu gerçeği saklamazdım. Zaten söylemeye niyetliydim ama Çağrı'nın bunu istemediğini görünce sessiz kalmak zorunda kaldım." O an hissettiği hayal kırıklığını hâlâ yaşıyordu.

"Peki sizce eski eşiniz neden bu gerçeğin gündeme gelmesini istemedi?"

'Bu adam çok meraklı' diye içinden sinirle geçirse de, Ömer gibi bir adamın merak ettiklerini öğrenmeden rahat edemeyeceğini biliyordu. "Sanırım sizin söylediğiniz sebep-

ten. Eski eşiyle ortak bir proje üzerinde çalışmasına izin vermezsiniz diye olmalı. Sonuçta Çağrı nın pozisyonundaki biri için bu önemli bir fırsat."

"Haklısınız." Sonunda Ömer'i bu konuda tatmin edebildiğini düşünerek, rahat bir nefes aldı. "Yani birbirinize karşı hiçbir şey hissetmiyorsunuz? Doğru mu anladım?"

"Evet," diyerek kısa bir cevap vermeye çalıştı genç kadın. Çünkü uzun cümleler kuracak kadar yalan söyleme konusunda becerikli değildi.

"Buna sevindim." Melike'nin kendisine ters ters bakması üzerine gülümseyerek "Yanlış anlama. Seninle ilgileniyorum, bunun aksini söylemek sadece yalan olur. Ama kendimden çok kız kardeşim için sevindim." dedi.

"Anlamadım?" Gerçekten genç adamın neden bahsettiğini anlayamamıştı Melike. Bir anda konu neden Melis'e gelmişti ki?

"Kız kardeşim Çağrı Beye abayı yakmış. Dün bütün akşam onun adamı övüp durmasını dinlemek zorunda kaldım."

Ömer'in karşısında yüzünü ifadesiz tutabilmek oldukça zordu. Duymak zorunda kaldıkları öylesine sinir bozucuydu ki! Daha doğrusu Melike'nin damarlarında kıskançlığın dolaşmasına sebep olacak türden sözlerdi. Melis demek Çağrı'dan hoşlanıyordu. Hatta belki çok daha fazlası vardı. Çağrı da onu seviyor olabilir miydi? Dün bu yüzden mi bu gerçeğin ortaya çıkmasını istememişti? Melis duymasın ve rahatsız olmasın diye mi? İki dakikada yine kendince bir senaryo yazmıştı işte! Burnundan hızlı nefesler alıp verirken ses tonunu sakin tutmaya çalışarak "Sevgililer mi?" diye sordu.

"Hayır, henüz değiller." diyerek gülümsedi genç adam. Tabii bu arada ara sıra dikkatli bakışlarla yanındaki kadının tepkilerini gözlemlemiyor değildi.

"Henüz değiller."di demek? Yani sevgili olabilirlerdi. Bu düşünce o kadar can yakıcıydı ki Melike tırnaklarını avuçlarının içine geçirdiğinin farkında bile değildi. O an kalbindeki acı bedenindeki acıyı bastırmıştı.

"Bu konu seni rahatsız mı etti?" diye soran adama doğru çevirdi ifadesiz yüzünü.

"Neden etsin ki? Biz boşandık."

"Ve birbirinizi sevmiyordunuz değil mi?" diyerek Melike'nin cümlesinin devamını getirdi Ömer.

"Öyle, sevmiyoruz."

"O zaman gerçekten rahatladım. Endişelenmemi gerektiren bir sebep olmaması güzel."

Melike güçlükle gülümseyerek, "Sizden bir şey rica edebilir miyim?" diye sordu.

"Tabii."

"Bu konuştuklarımız aramızda kalırsa sevinirim. Ne Çağrı ne de Melis Hanım bir şey bilsin. Onlara bu gerçeği bildiğinizi söylemeyin lütfen. Çağrı istemedikçe ben de bu gerçeği saklayacağım."

"Melis eninde sonunda öğrenecektir."

"Biliyorum. Eğer Çağrı ile..." Acıyla yutkunarak sözlerine devam etti. "...aralarında bir ilişki başlarsa, Çağrı ona kendisi anlatsın bu durumu. Bırakalım kendi aralarında halletsinler."

"Galiba haklısın," diyerek derin bir iç çekti. Sonra yoldaki bakışlarını tekrar Melike'nin üzerine çevirdi. "Ama bu benim açımdan oldukça rahatsız edici bir durum olacak."

"Ne?" Bu adamın sözlerini anlamak için kesinlikle bir sözlüğe ihtiyacı vardı.

"Eğer Melis Çağrı'yla bir ilişkiye başlarsa, seninle onun yan yana gelmenizden rahatsız olacağıma eminim."

"Ne?" Bu sefer kocaman açılmış gözleriyle Ömer'in yakışıklı yüzüne bakakaldı.

"Boşuna şaşırmayın Melike Hanım. Siz de eninde sonunda benim sevgilim olacaksınız." diyerek keyifli bir gülümseme hediye etti yanındaki kadına. Melike'nin ise yüzü duyduklarıyla kıpkırmızı kesilmişti. Bu sözlere verebileceği güzel bir cevabı olmasına rağmen, başını diğer tarafa çevirerek sakinleşmeye çalışmakla yetindi. Daha fazla Ömer Bey'le uğraşacak enerjisi kalmamıştı çünkü.

Yarım saattir boş arazide Melis Hanım'la birlikte Ömer ve Melike'nin gelmelerini bekliyorlardı. Bakışlarını ise sürekli kolundaki saate çevirmekten vazgeçemiyordu bir türlü. Bu durum yanındaki kadının da dikkatinden kaçmamıştı.

"Onlar geç kalmadılar. Sadece biz çok erken geldik. Sana rahat rahat kahvaltı edecek kadar vaktimizin olduğunu söyledim ama beni dinlemedin." dedi gülümseyerek Melis.

Sabahın çok erken bir vaktinde yola koyulduklarını Çağrı da biliyordu. Ama tüm gece gözüne uyku girmemişti! Düşüncelerinde bir tek Melike vardı ve bir türlü Çağrı ya rahat vermemişti. Onunla yaptıkları o kısa konuşma sürekli kulaklarında çınlayıp durmuştu. Ve Çağrı her seferinde kalbinin üzerinde oturan o ağırlıktan kurtulmayı başaramamıştı. Melike'yi bir kez daha arkasında bırakıp gitmek, içinde bir yerleri kanatmıştı sanki.

İşte bu sebeple, sabahın çok erken saatinde, kendisini Melis'in numarasını tuşlarken bulmuştu. İçindeki bir an önce Melike'yi görme isteğine engel olamamıştı. Oysa, mantığı bunun tam tersini söylüyordu. Ona göre Melike'den son sürat uzaklaşması şarttı. Ama geçmişte mantığının sesini o kadar çok dinlemek zorunda kalmıştı ki şimdi sadece kalbini dinlemek istiyordu.

"İşte geliyorlar." Melis'in sesiyle düşüncelerin arasından sıyrıldı ve yerdeki bakışlarını kaldırdı. Melike'yi Ömer'in arabasından inerken gördüğünde, farkında olmadan dişlerini sıktı. Bu görüntü oldukça rahatsız ediciydi. Özellikle kendisinin dokunmaya cesaret edemediği kadının beline, Ömer'in elinin dokunmasını hazmedebilmesi zordu.

"Merhaba." diyerek karşısındaki ikiliyi selamladı Ömer. "Çok bekletmedik umarım."

"Hayır, biz erken geldik." Melis ağabeyine gülümsedikten sonra Melike'ye doğru döndü. "Umarım otelimizden memnun kalmışsınızdır Melike Hanım."

Melis ile Çağrı'yı yan yana gördüğünden beri kendi içinde amansız bir savaşa girişmişken, Melis'in sorusuna hazırlıksız yakalandı. Güçlü durmaya çalışarak, gülümsedi. "Evet, oldukça. Teşekkür ederim."

"Öyleyse gezimize başlayabiliriz." diyerek Melike'ye kolunu uzattı Ömer. "Buralar biraz fazla taşlı çakıllı, düşüp, bir yerinizi incitmenizi istemeyiz."

İçinden Ömer'i terslemek gelmesine rağmen, Çağrı'nın bütün dikkatiyle hareketlerini gözlemlediğinin farkındaydı. Ayrıca Melis de çoktan onun koluna bir ahtapot misali sarılmıştı! İşte bu görüntü genç kadının tüm kıskançlık damarlarını harekete geçirdi ve bu yüzden fazla düşünmeyerek Ömer'in kendisine uzattığı koluna giriverdi.

Melike ve Ömer önden ilerlerken, Çağrı ve Melis arkalarından gidiyorlardı. Çağrı nın yüzü az öncekine kıyasla şimdi çok daha fazla asıktı. Melike'yi Ömer'in kolunda görmek çok ağırdı. Çok can yakıcıydı.

"Keşke ben de Melike Hanım gibi spor giyinseymişim. Bana kolunu ödünç verdiğin için teşekkürler." Melis'in gülen yüzüne dönüp bakmadı bile Çağrı. O an hem kalbi hem de

aklı tümüyle Melike üzerinde odaklanmıştı. "Bugün neyin var senin? Canın bir şeye mi sıkkın?"

"Yok, iyiyim ben."

Çağrı'nın bu soğuk tavırlarına alışkın olmasına rağmen, her seferinde ondan aldığı bu soğuk tepkilerle yüreğinin sızlamasına engel olamıyordu genç kadın. "Sen öyle diyorsan."

Diğer yandan, Melike bulunduğu durumdan oldukça rahatsızdı. Ömer'in anlattıklarına aklını bile veremiyordu. Çünkü tümüyle Çağrı ve Melis üzerinde yoğunlaşmıştı. Onları yan yana görmek bile öylesine can yakıcıydı ki gerçekten sevgili olduklarında kim bilir neler hissedecekti. Düşüncesi bile nefes almasını güçleştiriyordu. Oysa Çağrı zamanında kendisini bir başka kadınla zaten aldatmıştı. Bu sefer Melis'le birlikte olmaya kalksa bile bu ihanete girmezdi. Ne de olsa onlar boşanmışlardı. Ve hayatına başka bir kadını almak istemesi en doğal hakkıydı genç adamın. Buna rağmen kalbine söz geçiremiyordu. Onun yanında bir tek kendisinin yeri olduğunu düşünüyordu! Bencilceydi belki; ama Çağrı'nın kendisinden başka kimseye ait olmasını istemiyordu!

Bir saatin sonunda görülmesi gereken yerleri görüp, birkaç detayı görüştükten sonra arabalarına geri dönmüşlerdi.

"Gerçekten harika bir tatil köyü olacak." diyerek gururla gülümsedi Melike.

"Çizimlerin üzerinden birkaç kez daha geçilmesi gerekiyor. Sonuçta alışılagelmişten daha farklı bir iş ortaya koymak istiyoruz."

Ömer ile Melike kendi aralarında konuşurlarken, Melis ile Çağrı sessizce onları dinliyorlardı. Tabi Çağrı'nın yaptığı bir başka iş daha vardı... Melike'nin yüzündeki her mimiği en ince ayrıntısına kadar incelemek. Her ne kadar kabul etmek istemese de, ikisinin yan yana oldukça hoş göründükleri bir gerçekti.

Kendisinin aksine, Ömer Melike'nin yanına yakışıyordu. Oldukça kültürlü bir adamdı ve bunun yanında, iyi bir aileden geliyordu. Çağrı ise babasının kim olduğunu bile bilmiyordu. Annesi ise bir konsomatristi, yani Melike kendisine birkaç beden büyük gelirdi. Bu sebeple sevdiği kadının kendi dengine göre birini bulduğu için mutlu olması gerekiyordu. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın bunu başaramıyordu. Çağrı hâlâ Melike'nin bir tek kendisine ait olmasını arzuluyordu. Bu sefer aralarında hiçbir duvar olmadan, tekrar onunla birlikte olmak istiyordu. Üstelik sadece istemekle kalacaktı. Melike bir daha asla dönüp ona bakmazdı. Özellikle Ömer gibi birini tanıdıktan sonra bu imkânsızdı.

"Eee? Şimdi ne yapalım?" diyerek ortaya bir laf attı Ömer.

Melis hemen atılarak "Sizi bilmem ama ben çok acıktım. Birlikte bir şeyler yiyelim mi?" diye sordu.

"Ben..." Tam itiraz yoluna gideceği sırada Ömer tarafından susturuldu genç kadın.

"Güzel fikir. Bu sayede ortaklığımızı da kutlamış oluruz."

İtiraz etme gibi bir hakları olmadığını anlayarak suskunluklarını korumayı seçti her ikisi de. Zaten itiraf edemeseler de birlikte biraz daha vakit geçirebilecek olmalarına içten içe sevinmişlerdi. Tabi bu sevinçleri yanlarındaki Melis ile Ömer'i düşündükçe yerini kıskançlığa bırakmıyor da değildi. Buna rağmen yine de birbirlerinin varlıklarına dört elle sarılmayı tercih ediyorlardı.

Çok hoş bir restorana gelmişlerdi. Garsonun ellerine tutuşturduğu menüyü incelerken, aslında gerçekte ne kadar acıktıklarını yeni yeni fark ediyorlardı.

"Açılışı sıcak bir çorbayla yapalım bence. Naneli pirinç çorbasına ne dersiniz Melike Hanım?"

Ömer'e dönüp bir cevap vereceği sırada, Çağrı araya girerek, "O çorbayı içemez, naneye alerjisi var." deyiverdi. Aynı zamanda masada bulunan herkesi de şaşırtmayı başardı.

Dalgınlıkla dudaklarından dökülen bu sözler, Çağrı'yı bile şaşırtmıştı. Masadakilerin onların geçmişini bilmediğini bile bir anlığına unutuvermişti.

"Bunu sen nereden biliyorsun peki?" diye soran Melis'in içine kıskançlığın o ilk tohumları ekilmişti çoktan.

Melike ise Çağrı'nın bu ayrıntıyı unutmadığına inanamıyor; mutluluktan içi içine sığmıyordu. "Geçmişte birçok iş yemeğine beraber katılmamız gerekmişti. Çağrı Bey oradan biliyor. Nane yediğim an vücudumun çeşitli bölgelerinde şişkinlik oluyor."

"Anlıyorum."

Ömer, Melis'in aksine Çağrı'nın bu bilgiye nasıl sahip olduğunu biliyordu. Bakışları Melike ile Çağrı'nın üzerinde dolaşırken, verdiği karardan iyice emin oluyordu aynı zamanda.

Melike ise Çağrı'nın bakışlarını yakalamaya çalışsa da genç adam onun bu çabasını boşa çıkarmakta oldukça ustaydı. Hiçbir şekilde Melike'nin gözlerine bakmıyordu. Daha doğrusu bakamıyordu. Böyle aptal gibi davrandığı için, içten içe kendisine kızmadan da edemiyordu üstelik. Nasıl böylesine bir boşboğazlık edebilmişti?

Garsona siparişlerini verdikten sonra Melis, Melike'ye doğru dönerek, "Yemekler gelmeden önce ellerimi yıkamak istiyorum. Benimle gelmek ister misiniz?" diye sordu.

Melike hiç istememesine rağmen, Melis'i kıramadı. Ayağa kalkarak genç kadının arkasından kadınlar tuvaletine doğru yöneldi. Çağrı ile Ömer masada baş başa kalmış oldular

böylelikle.

"Kayalı Holding'te çok uzun bir zaman mı çalıştın?" diyerek söze girdi Ömer.

Hiç istememesine rağmen, patronuna bir cevap vermek zorunda olduğunu biliyordu genç adam. "Evet, dört yıl kadar."

"İsmet Kayalı nasıl bir adam peki?"

"Başarılı bir iş adamı," diyerek konuyu geçiştirmeye çalıştı. İşlerinde ne kadar iyi olursa olsun, insanlık konusunda en berbat örneklerden biri İsmet Bey'di ona göre. Kendisi ve kızı söz konusu olduğunda, oldukça bencil bir adam olabiliyordu.

"Kızı da oldukça başarılı. Ayrıca çok da güzel."

Ömer'in ağzından çıkanlar Çağrı'nın üzerinde oldukça sarsıcı bir etkiye sebep oldu. Elinin biriyle masadaki çatalı sımsıkı kavrarken, Melike'ye sulanan adamın üstüne atlamamak için kendisini güç tuttu. Oysa bu yeni bir şey değildi. Melis zaten kendisine ağabeyinin yeni ortaklarından oldukça hoşlandığını söylemişti. Ama genç adamın bunu hiç çekinmeden önüne gelen herkese belli etmesine katlanmak çok zordu.

"Sizin yerinizde olsaydım, Melike Hanım hakkında söylediklerimde çok dikkatli olurdum."

"Neden? Kötü bir cümle kurduğumu düşünmüyorum ben." dedi sırtını sandalyesine daha çok yaslayarak.

"Melike Hanım saygı görmeyi hak ediyor. Onu herhangi bir kadınla karıştırmamanızı öneriyorum sadece."

Çağrı'nın gözlerinde gördüğü alevler, onun kendisini zor tuttuğuna işaretti ve bu durum Ömer gibi bir adamın dikkatinden kaçacak gibi değildi. Çağrı eski karısını hâlâ sahipleniyordu. "Ben de zaten ona çok saygı duyuyorum. Bu nedenle, onunla ilgili çok ciddi düşünüyorum."

Bu sözlerin altında yatan anlam, Çağrı için çok yıkıcıy-

dı. Başka bir erkek, sevdiği kadınla evlenmek istediğini ima ederken, kendisi sadece sessizce oturmakla yetinmek zorundaydı. "O... O bunu hak ediyor. Gerçek mutluluğu hak ediyor." Son cümleleri daha çok kendi kendine söylemişti. Sesi öylesine kısık çıkmıştı ki Ömer her sözünü duyamamıştı. Ama duydukları, kafasında bir şeylerin netleşmesinde yardımcı oldu. Çağrı Çetinoğlu eski karısına deli gibi aşıktı. Bu da Melike'nin söylediği 'Biz birbirimizi sevmiyoruz, bu yüzden de boşandık' sözlerini yalanlıyordu.

"Onu mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapmaya hazırım ben."

Bu cümleleri sadece başını sallayarak onaylayabilmişti Çağrı. Çünkü daha fazla konuşacak gücü kendisinde bulamamıştı.

Diğer yandan kadınlar tuvaletinde oldukça gergin bir hava hâkimdi. Melike ellerini yıkarken yanındaki kadının varlığı yüzünden rahatsızdı.

"Çağrı'dan hoşlanıyorum. Hatta ona aşığım."

Bir anda duyduklarıyla olduğu yerde kalakaldı. Hareket etme yeteneğini bir süreliğine kaybetti. Kendini toparladığındaysa "Anlamadım?" demeyi başardı.

Melis bedenini Melike'ye doğru döndürerek "Çağrı'yı seviyorum. Onu kazanmak için her şeyi yaparım. Beni anlıyorsunuz öyle değil mi?" diye sordu. Genç kadın kısacası 'Yoluma çıkma!' diyordu.

"Ben... Sanırım siz yanlış anladınız..."

"Hiç sanmıyorum Melike Hanım. Sadece bu konuya bir açıklık getirmek istedim. Şimdi masaya dönsek iyi olur, beyleri endişelendirmek istemeyiz."

Melis önünden geçip giderken, Melike olduğu yerde öfkeyle tepinmemek için kendisini zor tuttu. Genç kadının

açıkça kendisine bu konuda göz dağı verdiğine inanamıyordu. 'Çağrı'ya aşığım' mı demişti gerçekten? O an ona, 'Ben de ona aşığım! Hem de kendimi bildim bileli!' diyebilmeyi ne çok isterdi ama bu ancak kendisini rezil etmek anlamına gelirdi. Aynada son kez görüntüsünü kontrol ettikten sonra adımlarını Melis'in arkasından masaya doğru yönlendirdi.

Ayça anahtarıyla evin kapısını açıp, içeriye doğru adımını attı. Ayakkabılarını çıkarırken, "Abla ben geldim!" diye seslendi. Ama hiçbir yanıt alamadı.

Salondan içeri girdiğindeyse ablasının perişan haliyle karşılaştı. Miray kucağına koyduğu mendil kutusundan bir mendil daha alarak, yüzünü kuruluyordu. "Abla? Ne bu halin?" "Ayça, ben mahvoldum," diyerek burnunu çekti genç kadın.

Ayça ise endişeyle Miray'ın yanında yerini almıştı. "Ne demek bu? Niye ağlıyorsun ki?"

"Bittim ben, mahvoldum." Miray durmadan aynı cümleleri tekrarlıyordu. O sırada duyulan telefon sesiyle, Ayça ablasının telefonunu eline aldı.

"Selçuk enişte arıyor."

Miray, Selçuk'un ismini duyar duymaz kardeşinin elindeki telefonu sertçe kaparak yere doğru fırlattı. "Enişte deme ona!"

"Ha şimdi anlaşıldı. Senin derdin yine Selçuk. Ne oldu? Yine mi kavga ettiniz?" diyerek gülümsedi Ayça.

"Bana bak Ayça, hemen o suratındaki gülümsemeyi siliyorsun. Yoksa kardeş mardeş dinlemem, eşek sudan gelinceye kadar döverim seni!"

"Aman abla ya! Yine ne oldu? Ne yaptı seninki?"

"Ne yapmadı ki?" derken elini sinirle saçlarının arasından geçirdi. "Beni hamile bıraktı!"

"Ne yaptı dedin?" Ayça'nın gözleri duydukları karşısında kocaman açılmıştı. "Ha-hamile misin?"

"Evet, hamileyim."

"Ama bu nasıl olur?"

"Nasıl hamile kalındığını sana anlatmamı ciddi ciddi beklemiyorsun benden değil mi?" diyerek azarladı kardeşini. "Zaten canım burnumda, ne yapacağımı bilmiyorum."

"Yoksa Selçuk enişte bebeği kabul etmiyor mu? Seni hamile bıraktıktan sonra, sorumluluk almayı red mi ediyor?"

"Uçma Ayça, uçma! Adamın bebekten haberi bile yok daha."

Ayça rahat bir nefes aldı bu sözlerden sonra. "E o zaman sorun ne? Eminim Selçuk enişte çok sevinecektir bu habere. En kısa zamanda evlenirsiniz, mutlu bir aile olursunuz işte. Ay benim bir yeğenim olacak, inanamıyorum!"

"Sorun da bu ya işte! Ben evlenmek istemiyorum ki!"

"Saçmalıyorsun ama! Bir bebeğiniz olacak. Artık bu 'İstemiyorum'u falan bir kenara bırakman gerekiyor. Hem Selçuk enişte öğrendiğinde ilk işi nikâh için gün almak olacaktır."

"Ona söylemeyeceğim!" dedi kararlılıkla Miray. "Bu bebeği de doğurmayacağım."

Ayça artık iyice şoktaydı. Ablası neler söylüyordu böyle? Masum bir bebeğe kıyacağını nasıl söyleyebilirdi? "Kendi canına, kanma kıyacak mısın? Onu öldürecek misin?"

"Abartma, şu an içimde bebek falan yok, elleri kolları bile olmayan bir şeye nasıl bebek diyebiliyorsun? Olayı dramatikleştirme!"

"Senin bu kadar acımasız olduğunu bilmezdim. Sen ne dersen de, o bir can! Eğer ona kıyacak olursan, bir kardeşin olduğunu unut!" diyerek hışımla ayağa kalktı. O sırada çalan kapı ziliyle adımlarını o yöne doğru çevirdi. Miray ise oldukça şaşkındı.

Kapıyı açtığında, karşısında Selçuk duruyordu. Böyle bir anda genç adamın gelmesi iyi mi yoksa kötü müydü bilemiyordu Ayça. Ama belki olup bitenleri bilirse, biraz olsun ablasını yumuşatmayı başarabilirdi. "Hoş geldin."

"Hoş bulduk. Ablan içeride mi? Ona bir türlü ulaşamadım, çok merak ettim."

"İçeride, buyur geç." Selçuk içeri girince, "Ben odamdayım, Bir şey olursa seslenirsin." dedi ve genç adamı holde tek başına bırakarak, odasına doğru yöneldi.

Selçuk salondan içeri girdiğinde, gördükleriyle endişelenmeden edemedi. Miray perişan bir halde koltukta oturuyordu. "Sevgilim?" diyerek hızlı adımlarla genç kadının yanına doğru ilerledi. "Neyin var?"

"Senin burada ne işin var?!"

Miray'ın kendisini azarlamalarına alışkındı Selçuk. Ama bu seferki durumun biraz daha farklı olduğunu anlaması için medyum olmaya gerek yoktu. "Anlaşılan bana çok kızgınsın. Bu sefer ne yaptım?" diye sordu gülümseyerek. Miray'ın kendisi yüzünden üzülmesine dayanamıyordu.

"Bunu planladın öyle değil mi?"

"Neyi?"

"Beni hamile bırakırsan, seninle evlenmeyi kabul edeceğimi düşünmüş olmalısın."

"Sen hamile misin?" diye sorarken, Selçuk'un şaşkınlığı görülmeye değerdi. Aynı zamanda yüzündeki sırıtış onun bu haber karşısında ne kadar mutlu olduğunu kanıtlıyordu.

"Defol!" diyerek elindeki mendil kutusunu genç adama fırlattı.

Başını ovarak "Hamilesin!"dedi Selçuk mutlulukla.

"Hiç boşuna heveslenme! Ne seninle evleneceğim ne de bu bebeği doğuracağım!"

"Buna emin misin?" derken başını çocuk gibi yana eğmişti.

"Evet, eminim."

Selçuk sevgilisinin elini tutarak, dudaklarına götürdü. Onun elini geri çekme çabalarına ise izin vermedi. "O zaman, yanıldığını sana kanıtlamaktan gurur duyarım tatlım." dedikten sonra, aniden genç kadının dudaklarını kendi dudaklarıyla örttü. Onun göğsüne indirdiği küçük yumrukları yok sayarak, içinden taşmakta olan aşkla öpüyordu. Sonunda Miray da fazla direnemedi. Genç adamın dudaklarının etkisine yine her zamanki gibi çok çabuk girmişti ve kendisini ona tutkuyla karşılık verirken buldu. Ne ara Selçuk'un kucağına yerleştiğini bile bilmiyordu.

Dudakları ayrıldığında her ikisi de nefes nefeseydi. Selçuk elinin birini, Miray'ın tişörtünün altına doğru kaydırdı ve onun göbeğini okşadı. "Bu bebeği, en az benim kadar istediğine eminim. Sadece bunu kabullenmek istemiyorsun çünkü seni bekleyen değişimden korkuyorsun. Birdenbire hayatına girdim, peşinden koşarak, seni canından bezdirdim. Benimle olmaya güç bela ikna ettim seni. Evlilik içinde aynı şekilde çabalarken, şimdi sen hamile olduğunu öğreniyorsun. Aniden gelen tüm bu değişimler sana çok fazla geldi. Bunu anlayabiliyorum; ama ben de en az senin kadar korkuyorum güzelim."

"Korkuyor musun?" diye sorarken, sesindeki o meraklı tını hissedilmeyecek gibi değildi. Ayrıca karnının üzerinde hissettiği dokunuşlar öylesine güzeldi ki, oturduğu kucakta mayışıp kalmıştı resmen.

"Evet, çünkü tüm bunlar benim için de çok yeni. Daha önce kimseyle hayatımı birleştirmeyi bu kadar çok istememiştim. Aynı şekilde baba olmayı bile aklımdan geçirmezdim ama artık çok farklı düşünüyorum. Ben seninle bir ömrü birlikte

geçirmek istiyorum Miray.Aynı şekilde senden çocuklarım olmasını arzu ediyorum. Çünkü ben seni çok seviyorum."

Miray'ın yaşları bu sefer mutluluktan ıslatıyordu güzel yüzünü. Elini Selçuk'un hafif sakallı yüzüne koydu. "Evlilik aşkı öldürür diyorlar ya bir gün beni sevmekten sıkılırsan ve beni yanında istemezsen?"

Genç kadının avucunun içine bir öpücük bırakarak "Buna asla imkân yok. Sen benim sıkılmama asla izin vermezsin. Hem bu senin için de geçerli. Sen de beni sevmemeye başlayabilirsin. Ama ben bunu düşünüp şu anımı zehir etmiyorum kendime. Ben hislerimden eminim. Eğer sen de eminsen, evlen benimle Miray! Karım ol!" diye aşkla fısıldadı sevdiğinin kulağına.

"Benim senden sıkılmama, sevmemeye başlamam mümkün değil ki. Ben de çok seviyorum seni."

"O zaman, evlenir misin benimle?"

"Buna mecburum öyle değil mi? Yoksa o elinin altındakini millete nasıl açıklarız?" diyerek güldü genç kadm.

"Ben mecburiyetten değil, istediğin için benimle evlenmeni tercih ederim."

Sevdiği adamın bir anda asılan yüzüne baktı içi giderek. Dudaklarını yanağına bastırarak "Elbette seninle evlenmeyi istiyorum. Bu kadar alınganlık size hiç yakışmıyor Selçuk Bey." dedi.

"Bunun suçlusu kim acaba? Sakın siz olmayasınız Miray Hanım?" Bu sözleri söylerken dudakları çoktan genç kadının boynuna doğru kaymıştı. O andan itibaren ise etraflarındaki her şeyi ve herkesi kısa süreliğine unutmayı seçtiler.

Yenilen lezzetli yemeklerin ardından artık geri dönme vakti gelmişti. Her biri, birbirinden farklı hisler içerisindeydi.

"Para için evlendiği kadın hakkındaki bilgileri, boşanmış olmalarına rağmen unutmayan tek adam sensindir sanırım."

Çağrı bu konuşmanın gittiği yönden oldukça rahatsızdı. Sıkıntıyla alnını ovuşturdu. "Sadece hafızam kuvvetli."

"Arabayı uygun bir yerde durdurur musun?"

Çağrı şaşkın bakışlarını Melike'nin üzerine çevirdi. "Neden?"

"Durdur lütfen!"

İlerideki uygun bir park alanına çekti arabayı Çağrı ve ardından merakla genç kadına doğru döndü. "Ne oldu?"

"Konuşmak istiyorum. Ben artık bu belirsizlikten sıkıldım."

"Ne belirsizliği? Melike sen ne diyorsun?" diye sorarken, aslında kendi durumu da Melike'ninkiyle aynıydı. O da artık ne yapacağını bilemiyordu. Sevdiğine bu kadar yakın olup da ona bir yabancıymış gibi davranmaya daha fazla dayanabileceğini pek sanmıyordu. Tam ağzın açıp başka şeyler söyleyeceği sırada, Melike'nin elinin dokunuşunu yanağında hissetti. O elden bedenine yayılan sıcaklığı iliklerine kadar duyumsuyordu. Gözleri istemsizce kapanıverdi. Onun dokunuşlarına o kadar muhtaçtı ki!

"Neden bana anlatmadın? Neden senin yaralarını sarmama izin vermedin? En önemlisi de... Madem beni bu kadar çok önemsiyordun, o zaman neden beni aldattın? Bunu bize niye yaptın Çağrı?" diye sordu ağlamaklı sesiyle genç kadm.

Göz kapaklarını hafifçe aralayarak baktı karşısındaki kadına. "Bu konuları konuşmamız artık anlamsız. Her şey bitti!"

"Oradan bakınca bitmiş gibi mi görünüyor? Oysa aradan iki yıl gibi bir zaman geçmesine rağmen, ben hiçbir şeyi bitiremedim! Hâlâ canım ilk günkü kadar çok yanıyor."

Elini genç kadının elinin üstüne bıraktı. Bakışlarını bir

an olsun onun gözlerinden çekemedi. "Sende çok yaralar açtım. Bu yüzden kendimi hiçbir zaman affetmeyeceğim! Ama böyle yapma Melike. Beni sınama! Ben sandığın kadar güçlü değilim. Bana bu şekilde bakmaya devam etme, sınırlarımı zorlama."

"Sana bir şey soracağım, tek bir soru..." dedi içine çektiği derin bir nefes eşliğinde.

"Sor."

"Beni gerçekten sevdin mi? Bir an olsun, kısa bir anlığına da olsa, sevdin mi beni?"

"Melike..." diyerek başını diğer tarafa çevirmek istedi; ama genç kadm buna izin vermedi.

"Söyle! Duymak istiyorum, sevmediysen bile, bunu senin ağzından duymak istiyorum. Sadece gerçek duygularını anlat bana! Başka bir şey değil, sadece gerçekleri istiyorum senden." Melike'nin o kötü geceyi anımsadığına emindi. O gece ona 'Seni hiç sevmedim.' demişti. Oysa yalandı. Melike'yi sevmişti, sadece kendisine, annesine ve İsmet Bey'e duyduğu öfke gözlerini kör etmişti. Karısının kıymetini bilememişti o zamanlar.

"Sevdim. Seni kendimce sevdim, seni öyle çok sevdim ki sırf sen benden uzaklaş diye, sana yapmadığımı bırakmadım. Çok kırdım kalbini, un ufak ettim. Ben aşağılık bir adamım Melike. Ben hiçbir zaman seni hak etmedim. Seni sevdiğimi söylemeye bile hakkım yok bu yüzden benim."

Yanaklarından süzülen yaşlara rağmen yüzünde mutlu bir gülümseme vardı Melike'nin. "Peki... Beni neden aldattın?"

"Dedim ya... Kendimi sana layık görmüyordum. Ayrıca beni düşürdüğü durum nedeniyle babana karşı büyük bir öfke duyuyordum. Senin ona koşup benimle ilgili konularda yardım istediğin her anda kendimi daha da değersiz hissediyordum üstelik. Yaptığımın hiçbir özrü yok. Bu yüzden sana

'Beni Affet' demeye bile yüzüm yok. Bir anlık şeytana uydum ve bu sayede sana kapılıp gitmek yerine, Arzu'yla olan bu yalan ilişkiye sığındım. Sırf ne kadar aşağılık bir adam olduğumu kendime kanıtlamak istediğim için, seni aldattım."

"Eğer bilseydim... Geçmişte neler yaşadığını bilseydim, her şey çok farklı olabilirdi. Ben de dört dörtlük bir eş değildim Çağrı. Sen çok haklıydın. Ben her başı sıkıştığında, babasının paçalarına sarılan küçük şımarık kızın tekiydim." Çağrı'nın itiraz etmek için dudaklarını araladığını gördüğünde, "Öyleydim! İnkar etme boşuna. Ama bu gerçeği daha yeni kabullenebiliyorum. Ben senin sayende oldukça olgunlaştım Çağrı. Sen bana çok şey öğrettin." diye tamamladı sözlerini.

"Ben seni sadece üzdüm."

"Hayır." diyerek kafasını kararlılıkla iki yana salladı. "Sen beni daha önce kimsenin edemediği kadar mutlu ettin. Seninleyken çok mutluydum ben."

"Ta ki o lanet geceye kadar. Ellerimle her şeyi yıkana kadar."

Çağrı'nın bakışlarında gördüğü acının sahte olmadığına emindi. Şu anda karşısında duran adamın yüzünün, geçmişte sürekli takındığı maskelerden tümüyle arınmış olduğunu görebiliyordu. Çağrı artık özüne dönmüştü. "O gece... hayatımın en kötü gecesiydi. Bunu inkâr edemem. Sevdiğim adamın ihanetiyle sarsıldım.Onun beni asla sevmediğini, hatta benden utandığını düşündüm. Çok kötüydü ama buna rağmen içimdeki aşk o kadar büyüktü ki... Senin 'Pişmanım, affet,' demene, gururumu çiğneyebilirdim ama demedin. Sen beni istemedin."

Melike'nin yaşlarla ıslanmış yüzünü nazikçe ellerinin arasına aldı. Baş parmağıyla o ıslaklıkları büyük bir özenle kurularken, alnını çoktan geç kadının alnına yaslamıştı.

"Ben seni hep istedim. Sadece bunu kabul edecek kadar cesur değildim. Benden kurtulursan, mutlu olursun sandım. Ben sana layık değilim Melike. Sen Ömer Bey gibi birini hak ediyorsun. Ben başından beri yanına yakışmadım senin. Babamı hiç tanımadım, kim olduğunu bile bilmiyorum. Annem desen, bir konsomatristi. Beni yanında istemedi. Terk edip gitti. Geçmişim karanlık. Oysa sen... Sen her şeyin en iyisini hak ediyorsun. Tıpkı Ömer gibi bir eşin olmalı senin."

"Ben bu zamana kadar senden başka kimseyi istemedim yanımda! Mektubunu okuduktan sonra koşup sana gelmemek için kendimle nasıl bir mücadele verdiğimden haberin var mı senin? Aklımla kalbim birbiriyle nasıl çatıştı biliyor musun sen? O gün sana gelmediğim için, sonraki günlerde kendime nasıl kızdığımı da bilmiyorsun! Zamanla unutacağımı söyledi etrafımdaki herkes ama ben zamanla seni unutmak yerine, sen kalbimde çok daha fazla yer edindin. Bundan da haberin yok senin! Ben sensiz olmayı başaramıyorum Çağrı. Sensiz nefes almak bile öyle zor ki... Artık umurumda değil hiçbir şey. Ne yapmış olursan ol, ben seni her halinle kabul ediyorum. Ben senin her halini seviyorum. Çok seviyorum."

"Melike... Sen?" Çağrı duydukları karşısında çok şaşkındı. Bunca zaman Melike'nin kendisini unuttuğunu, hatta başkalarıyla mutlu olduğunu bile düşünmüştü. Ama genç kadm söyledikleriyle tüm düşündüklerini yalanlıyordu.

"Her şeye... en baştan başlamaya var mısın Çağrı Çetinoğlu? Bu sefer sıralamada hata yapmayacağız ama. Geçen sefer sevgili bile olamadan kendimizi evli bulduk. Yeniden tanışalım seninle, daha önce hiç tanışmıyormuşuz gibi. Daha önce yaşadığımız tüm kötü anıları sandıklara kilitleyip en kuytu yerlere saklayalım. Onun yerine, en baştan, en güzel anıları birlikte yazalım hafızamıza. 'Bize' bir şans daha verelim. Ama

bu kez aramızda sırlar olmayacak. Hakkındaki her şeyi bileceğim, her şeyini ilk önce benimle paylaşmaya çekinmeyeceksin. Söyle bakalım, yeniden başlamaya var mısın?"

"Varım!"dedi Çağrı kararlılıkla. Melike'nin gülen yüzünü gördüğünde, kendi yüzüne de tatlı bir tebessüm yayıldı. "Seninle her şeye varım ben çünkü sensiz kimsesizim."

O andan sonra, Melike zincirlerini tümüyle kırarak dudaklarını uzun zamandır susadığı dudaklarla buluşturdu. Çok özlemişti onu. Öyle çok özlemişti ki, genç adamın dümeni devralmasıyla aralarındaki tutku ikisini de yakıp kül edecek güçteydi. Dudakları birbirlerinden kopmamak adına öyle sıkı kenetlenmişlerdi ki nefes alma ihtiyacı duymayacak olsalar bir ömür o şekilde kalabilirlerdi.

Bölüm Dört

Otelin uzun koridorunda yankılanan ayak seslerine, susturmakta güçlük çektikleri kalplerinin hızlı ritmi de eşlik etmekteydi. Aslında ikisinin de ürkek birer ceylandan hiçbir farkı yoktu. Yaşadıkları bu mutlu an her ikisi için de inanılmaz, gerçek olamayacak kadar güzeldi. Elleri bile bu anın rüya olmasından korkarcasına birbirine sımsıkı kenetlenmişti. Kaçamak bakışları ise anın gerçekliğine inanmak istercesine sürekli o elleri buluyordu.

Genç kadının kaldığı odanın önüne geldiklerinde birbirlerinin yüzlerine bakabilecek şekilde durdular. Melike yerdeki bakışlarını o çok sevdiği gözlere doğru kaldırdı. Bunu yaparken yüzünün gözlerinin içine kadar güldüğünün farkında değildi. Çağrı yanındaydı, eli elini tutuyor, gözleri gözlerine bakıyordu. Bu anı rüyalarında ne çok görmüştü. Rüyalarında nasıl cenneti yaşamışsa, her uyandığında kendini cehennemin

en derin çukurundaymışcasına hissetmekten kurtulamamıştı. Bu dünyadaki en büyük acıları Çağrı yüzünden yaşamıştı. Onun yüzünden geceleri zehir olmuş, gündüzlerinde bile yaşama hevesini bir an olsun kendinde bulamamıştı. Ona içten içe birçok kez lanet okumuştu. Bildiği tüm bedduaları ise onun için sıralamış, bir an olsun mutlu olamaması için dualarda bulunmuştu. Çünkü canı çok yanmıştı. Ama her seferinde kanattığı yaralarına bile merhem olsun diye onu sarmak istemişti. Çünkü Çağrı kalbinin hem en derin yarası, hem de o yaranın tek ilacıydı. O Melike'nin ilk ve tek aşkı, yokluğuna bir türlü alışamadığı kocasıydı. Ve şimdi onunla tekrar bir aradaydı.

Onu affetmişti. Nasıl olduğunu bile anlamadan, kendini onu tümüyle affederken bulmuştu. Oysa zamanında bunun imkânsızlığına inanan kendisi değil miydi? O halde ne değişmişti de şimdi tekrar Çağrı'nın elini tutabiliyor, onun gözlerinin içine aşkla bakabiliyordu?

Bu sorunun cevabı çok basitti. Değişen sadece kendisiydi. Melike çok değişmişti. Hayatın sadece tozpembe olmadığını geç de olsa idrak edebilmişti. Aynı zamanda herkesin kendisi gibi şanslı olmadığını da görmüştü. Çağrı'nın o hazin geçmişi Melike'nin kör gözlerinin açılmasında yardımcı olmuştu.

Zaten hain kalbi sevdiğini affetmeye dünden hazırdı. O küçük çocuğun kanayan dizlerini saracak bir anneye olan özlemini öğrendiği ilk anda o zorla tutunduğu nefret kırıntıları bile terk edivermişti yüreğini. Nasıl Çağrı yaralarının ilacıysa, Melike de onun çocukluğundan beri kanayan yaralarına ilaç olmak istiyordu. O gün yapamadığını bu günden sonra yapacaktı. Çağrı'yı tekrar bulmuşken, onun bir kez daha gitmesine izin vermeyecekti.

Çağrı ise gözlerinin içine aşkla bakan güzelliğin gerçek olamayacağını düşünüyordu. Melike'nin kendisini affetmiş ol-

masına inanamıyor, buna rağmen bu güzel rüyadan uyanmamak için ağzını açıp tek bir kelime bile edemiyordu. Sadece özlediği o gözlere uzun uzun bakmakla yetiniyordu.

Her şey öylesine inanılmazdı ki... En başta da büyüleyiciydi. Oysa en güzel rüyalarında bile böylesine mutluluğu kendisine hiçbir zaman hak görmemişti. Sevmeyi bilmeyen, bunu bilmediği yetmezmiş gibi kendisini seven insanlara acı çektiren, kötü, kalpsiz adamın teki olarak görürdü kendisini ve hayatının sonuna kadar da öyle göreceğine emindi. Ama şimdi Melike gelmişti. Genç adamın kendisine geçmişte yaptığı tüm o kötülükleri unutup, tekrar o şefkatli kollarını ona sonuna kadar açmıştı. O kollara sığınmaya ve yeniden küçük bir çocuk olup içinden geldiği gibi ağlamaya öyle ihtiyacı vardı ki. Sahi en son ne zaman ağlamıştı?

Küçükken annesinin arkasından her gün gözyaşı döktüğünü hatırlıyordu. Onun gelmesi için yetimhanenin tüm duvarlarını hıçkırıklarıyla inletirdi. Ama o hiç gelmezdi. Onun gelmediği yetmezmiş gibi üstünde bir de ağladığı için bakıcılardan dayak yemekten kurtulamazdı. Oldukça kötü bir çocukluk geçirmişti. Şimdi düşününce her hatırladığında gülebileceği en ufak bir anıya bile sahip olmadığını görebiliyordu.

Annesinden sonra uğruna gözyaşı döktüğü sadece tek bir kadm daha olmuştu hayatında. O da Melike'ydi. Ondan boşandıktan sonra hayatı eski karanlığına bürünüvermişti. Gecelerinin çoğu düşüncelerinde onu misafir etmeye başlamıştı. Ona yaptıkları aklına her düştüğündeyse, yüreği büyük bir pişmanlık ateşiyle kavrulmuştu. Çağrı Melike'ye yaptıkları için kendisini hiçbir zaman affedememişti.

İşte bu sebeple yıllar sonra onu tekrar karşısında gördüğünde bile onun yüzüne bakmaya layık göremişti kendisini. Yüreği her ne kadar aksini söylese de, ondan elin-

aya çalışmıştı çünkü onu hak etmi-
ni düşünüyor; ama bir türlü ondan
u. Özellikle o kendisine böyle aşkla
ir zaman mümkün değildi.
emediğine göre, her gününü onu
ayabilirdi. Ona geçmişi tümüyle un-
, en azından o günlerin genç kadının
sının önüne geçebilirdi. Ona tüm
enini tümüyle kazanmak için çaba-
hepsini yapabilirdi. Yapacaktı da!
ızüne dokundu eliyle. Onun yanağını
ıcuna bırakması, Çağrı'nın yüzünde
. Bu haliyle sevgiye aç küçük bir kedi
;enç kadının ve Çağrı onu daha önce
:ok sevecekti.
ğinin alnına hafifçe değdirdi. Bunu
kendiliğinden kapanmıştı. Onun o
klerine çekiyordu şimdi. "Hadi içeri

ı beline sarıldı genç kadm. Onun bu
löndürüyordu ki ayakta durabilmesi
ırttı. Ondan bir türlü kopmak istemi-
odasından içeri girmesi gerektiğini
ı ayaklarına söz geçiremiyordu.
bir adım geriledi. Melike'nin gözler-
çok daha güzel bir gün bizi bekliyor.
gör, ben göreceğime eminim." dedi.
lca otelden ayrılmak için aksi yöne
ha bir iki adım atmıştı ki Melike'nin
:, tekrar arkasına doğru dönmek zo-

Melike, Çağrı'nın elini sımsıkı tutuyordu. Sanki o eli bıraksa, Çağrı'yla birlikte tüm hayal ettiği o mutlulukların da beraberinde gitmesine izin verecek gibi hissediyordu. Bu yüzden üzerinde çok fazla düşünmeden sadece içinden geleni yaptı. Sevdiği adama sımsıkı sarıldı. "Gitme. Bu gece beni yalnız bırakma. Sana sarılıp uyumayı çok özledim." diye fısıldadı. Çağrı'nın da bundan çok istediği başka bir şey yoktu o anda; ama ilk geceden bunu dile getirdiği için yanlış anlaşılmaktan çekinmişti. Oysa tek istediği sevdiği kadını kollarının arasına alıp, huzurlu bir uyku çekebilmekti.

Melike biraz geri çekilerek çantasındaki oda kartını çıkardı. Kapıyı yavaşça araladıktan sonra, elini tekrar Çağrı'ya uzattı. "Hadi gel. Bu gece konuşacağımız çok şey var." diyerek gülümsedi.

Genç kadının elini sımsıkı tuttu Çağrı. Onunla birlikte odadan içeri girerken oldukça heyecanlıydı. Oysa geçmişte birçok kez onunla aynı odada bulunma fırsatını yakalamıştı; ama hiçbirinde bunun kıymetini bilememişti.

"Ben... Belki de gitmeliyim." diye mırıldandı Melike'yle odanın ortasında karşılıklı dikilirlerken.

"Yarın." Melike bakışlarını bir an olsun ayırmıyordu Çağrı'nın gözlerinden. "Yarın her şeye en baştan başlayacağız. Yeniden tanışacağız; ama bu akşam... Lütfen eskiden yapmayı sevdiğim şeyi yapmama izin ver," diyerek kendini Çağrı'nın kollarının arasına bıraktı. "Sana sarılarak uyumak istiyorum." Bir süre sonra yatakta birbirlerine sarılmış bir halde uzanıyorlardı. Çağrı Melike'yi kollarının arasına çekerek sımsıkı sarılmıştı. Melike ise eskiden olduğu gibi başı sevdiği adamın kalbinin üzerindeyken gözlerini yummuştu. Son iki senede bulamadıkları huzuru, birbirlerinin kolları arasında bulmuşlardı. Çağrı burnunu genç kadının saçlarına doğru götürdü. Onun

den geldiğince uzak durmaya çalışmıştı çünkü onu hak etmiyordu. Hâlâ hak etmediğini düşünüyor; ama bir türlü ondan vazgeçmeyi beceremiyordu. Özellikle o kendisine böyle aşkla bakarken vazgeçmesi hiçbir zaman mümkün değildi.

Melike'den vazgeçemediğine göre, her gününü onu mutlu edebilmek için harcayabilirdi. Ona geçmişi tümüyle unutturmayı başaramasa bile, en azından o günlerin genç kadının canını daha fazla yakmasının önüne geçebilirdi. Ona tüm aşkını verebilir, onun güvenini tümüyle kazanmak için çabalayabilirdi. Evet, bunların hepsini yapabilirdi. Yapacaktı da!

Melike'nin güzel yüzüne dokundu eliyle. Onun yanağını büyük bir teslimiyetle avucuna bırakması, Çağrı'nın yüzünde tatlı bir tebessüme yol açtı. Bu haliyle sevgiye aç küçük bir kedi yavrusundan farkı yoktu genç kadının ve Çağrı onu daha önce kimseyi sevmediği kadar çok sevecekti.

Dudaklarını sevdiğinin alnına hafifçe değdirdi. Bunu yaparken göz kapakları kendiliğinden kapanmıştı. Onun o kendine has kokusunu iliklerine çekiyordu şimdi. "Hadi içeri gir. Yarın görüşürüz."

Bir eliyle Çağrı'nın beline sarıldı genç kadın. Onun bu yakınlığı öylesine başını döndürüyordu ki ayakta durabilmesi için ondan destek alması şarttı. Ondan bir türlü kopmak istemiyordu. Bu yüzden artık odasından içeri girmesi gerektiğini bilmesine rağmen bir türlü ayaklarına söz geçiremiyordu.

Çağrı istemeyerek bir adım geriledi. Melike'nin gözlerinin içine bakarak "Yarın çok daha güzel bir gün bizi bekliyor. İyi geceler. Rüyanda bizi gör, ben göreceğime eminim." dedi. Ardından adımlarını usulca otelden ayrılmak için aksi yöne doğru atmaya başladı. Daha bir iki adım atmıştı ki Melike'nin elini bırakmaması üzerine, tekrar arkasına doğru dönmek zorunda kaldı.

Melike, Çağrı'nın elini sımsıkı tutuyordu. Sanki o eli bıraksa, Çağrı'yla birlikte tüm hayal ettiği o mutlulukların da beraberinde gitmesine izin verecek gibi hissediyordu. Bu yüzden üzerinde çok fazla düşünmeden sadece içinden geleni yaptı. Sevdiği adama sımsıkı sarıldı. "Gitme. Bu gece beni yalnız bırakma. Sana sarılıp uyumayı çok özledim." diye fısıldadı. Çağrı'nın da bundan çok istediği başka bir şey yoktu o anda; ama ilk geceden bunu dile getirdiği için yanlış anlaşılmaktan çekinmişti. Oysa tek istediği sevdiği kadını kollarının arasına alıp, huzurlu bir uyku çekebilmekti.

Melike biraz geri çekilerek çantasındaki oda kartını çıkardı. Kapıyı yavaşça araladıktan sonra, elini tekrar Çağrı'ya uzattı. "Hadi gel. Bu gece konuşacağımız çok şey var." diyerek gülümsedi.

Genç kadının elini sımsıkı tuttu Çağrı. Onunla birlikte odadan içeri girerken oldukça heyecanlıydı. Oysa geçmişte birçok kez onunla aynı odada bulunma fırsatını yakalamıştı; ama hiçbirinde bunun kıymetini bilememişti.

"Ben... Belki de gitmeliyim." diye mırıldandı Melike'yle odanın ortasında karşılıklı dikilirlerken.

"Yarın." Melike bakışlarını bir an olsun ayırmıyordu Çağrı'nın gözlerinden. "Yarın her şeye en baştan başlayacağız. Yeniden tanışacağız; ama bu akşam... Lütfen eskiden yapmayı sevdiğim şeyi yapmama izin ver," diyerek kendini Çağrı'nın kollarının arasına bıraktı. "Sana sarılarak uyumak istiyorum." Bir süre sonra yatakta birbirlerine sarılmış bir halde uzanıyorlardı. Çağrı Melike'yi kollarının arasına çekerek sımsıkı sarılmıştı. Melike ise eskiden olduğu gibi başı sevdiği adamın kalbinin üzerindeyken gözlerini yummuştu. Son iki senede bulamadıkları huzuru, birbirlerinin kolları arasında bulmuşlardı. Çağrı burnunu genç kadının saçlarına doğru götürdü. Onun

kokusunu derince soluklanırken gözleri de kendiliğinden kapanıvermişti.

"Eskiden böyle uyumayı çok severdim. Evliliğimizin ilk günlerinde sen de bana sarılarak uyumayı severdin üstelik ama sonra... Benden uzaklaştın. Bana sırtını dönüp uyumalara başladın. Ben de ancak sen uyuduktan sonra, sanki suç işliyormuşum gibi gizlice sana sarılarak uyurdum. Sen bunu hiçbir zaman fark etmedin."

Duydukları sonucunda Melike'nin saçlarını okşayan eli hareketsiz kaldı. Gözlerini bu sefer acıyla yumdu. "Ve buna rağmen hâlâ benimle mi olmak istiyorsun? Bunu kendine niye yapıyorsun Melike?"

Sarıldığı bedenin bir anda acıyla kasıldığını hissetmişti. Onu üzmek değildi niyeti. Sadece şu anda ne kadar mutlu olduğunu ona söylemek istemişti. Başını bulunduğu yerden hafifçe kaldırarak, bakışlarını Çağrı'nın gözlerinin içine çevirdi. "Çünkü seni seviyorum ve senin de beni sevdiğine inanıyorum. Tamam, geçmişi hatırladıkça üzülmeme engel olamıyorum. Ama seninle birlikteyken bu durumun değişeceğine eminim."

"Seni bir daha üzmeyeceğime nasıl emin olabiliyorsun?"

"Emin olamam," diyerek burukca gülümsedi. "Ama kalbimin sesini dinleyebilirim. O sana bir şans daha vermem gerektiğini söylüyor."

"Bana yeniden güvenmen için elimden gelen her şeyi yapacağım Melike. Seni bir daha üzmeyeceğim," diyerek Melike'ye daha çok sarıldı. Ardından o güne kadar kimseye söyleyemediklerini, içinde saklı tuttuklarını bir bir sevdiği kadına anlatmak istedi. "Sana sırtımı dönmeye ilk ne zaman başladım biliyor musun? Seni ilk haksız yere suçladığımda, canını ilk kez sözlerimle yaktıktan sonra. O günden sonra yüzüne bakacak yüzüm kalmamıştı."

"Bana söylediğin sözlerin çoğunu hak etmiştim ben. Keşke geçmişini benimle paylaşmış olsaydın.Belki bu sayede bazı konularda daha duyarlı olmayı başarabilirdim," diyerek derin bir iç çekti. "Kim bilir ne acılar çektin? Düşündükce benim canım yanıyor."

"Kolay değildi ama insan her şeye alışıyor. Zamanla duygularını bastırmayı bile öğreniyor. Senin evlendiğin adam duygusuzun tekiydi bu yüzden. Sevmenin ne demek olduğunu bilmeyen, ömrü boyunca hiç kimse tarafından sevilmemiş kimsesizin tekiydi."

"Ben sevdim," diyerek bakışlarını bir kez daha Çağrı'nın gözlerinin içine çevirdi. "Senin geçmişini bilmem bu sevgiyi azaltmazdı Çağrı. Tam tersine, seni daha çok sevmeme sebep olurdu."

"Bana sadece acırdın."

Hızla başını iki yana salladı. "Hayır! Senin için üzülür, o annen olacak kadına deli gibi öfkelenirdim. Bu doğru! Ama sana acımazdım, sadece seni tüm benliğimle daha fazla severdim."

Melike'nin yanağını hafifçe okşarken, "İşte bu yüzden, ben seni hak etmiyorum diyorum ya," diye fısıldadı. "Buna rağmen seni bırakmak istemiyorum. Bencilce olduğunu bilmeme rağmen, yanımdan hiç ayrılma istiyorum. Melike ben sana çok büyük kötülükler ettim. Bana vereceğin her türlü cezaya razıyım ama bir kez daha... Bir kez daha beni sensizlikle cezalandırırsan, nefes alamam gibi geliyor. Sen bir kez daha gözlerimin içine böyle aşkla baktın ya, bundan sonraki ayrılığın ölümden bir farkı olmaz benim için."

"Bundan sonra ayrılık yok. Olmayacak! İkimiz de aynı hataları yapmayacağız. Buna inanmak istiyorum. Ne olursa olsun mutlu olacağımıza inanmak istiyorum."

"Bundan sonra aynı hataları yapmayacağım. Sana yemin ederim ki yapmayacağım. Seni buna inandırmak için ise her şeyi göze alabilirim."

"Bundan sonra' diye bir şey yok, unuttun mu? Yarın bizim için her şey en baştan başlayacak. Sıfırdan," diyerek gülümsedi. "Bu sefer yapamadığımız ne varsa, birlikte yapacağız. Seni peşimden koşturmak çok güzel olacak."

Çağrı şakayla kaşlarını çatarak sevdiğinin gülen yüzüne baktı. "Ne gibi işkence planlarınız var Melike Hanım?"

"Yaşayarak görürsünüz Çağrı Bey! Sadece bu sefer işinizin hiç kolay olmayacağını size söylememe izin verin lütfen."

Melike'nin neşesi bulaşıcıydı sanki. Çağrı da uzun zamandan sonra tekrar eskiden olduğu gibi gülümserken buldu kendisini. Sevdiği kadının dudaklarından küçük bir öpücük çalarken ilk kez böylesine tasasızdı. "Sen nasıl istersen öyle olsun."

"Nasıl istersem öyle mi? Öyleyse şimdi bana sımsıkı sarıl ve gözlerini kapat."

"Emriniz olur prensesim," diyerek sevdiğine kocaman sarıldı. Onu içine katmak istercesine sımsıkı kucakladı. Aynı zamanda gözlerini kapatarak, bu anın huzuruna bıraktı bedenini.

Sabah gözlerini aralarken o yatakta yalnız olduğunu biliyordu. Tüm bir gece kendisini sarıp sarmalayan sıcaklıktan artık eser yoktu. Bu yüzden gece boyunca yüzünden eksik olmayan gülümsemesi artık kendisini terk etmişti; ama yaşadıklarının bir rüya olmadığına emindi. Çünkü Çağrı'nın yattığı yastık hâlâ Çağrı kokuyordu. Bu yüzden burnunu onun yastığına daha çok gömdü. Gözleri anında dolmaya başlarken,

hızla yattığı yerde doğruldu. Daha fazla ağlamayacaktı. Her şey çok güzel olacak diye konuşmamışlar mıydı?

Dağınık saçlarını elinden geldiğince düzeltmeye çalıştı. Komodinin üzerindeki tokasına uzanacağı sırada, orada duran beyaz kağıdı fark etti. Parmakları o kağıdı kavradığında kalbinin heyecanla çarpmasına engel olamadı.

"Günaydın güzeller güzelim,

Beni yanında göremeyince üzüleceğini biliyorum ama üzülmeni istemiyorum! Bu seni son kez yalnız bırakıp gidişimdi.

Bugün bizim için yeni bir başlangıç olacak demiştik ya hani? Öyle olması için, benim için her ne kadar zor da olsa, seni uyurken bırakıp gitmem gerekiyordu.

Tekrar karşı karşıya geldiğimizde, her şey yeniden başlayacak. O anı sabırsızlıkla bekliyorum ve... seni çok seviyorum."

Okuduklarıyla aşık olan yüzü bir kez daha güldü. O kağıdı kalbinin üstüne bastırarak kendisini mutlulukla sırt üstü yatağa bıraktı. Bu adamı sevmekte haksız olmadığını biliyordu!

O gün son kez Ömer Bey ile bir görüşmesi vardı. Ortaklığın devamı için izleyecekleri yolu belirledikten sonra akşam uçağıyla İstanbul'a geri dönecekti ve bunu düşünmek bile kalbinin ince ince sızlamasına sebepti. Çağrı'yı tekrar bulmuşken ondan bir kez daha ayrılacak olmak canını yakıyordu. Ama buna mecburdu. İstanbul'da kendisini bekleyen sorumlulukları vardı. Gitmek zorundaydı. Bazı şeyler yoluna girene kadar sevdiği adama birazcık daha hasret kalması gerekecekti.

Üzerini değiştirdikten sonra yola koyuldu. Ömer Bey'i bekletmek istemezdi. Tabii bunu aklından geçirdiği anda içinden kendisine 'yalancı!' demeden de edemedi. Derdi Ömer Bey'i bekletmek değil, Çağrı'yı bir an önce görebilmekti.

Şirketten içeri adımını attığı anda bir an için soluğunu tuttu. Buraya ilk gelişiyle, şimdinin arasında dağlar kadar fark vardı. O ilk gün Çağrı'yı gördüğünde nasıl dağıldığını iyi biliyordu. Buna rağmen mutlu da olmuştu. Bu ortaklığın kendisine sevdiği adamı geri vereceğini ise asla tahmin edemezdi.

Ömer'in sekreterinin kendisini toplantı odasına doğru yönlendirmesine izin verdi. Genç kız odadan ayrıldığında artık tek başınaydı. Uzun masanın bir ucuna geçip oturdu. Aynı zamanda olabildiğince sakin kalmayı denedi fakat avuçlarının içi sürekli terliyordu. Ayrıca bu Ömer Bey de nerede kalmıştı? Bakışlarını kolundaki saate çevirdiğinde, odanın kapısının açıldığını duydu. Sonunda Ömer Bey hazretleri toplantıya teşrif edebilmişlerdi.

Bakışlarını kaldırmadan "Bir an önce toplantıya başlayalım. Fazla zamanım yok." diyerek hafif aksi bir tonda konuştu Melike.

"Melike Hanım?"

Duyduğu sesle birlikte dosyadaki bakışlarını şaşkınlıkla karşısındaki kişiye doğru kaldırdı. Bu Çağrı'ydı! Onu gördüğü anda yüzünde tatlı bir tebessüm belirdi. Takım elbisesinin içinde her zamanki gibi çok yakışıklıydı. Oturduğu yerden yavaşça ayağa kalktı.

"Ben Çağrı Çetinoğlu. Tatil köyü projesinde birlikte çalışacağız. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

Genç adamın kendisine uzattığı eline bakarken, Melike'nin şaşkınlığı gözlerinden okunuyordu. Sonra aklına gelenler yüzünü bir kez daha güldürdü. Genç adamdan istediği

gibi, Çağrı onunla 'yeniden' tanışıyordu.

Hiç tereddüt etmeden elini onun sıcak avucunun arasına bıraktı. "Ben de çok memnun oldum Çağrı Bey."

Melike'nin gülümsemesi Çağrı'nın içini ısıttı. Aslında o anda kendisini onu sımsıkı kucaklamamak için zor tutuyordu ama bunu şimdilik yapamazdı. Sonuçta birbirini tanımayan iki yabancı, tanıştıkları ilk günde sarmaş dolaş olmazlardı. Gerçekten bu mümkün değil miydi? Belki kuralları biraz yumuşatmaya çalışabilirdi. Bu nedenle kendini fazla tutamayarak, Melike'ye doğru bir adım attı. Kollarını ona dolayacağı sırada genç kadının kaşlarını çatarak, "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz Çağrı Bey?" dediğini işitti. Ardından genç kadın kısık bir sesle, "Yeni tanıştığı birini kucaklamaz insan!"diye azarladı sevdiğini.

Çağrı elinde olmadan kendini bu duruma gülerken buldu. Yavaşça ciddileşerek, "Affedersiniz Melike Hanım," dedi. "Ömer Bey biraz gecikecek. Bir ihtiyacınız var mı diye sormak istemiştim."

En az Çağrı kadar ona sarılmamak için kendini zor tutuyordu Melike ama içlerinde en sabırlı olan kişi de hiç kuşkusuz kendisiydi. "Yok, teşekkür ederim. Keyfim gayet yerinde," derken, keyfinin neden yerinde olduğunu söylemesine hiç gerek yoktu.

"Buna sevindim," dediğinde çalan telefonuyla ağzından hoşnutsuz bir mırıltı döküldü. "Affedersiniz. Bu telefona cevap vermem gerekiyor."

"Tabi, rahat olun." Melike tekrar yerine geçip, önündeki kağıtlarla ilgileniyor gibi davranmaya çalışsa da aslında tüm duyuları Çağrı üzerinde yoğunlaşmış durumdaydı.

"Efendim Melis Hanım?"

Melis'in ismini duyduğu anda bakışları hızla genç adamı buldu. Bu kadının ismini onun ağzından duymaya bile

tahammülü yoktu. Nasıl onu Melis denilen kendini beğenmişle aynı çatı altında bırakıp da İstanbul'a dönecekti?

"Anlıyorum, peki. Birazdan odanızda olurum."

Telefonu kapattığında yüzüne oldukça gergin bir ifade hâkimdi. Tekrar Melike'ye doğru döndüğündeyse yine kendini gülümserken buldu. "Şimdi sizi biraz yalnız bırakmam gerekiyor. Ömer Bey eminim birazdan gelecektir. Gitmeden önce odama uğrayın, beraber birer kahve içelim."

Çağrı'nın arkasını dönüp odadan dışarıya yöneldiğini gördüğü anda, farkında olmadan yerinden kalkarak "Çağrı!" diye seslendi. Genç adamın şaşkınlıkla kendisine doğru dönmesi üzerine hızlı adımlarla soluğu hemen onun yanında aldı. "Ne istiyormuş Melis Hanım senden?"

Sevdiği kadının çatılı kaşlarıyla sorduğu sorunun sebebini çözememişti. Ayrıca onun resmiyeti elden bıraktığı detayı da gözünden kaçmış değildi. Çarpık gülümsemesinin eşliğinde, "Yeni tanıştığı biriyle hemen senli-benli olmaz insan." diyerek takıldı Melike'ye.

"Şu an görgü kuralları umurumda değil! Soruma hâlâ bir cevap bekliyorum farkındaysan." Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken, tek kaşı hesap sorarcasına havaya kalkmıştı.

"Melis Hanım benim patronum."

"E yani?"

"Yanisi şu, Melis Hanım'ın benimle bir konu hakkında konuşması gerekiyormuş ve bu sebeple beni odasına çağırdı."

"İş hakkında yani?" diye mırıldanırken, aslında o cadının niyetinin 'iş dışı' şeyler olduğuna adı gibi emindi.

"Evet. Hem sen niye çattın o güzel kaşlarını? Melis Hanım'la aranızda bir sorun mu var?"

"Ben... Şey... Elbette bir sorun yok. Sadece..." Aklına

gelenle yüzü tekrar güldü. "Melis Hanım'a birlikteliğimizi ne zaman söyleyeceksin?"

"Bilmem, patronum olarak bunu bilmesi gerektiğini düşünmüyorum ben." Melike'nin hareketlerindeki tuhaflık fark edilmeyecek gibi değildi. "Sen söylememi mi istiyorsun?"

"Evet, istiyorum," dedi genç kadın kararlılıkla.

"Sebep?" Aslında sebebini tahmin edebiliyordu. Kıskanılmak hoşuna gitse de genç kadının bu konulara takılıp boş yere kendine acı çektirmesinden korkuyordu. Çağrı'nın gözünün ondan başkasını görmesi mümkün değildi. Ama bu güven konusunu sonsuza kadar halletmeleri de şarttı.

"Ben... Onun sana nasıl baktığını gördüm! Ayrıca senden hoşlandığını bana kendisi itiraf etti. Açıkçası onunla birlikte çalıştığın için içim hiç rahat değil. Seni onunla aynı şehirde bırakıp, İstanbul'a dönmek zorunda olduğum için kendimi çok çaresiz hissediyorum bu yüzden. Ben sana kilometrelerce uzaktayken o sana çok yakın olacak," diye ağlamaklı bir sesle gerçek duygularını itiraf etti. "Çağrı ben seni deli gibi kıskanıyorum."

Çağrı genç kadını kolundan tutarak kollarının arasına çekti. Ona sımsıkı sarılırken "Bir tanem benim. Ben de seni deli gibi kıskanıyorum, çok kıskanıyorum. Birazdan Ömer Bey'le bu odada yalnız olacağınızı düşündükce çıldıracak gibi oluyorum." Sonra genç kadının söylediklerinin arasındaki ayrıntıyı yeni yeni fark ederek Melike'den bir adım uzaklaştı. "İstanbul'a mı döneceksin? Ne zaman?" Bu gerçek çok can yakıcıydı.

"Bu akşam için geri dönüş biletimi buraya gelmeden önce almıştım. Ne kadar istemesem de geri dönmek zorundayım ama seni bırakıp gitmek çok zor."

"Benim için daha da zor ama artık sık sık görüşeceğiz. Unuttun mu? Artık birlikte yönetmemiz gereken bir projemiz

bile var. En kısa zamanda yine görüşeceğiz." diyerek sevdiğinin yanağını okşadı. "Beni bekle Melike. Ne olursa olsun bekle."

"Seni ömrümün sonuna kadar beklerim. Bu zamana kadar nasıl beklediysem, bir o kadar yine beklerim. Yeter ki sen bana gelmekten hiç vazgeçme."

Odadaki duygusallık elle tutulacak kadar yoğundu. İkisinin birbirinden başka her şey akıllarından silinmiş gibiydi. Ama kapının arkasından gelen seslerle kendilerine gelerek hızla birbirlerinden uzaklaşmak zorunda kaldılar.

Ömer Bey elindeki telefonla konuşarak içeri girdi. "Haftaya geri dönüyorum Mete. O zaman görüşürüz." Telefonu kapattıktan sonra, bakışlarını ikilinin üzerinde gezdirdi. Sonra tek bir kişinin üzerinde sabitledi. "Melike Hanım hoş geldiniz. Nasılsınız?"

"Teşekkür ederim Ömer Bey, iyiyim."

Çağrı kendisini toparlayarak, "Ben sizi yalnız bırakayım. Sonra görüşürüz Melike Hanım," dedi.

"Görüşürüz Çağrı Bey."

Sevdiği adam odadan ayrılırken onun arkasından iç çekerek bakmaktan kendini alamadı. Ardından Ömer'in arkasından tekrar masaya doğru yöneldi. Genç adamla birlikte sandalyedeki yerlerini aldılar.

Önemli hususların üzerinden kısaca geçtiler. Her ikisi de bu görüşmeyi fazla uzatma taraftarı değildi çünkü Melike'nin yapacak daha önemli işleri vardı. Mesela oteline geri dönüp İstanbul'a doğru yola çıkana kadar Çağrı'lı düşüncelere dalmak gibi.

"Bundan sonra gerekli hususları Çağrı Bey ve Melis'le halledersiniz. Gerçi ara sıra ben de gelip gideceğim."

"Tamam, peki öyle yaparım."

Kısa bir sessizlikten sonra, Ömer kalemine odakladığı

bakışlarını Melike'ye çevirdi. "Sanırım seçimini Çağrı'dan yana kullandın?"

Duyduklarıyla, genç kadının eşyalarını çantasına yerleştiren eli havada asılı kaldı. Ömer'e doğru dönerken ne düşünmesi gerektiğini bilemedi. "Anlamadım?"

"Dün seni neden onunla birlikte gönderdiğimi merak etmedin mi hiç?"

"Ben..." Evet, bunu merak etmişti ama fazla kafa yormak istememişti çünkü o an bulunmak istediği tek yerdeydi. Sevdiği adamın yanındaydı. Oysa kendisinden hoşlandığını söyleyen bir adamın böyle bir davranışta bulunması mantıklı değildi. Özellikle Çağrı'nın eski kocası olduğunu bilirken. "Evet, merak ettim ama üstünde pek durmadım."

"Sadece seninle gerçekten bir şansımız var mı görmek istemiştim," diye bir itirafta bulundu genç adam. Melike'nin anlamayan bakışlarla yüzüne bakması üzerine gülümsedi. "Ben ikinci bir tercih olmayı hazmedemeyen bir adamım. Senin sözlerine rağmen, Çağrı'yı sevmediğine nedense bir türlü emin olamadım. Ne zaman yan yana gelseniz, bakışlarınızı birbirinizden kaçırmakta güçlük çekiyordunuz. Bu durum oldukça şüpheliydi ve ben de bir kumar oynamaya karar verdim."

"Ne kumarı?" Melike oldukça şaşkındı o anda.

"Dün seni Çağrı'yla göndererek bir kumar oynadım. İkiniz de duygu olarak oldukça karışıktınız. Yani kaçınılmaz olan gerçekleşecekse, bu ancak dün mümkün olabilirdi. Ben de oturup olacakları izlemeyi seçtim işte. Sanırım bu kumarı kaybeden taraf ben oldum."

"Ben..." Ne diyeceğini gerçekten bilemiyordu Melike. Bu gerçeği inkâr edip etmemesi konusunda oldukça kararsızdı.

"İnkâr etmenin bir faydası yok. Çağrı ile birbirinize nasıl baktığınızı gördüm. Kendi adıma oldukça üzgünüm ama

endimi daha fazla kaptırmaktan
beni sevmeyen bir kadına kayım."
kurtulduğum için ise sevinçli
"Ben... Ömer Bey, sizi
için oldukça rahatsızlık verici
Ne de olsa Çağrı'nın patronu
onunla tekrar denemeye kara
iyor, ilk öğrenen sizsiniz. Um
karşı çıkmazsınız, yani her şe
eder."
Ömer gülümseyerek
yin Melike Hanım. Böyle bir ş
bir iş çıkartacağınıza eminim
"Teşekkürler," derken
ini hediye etti genç adama.
Akşamın karanlığında
alıyorlardı birlikte. Her ikisi d
daha bir ayrılığın hemen önc
da birbirlerini teselli edecek c
eri kadar doğal bir şey yoktu.
Arabayı park ettikten
yüzünü genç adam. Onun üze
da burukca gülümsedi. "Hadi
"Sen gelme." dedi bir
Gidemem."
"Melike..."
"Lütfen Çağrı. Seni arl
vedalaşalım. Hem bu aslında
manda yine görüşeceğiz."
Melike hızlı hızlı konu
Onun bu hali Çağrı'nın kendi

aktı genç kadına. "Endişelenme-
ey yapmayacağım. İkinizin güzel
en güzel gülümsemelerinden bir-
ı havaalanına doğru arabada yol
e oldukça sessizdi çünkü bir kez
sini yaşıyorlardı. Ve böyle anlar-
imleler bulmakta zorluk çekmel-
sonra Melike'ye doğru çevirdi
rindeki bakışlarıyla karşılaştığın-
inelim."
çırpıda Melike. "Eğer gelirsen...
kamda bırakıp gidemem. Burada
bir veda değil ki! En yakın za-
ışurken bir yandan da ağlıyordu.
sini iyice çaresiz hissetmesine se-

bep oluyordu. Genç kadının kolundan tutarak kendisine doğru çekip sarıldı. "Ağlama! Benim yüzümden bir daha asla gözyaşı dökme! Sen her ağladığında kendimi çok aciz hissediyorum ben."

"Ben... Ben sadece seni çok özleyeceğim." diyerek burnunu sevdiğinin boynuna gömdü.

"Beni özlemene fırsatın olmayacak, sana söz ver rum. Hem haftaya Gökhan'ın düğünü var. Ben de İstanbul'a geleceğim. Yine görüşeceğiz. Ayrıca her Allah'ın günü seni arayacağım. O 'Yeniden tanışma' zırvalıklarını bugünden itibaren boşveriyoruz. Bir an önce flört aşamasına geçmemizin akıl sağlığımızı koruyabilmemiz adına gerekli olduğunu düşünüyorum ben."

Geri çekilerek elleriyle yanaklarındaki yaşları sildi. Aynı zamanda gülümsemesine engel olamamıştı. "Evet bence de flört aşamasına bir an önce geçmemizde fayda var." Biraz olsun kendini toparlayabildiğinde "Seni bekleyeceğim. Yanıma geleceğin günü iple çekeceğim." dedi.

Çağrı, duygularını bastırmakta güçlük çekerek Melike'nin yüzünü iki elinin arasına aldı. "Şu anda seni öpmeyi öyle çok istiyorum ki... Kendime engel olmak zorunda kalmak, acıdan başka bir şey vermiyor bana."

Melike de Çağrı'yla aynı duyguları paylaşıyordu. Elinin birini usulca onun yüzüne bıraktı. Ardından bir gece önce yaptığı gibi dudaklarını onunkilerle buluşturdu. Ve kısa ama baş döndürücü bir öpücüğü başlatmış oldu.

"Ben artık gideyim." dedi Melike geri çekilerek.

"Ben de..."

"Hayır!"diyerek arabadan inmeye çalışan Çağrı'yı durdurdu. "Az önce de söylediğim gibi, ne olur sen gelme! Lütfen!"

Başını sallayarak kabul etti genç kadının bu isteğini ve o gitmeden önce son kez onu kollarının arasına çekerek, sıkıca sarıldı. "Beni bekle. Geleceğim," diye kulağına fısıldadı. En yakın zamanda soluğu sevdiğinin yanında alacağını biliyordu Çağrı. Melike'ye daha yeni kavuşmuşken, ondan uzun süre ayrı kalamayacağının farkındaydı.

Bölüm Beş

Kızı için aldığı giysileri ya da onun tabiriyle cicileri koltuğun üzerine özenle yerleştirirken yüzünde görülmeye değer bir tebessüm vardı. Her geçen günle birlikte heyecanı katlanarak artıyordu sanki. Sadece kendisi değil, kocası da büyük bir sabırsızlıkla doğacak olan bebeklerinin yolunu gözlüyordu:

"İşte bunlar da en son aldığım ciciler. Sence abartmamışım öyle değil mi?"

Bakışlarını arkadaşının yüzüne doğru çevirdi. Onun gülümseyerek telefonuyla meşgul olduğunu görmesiyle ise, elinde olmadan kaşları çatılıvermişti. Kendisi büyük bir hevesle doğacak olan bebeğinin kıyafetlerini en yakın dostuna göstermek isterken, ondan aldığı bu ilgisiz karşılık, yüzünün asılmasına sebep olmuştu bir anda.

"Melike!"

'Geleceğin günü dört gözle...' Mesajını tamamlayamadan, arkadaşının sesini duydu. Şaşkın bakışlarını anında onun üzerine çevirdi. Sorunun ne olduğunu anlamaya çalışıyordu genç kadın. "Ne oldu Sinem? Neden bağırıyorsun?"

"Asıl sen ne yapıyorsun?" diyerek kıstığı gözlerinin arkasından baktı arkadaşına. "Ne pişmiş kelle gibi sırıtıyorsun? Yoksa... Yoksa sen biriyle mi mesajlaşıyorsun!"

Son sözlerinden sonra Sinem'in gözleri kocaman açılmıştı. Sahi, arkadaşı iş seyahatinden döndüğünden beri ortalıkta Leyla gibi dolanıyordu. Ama bu zamana kadar aklına gelen ihtimallere hep 'olmaz öyle şey' diyerek inanmamayı seçmişti. Şimdiyse aynı şeyi söyleyemiyordu. Arkadaşı böyle Leyla gibi dolanıyor ise, bir yerlerde bir de Mecnun'u olması muhtemeldi.

Melike ise Sinem söyleyene kadar ne halde olduğunun farkında değildi. Uzun zamandır yapmadığı, daha doğrusu neredeyse hiç yapmadığı şeyi yapıyordu. Flörtüyle mesajlaşıyordu! Farkında olmadan kendisini gülümserken buldu. İzmir'den döndüğünden bu yana bu haldeydi. Akşamları uyuyana kadar sevdiğiyle telefonda biraz olsun hasret gidermeye çalışırlarken, gün içerisinde ise mesajlaşıyorlardı. Bunların hiçbirini önceden yapmışlığı yoktu. Çağrı'yla böyle şeyleri hiç yaşamamıştı. Bu yüzden böylesine özeldi.

"Ben kime diyorum? Sen kesin benden bir şey saklıyorsun."

Sinem'in gözlerinin dolduğunu gördüğünde panik duygusu tüm bedenini ele geçirdi. Arkadaşı hamileydi. Şu an en hassas dönemini yaşıyordu. "Yok güzelim, senden ne saklayabilirim ki? Hem ağlama sen, yeğenim de çok üzülür sonra."

"Sana inanmıyorum! Kesin bana söylemediğin bir şey var. Bir an önce dökülsen iyi olur."

Sinem'in gözlerinin içine bakarak yalan söylemesi mümkün değildi. Zaten ne için söyleyecekti? Çok yakında olan biten her şeyi ona anlatması gerekecekti. "Tamam, sana yalan söylemeyeceğim." diyerek derin bir nefes çekti ciğerlerine.

"Biri var, öyle değil mi?" derken gözlerini bir kez daha kocaman açtı. Buna inanması öyle zordu ki. Sonuçta Melike boşanmış olmalarına rağmen, iki sene boyunca kocasının yasını tutmuş olan bir kadındı. Şimdi onun başka birine ilgi duyduğuna nedense inanası gelmiyordu. Ama arkadaşının gülen yüzü ve utançla kızaran yanakları bunun aksini kanıtlar cinstendi.

"Evet, biri var." Melike'nin gözlerindeki ışıltı hiçbir şüpheye yer bırakmıyordu.

"Kim? İzmir'de mi tanıştımz?"diye heyecanla sordu Sinem. Arkadaşı için çok seviniyordu o anda. Onun Çağrı'yı unutup, başka biriyle yeni bir başlangıç yapmasını her şeyden çok istemişti. Ama bunun hep imkânsız bir istek olduğunu düşünmekten kendini alıkoyamamıştı. Şimdiyse aslında o kadar imkânsız olmadığını görüyordu.

Aslında Sinem'e o kişinin Çağrı olduğunu söyleyebilmeyi her şeyden çok istiyordu Melike. Ama arkadaşından ters bir tepki almaktan korkuyordu çünkü şu hayatta Sinem'den daha değerli bir arkadaşı daha yoktu. Onun sevdiği adamı kötüleyen cümlelerini duyacak gücü de yoktu. Hem Çağrı şu an yanında değildi. O yanında olsaydı, sıkıca elinden tutabilseydi, o zaman herkese karşı korkusuzca ayakta durabilirdi. Bu yüzden gerçekleri biraz değiştirerek anlatmaya karar verdi. "Yeni ortak olduğumuz bir şirket var. Onların İzmir'deki ofisinde çalışan biri. Geçen gittiğimizde tanıştık ve birbirimizden hoşlandık. O gün bugündür iletişimdeyiz işte."

"İnanamıyorum sana Melike! Ben üstelemesem, bana

bundan hiç bahsetmeyecektin galiba?" diye surat astı Sinem. Oysa her zaman Melike'nin en yakını olduğunu düşünmüştü. Böylesine önemli bir gelişmeyi onunla neden paylaşmadığına akıl sır erdiremiyordu bu yüzden.

"Asma şu güzel yüzünü Sinem. Her şey daha çok yeni. Henüz birbirimizi tanıma aşamasındayız ve ben bir şeylerden emin olmadan, seni heyecanlandırmak istemedim."

İçten içe bu sözlerinden dolayı kendisine kızmadan edemedi. Sonuçta hem kendinden hem de Çağrı'dan emindi. Bu beraberliğin günübirlik değil de, ebedi olduğunu biliyordu. Ama işte Sinem'in bu gerçeği öğenmesine biraz daha vardı. Öncelikle yanında Çağrı'nın varlığın hissedebilmeliydi.

"Peki ismi ne? Yaşı kaç? Yakışıklı mı? Sende bir fotoğrafı var mı?"

Arkadaşının hevesle sıraladığı sorularına gülerken buldu kendisini Melike. "Söylemem."

Sinem şaşkına dönmüş bir şekilde, "Ne demek söylemem? Benden sevgilini gizlemeyi düşünmüyorsun herhâlde?" diye kaşlarını çattı bir kez daha.

"Henüz sevgilim değil. Sadece birbirimizi yakından tanımaya çalışıyoruz." Yalanın da böylesi görülmemişti! Kim sevgilisi olmayan adama 'Seni özledim' şeklinde mesaj atardı ki? Sinem'in bunu da bilmesine hiç gerek olmadığı konusunda emindi Melike.

"İsmini söyle bari!"

"Olmaz. Hem çok yakında onunla tanışacaksın zaten. Sadece bana güven ve sabırla o günü bekle, tamam mı güzelim?"

Sinem kollarını alınganlıkla göğsünün üstünde kavuşturdu. "Aman, iyi, söylemezsen söyleme!"

"Hem onu boşver de, cimcimemizin ismi ne olacak on-

dan haber ver sen bakalım."

Konu kızından açılır açılmaz, genç kadının yüzünde tatlı bir tebessüm beliriverdi. Bir eli sevgiyle karnını bulduğunda, bu harika görüntü karşısında Melike boğazına bir yumrunun oturduğunu hissetti. Annelik Sinem'e gerçekten çok yakışmıştı ve her ne kadar dillendirmekten kaçınsa da zamanında o da kendisi için böyle bir anı çokça hayal etmişti. Çağrı'dan bir bebeği olmasını her şeyden çok istemişti ama olmamıştı.

"Valla, Mehmet'le oturup bir liste yaptık. Ama bir türlü içlerinden birisini seçemedik."

"Öyle mi? Hangi isimleri düşündünüz?"

"Mehmet, ismi İpek olsun diyor, ben de Öykü olsun diyorum. Bu ikisi arasında kaldık senin anlayacağın."

"İkisi de güzel. İkisini koyun o zaman?"

"Ya ben iki isimli olsun istemiyorum. İleride zaten tek bir isimle çağrılacak. Ne gerek var fazladan bir isme?"

"Sen de haklısın. Peki ne yapacaksınız?"

"Bekleyeceğiz. Belki daha güzelini, içimize daha çok sineni buluruz." dediği anda karnında hissettiği ani tekmeyle, Melike'nin elini kavradı ve kızının küçük ayağının bulunduğu çıkıntığa yasladı. "Bak, hareketlendi yine bizimki."

Melike heyecanla ufaklığın küçük tekmesini hissetmeyi bekledi. Sonunda beklediği gerçekleştiğinde, gözlerinde yaşlarla Sinem'e doğru döndü. "Bu harika bir şey Sinem. Muhteşem!"

"Evet, çok güzel bir duygu annelik." Arkadaşının bakışlarına gelip yerleşen hüzün genç kadının yüreğine işledi. "Seninde bu duyguyu en kısa zamanda yaşaman için her gün dua ediyorum. Umarım senin yüzünü tekrar güldüren bu kişi her kimse hakkında hayırlıdır da birlikte güzel bir yuva kurabilirsiniz Melike."

"Öyle olmasını ben de diliyorum Sinem. Bundan daha

çok istediğim hiçbir şey yok şu dünyada." diyerek arkadaşına sımsıkı sarıldı.

Sinem'in yanından akşama doğru ayrılmıştı. İki arkadaş bu güzel Cumartesi gününün tadını, birlikte doyasıya çıkarmışlardı. Sinem adına gerçekten mutluydu Melike. Arkadaşı hayatının aşkını bulmuş, mutlu bir aile sahibi olmuştu. Mehmet gerçekten dört dörtlük bir kocaydı. Sinem'i de el üstünde tutuyordu. Onların bu çekirdek ailesi Melike'nin geçmişten gelen özlemine çare olmak yerine, daha da körüklüyordu. Ama artık kendisi için de bir umut vardı. Çağrı'ya yeniden kavuşmuştu. Eskiden başaramadıklarını şimdi başarabilirlerdi. Yeniden bir aile olmayı öğrenip kendi çekirdek ailelerini kurabilirlerdi. Bu düşünce aylardır buz tutmuş yüreğini ısıtmaya yetti. Çocuklarının babası Çağrı olacaktı çünkü ondan başkasını o yere layık göremiyordu. Ne kadar denerse denesin, tüm yolları yine Çağrı'ya çıkıyordu.

Arabadan inerek, adımlarını kaldığı apartmana doğru yönlendirdi. Tam da o sırada komşusu olan baba-kız ile karşı karşıya geldi. Küçük Tuğba, Melike'yi görür görmez babasının elini bırakarak büyük bir coşkuyla genç kadının kollarına koştu. "Melike abla!"

"Meleğim," diyerek kollarının arasındaki küçük kızın yanaklarına birbirinden tatlı öpücükler bırakmasının keyfini sürmeye başladı. "Bu ne güzel bir karşılama böyle."

"Neredeydin sen? Ben bugün sana geldim ama yoktun."

"Sinem ablandaydım. Senin geleceğini bilseydim, hiçbir yere gitmezdim." Tuğba'nın tombul yanaklarına sulu öpücükler bıraktı. Şu son iki senede Tuğba kendisine her konuda güç vermişti. Onunla vakit geçirmek paha biçilemez bir duyguydu. O sırada ikisini gülen gözlerle seyreden adama doğru çevirdi

bakışlarını. Ferhat'la aralarındaki dostluk şu son aylarda hiç bozulmadan devam etmişti. Genç adam, Tuğba'dan sonra en büyük destekçisi olmuştu. "Nasılsın Ferhat?"

"İyiyim, sağ ol. Seni iyi gördüm, bu yüzden nasılsın diye sormayacağım."

"Evet, iyiyim," diyerek gülümsedi. "Nereye gidiyordunuz bakalım?"

"Tuğba Hanım'ın canı tatlı çekmiş. İlerideki pastahanede birer pasta yemeye gidiyorduk. Zamanın varsa sen de gel bizimle."

"Bilmem ki, yok gelmeyeyim ben ya. Siz baba-kız takılın işte."

"Hayır abla, gel! Lütfen!"

Tuğba'nın yalvaran bakışlarına hiçbir zaman kayıtsız kalmayı başaramamıştı. Bu seferde başaramayacaktı. Bu yüzden başını sallayarak, "Peki, gidelim bakalım," dedi.

Evine geldiğinde, oldukça yorgun düşmüştü. Hangi akla hizmet, Ferhat ile Tuğba'yla birlikte pasta yemeğe gittiğini bilmiyordu. Şu anda karnı öyle tıka basa doluydu ki, her an patlayacakmış gibi hissediyordu. Sinem de sağ olsun bugün mutfaktaki tüm marifetlerini sergilemişti. Bu gidişle kesin kilo alacaktı.

Kanepede uzanır vaziyete geldiğinde telefonunun çaldığını işitti. Hemen hızla yattığı yerde doğrularak, çantasındaki telefonu çıkardı çünkü arayanın yolunu gözlediği adam olduğundan emindi. Her gün bu saatlerde arıyordu Çağrı ve ikisi de uykuya dalana dek konuşuyorlardı.

"Canım," diyerek açtı telefonu her zamanki gibi. Çünkü içinden taşan duygulara ket vurmak elinden gelmiyordu bir türlü. Çağrı konusunda her zaman bu kadar zayıf olmaya mahkûmdu.

"Bir tanem." Çağrı'nın sesi bir kez daha içini titretti. Özellikle genç adamın o tek bir sözü söyleyiş tarzı, Melike'nin yüreğini kanatlandırıp ona doğru uçmasına sebep oluyordu.

"Çıktın mı işten? Gerçi Cumartesi günü ne işiymiş bu anlamadım ama. Melis Hanım çok sorunlu bir patron galiba."

Çağrı'nın patronu Melis Hanım'dan hoşlanmamayı bırakmış, artık ondan tümüyle nefret eder hale gelmişti genç kadm. Bu hafta sonu çalışma işini sırf Çağrı'ya daha da yakın olabilmek için çıkardığına emindi. Ama bu düşüncesini açıkça genç adama söyleyemiyordu. O kadar olaydan sonra, ona tekrar güvenmeyi seçmişti. Şimdi böyle bir konunun aralarına girmesinden ve birbirlerini yanlış anlamalarından çekiniyordu haklı olarak. Tabi bu Melike'nin içinden Melis'e saydırmadığı anlamına gelmiyordu. Eğer o olmasaydı, Çağrı bugün yanında olacaktı.

Yarın Gökhan'ın düğünü vardı ve genç adam arkadaşının düğününe katılabilmek için aylar sonra ilk kez İstanbul'a gelecekti. Son anda çıkan iş yüzünden, ancak pazar sabah uçağında yer bulabilmişti. Oysa Melike o düğüne gitmeden önce Çağrı'yla doya doya hasret giderebilmeyi isterdi. Gerçi kendisi de davetliydi düğüne. Ama Çağrı'nın bundan haberi yoktu. Onunla oraya el ele gitmeleri tüm yakınlarının onların tekrar birlikte olduğunu öğrenmesine sebep olacaktı ve bundan dolayı hiç rahatsızlık duymuyordu, çünkü utanacağı hiçbir şey yapmıyordu. O sadece aşkına sahip çıkıyordu.

"Bitti." dedi. Melike'nin sesindeki öfkeli tını dikkatinden kaçmamıştı. "Melis Hanım'a hâlâ öfkeli misin? Oysa kadm sadece işini yapıyor."

"Yok canım niye öfkeli olacağım ki yani bunun için ne gibi bir sebebim olabilir? Alt tarafı sevdiğim adama bir gün fazladan özlem duymama sebep oldu, hepsi bu!" Sözler-

ini bitirmesiyle birlikte kapı zilinin çaldığını duydu. Tam da sevdiğinin sesine doyacağı sırada kim gelmiş olabilirdi ki? "Canım kapı çalıyor, biraz bekle." Elinde telefonuyla kapıya doğru ilerledi. Kendisini neyin beklediğini bilmiyordu ama kesinlikle açtığı kapının arkasında Çağrı'yı bulmayı beklemediği kesindi. Elindeki telefon yavaşça yeri boylarken, Melike'nin yüzünde şaşkın bir ifade peyda oluvermişti. "Çağrı?" Genç adam omuzunu kapı pervazına yaslamış bir şekilde, elinde tuttuğu tek bir gül ile Melike'ye gülümsüyordu. "Ben de seni özledim."

"Çağrı." Hayal görmediğinden emin olur olmaz, büyük bir sevinçle genç adamın boynuna atladı. Ona içinden geldiği gibi sımsıkı sarıldı ve kokusunu derince içine çekti. Gelmişti. Söz verdiği gibi gelmişti işte. Zaten bundan bir an olsun şüphe duymamıştı. Sevdiği adam ne olursa olsun her zaman sözünü tutardı.

Çağrı da kollarını büyük bir özlemle dolamıştı sevdiğine. Onun sırtını rahatlatıcı hareketlerle okşarken, yüzünü yasladığı saçların o insanı sarhoş eden kokusunu soluyordu. "Beni bu şekilde karşıladığına göre, flört aşamasını geçip, resmen sevgili olduğumuzu ilan edebiliriz sanırım?" diyerek takıldı genç kadına.

Melike kendini sımsıkı saran kollardan uzaklaştı. Bakışlarını Çağrı'nın yüzüne doğru çevirdiğinde yüzünde öylesine eşsiz bir gülümseme vardı ki genç adam bir an için nefes almayı unuttu. Al al olmuş yanakları ve gözlerinin içindeki parıltılarıyla büyüleyici görünüyordu sevgilisi.

"Sanırım artık 'Sevgili' olabiliriz."

"Nasıl rahatladığımı anlatamam sana," diyerek oyunbaz bir tavırla derin bir iç çekti. "O zaman bunu kutlamalıyız." Çağrı'nın gözlerindeki tehlikeli ışıltılar Melike'nin dikkatinden

kaçmadı. "Nasıl kutlayacağız?"

"Böyle." Melike'nin tepki vermesine bile zaman bırakmadan onun dudaklarına tutkuyla kapandı. Bu anı öyle çok beklemişti ki. Onun yanında olmayı, ona sarılmayı ve şu anda olduğu gibi içinden geldiği gibi onu öpebilmeyi her gece tek başınayken defalarca hayal etmişti. Sonunda hayalini kurdukları gerçekleşmişti. Dudaklarının altında ezilen narin dudaklarının yaptıkları ise, aklını neredeyse kaybetmesine neden olacaktı. Melike de öpüşlerine tutkuyla karşılık veriyordu. Durum böyle olunca, Çağrı tüm bedeninin amansız bir arzuyla titrediğini hissetti fakat durması gerekiyordu. Kapı önünde bu kadar ileri gittikleri yeterdi. Güçlükle geri çekilerek, Melike'nin yüzüne çevirdi bakışlarını. Genç kadının gözleri hâlâ kapalıydı. Yaşadığı o büyülü anın etkisindeydi. "Beni içeri davet etmeyecek misin, sevgilim?"

Son kelimeyi söylerken öyle bir vurgulamıştı ki Melike göz kapaklarını hızla açtı. Sevdiği adamın yüzünde o eskiden aşık olduğu muzip ifadeyi gördüğünde, yüreğinin bir kez daha ona doğru akıp gittiğine yemin edebilirdi. İşte âşık olduğu adam buydu! "Gel tabi, bende akıl mı bıraktın sanki?"

Çağrı'nın elinden tutarak, onu içeriye çekti. Dış kapıyı kapatıp sevdiğine doğru döndüğündeyse onun kendisine uzattığı tek bir kırmızı gülü gördü. "Bu benim için mi?" diye sorarken oldukça cilveli bir tavırla gülünü sevdiğinin elinden aldı ve burnuna doğru götürüp güzel kokusunu içine çekti.

"Senin için." Melike'nin yanağını baş parmağıyla hafifçe okşadı. "Çiçeksiz flört dönemi olmaz dedim."

"Çok güzel. Teşekkür ederim." diyerek gülümsedi. Sonra bir kez daha Çağrı'ya yaklaşarak kollarını onun beline doladı. Yanağını sevdiğinin göğsüne yaslamaktan kendini alıkoyamadı. Bunu yapabilmek için o kadar çok beklemişti ki.

"Neden bugün geleceğini benden gizledin? Gelmeyeceğim diyerek beni kandırdın!"

Melike'nin son cümlesine gülerken buldu kendisini genç adam. Onun saçlarının arasına küçük bir öpücük bıraktıktan sonra "Sürpriz yapmak istedim. Hem seni kandırdığım yok ki. Sabah gerçekten çalışmak için şirkete uğradım. İşimin erken bitmesi üzerine soluğu hemen havaalanında aldım."

Kafasını bulunduğu yerden kaldırarak, sevdiğinin yüzüne baktı ilgiyle. "Karnın aç mı? Benimki de soru işte. Kesin açsındır. Ben hemen sana bir şeyler hazırlarım."

Kollarının arasından sıyrılmaya çalışan kadını durdurdu. "Acelesi yok. Sonra otele gidince bir şeyler atıştırırım. Sen şimdi yanımda kal yeter."

Duydukları sonrasında yüzündeki gülümseme anbean soldu. Doğru ya, artık evli değillerdi. Bir an için kendisini eski günlerdeki gibi, işten eve gelen kocasını karşılayan bir eş gibi hissetmişti. "Olsun. Senin aç aç durmana gönlüm razı gelmez." Melike'nin yüzünü eğerek söylediği bu sözler Çağrı'nın bir şeylerin ters gittiğini anlamasını sağladı. Onun çenesinden tutarak, "Melike, bak bana,"dedi yumuşak bir sesle.

Hâlâ bu kadar hassas olduğu için içten içe kendine kızarak yüzünü Çağrı'ya doğru çevirdi. Geçmişi tümüyle geride bırakmak neden bu kadar zordu? Birlikte yeni bir başlangıç yapma fikri kendinden çıkmışken, bunun tam tersi hareketler sergiliyordu.

"Ne oldu? Niye üzüldün şimdi sen?"

"Yok bir şey. Sadece bir an... Bir an geçmişi anımsadım. Sen her akşam işten eve gelirdin. Ben de çok ilgili bir eş olarak, ilk önce senin karnını doyurmaya çalışırdım. Oysa bunu yaparken senin ruhunu doyurmayı hiçbir zaman akıl edemedim. Senin dışa yansıttığının aksine, içinde nasıl yalnız ve kırgın

olduğunu hiçbir zaman göremedim. Aslında ben...O zamanlar ne kadar kötü bir eş olduğumu şimdi daha iyi anlıyorum."

"Şşt," diyerek Melike'yi tekrar kollarının arasına çekti. Onun hâlâ kendisini suçladığına inanamıyordu. Oysa tüm suçlamaları hak eden biri varsa, o da kesinlikle Çağrı'ydı. "Böyle konuşma. Üzme beni. Sen elinden geleni yaptın Melike. Elinden geleni yapmayan o kişi, bendim! Kendimi sana anlatmayı hiçbir zaman düşünmedim. Bu evliliği ciddiye almak istemeyerek, ikimize en büyük kötülüğü yaptım. Sen yanlış hiçbir şey yapmadın."

Kafasını yavaşça kaldırarak, dolu dolu olan gözleriyle baktı sevdiği adamın gözlerinin içine. "Sen de yapmadın. Biz sadece bir şeylere yanlış bir zamanda başlamıştık ama artık öyle değil. Artık her şey doğru Çağrı. Mutlu olmamamız için hiçbir sebep yok artık ortada."

"Yok ama sen bir daha ağlama. Ve böyle hüzünlenme çünkü sana gülümsemek her şeyden çok yakışıyor."

"Tamam, sen yanımda olduktan sonra, ben hep gülümserim. Hadi gel, mutfağa gidelim. Sana krallara layık bir sofra hazırlayacağım."

Elinden tutarak, kendisini mutfağa doğru sürükleyen kadına gülümsedi Çağrı. Onun varlığı her derdine devaydı. "Senin elinin değdiği bir kuru ekmeğe bile razıyım ben."

Melike çenesini ellerine yaslamış bir şekilde, sevdiği adamın büyük bir iştahla çorba içişini izliyordu. Çağrı'yı daha önce hiç bu şekilde tatlı bulduğu olmamıştı. Genç adam öyle tatlı görünüyordu ki gözüne, onun her bir yanını öpücüklere boğmamak için kendisine zor hâkim oluyordu.

Bakışlarını onun yüzünün her bir yanında dolaştırdı. Derin bir iç çekerken, bu liseli kız hallerine inanamıyordu.

Çağrı bir zamanlar onun kocasıydı. En mahremini onunla yaşamış, kimsenin görmediği huylarını Melike görmüştü. Onun yanında bu kadar heyecanlanması çok yersizdi ama işte kalbine söz geçirmekte güçlük çekiyordu.

"Ellerine sağlık," dedi Çağrı karşısında dalgın bir şekilde oturan genç kadına. "Çok lezzetliydi."

Melike ellerini masaya bırakarak gülümsedi. "Afiyet olsun. Doymadıysan, başka bir şey hazırlayabilirim."

"Yok, bu kadar yeterli," dedikten sonra, hiç düşünmeden Melike'nin elini tutup dudaklarına götürdü. Genç kadının avucunun içine yakıcı bir öpücük bıraktı. "İyi ki varsın. Uzun zamandan sonra ilk kez kendimi yuvamdaymışım gibi hissettim. Senin yanında ben ait olduğum yerdeyim."

Bir kez daha duygusal anlara doğru yelken açtıklarını hissedince, oturduğu yerden hızla kalktı Melike. Çağrı'yı da beraberinde kaldırmıştı. "Hadi salona geç sen. Ben de ikimize birer kahve yaptıktan sonra, yanına geleceğim."

"Tamam." Mutfaktan çıkıp gitmeden önce, Melike'nin dudağının kenarına ufak bir öpücük bıraktı. "Çok bekletme beni."

Çağrı içeri geçerken, Melike de güçlükle kendini topladı. Bu adam yüzünden her an kalpten gidebilirdi!

Kahveleri hazırladıktan sonra fincanları küçük bir tepsiye yerleştirdi. Gerçi şu anda yapmayı istediği tek şey sevdiği adama sarılıp bir ömür o şekilde kalmaktı. Buna rağmen, daha yeni sevgili olmuş bir çift için fazla hızlı ilerledikleri hissi ona engel olan etkendi.

Salona girdiğinde, Çağrı'yı elinde bir fotoğraf çerçevesine bakarken buldu. Genç adam kendisinin geçen sene Tuğba ile çektirdikleri fotoğrafı büyük bir dikkatle inceliyordu.

"Kahvelerimiz geldi," diyerek varlığını belli etti Melike.

Elindekini tekrar sehpaya bırakarak, Melike'nin elindeki fincanı aldı. "Sağ ol canım."

Elinde kahvesiyle genç adamın yanına geçip oturdu. Az önce gözleri neşeyle parlayan adam, her ne olmuşsa şu an oldukça durgun görünüyordu. "Bir şey mi oldu?"

"Sizi gördüm," dedi dalgınca genç adam.

"Bizi?"

"Seninle, şu komşun olan baba-kızı. Birlikte bir yerden geliyordunuz. Evinin önüne yeni gelmiştim ki siz çıkageldiniz. Öylece uzaktan sizi seyrettim. Çok mutlu görünüyordunuz."

"Ha, evet. Tuğba'nın canı tatlı çekmiş de, babası onu pastaneye götürüyordu. Kapıda karşılaşınca, beni de çağırdılar." Bu konunun Çağrı'nın canını neden sıktığını anlayamamıştı haklı olarak.

"Bu fotoğraf... Ne zamandır orada duruyor?"

"Geçen sene birlikte lunaparka gitmiştik. Oradan kalan bir hatıra." diyerek iç çekti. Tuğba sayesinde yüzünün güldüğü nadir anlardan birine aitti o fotoğraf.

"Tıpkı bir aile gibisiniz."

Son duydukları, Melike'nin sorularını cevapladı. "Ama değiliz." dedi başını Çağrı'nın omuzuna bırakırken. "Sen yokken yüzümü güldüren kişi Tuğba oldu. Onunla vakit geçirmek rahatlamamı sağladı. Ferhat ise bana sadece iyi bir dost oldu. Fazlası asla mümkün değildi çünkü Ferhat'ın da benim gibi unutamadığı bir sevdası var. İkimiz de yanımızda olmayan kişilere özlem duyarak geçirdik günlerimizi."

"Ben seninle bir aile olmak istiyorum Melike. O hiç sahip olamadığım aileye, seninle kavuşmayı öyle çok istiyorum ki."

Bakışlarını tekrar sevdiğinin gözlerinin içine çevirdi. Onun aslında özünde ne kadar kırılgan olduğunu ilk kez bu kadar net bir şekilde fark ediyordu. Çağrı'nın yakışıklı yüzünü

ellerinin arasına aldı ve her bir sözün üstüne basa basa, "Biz seninle kendi ailemizi kuracağız." dedi ve sonra muzip bir gülümsemenin eşliğinde sözlerinin devamını getirdi. "Ama önce sevgililik döneminin tadını çıkaracağız elbette. Ardından nişanlanırız ve bir süre de böyle takılırız. Sonra..."

"Bir dakika, bir dakika! Nişan mı?" Duyduklarına inanamayarak başını iki yana salladı genç adam. Aynı zamanda keyifle gülüyordu. Bu kadın bir gün sonu olacaktı!

"Evet, elbette! Öyle hemen oldu bittiye getirecek değiliz herhâlde?" Melike şakacıktan dudaklarını büzdüğünde bu görüntüye daha fazla dayanamadı Çağrı. Sevgilisinin narin dudaklarını kendi dudaklarıyla kavradı. Kısa ama etkili bir öpüşmenin sonundaysa "Peki, benim kuralcı sevgilim. Bari ne zaman nişanlılık dönemine geçebiliriz? O konuda net bir tarih ver bana. Bu sayede gün saymaya başlayabilirim." dedi nefes nefese.

"Hım, öncelikle sevgililerin yaptıkları her şeyi yapmalıyız. Ondan sonra net bir tarih verebilirim." Melike'nin halinden memnun gülümsemesi Çağrı'nın mutluluğunu katlanarak arttıran bir unsurdu.

"Sevgililer neler yaparlarmış? Benim ilk sevgilim olduğuna göre beni bu konuda aydınlatırsan sevinirim."

Melike şaşkınca kaşlarını çattı bu sözler üzerine. "Senin ilk sevgilin olduğum konusunda ciddi olamazsın!"

"Ama çok ciddiyim."

"Benden önce sevgililerin olmadı mı? Peki ya A-" Cümlesinin devamını getirmeden sustu genç kadın. Çünkü az kalsın yine geçmişteki o en acı anılarını dökecekti ortalığa. Oysa o günler geçip gitmişti. Artık unutması lazımdı!

Çağrı onun kimden bahsettiğini hemen anlamıştı. Melike'yi kollarının arasına çekerek elinin birini saçlarının arasına

Çağrı da merak ediyordu. Günlerdir aynı soruyu kendisine sorup durmuştu. "Bilmiyorum. Orada ben kendime yeni bir hayat kurdum."

"Peki ya bizim hayatımız? Ortak geleceğimiz?" diyerek atıldı genç kadın. "Artık yalnız değilsin, ben varım!"

"Evet, sen varsın. İyi ki de varsın." Genç kadının yanağını elinin tersiyle okşadı. "Bu yüzden belki sen benim yanıma, İzmir'e yerleşirsin diye düşünmüştüm."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun Çağrı. Babam artık yaşlandı, holdingin tüm yükünü tekrar onun üstüne yıkamam. İstesem de buradan başka bir yere gidemem."

"Bunu biliyorum. Bu sadece benim arzu ettiğim bir şeydi. İmkânsız olduğunun zaten farkındaydım."

Çağrı'nın elini sımsıkı tutarak, "Ama sen buraya gelebilirsin! Eskiden olduğu gibi, yine bizim holdingte..." derken, Çağrı tarafından susturuldu.

"Hayır!" Melike'nin irkilmesinden biraz sert çıktığını anlayarak, gülümsemeye çalıştı. "Ben bir daha babanın holdinginde çalışamam Melike. Lütfen beni anla."

"Anlıyorum. Peki o zaman ne olacak? Biz nasıl bir araya geleceğiz?"

"En kısa zamanda İstanbul'da kendime uygun bir iş bakacağım. Melis Hanım ile konuşup düşüncemi açıkca ona da bildireceğim. Ne olursa olsun, bundan sonra senin yanında olabilmek için her şeyi yaparım."

Başını sevdiği adamın tam kalbinin bulunduğu tarafa yaslamıştı. Bu sayede onun kalbinin her atışını duyabiliyordu. Daha önce bu sesin bu kadar güzel olduğunun farkında bile değildi. Herhangi bir melodiden, küçükken dinlediği herhangi bir masaldan bile çok daha huzur vericiydi. "Bu gece Gökhan'ın yanında olman gerekmiyor mu senin?"

"Benden bu kadar çabuk mu sıkıldınız Melike Hanım?" diyerek genç kadına takıldı Çağrı. Yüzünde Melike'nin o eski zamanlardan hatırladığı muzip sırıtışı vardı.

"Hayır, tam tersine. Sen hiç yanımdan ayrılma istiyorum. Arkadaşın yarın evleniyor ya belki onun korkularını yatıştırmak için, öncesinde ona destek olmak istersin demiştim."

"Gökhan benden bile cesaretlidir bu konularda. Eminim desteğe ihtiyacı falan yoktur ama yine de buradan çıktıktan sonra onun yanına uğrayacağım."

"Çağrı."

Melike'nin ses tonundan, onun yine kendisine söylemesi gereken bir haberinin olduğunu anlamıştı. "Söyle sevgilim. Yine ne yumurtlayacaksın merak ediyorum doğrusu."

"Yarın ki düğüne ben de davetliyim diyecektim sadece."

"Gerçekten mi? Peki bunu bana niye daha önce söylemedin?"

"Heyecanı kaçmasın istedim." diye gülümsedi.

Çağrı genç kadını burnunun ucundan hafifçe öperek geri çekildi. Gözlerinin içi gülüyordu resmen. "O zaman size eşlik etmek benim için büyük bir zevk olacak Melike Hanım."

"Hangi sıfatla Çağrı Bey? Proje ortağım olarak mı?" Tek kaşını meydan okurcasına yukarı kaldırdı genç kadm.

"Hayır. Sevgiliniz olarak."

Melike'nin tatlı bir gülümsemeyle kıvrılan dudaklarına kendi dudaklarıyla nazikce dokundu önce. İçinden taşmayı gözleyen bir nehir var gibiydi aslında. Melike'yi istediği gibi, büyük bir tutkuyla öpmemek için kendisini zor tutuyordu. Onun yanlış düşüncelere kapılmasından çekindiği için hareketlerinde de oldukça çekingendi. Onu her şey bu kadar tazeyken ürkütmek istemiyordu. Bu yüzden yavaşça, tadına vara vara öptü sevdiğini. Ta ki Melike kendisini bu konuda bastırana kadar.

Çağrı'nın bazı konularda kontrolünü kaybetmemek için çaba sarfettiğinin farkındaydı Melike. Ama kendisi daha fazlasını arzuluyordu. Tıpkı iki sene önce o asansörde olduğu gibi, tümüyle tutkuyla öpülmek istiyordu. Şimdi keyfini sürdüğü öpücük içinde çok fazla şefkat duygusunu barındırıyordu.

Bu yüzden ihtiyaç duyduğunu alma isteğiyle hareket etti. Elinin birini genç adamın ensesine doğru kaydırıp saçlarının arasına daldırdı. Dudaklarını daha çok aralarken ilk kez öpücüğün yönünü kendisi belirledi. Daha önce hiç bu kadar ateşli olduğunu bilmezdi. Dudaklarının tatlı baskısı altında inleyen adamın sesi kulaklarına dolduğunda, kendine olan güvenine tümüyle kavuştu. Zaten Çağrı'nın bu baştan çıkaran öpücüğe karşı kayıtsız kalamadığını, onun bedenini kendisine doğru daha çok çekmesinden anlamıştı. Aralarında basit bir dudak teması olarak başlayan öpücük, oldukça tehlikeli bir boyut kazanmış gibi görünüyordu ve birinden biri durmazsa, bunun sonunun nerede biteceği ortadaydı.

Çağrı kendini zorlayarak biraz geri çekildi. Ama hâlâ dudakları Melike'nin dudaklarına değecek kadar yakındı. "Artık durmamız gerekiyor." diye fısıldadı. Sesi oldukça boğuk çıkmıştı. Melike'nin de ondan bir farkı yoktu.

Baş parmağını Çağrı'nın dudaklarında gezdirerek, "Beni hep böyle tutkuyla öp istiyorum. Kırılacak bir bibloymuşum gibi, şefkatle değil." diye itiraf etti.

"Ah güzelim benim." Melike'nin yüzünü iki elinin arasına alarak, onu gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Ben sadece seni ürkütmek istemiyorum. Geçmişte sana çok saçma sapan şeyler söyledim. Onları bir şekilde telafi etmem mümkün olsaydı keşke. Ama senin benim hakkımda yanlış düşünmeni istemiyorum. Bu yüzden bu konularda ikimize de biraz zaman vermem gerektiğini düşündüm."

"Yine zaman ver ama benimle ilgili hiçbir konuda kendini kasma. İçinden geldiği gibi davran çünkü ben seni artık istesem de yanlış anlayamam." diye güven vermek istercesine gülümsedi Melike.

Bir süre sonra Çağrı lavaboya gitmesi gerektiğini söyleyerek yanından ayrılırken, Melike de boş kahve fincanlarını mutfağa götürüp bulaşık makinesine yerleştirmeye karar verdi. Salona geri döndüğünde genç adamın sehpanın üzerindeki telefonun çaldığını duydu. Eli farkında olmadan telefonu alırken, ekranda gördüğü isimle neye uğradığını şaşırdı.

'Melis'

Olduğu yere sinirle çökerken, Çağrı'nın patronunu sadece 'Melis' olarak kaydetmiş olduğuna inanamıyordu. Bunun 'Hanım' eki neredeydi?

Kadın da oldukça inatçı çıkmıştı! Telefonu öyle ısrarlı çaldırıyordu ki Melike az kalsın açma gafletinde bulunacaktı. Neyse ki sonunda susmuştu; ama ondan sonra gelen mesaj Melike'nin bir kez daha büyük bir öfkeyle kavrulmasına sebep oldu. Damarlarında dolaşan duygu ise hiç kuşkusuz kıskançlıktı!

'Çağrı'cığım sana ulaşamadım... Müsait olduğunda lütfen beni ara. Melis.'

Okuduğu her bir kelime hançer olup kalbine saplanmıştı sanki. "Çağrı'cığım' mış... O nereden senin Çağrı'cığın oluyor?!" diye telefona doğru mırıldandığında, genç adam odadan içeri yeni adımını atmıştı.

"Melike?"

Kendini toparlamaya çalışarak, oturduğu yerden kalktı ve Çağrı'nın karşısına dikildi. Elindeki telefonu uzatarak, "Seni 'Melis' aradı," dedi. 'Melis' ismi ağzından öfkeyle çıkmıştı. Ve bunu Çağrı da fark etmişti.

"Öyle mi? İş yüzündendir. Ben onu sonra ararım."

Yok, yapamayacaktı! Hem artık her şeyi açık açık konuşacakları konusunda birbirlerine söz vermemişler miydi? O zaman Melike kendisini rahatsız eden şeyi dillendirebilirdi. "Patronunla ne zamandan beri senli-benlisiniz?" diye sorarken buldu kendisini.

Telefonundaki bakışlarını kaldırarak Melike'ye çevirdi. "İş dışında resmiyete bir son vermemizi istedi Melis Hanım," şeklinde bir açıklama yaptı.

"İş dışında buluştuğunuz oldu mu peki?"

Çağrı bu konuşmanın kendisine neden bu kadar rahatsızlık verdiğini çözmeye çalıştı. "Ara sıra bir kahve içtik. Melike sen bu sorularla nereye varmak istiyorsun?"

"Aranızdaki düşündüğüm gibi sadece patron-çalışan ilişkisinden ibaret değilmiş, bunu yeni fark ediyorum."

"O benim patronum! Ve ara sıra kahve eşliğinde sohbet ettiğim bir arkadaşım."

"Hangi patron, çalışanına "Çağrı'cığım!" diye hitap eder?! O kadının sana karşı boş olmadığını açıkca söyledim. Ama sen onunla olan tüm ilgini keseceğin yerde hâlâ onunla arkadaş olduğunuzu söylüyorsun. Ayrıca hiçbir patron Cumartesi akşamı çalışanını aramaz! Bu kadının başka bir amacı var, görmüyor musun?"

"Görüyorum!" dedi Çağrı sakinliğini korumaya çalışarak. "Onun bana karşı arkadaşlıktan öte duygular beslediğinin farkındayım. Her zaman farkında oldum. Ama ben ona ümit verecek hiçbir harekette bulunmadım Melike. Asla ona

başka gözle bakmadım. Senden ayrıldıktan sonra ben kimseye karşı sana hissettiklerimi hissetmedim. İnan bana!"

"Peki farkındaysan, neden hâlâ onun şirketinde çalışmaya devam ediyorsun?"

"Çünkü işimi seviyorum. Melis hiçbir zaman karşıma geçip açıkca bana duygularından söz etmedi çünkü benim ona nasıl bir cevap vereceğimin farkında. O bazı şeyleri sadece kendi içinde yaşıyor. Aslında gerçekten iyi bir kadm. Kimseye zararı..."

"Bu yüzden mi karşıma geçip bana seni sevdiğini söyledi? O aklınca bana gözdağı verdi Çağrı! O kadının boş duracağına inanmıyorum ben! Bu yüzden senden bir an önce o şirketten ayrılmanı istiyorum. O kadınla daha fazla aynı havayı solumana bile tahammülüm yok benim."

Çağrı bir şey söylemeden önce, Melike'nin gözlerinin içine uzun uzun baktı. Dudakları gülümserken, bunun mutlulukla yakından uzaktan alakası yoktu. "Sen bana güvenmiyorsun."

Melike'yi şaşırttı bu sözler. "Ne?"

"Sen beni seviyorsun ama güvenmiyorsun. Ve acı olanı ne biliyor musun?" diyerek Melike'nin yumruk halini almış elini tuttu. "Sana bunun için kızamıyorum bile çünkü güvenmemekte sonuna kadar haklısın."

"Ben sana güveniyorum." Gözyaşları yine akmak için fırsat kolluyorlardı. Oysa Melike artık onlardan sonsuza kadar kurtulabilmeyi dilemişti.

"Bunu söylerken bile, sesin öylesine titrek çıkıyor ki... Hayır Melike, sen bana güvenmiyorsun. İçten içe hâlâ seni bir başkasıyla aldatmamdan korkuyorsun. Bu yüzden Melis konusuna bu kadar çok takıldın."

"Ben sadece... Seni kıskanıyorum! Bunun güvenmemekle alakası yok."

"Sadece kıskançlık olsaydı, benden işimi bırakmamı istemezdin. İşim gereği ileride başka kadınlarla da çalışmam gerekecek. Sen her seferinde, benden işimi bırakmamı mı isteyeceksin?"

"Ben..." Bu soruya verecek bir cevabının olmadığını dehşetle fark etti genç kadın.

"Sen bana güvenmiyorsun ve hâlâ geçmişin o korkusunu üzerinde taşıyorsun. Ve ben, senin güvenini tekrar nasıl kazanabileceğimi bilmiyorum."

Melike'nin başını eğerek sessizce ağladığını fark ettiğinde ona sımsıkı sarıldı. Onun gözyaşları dinene kadar ona sarılı halde kaldı. "Ben artık gitsem iyi olacak."

Çağrı'yı durdurmayı ne kadar çok isterse istesin, bunu yapmadı çünkü Çağrı'nın da en az kendisi kadar düşünmeye ihtiyacı vardı. Bugün bir kez daha geçmişin aralarına girmesine müsaade etme hatasında bulunmuştu ve bu her ikisini de yıpratmayı başarmıştı. Hep böyle mi olacaktı? Birlikte oldukları her an, mutlulukları geçmişin kötü anıları yüzünden gölgelenmeye devam mı edecekti? Bu sorunun cevabını bilmiyordu. Tek bildiği her şeye rağmen Çağrı'dan vazgeçemeyeceğiydi.

Bölüm Altı

Yatağının üzerine çöküp kalmış bir halde bakışlarını pencereden dışarıya yöneltmişti genç kadın. Sonbahar yerini yavaş yavaş kışa bırakmak üzereydi ama o gün oldukça güneşli bir hava vardı İstanbul'da. Kendi içi ise tam tersine oldukça kasvetliydi.

O gün mutlu olması gerekirken Melike acı çekiyordu çünkü geceden beri Çağrı onu bir kez bile aramamıştı. Elinde telefonu geceden bu yana umutla onun aramasını beklemişti ama arayan soran olmamıştı. Dün onu sözleriyle kırdığını biliyordu genç kadın. Tıpkı geçmişte olduğu gibi küçük şımarık bir kız çocuğu gibi davranmıştı. Çağrı'ya eskiden olduğu gibi ne yapması gerektiğini söylemişti. Bir kez daha kıskançlığın onu kontrolü altına almasına izin vermişti.

Oysa bunun güvenmemekle alakası yoktu ki. Yoksa var mıydı? Tamam, onun ihanetini tam anlamıyla unutamamış

olabilirdi ama onu suçlamayı bırakalı uzun bir zaman olmuştu. Belki gerçekten güven problemi yaşıyordu, yine de birlikte oldukları takdirde bu sorunu kolaylıkla aşabileceklerine inanıyordu Melike. Çağrı'yı öyle çok seviyordu ki onun için her şeyi göze alabilirdi. Onunla birlikteyken geçmiş canını yakamazdı. Keşke bunu ona da kanıtlayabilmesinin bir yolu olsaydı.

Bakışlarını telefonuna çevirdi. Saat epey ilerlemişti ve birkaç saate kadar düğün başlayacaktı. Ama Çağrı'dan hâlâ haber yoktu. Kararlaştırdıkları gibi o düğüne bugün el ele katılabilecekler miydi sahi? Bilmiyordu Melike. Nedense onu arama cesaretini gösterip bunu ona da soramıyordu çünkü olumsuz bir cevap almaktan deli gibi korkuyordu.

Yavaşça ayağa kalkarak boy aynasının karşısına geçti. Bugün için özel aldığı elbise üstünde gerçekten de çok şık duruyordu. Oysa bu elbiseyi bile Çağrı için almıştı. Alırken tek aklından geçen, Çağrı'nın beğenip beğenmeyeceği düşüncesiydi. Şimdiyse özenle giyinip süslenmiş olmasına rağmen sevdiği adam tarafından unutulmuştu. Gerçi unutulmadığına emindi ama bu kadar sessizlik artık yetmez miydi? Melike Çağrı'yı özlemişti. Onun varlığını yanı başında hissetmeye hasretti.

Acaba onu arasa mıydı? Belki Çağrı aramaya çekiniyordu. Olamaz mıydı yani? Sonuçta ne zaman aralarında geçmişi hatırlatacak bir olay yaşansa, genç adam sürekli, "Sen haklısın, hatalı olan hep bendim," şeklindeki cümlelerini birbiri ardına sıralayıp duruyordu. Çalan kapının zilini, telefonun rehberinde genç adamın numarasını bulduğu an duydu. Kalbinin heyecandan durmamasını dileyerek adımlarını dış kapıya doğru attı. Gelenin Çağrı olduğunu biliyordu. Bilmekten çok bunu tüm uzuvlarıyla hissediyordu. Kalbi ait olduğu kişiyi yüz metre öteden bile tanıyordu. Kapının önüne kadar geldiğinde, önce içine derin bir nefes çekti. Omuzlarını da dikleştirerek kapıyı

yavaşça açtı. İşte oradaydı. Nefes alma sebebi, hayatının yegâne anlamı, sevdiğiydi karşısındaki. "Çağrı."

"Melike."

"Ah Çağrı," diyerek kollarını sevdiğinin boynuna doladı. Ona sımsıkı sarıldı. Genç adamın sıcaklığına kavuşur kavuşmaz, tüm bir gece içinde biriktirdiklerini gözyaşlarıyla akıtmamak için kendisini güç tuttu. "Gelmeyeceksin diye çok korktum."

"Hiç gelmez olur muyum güzelim? Seni yıllar sonra tekrar bulmuşum kolay kolay bırakabilir miyim?" Genç kadının sırtını rahatlatıcı hareketlerle yavaşça okşadı. Onun güzel kokusu burun deliklerinden içeri doluştuğunda, gözleri kendiliğinden kapanıvermişti. Tüm bir gece kollarının arasındaki bu kadını düşünmekten uyuyamamıştı. Onun güvenini tekrar nasıl kazanabileceği üzerinde kafa patlatıp durmuştu fakat bir çözüm yolu bulamamıştı. Sevdiği kadın ise onu bir kez daha aşkla kucaklayıvermişti. Çağrı'yı suçlamak yerine ona o engin merhametini tekrar sunmuştu. Melike kendisine hâlâ bu şekilde sımsıkı sarılabildiğine göre başarabilirdi. Onun güvenini günün birinde kazanabilirdi. Vazgeçmeyecekti. Bu uğurda her zorluğu göğüsleyebilirdi.

Melike o güvenli kollardan yavaşça sıyrılarak baktı genç adama ve bu sürede ağlamamayı başardığı için kendisiyle gurur duymadan edemedi. "Ben... Ben seni dün yine çok kırdım..."

Parmağını Melike'nin dudaklarına götürerek, onun başka bir söz söylemesine izin vermedi. "İçeri geçip, konuşalım mı?"

Melike o an Çağrı'yı hâlâ kapıda beklettiğini dehşetle fark etti. Hemen bir adım geri çekilerek, "Tabi, gel hadi," dedi ve Çağrı'yla birlikte içeri geçti.

Yan yana koltukta yerlerini alırlarken, Çağrı ilk kez Melike'yi baştan aşağı dikkatle süzdü. Genç kadın çok güzeldi. Üzerine giydiği elbise omuzlarını tümüyle açıkta bırakıyor, güzel vücudunu ise narin bir şekilde sarıyordu. Bu haliyle oldukça büyüleyici görünüyordu. "Çok güzel olmuşsun."

"Sen de çok yakışıklısın," diyerek gülümsedi. Ardından oturduğu yerde Çağrı'nın yanına doğru kayarak elini kavradı. "Ben özür dilerim. Dün akşam sözlerimde biraz ileri gittim. Benim elbette sana neyi yapıp, neyi yapmayacağını söylemek gibi bir hakkım olamaz ama ben... Ben çok korkuyorum Çağrı. Seni bir kez daha kaybetmekten korkuyorum."

Melike'yi omzundan tutarak kollarının arasına çekti genç adam. "Beni kaybetmeyeceksin. Ben de seni kaybetmeyeceğim. Bu sefer birlikte olmayı başaracağız. Ben buna inanıyorum. Zamanla birbirimizin yaralarını iyileştirmenin bir yolunu mutlaka bulacağız Melike."

Kısa bir süre kolları Çağrı'nın ceketinin altından beline sarılmış bir şekilde, sessizce durdu ve onun kokusuna bulanmanın keyfini sonuna kadar sürdü. Ardından geri çekilerek, tek eliyle Çağrı'nın yanağına dokundu. "Artık yola çıksak iyi olur. Yoksa en yakın arkadaşının düğününe geç kalacaksın."

"Bunu göze alamam, ne de olsa nikâh şahidiyim." Gülerek ayağa kalktı genç adam. Tabii kendiyle beraber Melike'yi de kaldırmıştı. Onu bir kez daha baştan aşağı süzmekten de kendini alıkoyamamıştı bu arada. Bakışları elbisenin göğüs kısmında takılı kaldığında, farkında olmadan yüzünü hoşnutsuzlukla buruşturdu. "Elbise sana çok yakışmış ama burası..." Parmağını hafifçe genç kadının açıktaki tenine değdirdi. "...çok açık değil mi sence de?"

Genç adamın parmağını çıplak teninde hissetmek, Melike'nin heyecandan titremesine yol açtı. "O-olmamış mı yani?"

Çağrı başını yana eğdiğinde, dudaklarında yamuk bir gülümseme belirdi. Mavi gözleri bir başka parlıyordu. "Olmuş, ama seni böyle dışarı çıkarmak pek içimden gelmiyor doğrusu. Şalın yok mu?"

Melike dudaklarının arasından kaçan küçük kahkahalara engel olamayarak, Çağrı'ya doğru daha çok sokuldu. Onu yanağından öperken, aslında bu temasın kendisine yetmediğinin farkındaydı. "Var, ama şal bu elbisenin güzelliğine gölge düşürür. Bu yüzden yanıma şal almayacağım."

"O halde tüm bir gece seni yanımdan ayırmamam gerekiyor." Melike'yi ince belinden tutarak, kendi vücuduna âdeta yapıştırdı. Eliyle onun omuzlarına dalgalar halinde dökülen saçlarını okşadı önce. Ardından bakışlarını onun gözlerinden çekerek dudaklarına doğru çevirdi. "Rujunu tazelemen ne kadar zamanını alır?"

"Fazla zamanımı almaz, ama neden bö-..." Cümlesinin sonuna gelmeden, dudakları genç adamın dudaklarının işgaline uğradı. Öyle büyük bir tutkuyla öpülüyordu ki bir zaman sonra titreyen bacakları yüzünden ayakta durmakta güçlük çeker hale geldi. Ellerini Çağrı'nın omuzlarına götürerek, ona sımsıkı tutundu ve kendisini bu tatlı öpüşlere karşılık verirken buldu. Daha önce hiç böyle öpülmemişti. Dudakları böylesine talan edilmemişti. Çağrı'nın kendisine hissettirdikleri tek kelimeyle mükemmeldi. Ve Melike daha fazlasını arzuluyordu. Elinin birini Çağrı'nın ensesindeki saçlarının arasına daldırdı. Dudaklarını aralayıp Çağrı'nın içeri daha çok sızmasına izin verirken, kendisi de farkında olmadan bu hareketleriyle genç adamı iyice baştan çıkarıyordu ama içlerinde en çok Melike yanıyordu. Çağrı tecrübeli bir sevgiliydi. Melike ise, ömrü hayatında Çağrı'dan başka bir erkeği tanımamıştı. Genç adam onun ilk öğretmeniydi. Ona öpüşmeyi ve sevişmeyi öğre-

ten kişiydi. Sadece geçmişte aralarındaki tutkunun, böylesine alev aldığı olmamıştı. Kendilerinden bu kadar çok geçtiklerini hatırlamıyorlardı. Çünkü o zamanlar her ne kadar evli de olsalar, ruhen asla birleşememişlerdi. Şimdiyse artık onlar hem ruhen hem de bedenen birdi.

Dudaklarını güçlükle bulundukları yumuşaklıktan çekip kopardı genç adam. Alnını genç kadının alnına yaslarken "Seni seviyorum," diye fısıldadı. Bu sözleri eskiden söylemek zorunda kalmaktan nefret ederdi. Melike ona evliliklerinin ilk dönemlerinde kendisini sevip sevmediğini sorduğu zamanlarda, verdiği cevap basit, ruhsuz bir 'Seviyorum'dan öteye geçemezdi. Şimdiyse bir tek diliyle değil, kalbiyle de haykırıyordu bu gerçeği. Melike'yi seviyordu, çok fazla seviyordu.

"Ben de seni seviyorum," diyerek yanağında duran eli okşadı Melike ve sevdiğinin dudaklarından son bir öpücük çalarak bir adım geri çekildi. "Ben makyajımı tazeleyeyim de çıkalım. Düğüne geç kalmayalım."

"Tamam güzelim, ben seni burada bekliyorum."

Kocasının elinde bir bardak meyve suyuyla kendisine doğru yaklaşmakta olduğunu gördü Sinem. Bugün için özel olarak diktirdiği takım elbisenin içerisinde oldukça çekiciydi ve bu Sinem'in durup durup iç çekmesine sebep olan bir etkendi. Aynı zamanda kıskançlık damarlarını da harekete geçirmeye yarıyordu. Ona kaç kere bu takımı giymesini istemediğini söylemişti. Sonuçta başka kadınların ona yiyecekmiş gibi bakmalarına katlanamıyordu ama Mehmet Bey sözlerini sürekli, "İş yaptığım önemli bir iş adamının oğlu evleniyor. Elbette şık görünmeliyim," diye başarıyla savuşturmayı bilmişti.

"Al bakalım güzel anne."

"Sağ ol bir tanem." diyerek kocasının kolunu beline

dolamasına izin verdi. Mehmet eliyle hafifçe elbisenin üzerinden karnını okşarken Sinem onun kollarının arasına daha çok yerleşti.

"Bir masaya geçip, oturalım bence. Senin uzun süre ayakta durmaman lazım."

Etrafta dolaştırdığı bakışlarını kocasının üzerine çevirdi. "Böyle iyi. Melike gelsin, otururuz."

Sinem'in şakağına bir öpücük kondururken elinin altında hissettiği küçük tekmeyle yüzünde mutlu bir gülümseme belirdi. "Benim prensesim uyandı galiba."

Elini Mehmet'in elinin üzerine bırakarak "Ben de ne zaman günlük sportif faaliyetlerine başlayacak diye merak ediyordum. Seni bekliyormuş anlaşılan." diye gülümsedi Sinem. "Ya Mehmet... Ben Melike için çok endişeleniyorum, biliyor musun?"

"Neden güzelim?"

"Bu düğüne mutlaka Çağrı da gelecektir. Aradan geçen o kadar zamandan sonra tekrar karşı karşıya gelecekler ve Melike ister istemez üzülecek. Ne diye bu düğüne katılmak için bu kadar ısrar etti anlamadım ben."

"Belki de onu görmek istiyordur." Sinem'in şok olmuş gözlerle kendisine baktığını görünce "Olamaz mı? Sonuçta o adamı zamanında çok sevdi. Belki hâlâ seviyor. Onu bir kez daha görüp ona olan hasretini biraz olsun dindirebilmeyi istiyor olabilir." diye ekledi.

"Saçmalıyorsun Mehmet."

Sinem'in Çağrı'ya karşı nasıl katı bir tutum sergilediğini çok iyi hatırlıyordu genç adam ama karısının artık mantığıyla değil, duygularıyla düşünmesi şarttı. Melike'nin Çağrı'yı gerçek bir aşkla sevdiğini kabul edip, arkadaşının bu konuda üzülmemesi için ona destek çıkmalıydı. "Artık Çağrı'ya karşı bu kadar

tepkili olmasan diyorum Sinem. Sonuçta boşandılar ve uzun süredir görüşmüyorlar, öyle değil mi? Artık Çağrı'yı nefretinden azat edebilirsin."

Mehmet'in dudaklarındaki çarpık gülümsemesi eşliğinde söylediği sözlere kaşlarını çattı Sinem. "Onu sevmek zorunda değilim."

"Nefret etmek zorunda da değilsin."

"O Melike'yi aldattı! Onu çok üzdü!"

"Sinem..." diyerek karısının elini tutarak dudaklarına götürdü ve avucunun içine uzun bir öpücük bıraktı. "Melike bile Çağrı'yı affetti ama sen affedemedin. Oysa onun sana hiçbir kötülüğü dokunmadı. Sence de biraz abartmıyor musun bu konuyu?"

Mehmet haklıydı. Gerçekten de biraz fazla tepki veriyordu. Çağrı hayatlarından çıkalı uzun bir zaman olmuştu ve Melike artık başkasından hoşlanıyordu. Yani onu daha fazla nefretle anmasına hiç gerek yoktu. "Haklısın." diyerek gülümsedi kocasına ve tek kolunu beline dolayarak sımsıkı sarıldı. "Sen iyi ki varsın Mehmet. Sen benim duygularımın dengeleyicisisin. Aşırıya kaçtığım her durumda beni frenliyorsun. Çok seviyorum seni."

"Ben de seni seviyorum nazlı anne. Arada cadılığın tutsa da, sevmekten vazgeçemiyorum işte."

"Ayıp, ayıp. Kızımızın yanında bana nasıl cadı diyebilirsin Mehmet?" diyerek kıkırdadı genç kadın.

"Şimdiden bu gerçeği kabullensin işte. Zamanı geldiğinde Melike'ye yaptığın gibi ona da çektireceksin nasıl olsa."

"Sen kötü bir anne olacağımı mı ima ediyorsun?"

Sinem'in çattığı kaşlarının ortasından öperek "Hayır, tam tersine çok ilgili, dört dörtlük bir anne olacaksın diyorum." dedi.

"Sen de eminim çok tatlı bir baba olacaksın." Bir kez daha sevdiği adamın beline sımsıkı sarıldı genç kadın. Onun kollarının arasındayken, o an kendisinden daha mutlu birinin daha olamayacağını düşünüyordu. Tek istediği ömür boyu aynı sıcaklık tarafından sarıp sarmalanmaktı.

"Şu kadın, o elbiseyi giyerken ne düşündü acaba? Patates çuvalının içine girmiş gibi."

Ablasının bu sözüyle dudaklarının arasından kaçan kahkahasına engel olamadı Ayça. "Bence rengi çok hoş."

"Ten rengini soluk göstermiş bence. Çok rüküş."

"Sana bu hamilelik yaramadı."

Kardeşinin sözleriyle, bakışları anında onun her halinden çok eğlendiği belli olan yüzünü buldu. "Ne demek şimdi bu?" diye sordu kaşlarını hafifçe çatarak.

"Hormonların yüzünden, kime dalaşacağını iyice şaşırdın. Tanımadığın kişilere bile laf ediyorsun. Bizim enişte sana iyi dayanıyor valla. Hakkını teslim etmek lazım."

Miray dudaklarını büzerek "Bu sözlerini unutmayacağım kardeşim. Zamanı geldiğinde aynı şekilde sana iade edileceklerinden emin olabilirsin." dedi.

"Oy benim cici anne adayım bana kızmış mı?" Miray'ın yanaklarını şakacı bir tavırla sıkmak isterken, genç kadının kendisinden birkaç adım uzaklaşması üzerine gülümsedi.

"Sakın yapayım deme Ayça!"

"Ne yapayım, hamile kaldığından beri yanakların çok toplandı. İnsanın içinde onları sıkma isteği uyandırıyorlar."

"NEE?!" diyerek şok içerisinde elleriyle yanaklarını yokladı. "Ciddi misin sen? Ne yani, kilo mu aldım?"

O anda belinde hissettiği kollarla hafifçe irkildi. Ardından Selçuk'un "Uğraşma benim nişanlımla baldız." diyen neşeli

sesini işitti. Onun kollarının arasında dönerek yüzünü yüzüne doğru kaldırdı.

"Niye uğraşayım canım, buna hiç gerek yok ki. O kendiyle yeterince uğraşıyor zaten."

Miray, Selçuk'un beline sarılarak başını onun güvenli göğsüne bıraktı. "Sence ben kilo mu aldım Selçuk? Yanaklarım gerçekten elma gibi şişmiş mi?"

Miray'ın gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördüğünde neye uğradığını şaşırmıştı genç adam. O sırada bir kez daha Ayça sözleriyle araya girdi. "Kızarmalarına bakacak olursak daha çok domates gibi olduklarını söyleyebilirim." Onun neşeli kahkahası bu durum karşısında nasıl keyiflendiğini kanıtlıyordu.

"Ayça!" diyerek baldızını ikaz etti ve tüm dikkatini ağlamak üzere olan sevgilisine verdi. "Olur mu hiç öyle şey güzelim. Kilo falan almadın.Alsan bile şimdi olduğu gibi çok güzel olacağına eminim ben."

"Sahi mi? Doğruyu mu söylüyorsun?"

"Elbette." Miray'ın burnunun ucuna küçük bir öpücük bırakarak geri çekildi. "Sen benim tanıdığım en güzel kadınsın." Onlar kendi hallerinde cilveleşirken, Ayça imrenen gözlerle bakıyordu bu çifte. Ablası için gerçekten mutluydu. O hayatının aşkını bulmuş ve şimdi onunla birlikte hayatının en güzel dönemini yaşıyordu. Yakında da anne olacaktı. Peki ya kendisi ne haldeydi? Hâlâ yalnızdı ve hâlâ kendisini sevmeyen bir adama âşıktı. Bakışları ilerideki adama doğru kaydığında kalbinin sızım sızım sızladığını hissetti. Ne vardı sanki o da kendisini sevseydi! Şimdi bu düğüne bir çift olarak katılmış olsalardı ama olmamıştı işte ve galiba hiçbir zamanda olmayacaktı.

O an bakışları Vedat'ın bakışlarıyla kesişti. Ne de güzel bakıyordu. Ama o bakışlarda aşkı göremiyordu. Küçük, tatlı

bir kıza bakar gibiydi genç adam. Bakışlarından şefkat akıyordu. Fazlası değil.

Oysa Vedat'ın içinden geçenleri bilemezdi Ayça. Düğün salonundan içeri girdiğinden beri, bir mıknatıs gibi genç adamın bakışlarını kendi üzerinde topladığından habersizdi. Onun bugün bir başka güzel göründüğünü düşünüyordu Vedat. Pembe elbisesinin içerisinde baş döndürücüydü. Özellikle bukleler halinde omuzlarına dökülen saçları ve sürekli gülümseyen güzel yüzüyle nefes kesiciydi.

"Ya ben niye seninle gelmek zorundaydım ki!"

Yanında küçük bir çocuk gibi mızmızlanan kız kardeşine çevirdi bakışlarını. Banu kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde dudaklarını büzüştürmüştü. Bu haliyle gerçekten küçük bir kız çocuğundan farkı yoktu. "Bana eşlik etmeni istedim. Bir düğüne tek başıma katılmayı sevmiyorum."

"Ben ise bir düğüne katılmayı sevmiyorum abiciğim."

"Bu yabani hallerinden kurtulmanın zamanı geldi diye düşünüyorum küçük kardeşim."

"Ne? Yabani mi? Ben mi?"

Kardeşinin kocaman açtığı gözlerini görür görmez gülmeye başladı Vedat. Onun burnunu şakacı bir tavırla sıkarak, "Seviyorum seni cadım," dedi.

"Yaa abi!" diyerek burnunu ovuşturdu. "Herkesin içinde yapma şunu. Ben küçük bir kız çocuğu değilim artık!"

"Sen benim gözümde hâlâ evin içinde o ağzında emziğiyle dolanan ufaklığımsın." diyerek kardeşini kolunun altına çekti ve bakışları bir kez daha Ayça'nın güzel yüzünü buldu. O da kendisine bakıyordu. Genç kıza başını eğerek hafifçe gülümsedi. Ondan aldığı karşılık ise tatlı bir tebessüm oldu.

"Nereye bakıyorsun sen?"

Bakışlarını Banu'ya çevirdiğinde, onun kaşlarını çatmış

olduğunu gördü. Bu haliyle oldukça tehlikeli görünüyordu. "Ne?"

"Şuradaki restorandaki kız değil mi? Hani sana abayı yakmış olan?"

"Onun bir ismi var. Adı Ayça ve bana abayı yaktığı falan yok."

"Tabi canım, kesin öyledir. Zaten bu yüzden şu an bile yüzüne aval aval bakmakla meşgul."

"Banu!"diyerek azarladı kız kardeşini. O gün ilk kez onu beraberinde getirdiğine pişman olmuş gibiydi.

"Aman, tamam sustum ama haberin olsun. Düğün bitene kadar kalamam ben. Şimdiden sıkılmaya başladım."

Kardeşine cevap vermek yerine tekrar Ayça'ya bakmayı tercih etti. Tüm bir gece bundan vazgeçemeyeceğine emindi.

Arabanın anahtarını valeye teslim ettikten sonra Melike'nin kapısını açarak inmesinde yardımcı oldu. Gökhan'ın düğünü gözde bir otelin salonunda yapılacaktı. Damatın babası Salih Karaca iş dünyasında oldukça tanınan bir adamdı. Bu sebeple gazeteciler otelin kapısında kamp kurmuş haldelerdi. Melike'nin şaşkınca onlardan tarafa baktığını gördüğünde güven vermek istercesine genç kadının elini sımsıkı tuttu Çağrı ve kulağına "Endişelenme, ben yanındayım, " diye fısıldadı. "Ama eğer istiyorsan, ayrı ayrı da girebiliriz içeriye."

Çağrı'nın elini sıktı gülümseyerek. "Benim kimseden bir korkum yok. Sen benim hayatımı birlikte geçirmek istediğim tek adamsın. Herkesin bunu öğrenmesini istiyorum."

Melike'nin alnına bir buse kondurdu ve geri çekilmeden "O halde içeriye girebiliriz. Hazır mısın?" diye sordu.

"Hazırım. Yani sanırım." Son sözlerine gülerken Çağrı'nın otele doğru attığı adımları takip etti. Aynı anda on-

ları fark eden gazetecilerin yoğun ilgisiyle karşılaşmıştı genç çift. Onlardan gelen soruları cevaplama zahmetine bile girişmediler. Bunun yerine hızlı adımlarla düğünün yapılacağı kata doğru ilerlemeye başladılar.

Salonun kapısının önünde durarak Melike'ye doğru döndü genç adam. Onun da en az kendisi kadar heyecanlı olduğunu görebiliyordu ve alacağı tepkilerden dolayı tedirginlik hissettiğine de emindi. Hiç kuşkusuz en çok arkadaşı Sinem'den çekiniyordu. "Melike."

"Efendim?"diyerek bakışlarını yerden kaldırarak Çağrı'nın gözlerinin içine çevirdi.

"Elimi hiç bırakma." Sözlerinde ne kadar ciddi olduğunu kanıtlamak istercesine, avucunun içindeki narin eli daha sıkı kavradı. "Ben senin elini hiç bırakmayacağım."

Gözleri mutlulukla parlarken kendisi de sevdiği adamın elini sıktı. "Ben de senin bir kez daha bensiz bir yere gitmene izin vermeyeceğim."

Birbirlerinden cesaret alarak bir sonraki adımlarını attılar. İçerisi oldukça kalabalıktı. Salondan içeri girmeleriyle tüm başlar onlardan tarafa döndü. Buna rağmen ikisinin de başı yukarıda omuzları dimdikti. Çağrı'nın yanında yürürken bakışlarını konuklar arasında gezdirdi ve bir kişinin üstünde sabitledi genç kadın. O da Sinem'di. Arkadaşı gördüklerine inanamıyormuşcasına, gözlerini şaşkınlıkla kocaman açmıştı. Aynı zamanda olduğu yere düşüp kalmamak adına kocasının koluna sımsıkı sarılmış bir vaziyetteydi.

"Me-Mehmet! Ben... Ben yanlış görmüyorum öyle değil mi?"

Karısının gördüklerini kendisi de gördüğüne göre ortada yanlış olan hiçbir şey yoktu. Sinem'in kolunu tüm gücüyle sıkması üzerine onun beline sarıldı. "Gördüklerin gerçek Sinem."

"Melike... Melike'nin Çağrı'nın yanında ne işi var? Onun elini tutuyor bir de!"

Karısının güçlükle ayakta durduğunu fark ettiğinde onu ilerideki sandalyeye yönlendirip oturttu. "Elini tuttuğuna göre kapıda karşılaşmadıkları kesin."

"Bu...Bu nasıl olur! Ah..." Sinem'in karnını tuttuğunu gördüğünde, endişeyle önünde diz çöktü.

"Sinem, iyisin değil mi? Doğurmuyorsun?"

"Saçmalama Mehmet! Beş aylık bir bebeğin doğduğu nerede görülmüş? Ben sadece en yakın arkadaşımın bu gerçeği benden saklamış olmasını hazmedemiyorum!"

"Rahatla biraz."

"Kolay kolay rahatlayabileceğimi pek sanmıyorum." Bakışları hâlâ ileride, yanlarından geçen insanlarla gülümseyerek selamlaşan çiftin üzerindeydi.

Tek Sinem'in değil, diğer herkesin bakışları da onların üzerindeydi. Vedat kardeşinin bitmek bilmeyen sızlanmalarını dinlerken fark etmişti onları ve gördüklerine hiç şaşırmamıştı. Böyle bir şeyi uzun bir zamandır bekliyordu çünkü. Melike'nin Çağrı'sız nasıl hayattan soğuduğunu bilenlerin başında geliyordu ne de olsa. Bu yüzden şaşırmamıştı. Peki ya üzülmüş müydü? Biraz burukluk vardı içinde çünkü hep bir gün Melike'nin kendisini seveceğini hayal edip durmuştu. Uzun bir zaman önce bunun imkânsızlığını kabullenmiş olsa bile, geçmişi bir çırpıda silip atamıyordu işte! Kesinlikle üzülmediğine kanaat getirdi. Melike'nin mutlu olmasını her şeyden çok isteyen biriydi Vedat. Onun adına ancak sevinebilirdi.

Selçuk ise herkes gibi gözlerine inanamamakla meşguldü. Çağrı ve Melike'yi tekrar yan yana göreceğinin hayalini bile kuramazken onları el ele karşısında bulmuştu. "Yok artık. Bu gerçek olamaz."

"Melike Hanım, Çağrı Bey'le barıştı mı?" Ayça da şaşkınca bakakalmıştı genç çifte. Sonra yüzünde tatlı bir tebessüm belirdi. "Ay buna çok sevindim! Nasıl da yakışıyorlar ama birbirlerine."

"Adam gerçekten çok yakışıklı, " diye iç çekti Miray. Aynı anda sevgilisinin şaşkın ve öfkeli bakışlarını üzerine çekti.

"Yakışıklı mı?"

Selçuk'un bu söze bozulduğunu anladığında, masum bakışlar eşliğinde ona daha çok sokuldu. "Lafın gelişi canım. Kimse senden yakışıklı olamaz elbette."

Miray'ın sözlerine bozulmuş olsa da, onun kendisine kedi gibi sokulması hoşuna gitmişti. Zaten Çağrı'nın kendisi için bir tehdit oluşturmadığını biliyordu. Şu an Melike'nin elini tuttuğuna göre onunla barışmış olmalıydı. İkisi içinde seviniyordu Selçuk. Tabi en çok da kendisi için seviniyordu. Ne de olsa yanında sevdiği kadın vardı ve yakında da baba olacaktı. O an kendini Çağrı'dan bile şanslı görüyordu.

Çağrı'nın elinden tutarak Sinem ile Mehmet'in oturduğu masaya doğru beraberinde sürükledi. Arkadaşının hâlâ şaşkın, bir o kadar da öfkeli gözlerle kendisini süzmekte olduğunu görüyordu genç kadın ama artık korkmak faydasızdı. Hem niye korkacaktı? Sinem kendisi için çok değerliydi. Aynı zamanda Çağrı da nefes alma sebebiydi ve bu sebeple ikisinden de vazgeçmeye niyeti yoktu. Nasıl olacağını bilmiyordu ama seneler önce başaramadığını bu kez başaracaktı. Çağrı'yı Sinem'e sevdirecekti.

"Sinem," diyerek arkadaşının yanında durdu. Onun büyük bir tavırla başını diğer tarafa çevirmesini üzgün gözlerle takip etti.

"Merhaba Melike," diyerek genç kadına onu an-

ladığını gösteren bir gülümseme hediye etti Mehmet. Ardından Çağrı'ya doğru döndü, ona elini uzattı. "Sen de hoş geldin. Uzun zamandır buralarda yoktun."

Mehmet'in bu sıcak yaklaşımı şaşırtmıştı genç adamı. Onun elini dostane bir tavırla sıkarken gülümsemeye çalıştı. "Hoş buldum. Sağ ol."

Melike Mehmet'e gülümsedikten sonra, Sinem'in yanındaki boş sandalyeye geçip oturdu. Arkadaşının kucağındaki elini tutarak ona içini dökmeye başladı. "Yüzüme bakmayacak mısın? Sana açıklamama izin vermeyecek misin?"

Mehmet ile Çağrı aralarında geçen sessiz bakışmadan sonra, ortak bir kararla iki arkadaşı baş başa bırakmak için açık büfenin olduğu tarafa doğru ilerlediler. Sinem ise hâlâ Melike'den yana bakmıyordu ama avucunda tuttuğu elini geri çekmek adına bir girişimde de bulunmamıştı.

"Sinem, ama bak ben çok üzülüyorum. Onca zamandan sonra ilk kez bu kadar mutluyken bana bunu yapma."

Konuşurken sesi titremişti çünkü sevdiğine kavuşmuşken canından çok sevdiği arkadaşını kaybetmek üzere olduğunu hissediyordu. Sinem ise sonunda inadını kırarak başını Melike'ye doğru çevirdi ve onun yaşlarla dolu gözlerinin içine baktı. "Bana niye söylemedin?"

Göz kenarlarında biriken yaşlarını parmak uçlarıyla yavaşça sildi Melike ve öyle verdi cevabını. "Korktum. Çağrı yanımda değilken onu bana kötülemenden ve seninle onun aranda bir seçim yapmak zorunda bırakılmaktan korktum."

"Seçim yapmak zorunda kalsan bile kimi seçeceğin belli bir şey. Sana yaptıklarına rağmen onu affettiğine göre, seçeceğin kişi Çağrı olurdu."

Sinem'in kırgın bakışları içine işliyordu âdeta. "İkiniz de benim için çok önemlisiniz."

"Şu hoşlandığını söylediğin kişi Çağrı'ydı değil mi?" Melike'nin uysalca başını sallaması üzerine alayla gülümsedi genç kadın. "Tabii ya, başka kim olacaktı ki zaten? Seni tanıdığımdan beri, yüzünü öyle gülümsetmeyi başarabilen tek erkek hep Çağrı oldu. Başka birinden hoşlanabileceğini nasıl düşünebildim bilmiyorum. Böyle bir ihtimale inanmayacak kadar iyi tanıyorum seni sonuçta."

"Onunla yollarımız İzmir'de tekrar kesişti. Uzak duramadık birbirimizden. Yapamadık Sinem. Sen de kocana âşık bir kadınsın. Beni en iyi sen anlarsın."

"Anlıyorum Melike." Melike'nin şaşkın bakışlarını görerek gülümsedi. "Gerçekten anlıyorum. Son iki yılda nasıl günden güne eridiğini çok iyi biliyorum. Her anına şahit oldum ben senin. Her geçen günle birlikte yaşama sevincini daha çok kaybettin sen. İyice içine kapandın. Doğru dürüst gülümsemiyordun bile. Bir tek o küçük kız Tuğba yüzünü güldürebiliyordu. Senin bu haline şahit olduğum her an ben kendimden, mutluluğumdan utandım."

"Sinem ne olur böyle söyleme," diyerek arkadaşını susturmaya çalıştı ama başarısız oldu.

"Sen mutsuzken ben çok mutluydum. Hatta hayatımın en güzel günlerini Mehmet sayesinde yaşıyordum ve hâlâ da yaşıyorum. Sen sevdiğinden ayrıyken ben sana nispet yaparcasına..."

"Sinem! Ben bir an bile senin hakkında bunları düşünmedim. Lütfen daha fazla devam etme."

"Özür dilerim." Yanağından tek bir damla süzüldü farkında olmadan. Melike o tek bir damlayı eliyle kurularken sözlerine devam etti Sinem. "Bunca zaman sözlerimle seni ne kadar üzdüğümün farkında değildim. Benim tek istediğim seni hak etmediğini düşündüğüm adamdan sonsuza dek kurtara-

bilmekti. Ama işin içinde aşk varsa, sözlerin anlamını yitirdiği gerçeğini atlamışım. Melike, ben de çok korkuyorum, biliyor musun?"

"Korkuyor musun?"diye şaşkınca sordu genç kadın.

"Evet, korkuyorum. Çağrı'nın seni üzmesinden hâlâ çok korkuyorum. Ben sana ne söylediysem, ne yaptıysam sadece üzülmeni engellemek içindi. Fakat başarılı olamadım. Çağrı hayatından çıkıp gittiği an, sen bambaşka biri gibi oldun. Hepimizden uzaklaştın."

"Ben... Ben sadece acımı doyasıya yaşamak istemiştim."

"Biliyorum ve bu gerçek çok can yakıcı. Demek ki o davranışlarımla ve sözlerimle, seni kendimden istemeden de olsa uzaklaştırmışım. Çağrı'ya olan katı tutumum sebebiyle, sen acını benimle paylaşmak yerine, kendi içinde bir başına yaşamaya çalıştın. İşte bu yüzden kendime çok kızıyorum."

"Sen benim için çok değerlisin Sinem. Bunun aksini düşünme sakın."

"Sen de benim için çok değerlisin," diyerek arkadaşına sımsıkı sarıldı Sinem. "Bu yüzden bu sefer seni eleştirmeyeceğim. Neden diye de sormayacağım. Sen ondan eminsen, ben sözlerimle senin canını sıkmayacağım. Bu sefer sana destek olacağım Melike. Gerçek bir dost gibi arkanda durup senin mutluluğun için dua edeceğim."

"Bir tanesin sen, biliyorsun değil mi?" Kollarını Sinem'e daha da çok doladı Melike. Gerçekten Sinem gibi bir dost kolay kolay bulunmazdı. "Seni çok seviyorum ben güzel anne. Ama bu kadar duygusallık yeter bence. Yoksa yeğenim de üzülür." Geri çekilerek Melike'nin gülümseyen yüzüne baktı. "Gerçekten mutlusun değil mi?"

"Gerçekten mutluyum. Çağrı'nın beni sevdiğine de eminim. Hem onun hakkında bilmediğin şeyler var. Yalnız

kaldığımız bir gün sana hepsini tek tek anlatacağım. Eminim sen de onu anlayıp affedeceksin."

"Ben onu ancak seni mutlu ettiğini görürsem affederim Melike."

"O zaman bunun için çok beklemeyeceksin çünkü onun yanımda olduğu her an ben çok mutluyum."

"Evet, gözlerinin içi gülüyor," diyerek arkadaşına bir kez daha sıkıca sarıldı. Onun bu gülen yüzünün tekrar derin bir kedere bulanmasını istemiyordu genç kadın.

İçinde bulunduğu duruma inanamıyordu genç adam. Zamanında nefret ettiği, yanında bulunmaktan bile hoşlanmadığı adamla yan yana ayakta dikilmiş bir şekilde içkisini yudumladığına inanmak gerçekten zordu ama bu durumdan rahatsız da değildi çünkü bazı şeyleri artık aşmıştı. Başta olduğu gibi Mehmet'i artık kendisi için bir tehdit olarak görmüyordu. Ayrıca kendisine ön yargıyla yaklaşmayıp elini uzatma nezaketini gösterdiği için içten içe ona karşı saygı duyduğunu bile söyleyebilirdi.

"Barışmanıza sevindim." Çağrı'nın bakışlarını üzerine yöneltmesi üzerine, "Sen yine de bunu karıma söyleme," diye eklemeyi de unutmadı.

"Benden hoşlanmıyor, hatta nefret ediyor, öyle değil mi?" diye sorarken hüzünlü bir tebessüm hâkimdi dudaklarına.

"O sadece arkadaşını korumak istiyor. Tıpkı annesi gibi. Bu işi bazen fazlaca abarttığı oluyor işte."

"Aslında beni sevmemekte sonuna kadar haklı."

"Melike'nin seni sevmesi yeterli Çağrı. O seviyorsa, Sinem de zamanla bu durumu kabullenecektir ve eminim sana karşı yumuşayacaktır."

Bakışlarını bir kez daha Mehmet'in samimiyetle bakan

gözlerinin içine çevirdi. "Sağ ol Mehmet. Beni suçlamadığın ve desteğini esirgemediğin için."

"Ben de sadece karımın en yakın arkadaşının mutlu olmasını istiyorum ve onu mutlu edebilecek tek kişi sensin. Bu yüzden bana da teşekkür etme."

O sırada yanlarına yaklaşmakta olan Selçuk sayesinde her ikisi de sessizliğe büründü. Çağrı, zamanında dertleştiği bir dostunu görmekten mutlu olarak ona sımsıkı sarıldı. Aradan geçen şu iki yılda Selçuk'la haberleşebilmeyi çok istemişti aslında ama yapamamıştı. Selçuk'u Melike'ye ulaşabilmek için bir araç olarak kullanmaktan korkmuştu. Genç kadının özlemine dayanamadığı bir an Selçuk'a onun neler yaptığını sormaktan kendisini alıkoyamayacağını biliyordu çünkü ve itiraf etmesi zor da olsa, onun başka bir adamla mutlu olduğunu öğrenmek en büyük kâbusuydu.

"Sonunda kaçağımız yurduna geri döndü ha?" diyerek Çağrı'nın omuzunu sıktı. Ona bu şekilde desteğini hissettirebilmek tek dileğiydi.

"Döndüm, seni de gayet iyi gördüm."

"İyiyim. Yakında evleniyorum."

Çağrı şaşkınca, "Gerçekten mi? Senin adına sevindim," dedi.

"Evet, ama daha havadislerim bitmedi." Sonraki cümleyi söylerken göğsü gururla kabardı. "Ben yakında baba oluyorum."

Çağrı'nın ağzı şaşkınlıktan açık kalırken Selçuk mutlu bir gülümsemeyle ona bakıyordu. "Bu harika bir haber. Vay be!" diyerek gülümsedi Çağrı. Ardından bir kez daha sarıldı dostuna. "Tebrik ederim Selçuk."

"Sağ ol. Darısı senin başına artık. Görünüşe göre, bunun için fazla beklemeyeceğiz."

"İnşa llah," derken bakışları sevdiği kadını buldu. Onunla yen den bir yuva kurmayı her şeyden çok istiyordu. Özellikle ba ba olmaya daha önce hiç olmadığı kadar hazırdı. Eski korkul arı hâlâ yerli yerinde duruyordu aslında. Doğacak olan bebeğe iyi bir aile verememekten çok korkuyordu mesela. Çocuğunun kendisi gibi mutsuz büyümesini, bu yüzden büyük hatalar yapr nasını istemiyordu. Ona iyi bir baba olabileceğine de pek güve nemiyordu. Çünkü zamanında ne anne ne de baba sevgisini tat mıştı. O hiç sevilmemişti ki kendi çocuğuna kimden aldığı se vgiyi verecekti? Ama buna rağmen yanında Melike vardı. O ken disine sevmeyi öğretebilirdi. Beklentisiz sevmenin ne demek c lduğunu ona gösterebilirdi. O hayatında olduğu müddetçe, c oğacak olan çocuklarına hem iyi bir baba, hem de iyi bir arkad aş olabilirdi.

Meh met ve Selçuk'tan müsaade isteyerek Melike'nin yanına doğ ru ilerledi. Görünüşe göre sevgilisi arkadaşıyla aralarınd aki buzları eritmeyi başarmıştı. Onun yüzünün güldüğünü görmek Çağrı'nın kalbini ısıttı. "Melike," diyerek yaklaştı sev diğinin sandalyesine. O arada Sinem'le göz göze gelmişlerdi. Genç kadının bakışlarında herhangi bir suçlayıcı ifadeyle kar şılaşmayınca tutmuş olduğu nefesini rahatlayarak verdi.

"Gel canım. Mehmet nerede?"

"Sel uk'la birlikte," dedikten sonra genç kadının elini tuttu ve onu n kulağına doğru eğilerek, "Ben gelin ile damadın yanma gide ceğim. Benimle gelmek ister misin?" diye sordu.

"Ev t, elbette isterim. Senin için sorun olmazsa, gelin ve damadın yanına uğrayacağız Çağrı'yla," diyerek arkadaşına doğru dönd ü Melike.

"Sor un olmaz canım. Bu arada ben de Mehmet'le ağabeyimin yanma gideyim. Bakalım yine ne kaynatıyorlar."

Birlikte ayağa kalktıklarında, yanından geçip gitmeden önce Çağrı'nın gözlerinin içine baktı genç kadın. "Umarım bu sefer arkadaşımı üzmezsin. Eğer onu üzersen..." Tehditkâr bir tavırla parmağını genç adama doğru salladı.

"Eğer onu üzersem?"

"Kendine en güzel manzaralısından bir mezar beğen." Çağrı gülerek Sinem'in elini tuttu ve ardından kararlı bir ses tonuyla, "Onu bir daha asla üzmeyeceğim. Sana yemin ederim," dedi.

"Umarım öyle olur. Neyse, sonra görüşürüz." Sinem gülümseyerek yanlarından ayrıldı. Çağrı ise hemen kolunu Melike'nin beline dolamıştı. Dudaklarını onun yanağına değdirirken, kokusunu içine çekti. Sanki ondan sadece birkaç dakika değil de aylarca ayrı kalmış gibiydi.

"Hadi gidelim, bakalım bizim gelin ile damat ne haldeler."

Aynadaki aksine bakarken, büyülenmiş gibiydi Buse. Zamanında biri ona gelinlikler içerisinde bir peri kızına benzeyeceğini söylese güler geçerdi herhâlde ama şu an resmen öyle görünüyordu. Bir peri kızından hiçbir farkı yoktu. Eli yavaş hareketlerle duvağını buldu. Nasıl da güzeldi.

"Başka kimin ismini yazsak ki?" diye soran müstakbel görümcesine doğru döndü.

"Senin ismin ayakkabının tüm tabanını kaplamış zaten Gözde Abla. Başka bir isme yer kaldığını zannetmiyorum."

Gelinlikler içerisinde kıkırdayan kıza ters bir bakış fırlatırken aslında gülmemek için kendisini zorluyordu Gözde. "Bu bedbaht bekarlığın bir son bulması için elimden geleni yapmam lazım. Ne olmuş biraz büyük harflerle yazmışsam yani?"

"Ama bu isminin silinme yüzdesini düşürür."

"Tüm bir gece ayakların şişene kadar pistte göbek atacağına göre bunun için endişelenmeme hiç gerek yok."

"Göbek atmak mı? Ben mi?" derken şaşkındı. Buse bu işleri hiçbir zaman beceremişti ki. Zamanında annesi onu zorla düğünlere, nişanlara götürürdü ama hiçbirinde göbek atmışlığı yoktu.

"Elbette sen. Gelin olan sensin."

Tam ağzını açıp, Gözde'ye bir şey söyleyeceği sırada, tıklatılan kapıyla sustu. Ayça'nın nefes nefese içeri girdiğini gördüğünde kaşları şaşkınlıkla çatılıvermişti. "Ayça? Hayırdır? Ne bu halin?"

"Olanlara... İnanamayacaksın Buse!" dedi genç kız nefesini düzenlemeye çalışırken.

"Ne oldu?"

"Melike Hanım geldi!"

Buse gülümseyerek, "E zaten geleceğini biliyorduk. Davetiyesini bizzat kendim verdim," dedi.

"Ama Çağrı Bey'le birlikte geldi!"

"NE?!"diyerek çığlık attığında, yanında hâlâ ayakkabının altına isim yazmakta olan Gözde korkuyla elindeki kalemini düşürdü. "Ne demek birlikte geldiler?"

"Birlikte geldiler işte. Kapıdan içeri el ele girdiler."

Oturduğu yerden heyecanla doğrularak, "Ciddi misin sen? Gerçekten birlikte el ele mi geldiler?" diye sordu. Yüzünde şapşal bir gülümseme vardı.

"Evet. Barışmışlar."

"Yaşasın," diyerek bir çocuk gibi ellerini çırptı. "Demek ki bize hiç gerek kalmamış."

"O ne demek?" Ayça'yı oldukça meraklandırmıştı bu sözler. Buse de arkadaşını daha fazla merakta bırakmayarak anlatmaya başladı. Sözlerini bitirdiğinde Ayça, "Sizden korku-

lur ama gerçekten size hiç gerek yokmuş," dedi.

O sırada odadan içeriye giren Gökhan'la birlikte her ikisi de sessizliğe büründü. Genç adam gelinine doğru büyülenmiş bakışlar eşliğinde yaklaşırken, Ayça ile Gözde o an birer fazlalık olduklarını düşünerek odadan ayrıldılar.

Genç çift karşı karşıya kaldıklarında her ikisinin de yüzünde anlamlı birer gülümseme peyda olmuştu. Gökhan elinin tersiyle genç kızın yanağını tüy kadar hafif bir dokunuşla okşadı. Çok güzeldi sevgilisi ve bu güzellik, birazdan her şeyiyle kendisine ait olacaktı. Karısı, kadını olacaktı. "Çok güzelsin Buse'm," diyerek dudaklarıyla alnına dokundu genç kızın.

"Sana da damatlık çok yakışmış." Buse'nin utanarak gözlerini kaçırışı her zaman olduğu gibi hoşuna gitmişti. "Gökhan?"

"Söyle tatlım."

"Çağrı Bey'le Melike Hanım birlikte el ele gelmişler. Doğru mu? Onlar barıştı mı sahiden?"

Gökhan bu soruya gülümsedi. Kendisi daha dün akşam bizzat Çağrı'dan öğrenmişti bu gerçeği ve duyar duymaz da arkadaşı adına gerçekten çok sevinmişti. Düğün telaşı yüzünden Buse'yle bu ilk yalnız kalışlarıydı. Bu yüzden ona bu haberi daha önce verememişti. "Evet doğru. Dün Çağrı bana geldiğinde verdi bu mutlu haberi."

"Çok sevindim. Bize gerçekten hiç gerek yokmuş desene," diyerek gülümsedi.

"Aşk bir şekilde kendi yolunu buluyor demek ki. Tıpkı bizde olduğu gibi." Buse'nin dudaklarına doğru eğileceği sırada, oda kapısının tıklatılmasıyla istemeyerek de olsa geri çekilmek zorunda kaldı genç adam. Birdenbire asılan yüzü, kapıdan içeri girenleri görmesiyle birlikte tekrar güldü.

"Vay, bizim damada bak sen," diyerek arkadaşına sarıldı

Çağrı. Gerçi sabah damat traşı olurken ve sonrasında da onun yanında olmuştu ama şu an gelinin yanında dikilirken ayrı bir karizmatik görünüyordu arkadaşı. "Hayırlı olsun Buse."

Genç kız gülümseyerek, "Teşekkürler Çağrı Bey," dedikten sonra, bakışlarını Melike'ye çevirdi. "Siz de hoş geldiniz." "Hoş bulduk Buse'ciğim. Çok güzel olmuşsun."

"Evet, gerçekten öyle. Ama artık bana Çağrı Bey demek yerine, sadece Çağrı diyebilirsin. Artık senin için sadece kocanın bir arkadaşıyım. Resmiyete gerek yok," diyerek söze girdi Çağrı. Bu arada Gökhan sessizce onları dinlemekle yetiniyordu.

"Ama nasıl olur? Ben bunu yapamam ki. Siz benden hem yaşca büyüksünüz, hem de patronumsunuz... Yani eskiden patronumdunuz."

"O halde 'Çağrı Abi' diyebilirsin. Zaten sen benim için bir asistandan çok, kardeş gibiydin."

Bu sözler karşısında duygulandı genç kız. Başını hafifçe sallayarak, "Tamam, Çağrı abi," dedi. Ardından karşısındaki çifte iç çekerek baktı. "Bu arada sizi tekrar birlikte görmek beni çok mutlu etti. Umarım hep böyle yan yana ve mutlu olursunuz."

"Canım benim." Gelinlikler içerisindeki kıza bir abla gibi sımsıkı sarıldı Melike. "Sağ ol. Umarım siz de çok mutlu olursunuz. Yüzünüz hep bugün olduğu gibi güler."

"İnşallah. Bu arada seni çok iyi gördüm yenge." Son kelimenin üstüne yaptığı vurgu Melike'yi güldürmeyi başardı. Bir an geçmişte ona artık 'yengesi' olmadığını söylediği o ana geri dönmüş gibiydi.

"İyiyim Gökhan." Tekrar Çağrı'nın elini tutarak, "Çok iyiyim," dedi.

Kıyılan nikâhın ardından yeni evli çift ilk danslarını

yapmak için soluğu pistte almıştı. Arkadaşının nikâh şahidi olan Çağrı ise nikâhtan sonra tekrar Melike'nin yanındaki yerine geçip oturdu. Genç kadını kolunun altına alırken bakışları ileride gelin ile damadı seyreden adama takıldı. Vedat'tı bu. Onu fark etmesiyle, kolunun baskısını daha da arttırdı. Melike bir şey olduğunu sezinlemiş gibi bakışlarını Çağrı'nın yüzüne çevirdi.

"Bir şey mi oldu?"

Aniden gelen bu soru karşısında gülümsemeye çalıştı genç adam. "Yok, hayır." O arada ilk dans müziği bitmiş, orkestra ikincisini çalmaya başlamıştı. "Dans edelim mi?"

Çağrı'nın elini tutarak, "Edelim," dedi ve genç adamla birlikte piste doğru yöneldi. Onun kollarını beline dolamasıyla, kendisi de sevdiğinin omuzlarına tutundu. Onunla bu şekilde dans etmeyeli uzun bir zaman olmuştu. Aralarındaki o kısa mesafeyi de kapatarak Çağrı'nın bedenine iyice yaklaştı. Ona hep bu kadar uzaklıkta olmalıydı. Bakışları genç adamın gülümseyen gözlerini bulduğunda, başını huzurla onun göğsüne bıraktı. Salonda çalan hoş melodinin eşliğinde büyük bir ahenkle salınmaya başladı genç çift.

Çağrı ise kollarının arasında sevdiği kadını tutabildiği için kendisini çok şanslı sayıyordu o an. İki senedir hep bu günün hayaliyle yaşamıştı. Ve sonunda hayal ettikleri bir bir gerçekleşmekteydi. Ömrünün sonuna kadar Melike'yle hep bu şekilde olabilmeyi diledi. Artık birlikte mutlu olmalarının zamanı gelmemiş miydi? Gelmişti! Ve Çağrı, Melike'yi mutlu edebilmek için ne gerekiyorsa yapacaktı. Geçmiş hatalarından kendisine ders çıkarmış olan biriydi o. Aynı hataları bir daha asla tekrarlamayacaktı. Bu sefer her şeyiyle dürüst bir hayat yaşamaya kararlıydı. Yalansız ve aşk dolu bir hayat... Tüm çabası böyle bir hayatı inşa edebilmek için olacaktı.

Kısa bir süre sonra Çağrı bir kez daha bakışlarının o bir kişiyi bulmasıyla gerildi. Farkında olmadan elinin altındaki bedeni kendisine doğru daha çok bastırmıştı. Nefes alışverişleri bile değişmişti. Melike başını bulunduğu güvenli yerden kaldırarak genç adama baktı. "Ne oldu?"

"Yok... Yok bir şey." Çağrı bir şey yok dese bile Melike çok önemli bir şeyin olduğunu onun gözlerinden okuyabiliyordu. Genç adamın ara sıra bakmaktan kendini alamadığı noktaya bakışlarını çevirdiğinde bir masada kız kardeşiyle oturan Vedat'ı fark etti. İşte o an Çağrı'nın derdini anlamakta geç kalmadı.

"Sorun Vedat mı?"

Bakışlarını Melike'nin güzel gözleriyle buluşturdu önce. Sonra ne cevap vermesi gerektiğini düşündü. Yalan söylemek istemiyordu ama aynı şekilde bir kez daha geçmiş yüzünden Melike'yi üzmeyi de göze alamıyordu.

"Lütfen, bana yalan söyleme. Artık her konuyu açıkca konuşacağız. Birbirimize hiç yalan söylemeyeceğiz demedik mi?"

Haklıydı genç kadın. Çağrı pes ederek gülümsedi. "Onu görmek bana iyi gelmedi, hepsi bu."

"Neden?" diye sormasına rağmen aslında sebebini çok iyi biliyordu Melike. Tek derdi Çağrı'yı konuşturabilmekti. Onun içinde tuttuğu ne varsa bir bir ortaya dökmesini istiyordu.

"Neden olduğunu biliyorsun," derken ses tonunu olabildiğince yumuşak tutmaya çalıştı. Bu konuda çok hassastı. Zamanında neler çektiğini bir tek kendisi biliyordu. Kendi içinde yaşamıştı acısını.

"Biliyor olsam bile, bunu senden duymak istiyorum."

"O adam senin... sevgilindi." Son cümleyi tamamlamak oldukça zor olmuştu. Ama başarmıştı. "Benden sonra... sana

en yakın olan kişiydi. Onu görmek beni rahatsız ediyor. Biliyorum, geçmişte yaptıklarım yüzünden bunu söylemeye bile hakkım yok. Seni hiçbir konuda suçlayamam. Ben evliliğimiz boyunca seni aldatmışken, kimsenin seni ayrılma sürecinde bir başkasıyla olduğun için kınamak gibi bir hakkı yok zaten. Ama yine de ahlaksız adamın teki de olsam, onunla aynı ortamda bulunuyor olmak benim hazmedebileceğim bir şey değil."

Sürekli geçmişe dönmekten kolay kolay kurtulamayacaklarını kabullenmişti artık Melike. Belki de olması gereken buydu. Geleceklerini birlikte kurmak istiyorlarsa, öncelikle geçmişlerindeki soruları cevaplandırmaları şarttı. Elini yavaşça sevdiği yüze götürdü ve genç adamın yanağını avucunun içine bırakmasının keyfini yaşadı. "Vedat'la aramda hiçbir şey geçmedi."

"Nasıl?" diye sorarken oldukça şaşkındı genç adam.

"Sana yalan söyledim. Vedat benim için her zaman iyi bir dost oldu. Başka bir şey geçmedi aramızda." Çağrı'nın belinde duran elini tutarak, kalbinin üzerine götürdü. "Sen benim kalbime de, tenime de dokunan ilk ve tek erkeksin. Senden başkası olmadı. Bundan sonra da asla olamaz."

Duyduklarının kendisini nasıl rahatlattığını gizleyemedi Çağrı. Bencillikti belki ama Melike'ye kendisinden başka kimsenin dokunmadığını öğrenmek esaretteki ruhunu özgürlüğe kavuşturmuştu sanki. "Şu an ne yapmak istiyorum biliyor musun?"

"Ne?"

"Seni öpmek."

"Burada mı?" diye sorarken, genç kadının gözleri kocaman açılmıştı.

"Evet, burada."

"Saçmalama... Herkesin ortasında..."

Melike'nin telaşla birbiri ardına sıraladığı kelimeler Çağrı'yı güldürdü. "Dur, telaş yapma. Şaka yapıyordum."

"Çok kötüsün ama sen!" dediğinde, genç adamın onu kollarının arasına daha çok hapsetmesine ses çıkarmadı.

"Seni öpmeyi her şeyden çok istiyorum ama bunu şahitlerin olmadığı, daha sessiz bir ortama saklıyorum."

Melike gülümseyerek "O zaman geldiğinde sana seve seve karşılık vereceğime emin olabilirsin," dedi.

Çenesini eline yaslamış bir şekilde ablası ile eniştesinin romantik danslarını izliyordu. Tabii tek onlar değil salondaki çiftlerin tamamına yakını aynı durumdaydı. Bir yalnız olan kendisiydi. Kaderine küsmek istemiyordu. Bu yüzden bir kez daha yalnız olmanın iyi yanlarını görmeye çalıştı. Kimsenin kaprisini çekmesi gerekmiyordu en başta. Yaptıklarından dolayı kimseye hesap vermesi de gerekmiyordu. Yani tam anlamıyla özgürdü genç kız.

Peki tüm bunlara rağmen neden mutsuzdu? Çünkü boş olan sadece yanındaki sandalyeydi. Kalbi ise aşkla doluydu. Vedat'ın aşkıyla.

Derin bir iç çekerek, sandalyesine yaslandığında kendisine uzatılan eli fark etti. Bakışları şaşkınlıkla o elin sahibinin yüzünü buldu ve gördüğü kişiyle kısa süreliğine nefes almayı unuttu. 'Vedat Bey?"

"Benimle dans eder misin?"

"Ben..." Konuşmak hiç bu kadar zor olmamıştı Ayça için. Gülümsemeye çalıştı ve genç adamı fazla bekletmeyerek elini tuttu. Bu olana inanamıyordu. Vedat gerçekten kendisine dans teklifinde mi bulunmuştu?

"Tabii."

Birlikte diğer çiftlerin yanlarındaki yerlerini aldılar.

Romantik parçanın eşliğinde, mesafelerini koruyarak dans etmeye başladılar. Bu onların ilk yakınlaşmasıydı ama gelecek yakınlaşmaları için de ilk adımlarıydı.

Gelin ve damadı balayına yolcu ettikten sonra onları sevenlerin de evlerine dönme vakitleri gelmişti. Melike'yi Çağrı evine bırakacaktı. Tüm bir gece, onunla yan yana olmak çok güzeldi. Özellikle artık ilişkileri herkes tarafından bilinirken, kimseden çekinmelerine gerek yoktu.

Arabasını Melike'nin kaldığı binanın önünde durdurdu. Yine ayrılık vakti gelip çatmıştı. Bu sevgililik olayı güzeldi ama önceden daha fazlasını tatmış biri olarak, Çağrı'ya yetmiyordu işte. "Düğünde bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim."

"Ne teşekkürü? Sevgililer ne zamandan beri birbirine teşekkür eder oldu?" diyerek güldü genç kadın. Ardından Çağrı'nın yanağına küçük bir öpücük kondurdu. "Benim için zevkti. Zaten bundan sonra sen nereye gitsen ben peşinden geleceğim. Yok öyle eskisi gibi tek başına takılmak."

"Takılmak isteyen yok ki zaten." Melike'nin güzel yüzünü elleriyle kavrayarak dudaklarından küçük bir öpücük çaldı. Sonra geri çekilerek söylemesi gereken ama aslında dillendirmeyi hiç istemediği o cümle döküldü dudaklarından. "Yarın İzmir'e dönüyorum."

"Yaa..." İçi birdenbire sıkılmıştı genç kadının. "Olsun. Hafta ortası ben de İzmir'e geleceğim. Birbirimizden çok ayrı kalmayacağız yani."

"O zaman yüzünü asma ve gül."

Çağrı'nın isteğini yerine getirdi. Ardından ona sımsıkı sarıldı. "Peki yarın kaçta uçağın?"

"Dörtte."

"Sabah önemli bir toplantım var ama öğleden sonra bir

yerlerde güzel bir yemek yeriz. Ardından seni havaalanına ben bırakırım."

"Buna..."

"Buna gerek var!" diyerek susturdu genç adamı. "Sevgilin olarak, bunun böyle olması gerektiğini söylüyorum."

"Öyle mi, sevgilim?" Yüzünü Melike'nin yüzüne daha çok yaklaştırdı. "Ben de senin sevgilin olarak hakkım olanı istiyorum o halde."

"Neymiş o hakkın olan?"

"İşte bu." Geceden beri yapmayı istediği gibi, Melike'nin dudaklarına tutkuyla kapandı. Böylelikle o gece yatağa yattığında defalarca hayal etmekten kendisini alamayacağı tutkulu bir öpüşmeyi de başlatmış bulundu genç adam. Tek o gece değil, Melike'den ayrı geçireceği diğer geceler de bile bu anın hayali süsleyecekti yalnız kaldığı her anı.

Çok güzel bir rüyanın ortasındayken, kulaklarından içeri doluşan zil sesiyle yüzünü hoşnutsuzlukla buruşturdu Melike. Sıcak yatağından ayrılmak istemiyordu ve farkında olmadan yastığına daha sıkı sarılmıştı ama kapının arkasındaki her kimse, oldukça inatçı olduğu, parmağını hiç çekmeden zili çalışından anlaşılıyordu.

Göz kapaklarını hafifçe araladı. Bu gelen her kim ise kendisinden iyi bir azar işiteceği kesindi. Sonuçta sabahın köründe, kimsenin kimseyi rahatsız etmek gibi bir hakkı yoktu.

Sabahlığını üzerine geçirerek adımlarını kapıya doğru yönlendirdi. Saçı başı ne haldeydi ama bu saatte kapısına dayanan kişi karşılaştığı felaket görüntüyü kaldırmak zorundaydı.

Yavaşça kapıyı araladığında gördüğü yüz şaşırmasına sebep oldu. "Baba?"

"Beni içeri davet etmeyecek misin?"

"Ah... Şey, tabii gel."

İsmet Bey kızını arkasında bırakarak adımlarını salona doğru yönlendirdi. Melike de tedirgin adımlarla onu takip etti. Sonunda salonun ortasında karşılıklı ayakta dikildiklerinde, İsmet Bey elindeki gazeteyi sertçe kızına doğru uzattı. "Bu ne demek oluyor Melike?"

Gazeteyi alarak babasının gösterdiği haberi okumaya başladı ve her okuduğu cümleyle birlikte beyninden vurulmuşa döndü.

'İsmet Kayalı'nın kızı Melike Kayalı, eski eşi Çağrı Çetinoğlu'yla birlikte görüntülendi. Tüm bir gece el ele olan genç çiftin barışma haberi magazin dünyasını şaşkına çevirdi...'

"Bu olamaz." O gazetecilerin böyle bir işe kalkışacağını aslında düşünmesi gerekirdi ama dün gece onları kendisine hiç sorun etmemişti.

"Ne demek oluyor tüm bunlar? O herifin senin yanında ne işi var?" diyerek âdeta kükredi yaşlı adam.

Bölüm Yedi

Babasının karşısındaki koltukta oturup kalmış haliyle cezasını bekleyen küçük bir çocuktan hiçbir farkı yoktu genç kadının. En son ne zaman babasının gözlerinin içine böyle kızgınlıkla baktığını düşündü. Sahi daha önce ne zaman babası kendisine hesap sormuştu? Hafızasını ne kadar zorlarsa zorlasın bir fayda sağlamıyordu çünkü İsmet Kayalı'nın daha önce biricik kızına böylesine kızdığı görülmüş şey değildi. Hesap sorması ise ihtimal dahilinde bile olmamıştı. Yani şu anda Melike'nin evinin küçük salonunda bir ilk yaşanmaktaydı.

Melike bu durumdan rahatsızlık duymak yerine nedense hoşnuttu. Artık bir şeylerin değişme zamanı çoktan gelmişti. Belki bu sefer babasını artık çocuk olmadığı ve kendi kararlarını alabilecek olgunluğa sahip olduğu konusunda ikna etmeyi başarırdı.

"Senden bir açıklama bekliyorum kızım."

"Aslında her şey gayet açık babacığım," diyerek yaşlı adamın gözlerinin içine sabitledi bakışlarını.

"Ne yani? Sen bana bu yazılanların gerçek olduğunu mu söylüyorsun?!" İsmet Bey'in öfkeyle kükreyişi, Melike üzerinde pek bir etki yaratmadı çünkü bu hayatta neyi çok istediğini bilen biriydi o. Çağrı için elinden gelen her şeyi yapardı. Babasını ikna etmek zor da olsa bunu da başaracağına inanıyordu.

"Evet, baba. Biz Çağrı'yla barıştık. Yeniden denemeye karar verdik."

İsmet Bey'in yüz hatları artık iyice gerilmişti. Öfkesinin boyutunu Melike bile tahmin edemiyordu o anda ama kıpkırmızı kesilen yüzü, yaşlı adamın damarlarında kol gezen öfkenin bir kanıtı gibiydi sanki. "Sen... Sen böyle bir şeyi nasıl yaparsın? Nasıl o ne idüğü belirsiz adamı tekrar ailemize dahil edersin?!"

"Sevdiğim adam hakkında lütfen düzgün konuş baba!" Babasıyla bu şekilde yüz göz olmayı istemezdi genç kadm ama onun Çağrı'yı kötülemesine de sessiz kalamazdı.

"Sevdiğin adam mı? Kızım sen ne dediğinin farkında mısın? O adam seni aşağılayıp başka kadınlarla aldatmadı mı? Sen hâlâ nasıl onu bana karşı savunursun?!"

"Biz o meseleyi kendi aramızda hallettik. İkimizde hatalarımızdan ders çıkardık ve olgunlaştık. Bu sefer hiçbir şey eskiden olduğu gibi olmayacak. Biz birlikte çok mutlu olmayı başaracağız."

"Senin gözlerini yine kör etmiş o adi şerefsiz!" diyerek öfkeyle oturduğu yerden ayağa fırladı yaşlı adam.

"Baba!"

"Yalan mı? Zamanında para için gözünü kırpmadan seninle evlenen şerefsizin teki o adam!"

Melike dişlerini sıkarak bakıyordu babasına. Ağlamayacaktı, ağlamamalıydı... "Ona para karşılığında benimle evlenmesini söyleyen kişi de sendin ama! Sen de çok onurlu bir davranışta bulunmadın yani."

"Sen... Sen..." derken işaret parmağını kızına doğru salladı İsmet Bey. "Sen beni o adamla aynı kefeye mi koydun şimdi?!"

"Hayır, baba. Ben sadece başkasını suçlamadan önce dönüp kendi hatalarımıza bakmamız gerektiğini savunuyorum."

Kızının kararlı bakışları onu bu konuda ikna edemeyeceğinin bir göstergesiydi aslında ama baba yüreği biricik yavrusunu kurdun eline bırakmaya razı değildi. Çağrı Çetinoğlu gözünde çok tehlikeliydi. Zamanında kendisinden para aldığı yetmiyormuş gibi şimdi gözünü tümüyle kızının servetine dikmişti. "O adamın tek derdi senin paran! Bunu nasıl göremezsin?"

"Çünkü öyle olmadığını biliyorum ben! Çağrı beni seviyor!"

"Hah, seviyormuş!" diyerek yüzünü buruşturdu.

"Ayrıca boşanmadan sonra, ona verdiğin parayı kuruşu kuruşuna iade etti zaten. Neden onu hâlâ paragöz olmakla suçluyorsun, aklım almıyor."

"O sadece seni etkileme yoluymuş. Bak ilk fırsatta yine karşına çıkıp aklını karıştırdı işte!"

"Sana inanamıyorum baba," dedi Melike şok olmuş gözlerle. "Hemen kafanda kurdun senaryoyu. Ama hiçbir şey senin sandığın gibi olmadı. Onun karşısına çıkan da bu ilişkiyi başlatan da bendim! Çağrı'ya kalsa aşkımdan ölse bile asla bana gelmezdi!"

"Buna inanacağımı düşünmüyorsun herhâlde?"

"İnan ya da inanma umurumda değil," diyerek ayağa kalktı ve babasının karşısına dikildi. "Ama şunu kabul etsen iyi olur, ben Çağrı'dan vazgeçmeyeceğim. Bundan sonra asla ondan vazgeçmem baba. Ben onu çok seviyorum."

"Melike, biraz mantıklı ol kızım. O adam seni geçmişte çok üzdü. Şimdi bir kez daha üzecek. Bunu bilirken nasıl sessiz kalırım? Sen benim bir tanecik evladımsın. Senin bir kez daha o adam tarafından aldatılmana göz yummamı nasıl beklersin benden?"

Babasının yumuşayan bakışlarından cesaret alarak onun elini sımsıkı tuttu genç kadın ve bakışlarını ondan kaçırmadan tane tane konuşmaya başladı. "Ben asıl onsuzken üzülüyorum baba. Ondan ayrıldığım günden beri yaşıyor muyum sence? Kendimi şirket dışında hep bu dört duvarın arasına hapsettim ben. Kimseyi kendime yaklaştırmadım. Ben bu evde, bu salonda aslında hep Çağrı'yla birlikteydim. Belki o gerçekten yanımda değildi ama hayallerimde hep benimle aynı masaya oturuyordu. Benimle televizyon izliyor ve hatta yemek yaparken bile bana yardım ediyordu. Benim onu düşünmediğim, özlemediğim tek bir günüm bile olmadı. Şimdiyse ben ona tekrar kavuştum. Ellerini gerçekten tuttum! Ben onu tekrar buldum baba. Şimdi ondan nasıl vazgeçerim? Ben onu bu kadar çok severken, nasıl onu bir kez daha bırakır giderim? Yapamam baba, öleceğimi bilsem dahi bunu yapamam."

"Kızım," diyerek Melike'nin gözünden akan tek damla yaşı kuruladı.

"O beni aldattı. Haklısın, ama beni bir kez daha aldatacağını da bilsem onu bırakamam. Çünkü onunla geçireceğim tek mutlu bir gün bile çekeceğim tüm acılara değer. Bu mutluluğu benden esirgeme ne olur. Seni ezip geçmek istemiyorum. Mutluluğumu benimle paylaşsan olmaz mı? Nasıl geçmişte her

anımda yanımda olduysan, bu sefer de olamaz mısın?"

"Ben... Melike, ben..."

Babasının nasıl kararsız kaldığının farkındaydı Melike. Yanağını yavaşça onun avucuna yaslayarak sözlerine devam etti. "Baba'm, sen benim ilk aşkımsın. Gözümü açtığımda sen vardın karşımda. Doğduğum andan beri beni hiç yalnız bırakmadın. Küçükken elimden tutar, her yere yanında götürürdün beni. Bana annesizliğimi hissettirmemek için, elinden geleni yapardın. Üzülme ihtimalim söz konusu olduğu için, başıma bir üvey anne bile getirmedin. Beni nasıl sevdiğini, nasıl gözünden bile sakındığını benden iyi kimse bilemez. Ama artık izin ver, sensiz de adım atabileyim. Düşmemden korktuğun için beni tutmaya devam edersen, ben asla büyüyemem. Bırak düşeyim baba. Düşe, kalka büyüyeyim. Bu seçimim bana acı verecek olsa bile, bırak bu kararı kendim vereyim. Sonra kanayan dizlerimi gerekirse yine birlikte sararız. Yine senin bu güven kokan kucağına başımı gömüp ağlarım." Babasının dolan gözlerine kayıtsız kalamayarak, onun boynuna sımsıkı doladı kollarını. "Nasıl sen benim ilk aşkımsan, Çağrı da benim son aşkım baba. Ondan sonrası yok benim için. Şimdi onu bırakırsam, bir daha asla mutlu olamam ben. Başka hiç kimseyi onu sevdiğim gibi sevemem. Sen benden ondan vazgeçmemi isterken, aslında gelecekteki çocuklarımdan da vazgeçmemi istiyorsun. Çağrı olmazsa, benim bir geleceğim olamaz. Başka biriyle olamayacağım için, anne de olamam. Oysa ben anne olmayı çok istiyorum baba. Ve o bebeklerin babası Çağrı'dan başkasının olması mümkün bile değil. Ondan başka hiç kimseyi buna layık göremem ki ben."

Kızının sırtını şefkatle okşadı yaşlı adam. Artık göz yaşlarını tutmayı çoktan bırakmıştı. Melike'nin bu adamı bu kadar çok sevdiğine ilk kez şahit oluyordu. Aşkının büyüklüğünü

ilk kez fark ediyordu. Hem kıyamıyordu ki kızına. Melike onun gözbebeğiydi. "Emin misin? Gerçekten mutlu olacağına inanıyor musun?"

Geri çekilerek bakışlarını tekrar babasına yöneltti. Başını aşağı yukarı salladı sonra. "Eminim. Biz çok mutlu olacağız. Ne olur Çağrı'ya bir şans daha ver. O bunu hak ediyor. Bu kez onu yakından tanımaya çalışırsan, aslında nasıl iyi biri olduğunu sen de göreceksin."

Kızının saçlarını okşayarak, "Seni üzmesin yeter. Ben başka bir şey istemiyorum," dedi.

"Üzmeyecek. Biz çok mutlu ve büyük bir aile olacağız. Sen de hep benim yanımda olup mutluluğumuza ortak olacaksın. Söz mü?"

Çağrı konusunda hâlâ endişeleri olmasına rağmen, kızının umutla bakan gözlerine yenildi. "Söz. Ben hep senin yanında olacağım. Ne olursa olsun!"

Patronunun odasından elinde dosyalarla çıkar çıkmaz tekrar masasının başına geçti Ayça. Dün geceden beri içinden pek bir şey yapası gelmiyordu. Bu sabah işe bile güçlükle gelebilmişti. Çünkü hem aklı hem de kalbi hâlâ dün gecede takılı kalmıştı. Vedat'la dans etmişlerdi. Hâlâ buna inanamıyordu. Genç adama ilk kez bu kadar yakınlaşmıştı. Onun kokusunu yakından duyumsamış, kollarının arasında olmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmişti. Muhteşemdi. Vedat'ın kendisine söylediği güzel sözler aklına geldiğindeyse yanakları çoktan tatlı bir pembeliğe kavuşmuştu. Düşünceleri bir kez daha o dans anına kaydı.

Vedat'ın belini saran elleri tüm bedenini ateşe vermiş gibiydi. İlk kez ona bu kadar yakındı Ayça ve aynı zamanda ilk

kez onun gözlerinin içine bu kadar yakından bakabiliyordu. Şu an o kadar mutluydu ki bu anın bir rüya olmasından deli gibi korkuyordu. Yıllarca Vedat'ın kendisini fark etmesini ve biraz olsun sevmesini bekleyip durmuştu. Belki de artık tüm bu bekleyişlerinin bir sonu gelmişti.

"Bugün çok güzelsin."

Doğru mu duymuştu? Ayça duyduklarının gerçekliği inanamazcasına baktı Vedat'ın yüzüne, ama ciddiydi genç adam. "Teşekkür ederim," dedi utangaç bir sesle.

Vedat ise gözünü bile kırpmadan kollarının arasındaki güzelliği izlemeye devam ediyordu. Onun daha yeni yeni farkına varıyordu. Oysa Ayça yıllardır etrafında olan biriydi. Onunla iş gereği birçok kez aynı ortamda bulunmaları gerekmişti. Ama hiçbirinde şimdi hissettiklerini hissetmemişti. Çünkü o zamanlar aklında ve kalbinde bir tek Melike vardı. En azından birkaç ay öncesine kadar durum böyleydi. Şimdiyse Ayça'nın içinde bir takım tatlı kıpırtılara sebep olduğunu hissediyordu. Ona baktıkça bakası geliyordu mesela. O gün genç kız odasından çıkıp gittiğinden beri bu haldeydi. Zaman zaman düşüncelerinin hep onun üzerinde yoğunlaştığı da oluyordu. Ve onu düşündüğü her an istemsizce gülümserken buluyordu kendisini. Kısacası Ayça kendisine çok iyi geliyordu.

Birbirlerinin gözlerinin içine dalmış bir halde dans ediyorlardı. Genç kız farkında olmadan, Vedat'ın kuytularına daha çok sokulmuş, Vedat ise onun ince belini sımsıkı sarmıştı. Etraftakileri tümüyle unutarak birbirlerinin kollarında salınıyorlardı.

"Sen neden yalnızsın?" diyerek aralarındaki sessizliğe bir son verdi genç adam.

"Nasıl?" Vedat'ın gözlerinin içine öylesine dalmıştı ki onun sözlerini algılamakta kısa bir an güçlük çekti.

"Yanında kimseyi göremedim. Bir erkek arkadaşın yok mu?" Bu soruyu sorduğu an pişman olmuştu aslında. Ama dilin kemiği yok diye boşuna demiyordu eskiler. Hem alacağı cevabın 'Hayır' olacağından da emindi. Peki o zaman niye sormuştu? Ayça'nın kendisine ilgi duyduğunu fark edeli çok olmuştu. Neden şimdi böyle saçma bir soru sorma ihtiyacı hissetmişti ki? Aslında bunun tek sebebi, hayatında hiç kimsenin olmadığı gerçeğini bir de onun ağzından duymak istemesiydi.

"Hayır, yok," diyerek kısa bir cevap verdi. Çünkü dili damağı, yaşadığı heyecandan kupkuru olmuştu bir anda. Uzun cümleler kurabilecek bir durumda değildi kısacası.

"Anladım."

"Peki ya, siz?"

"Ben ne?" Ayça'nın sormaya çalıştığı soruyu anlamıştı elbette. Sadece onun pembeden kızıla dönen yanaklarını seyretme şansını kaçırmak istememişti.

"Sizin... Sizin bir kız arkadaşınız yok mu? Buraya kız kardeşinizle geldiniz sanırım."

"Evet, maalesef. Kız arkadaşım olmadığından mecburen Banu'yla geldim," derken yakışıklı yüzüne tatlı bir tebessüm yayıldı. "Ama sana eşlik edecek birinin olmadığını bilseydim bu görevi zevkle üstlenirdim."

Artık pancar gibi kızardığına emindi Ayça. Bakışlarını genç adamdan kaçırırken bu anın bir rüya olmasından daha da fazla korkmaya başladı. Vedat ilk kez kendisine böyle bakıyordu ve sözleri... Ah o sözleri içine işliyordu.

"Ayça!"

Melike yanağını eline yaslamış bir şekilde kendi kendine gülümseyen asistanına baktı şaşkın gözlerle. Aklından geçen her ne ise, onu mutlu ettiği belliydi. Hülyalı bakışlarıyla

oldukça âşık bir genç kız izlenimi verdiği de bir gerçekti. Patronunun sesiyle daldığı güzel anlardan hızla kopuvermişti Ayça. Şaşkın şaşkın Melike'nin yüzüne bakakaldı önce. "Me-Melike Hanım?"

"İyi misin sen?"

"Şey... Evet efendim. Gayet iyiyim. Ben sadece dalmışım."

"İyi olmana sevindim," derken yüzündeki gülümsemeyi gizleyemedi. "Sanırım sıradaki kişi sensin."

"Nasıl, anlayamadım?"

"Dün Buse'yi evlendirdik ya, şirketimizden çıkacak sıradaki gelin sen olacaksın galiba diyorum. Bu hallerine başka bir açıklama getiremedim ben nedense."

"İnşallah öyle olur Melike Hanım," demekle yetindi Ayça. çünkü bu hayatta bundan daha fazla istediği başka bir şey yoktu. "Siz bir şey mi istemiştiniz?"

"Ah, evet. Hafta ortasında İzmir'e gideceğim. Uçak ve otel rezervasyonlarını halledersen sevinirim."

"Tabi, hemen hallederim."

"Ve öğleden sonra şirkette olmayacağım. Önemli bir şey olursa cep telefonundan bana ulaşabilirsin."

"Peki Melike Hanım."

Genç kadm tekrar odasından içeri girene kadar arkasından baktı Ayça. Tekrar koltuğuna oturduğunda ise Vedat'ın şu anda adliye yerine odasında olmasını ne kadar çok istediğini fark etti. Eğer aynı binada olsalardı, kahve bahanesiyle kapısını çalabilirdi ama bunun için artık yarını bekleyecekti.

Yastığı boynunun altına daha çok yerleştirerek tüm dikkatini hattın diğer ucundaki güzel kadına verdi. Uzun zamandır bu güzellikten mahrum kalmıştı Çağrı. Ama bundan

sonra, her yeni güne Melike'yle birlikte başlayacağına dair içinden kendisine bir söz verdi.

"Çağrı beni dinliyor musun?"

Melike'nin hafif asabi çıkan sesi yine gülümsetti Çağrı'yı. Sevgilisi bugün nedense biraz sinirli gibiydi. Bunu işe bağlayarak üstünde durmadı. "Dinliyorum güzelim."

"Bana hiç öyle gelmedi ama. Peki az önce ne dedim ben sana?"

"Şey... Sahi ne demiştin?"

"Aklın nerede senin? Hem neden sesin öyle çıkıyor?" diyerek güldü Melike.

"Nasıl çıkıyor?"

"Yorgun gibi."

"Çünkü daha yeni uyandım." Melike aramasaydı öğlene kadar da uyuyacağını biliyordu Çağrı.

"Gece beşik mi salladın?"

Melike'nin kendisine takılmasını bile ayrı seviyordu. Yattığı yerde biraz doğrularak sırtını yatak başlığına yasladı. "Günün birinde o da olacak inşallah. Ama bu sefer tüm bir geceyi sevgilimi düşünerek geçirdim."

"Ya, demek öyle," dediğinde gülümsemesi güzel yüzüne daha çok yayıldı.

"Yanımda olsaydın düşünmek yerine aklımdan geçenleri bizzat uygulamaya geçebilirdik." Melike'nin hızlanan nefes seslerini duyabiliyordu genç adam. Onun da kendisinden bir farkı yoktu aslında. Ama işte bir kere, hiçbir şeyi aceleye getirmeyecekleri konusunda anlaşmışlardı. Bu tam bir azaptı Çağrı için. Dün gece onun sıcaklığından kopmakta çok güçlük çekmişti mesela. Bundan sonra gündüzlerinde olduğu kadar, gecelerinde de Melike'nin varlığını yanı başında hissetmek istiyordu.

Melike yutkunarak, "Benim şimdi kapatmam lazım. Bir toplantıya katılacağım. Öğleden sonra seni almaya geldiğimde görüşürüz," dedi ama sesinden nasıl utanmış olduğu anlaşılıyordu.

"Tamam, sevgilim. Görüşene kadar kendine çok dikkat et."

Telefonu kapattığında bile yüzündeki sırıtış hâlâ yerli yerinde duruyordu. Melike'yi utandırmaya bayılıyordu. Bunu saklayacak değildi zaten. Ama asıl onu gülümsetebilmeyi seviyordu. Çünkü sevdiğinin yüzünü her güldürdüğünde, ona geçmişte çektirdiği acıları tek tek unutturuyormuş gibi hissetmekten kendini alıkoyamıyordu. Saçmaydı belki ama yine de böyle hissediyordu.

Aldığı ılık bir duşun ardından, üstüne rahat bir kot pantolon ile mavi bir kazak geçirdi. Bugün İzmir'e geri dönecekti. Ve İstanbul'a bir dahaki gelişi kesinlikle temelli olacaktı. Birkaç eşyasını yanında getirdiği küçük çantaya yerleştirirken çalan oda telefonunu duydu.

"Efendim?"

"Çağrı Bey, sizi görmek isteyen bir Bey var. İsmet Kayalı efendim."

Duyduğu isimle birlikte elinde tuttuğu gömlek parmaklarının arasından kayıp gitti. Yaşadığı şaşkınlık büyüktü. Eski -şimdilerdeki müstakbel- kaymbabasmın ziyaretini beklemiyordu. "Tamam, beni lobide beklesin. Beş dakikaya kadar aşağıdayım."

Lobiye indiğinde, İsmet Bey'i fark etmesi çok zamanını almadı. Adamın sahip olduğu otorite o kadar kişinin içinde bile anında kendisini hissettiriyordu ve aradan geçen onca zamandan sonra onunla tekrar yüz yüze gelecek olmak garipti. Bunun kaçınılmaz olduğunu zaten biliyordu ama yine de bu kadar erken başına geleceğine hiç ihtimal vermemişti.

Yavaş adımlarla yaşlı adama doğru yürümeye başladı. O sırada başını kaldıran İsmet Bey'le göz göze geldiler. İsmet Bey'in hiç değişmemiş olduğunu bir kez daha gördü genç adam. Tıpkı eskiden olduğu gibi kendisine her baktığında göz bebeklerinde beliren küçümseyiş hâlâ yerli yerinde duruyordu. O zamanlar buna takılmazdı. Çünkü kendisi de İsmet Bey'den pek haz etmezdi ama şimdi... Şimdi kafasına takıyordu işte ve bu durum karşısında üzülmeden edemiyordu. Sonuçta o adam sevdiği kadının babasıydı. Sırf Melike'nin hatırı bile onunla iyi geçinmek istemesi için yeterliydi. Ama İsmet Kayalı'nın ön yargılarını yıkmanın da, kendini ona sevdirmesinin de çok zor olduğunun bilincindeydi.

Gülümseyerek "İsmet Bey, Merhaba. Sizi buraya hangi rüzgar attı merak ettim doğrusu," dedi Çağrı.

"Gazeteleri görmedin mi?" Çağrı'yla karşı karşıya gelmekten hoşnut değildi İsmet Bey ama kızının hatırına buna mecburdu. Melike'nin sözleri karşısında biraz olsun yumuşamış olabilirdi çünkü Melike'nin daha fazla üzülmesini istememişti. Buna rağmen yine de tedbiri elden bırakmamaya kararlıydı. Çağrı'yla konuşacak, gerekirse onun gözünü bir kez daha korkutacaktı. Onun kızını bir kez daha derinden yaralamasına izin vermeyecekti.

"Gazeteler?" diye sorarken çok şaşkındı genç adam. "Gazetelere bakma fırsatım olmadı henüz."

"Kızımla boy boy resimleriniz basılmış. Onunla birlikte olduğunuz söyleniyor."

İşte bunu duymayı beklememişti. Aslında böyle bir şeyin olacağını tahmin etmesi gerekiyordu. Ama düşünceleri o kadar çok Melike'yle doluydu ki böyle bir ihtimal aklına bile gelmemişti. "Oturmaz mısınız İsmet Bey? Sanırım bu konuşma ayakta yapılamayacak kadar uzun olacak."

Deri koltuklarda yerlerini aldıktan sonra İsmet Bey söze ilk başlayan kişi oldu. "Kızımın yanında ne işin var?" diye sordu cevabını çok iyi bilmesine rağmen. Kızına da aynı soruyu yöneltmişti ve cevabını almıştı. Melike âşık olduğunu söylemişti. Peki ya Çağrı'nın cevabı neydi? Melike'nin söylediği gibi kızına âşık mıydı? Buna inanması için Çağrı'nın gözlerinin içine bakarak bunu söylemesi şarttı. Ondan önce onun samimiyetine asla güvenemezdi.

"Bunu kızınıza sormadınız mı?" İsmet Bey'in ilk olarak kendi yanına geldiğini pek sanmıyordu Çağrı. Kendisine gelmeden önce mutlaka Melike'nin ifadesini almış olmalıydı. Peki ama genç kadm telefonda neden bundan bahsetmemişti? Muhtemelen babası ilişkilerine karşı çıktığı için, bu haberi vererek onu üzmek istememiş olmalıydı.

"Sordum elbette ama senin cevabını da merak ediyorum diyelim."

"Biz Melike'yle tekrar birlikte olmaya karar verdik," dedi bir çırpıda. İsmet Bey'in karşısında ezik bir görüntü sergilememekte sonuna kadar kararlıydı. "Ve siz bunu zaten biliyorsunuz. Sanırım bu yüzden de bana geldiniz. Amacınız ne İsmet Bey? Kızınızdan vazgeçmemi mi isteyeceksiniz benden? Bu sefer de ondan vazgeçmem karşılığında mı para teklif edeceksiniz bana?"

Karşısındaki adamın bakışlarına gelip yerleşen öfkeden ürkmedi yaşlı adam. Geçmişte kendisi de hatalıydı, bunu zaten biliyordu. Melike de açıkca yüzüne vurmuştu bu gerçeği ama Çağrı da en az kendisi kadar suçluydu. Kendisi kızı için o teklifi sunmuşken, Çağrı sırf kendi çıkarlarını düşünerek teklifin üstüne balıklama atlamıştı. "Bir işe yarar mı? Sana yüklü bir miktar para versem, kızımın hayatından çıkıp gider misin?"

"Değil yüklü bir miktar para, servetinizin tümünü

önüme serseniz bile ben onu bir daha asla bırakıp gitmem."

"Neden?"

"Çünkü ben Melike'yi seviyorum! Ona âşığım ve bir kez daha onu kaybedersem, hayatıma hiçbir şey olmamış gibi devam edemem."

Çağrı'nın gözlerinin içine odakladı dikkatli bakışlarını. Sözlerinde ne kadar samimi olduğunu anlamaya çalışıyordu aslında. "Aşık mısın? Bunca zaman sonra, birdenbire kızıma âşık olasın mı geldi?"

"Birdenbire değil elbette ama ne dersem diyeyim, sizin bana inanmayacağınız belli."

"Belki inanmak istiyorumdur Çağrı. Beni onu sevdiğine ikna et! Onu severken, neden onunla para karşılığında evlenmeyi kabul ettiğinden başla öncelikle."

"Biliyor musunuz İsmet Bey, Melike'yi ilk tanıdığım zamanlar onu çok kıskanırdım," diyerek İsmet Bey'i şaşırtan bir itirafta bulundu. "Aynı zamanda size karşı ilk beslediğim duygunun adı da saygıydı. Size gerçekten saygı duyuyordum. Aslında hâlâ öyle."

"Nasıl yani?" Çağrı'nın sözlerinde samimi olduğunu hissediyordu ve ayrıca onun bakışlarına gelip yerleşen hüznü anında fark etmişti.

"Siz kızınızı çok seviyordunuz. Her anında onun yanmdaydmız. Üstelik onu tek başınıza büyütmüştünüz. Size yardımcı olacak bir eşiniz bile olmamıştı. Tek başınıza olmanıza rağmen, ondan vazgeçmeyi bir an bile düşünmediniz." Kısa bir an duraksadıktan sonra, "Düşünmediniz öyle değil mi?" diye doğrulatma ihtiyacı hissetti kendisinde.

"Elbette düşünmedim! Melike benim biricik evladım. Hiçbir güç ondan vazgeçmemi sağlayamaz!"

"İşte bu yüzden size saygı duymuştum ve bu kadar se-

vildiği için Melike'yi kıskandım. Hatta belki de farkında olmadan içten içe, ondan nefret bile ettim." İsmet Bey'in sessiz bir şekilde kendisini dinlediğini görünce sözlerine devam etti. "Ben hayatım boyunca hiç kimse tarafından bu kadar sevilmedim İsmet Bey. Benim sizin gibi beni her şeyden çok seven bir babam olmadı. Onu hiç tanımadım. Öldü mü kaldı mı bunu bile bilmiyorum."

"Üzüldüm." Bu sözünde samimiydi yaşlı adam çünkü anne ve babasızlığın ne kadar zor olabileceğini tahmin edebiliyordu.

"Bir annem vardı sadece ama o beni hiç sevmezdi. Onun için durmadan ayağına bağ olan, baş belasından fazlası değildim. Bu yüzden gözünü hiç kırpmadan beni bir yetimhaneye bırakıp gitti. Beni daha çok küçükken terk etti."

Çağrı'nın uzaklara dikmiş olduğu bakışları, içini sızlattı İsmet Bey'in. Onu tanıdığından beri ilk kez onun için üzüldüğünü hissediyordu. Kendisi kızının saçının teline bile kıyamazken o kadın bir anne olmasına rağmen nasıl evladından vazgeçebilmişti?

"Yıllar sonra karşıma tekrar çıktı. O an ondan hem nefret ettim hem de küçük bir çocuk gibi ona sımsıkı sarılmayı istedim. Nefret etmek kolaydı. Asıl zor olan beni sevmeyen bir kadının kucağına sığınmaktı. Zaten olmadı öyle bir şey. İyi ki de olmamış. Ben orada yılların özlemiyle onun yüzüne bakarken onun aklından geçen tek şey benden ne kadar para koparabileceğiymiş. Bunun için büyük bir yalan hazırlamayı da ihmal etmemiş tabii ki. Hasta olduğunu iddia ederek ameliyat olmadığı takdirde öleceği yalanını gözünü bile kırpmadan söyleyebilecek kadar alçalabileceği kimin aklına gelebilirdi ki?"

İsmet Bey yavaş yavaş olayı çözmeye başlamıştı ama duyduklarına inanıp inanmaması gerektiğini bilemiyordu.

Çağrı'ya güvenmeli miydi? Şu an karşısında gözlerinin içine bakan adamın samimi olduğunu hissediyordu ama çok iyi bir oyuncu da olabilirdi genç adam. "Annen için mi aldın o parayı?" diye sordu.

"Evet. Keşke almasaymışım çünkü çok sonra sevgili annemin aslında hiçbir zaman kötü bir şekilde hastalanmadığını öğrendim. Tabii iş işten geçmişti. Ben sizden parayı alıp ona vermiş, Melike ile de çoktan evlenmiştim. O dönem kendimi gerçekten aptal yerine konmuş gibi hissediyordum. Bunun üstüne bir de Melike'nin durmadan sizi evliliğimize dahil edip durması eklendi ve ben kendimi hiç yapmamam gereken şeyi yaparken buldum. Onu aldatmaya başladım. Bunun mazereti olmaz. Farkındayım. Ama geçmişi değiştiremem İsmet Bey. Ben sadece, geleceğimizi güzelleştirmek adına elimden ne geliyorsa yapabilirim ve yapacağım da. Melike'yi sevdiğimi, başta ona, sonra da size kanıtlayacağım."

"Yaptıklarını unutmak öyle kolay değil. Açıkçası ben sana hiç güvenmiyorum."

"Biliyorum ama buraya kadar gelip beni dinlediğinize göre, bir kez daha kızınıza kıyamıyorsunuz."

"Doğru. Ona kıyamıyorum. Melike'ye senden vazgeçmesini söyledim ama onu bir türlü buna ikna edemedim. Kızım seni çok seviyor Çağrı. Senin için gerekirse kendi öz babasını bile karşısına alabilecek kadar çok seviyor."

"Bunu ona yaşatmayacaksınız, değil mi İsmet Bey? Bizim yüzümüzden üzülmemeli Melike." Yaşlı adamın sessiz kalışı Çağrı'nın canını daha çok sıktı. "Bakın, biz sizinle iyi bir başlangıç yapamadık. Ama bu durumu her zaman değiştirebiliriz. Ben Melike'yi gerçekten çok seviyorum. Şu son iki yılda bunu daha da iyi anladım. O hayatımda yokken, neşesiz, aksi, depresif adamın tekiydim ben. Ama o hayatıma tekrar girdik-

ten sonra yaşama sevincime bir kez daha kavuştum. İsmet Bey ben her şeyden önce sırf Melike'nin hatırı için bile, sizi daha önce hiç sahip olmadığım babam yerine koyup sevebilirim. Siz de aynısını yapamaz mısınız? Beni sırf Melike'nin hatırı için, oğlunuz gibi olmasa bile, damadınız olarak görüp sevmeye çalışamaz mısınız?"

"Ben... bilmiyorum," diye dürüstlükle itiraf etti yaşlı adam.

"İnanın bana, benim gözüm paranızda değil! Gerekirse, evlilik sözleşmesi bile imzalarım! Ben sadece Melike'yi istiyorum sizden. Başka hiçbir şeyde gözüm yok."

Buraya kadar gelirken tüm bunları duymayı beklememişti İsmet Bey. Ona göre, Çağrı her zamanki ukala tavırlarını tekrar sergilemekten öteye gitmeyecekti ama öyle olmamıştı. Bugün karşısında çok farklı bir Çağrı duruyordu. Daha olgun ve daha gerçekci. Onun hakkında ne düşünmesi gerektiğine karar vermekte güçlük çekiyordu İsmet Bey. Buna rağmen onun da kızıyla aynı hisleri paylaştığını görebiliyordu. Belki de kızının hatırı için, ona son bir şans verme işini düşünebilirdi. "Bunu düşüneceğim ama sadece kızım için, onun mutluluğu için sana tekrar güvenme işini tekrar aklımdan geçireceğim."

Elindeki gazeteyi sinirle buruşturup top haline getirerek odanın ortasına doğru fırlattı. Şu an öfkeden gözü dönmüş bir haldeydi. Okuduklarına hâlâ inanamıyordu. Çağrı ve o kadın! Onların arasındaki çekimi elbette hissetmişti. Zaten bu yüzden o kadını uyarma ihtiyacı hissetmişti ya kendisinde. Uyarmıştı da ne olmuştu? Kadm Çağrı'nın eski karısı çıkmıştı ve haberlere bakılacak olursa, şimdi de onun sevgilisiydi.

Ellerini sinirle saçlarının arasından geçirdi. Kendisi

bunca ay Çağrı'nın kalbine girebilmek için sabırla beklemişti. Onun yalnız kalma isteklerine bile saygı duymuş, onu kendi haline bırakmıştı ama tüm bunların sonunda onu kazanacağına, onunla mutlu bir beraberlikleri olacağına kendini inandırmıştı. Tüm bunlara rağmen, bu son olanlarla birlikte elleri bomboş ortada kalakalmıştı. O an Melike'den ölesiye nefret ettiğini hissetti. Çağrı'yı elinden aldığı için ondan nefret ediyordu!

Telefonunun çaldığını duyarak başını kaldırdı. Abisi arıyordu. Birkaç gün önce tekrar Almanya'ya dönmüştü Ömer ama sık sık kız kardeşiyle telefonlaşıyor, onun ve şirketin durumunu öğreniyordu.

"Abi," dediğinde sesi küçük bir kızınki kadar titrek çıkmıştı.

"Nasılsın güzelim?"

"Ben... Ben çok kötüyüm abi."

Kız kardeşinin sesinden yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğunu hemen sezinlemişti genç adam. "Ne oldu Melis?"

"Çağrı... Çağrı'nın eski karısı Melike Kayalı'ymış! Şimdi de tekrar birliktelermiş! Buna inanabiliyor musun? Bizi ayakta uyutmuşlar!"

Duyduklarıyla tutmakta olduğu nefesini bıraktı Ömer. "Bu muydu yani? Ben de kötü bir şey var sandım."

"Sen... Sen biliyor muydun yoksa?" Abisinin rahat tavırlarından, onun bu gerçeği bildiğini anlamıştı Melis ve o an kendisini çok daha fazla aldatılmış hissetti. Sonuçta onunla Çağrı'ya olan umutsuz aşkını paylaşmıştı. "Bana bunu nasıl söylemezsin?! Ben Çağrı'dan hoşlandığımı söyledim sana."

"Melis, biraz sakin ol bence," diyerek kardeşini sakinleştirmeye çalıştı. "Ben de ilk başta bilmiyordum, çok sonraları öğrendim. Bence bu gerçeği kabullensen iyi olur. Çağrı Çetinoğlu eski karısına hâlâ âşık. Bu yüzden asla seni hayatına

dahil etmedi. Bunun sende farkındasın."

"Ama ben... ben onun bir gün beni seveceğine inanmıştım."

Kız kardeşinin canının yandığına emindi Ömer. Ama onun için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Sevenlerin önünde durmaya kimsenin gücü yetmezdi. Ömer bu düşünceye sahipti. "Bence artık bu sevdadan vazgeç ve kendine yeni bir yol çiz. Üzülmeni istemiyorum Melis. Sen benim için çok önemlisin."

"Sen de benim için öylesin abi."

Telefonu kapattıktan sonra Melis bir süre oturduğu yerde düşüncelere daldı. Bu haber karşısında daha önce hayatında hiç üzülmediği kadar üzülmüştü. Hâlâ Çağrı'nın başka bir kadına aşık olduğunu kabullenemiyordu çünkü onu daha önce hiç kimseyi sevmediği kadar çok sevmişti. Bu yüzden vazgeçemezdi! En azından hislerini Çağrı'ya açıklamadan, onu bırakamazdı. Genç adam nasıl olsa bugün geri dönüyordu. Melike'den uzaktayken, onu kendisine bağlaması için bir şansı olabilirdi ve Melis denemeden vazgeçenlerden asla olmamıştı.

Öğleden sonra Melike söylediği gibi Çağrı'yı otelinden alarak çok hoş bir restorana getirmişti. Daha önceden kendileri için ayırttığı masaya geçtiler. Çağrı ise sevdiğini uzun uzun süzmekten kendini alamıyordu. Melike her haliyle büyüleyiciydi ama iş kadını kimliğine büründüğünde çok daha göz kamaştırıcı olduğu gerçeğini inkâr da edemezdi.

Garsonun siparişleri getirmesinden sonra Çağrı daha fazla sessizliğini koruyamadı. "Bana söylemeyecek misin?"

Yemeğindeki bakışlarını kaldırarak Çağrı'ya çevirdi. "Neyi söylemeyecek miyim?"

"Babanın bizi gazetelerden öğrendiğini ve senin kapma geldiğini."

Ağzındaki lokmayı yuttuktan sonra gülümseyerek Çağrı'nın elini tuttu. Onun bu gerçeği nereden öğrendiğini merak etmesine rağmen ilk iş olarak onun yanlış düşüncelere kapılmasını engellemesi gerekiyordu. "Ben sadece senin canını sıkmak istemedim. Hem biz konuşup hallettik babamla. O da ikna oldu ama sen bunu nereden biliyorsun?"

Genç adam cevabını Melike'nin elinin üstünü baş parmağıyla okşayarak verdi. "Baban beni görmeye geldi Melike."

Genç kadının yüzündeki mutlu gülümseme duyduklarından dolayı silindi. "Seni görmeye mi geldi? Peki... Sana ne dedi?" İtiraf edemese de babasının Çağrı'yı üzecek şeyler söylemesinden korkmuştu. Onu aşklarına ikna ettiğini düşünerek acaba hata mı etmişti? Sabah yanından ayrılırken oldukça sakinleşmiş görünüyordu halbuki.

"Seni sevip sevmediğimi anlamaya çalıştı sadece. Haklı olarak benden hâlâ hoşlanmıyor."

"O sadece seni tanımıyor," diyerek karşı çıktı sevdiğine. "Seni tanısa, gerçek Çağrı'yı bir görse, herkesten çok o arkanda duracak senin. Ben babamı tanıyorum. Benim için gözünü kırpmadan her şeyi yapar o. Sana da bir şans daha verecektir. Sadece biraz zamana ihtiyacı var."

"Biliyorum," diyerek genç kadının elini dudaklarına doğru götürdü ve avucunun içine sıcacık bir öpücük bıraktı. "Beklemeye değer. Sen yanımda ol yeter."

"Çağrı," diyerek iç çekti Melike.

"Efendim aşkım." Ah ne de güzel dökülmüştü o sözcük dudaklarından. Melike ondan bir iki gün nasıl ayrı kalacaktı? Keşke hep Çağrı'nın yanında olabilseydi. Günün birinde bu isteği gerçekleşecekti elbette. Sadece şimdi sabretmek çok zordu.

"Yanıma gelsene." Eliyle yanındaki boş yeri işaret etti. Çağrı'ya hep en yakın olmak istiyordu. Zaten genç adam onun

bu isteğini hiç ikiletmedi. Hemen Melike'nin yanına geçerek ona tek koluyla sıkıca sarıldı.

"Oldu mu?" Yüzündeki çapkın sırıtış Melike'yi güldürdü. Onun yanağına dokundu önce. Bakışları ise onun mavilerinde demir atmıştı.

"Oldu. Hep bu kadar uzağımda ol. Daha fazlasına tahammülüm yok."

Çağrı'nın da yoktu. Bu yüzden etraftaki insanları unutması çok kolay oldu. Melike'nin dudaklarına sahip çıktığında niyeti küçük bir öpücük çalmaktı aslında. Ama genç kadının dudaklarının yumuşaklığı aklını çeldi. Özellikle verdiği o masum karşılık, Çağrı'nın kanını iyice kaynattı. Bu yüzden oldukça tutkulu bir öpüşme yaşandı. Geri çekildiklerinde ikisi de nefes nefeseydi.

Melike ise öylesine kendisinden geçmiş bir haldeydi ki göz kapaklarını tekrar aralaması birkaç saniyesini aldı. Gözlerini açtığında ise buna anında pişman oldu. Çünkü etraftakilerin kendilerinden tarafa bakıp kıkırdamalarına şahit olmak, damarlarındaki tüm kanın yanaklarına hücum etmesine sebep olmuştu. "Aman Allah'ım! Rezil olduk," diyerek başını Çağrı'nın göğsüne gömdü.

Çağrı ise göğsünü sıkıştıran kahkahalarını salıvermemek için kendisini zor tutuyordu. "Evlen benimle."

Şaşkınlıkla genç adamın kollarının arasından yavaşça sıyrıldı Melike. Ardından bakışlarını onun yakışıklı yüzüne çevirdi. "Ne?"

"Evlen benimle! Evlenelim! Hatta bunu hemen bu hafta halledelim. Sen İzmir'e gelir gelmez bir yıldırım nikâhı kıyalım."

Duyduklarıyla dudakları şaşkınlıktan daha da çok aralandı. Melike'nin de Çağrı'yla tekrar evlenmekten başka bir

isteği yoktu. Ama bunu oldu bittiye getirmekte istemiyordu. Bunu ilk evliliklerinde yapmışlardı zaten. Bu yüzden ikisi de büyük acılar çekmişti. Artık her şeyi içine sindire sindire yaşamak istiyordu Melike. "Olmaz! Her şeyin bir vakti var."

"Benimle evlenmeyi istemiyor musun yoksa?" Göstermemeye çalışıyorsa da, Melike'nin cevabına içten içe bozulmuştu.

Melike ise Çağrı'nın kendisini yanlış anladığını düşünerek eliyle yanağına dokundu. "Çok istiyorum! Ama aceleye gelsin istemiyorum. Hem yıldırım nikâhı kıyarsak babam bu sefer ikimizi de tüfeğiyle vurur."

Elinde tüfeğiyle kendisini kovalayan bir İsmet Bey'in hayali Çağrı'yı güldürmeyi başardı. "Sanırım haklısın."

"Hem ondan önce beni babamdan istemen de gerekiyor."

"Ne?!" İşte böyle bir şeyi beklememişti Çağrı. "Bu şart mı?"

"Elbette şart! Senin kahvene tuz atma keyfinden mahrum kalmak istemiyorum," diyerek kıkırdadı genç kadın.

"Peki baban seni bana vermezse ne olacak?"

"O zaman sana kaçarım ben de."

Melike'nin gülerek söylediklerine Çağrı da gülümsedi elinde olmadan. Onun yanağında duran elini tuttu sonra. "O zaman yakın bir zamanda elime çiçeğimle çikolatamı alıp geleceğim."

"Bence de elini çabuk tutsan iyi olur. Kız istemeden sonra bir de nişan yapmamız gerekiyor."

"Yok artık! Ben bir an önce evlenelim derken, sen daha da uzatma derdindesin."

"Ama bir nişanlılık dönemi yaşamayalım mı?"

"Melike, güzelim, aşkım, canım, bir tanem." Her bir kelimesinden sonra, genç kadının yüzünün dört bir yanını öpücüklere boğdu Çağrı. "Ben artık sana kavuşmak istiyorum. Karım ol istiyorum. Bir ailemiz olsun istiyorum. Bir an önce

baba olmak istiyorum. Sen bir bebeğimiz olmasını istemiyor musun?"

"İstiyorum elbette," dedi başını sallayarak. "Ama evlensek dahi hemen yapmayacağız ki o bebeği."

İşte bundan hiç hoşnut olmamıştı. Kaşları kendiliğinden çatılırken dudaklarından "Hemen yapmayacağız derken? Ne kadar bir süre beklememiz gerekiyor bunun için?" sözleri döküldü.

"İki yıl beklememiz doğru olur bence. Hem hazır baş başayken evliliğimizin tadını çıkarırız böylelikle."

"Bence biz her hâlükârda evliliğimizin tadını çıkarabiliriz güzelim ama bebek için beklemeyelim diyorum ben."

"Neden?" Eskiden bir çocuk sahibi olmayı istemeyen adam şimdi bunun için neredeyse yalvaracak gibi görünüyordu ve bu durum Melike'nin yüreğini ısıttı. Geçmişte hayalini birçok kez kurduğu bir anı yaşıyordu şu an genç kadın.

"Melike ben otuz dört yaşındayım."

"Yani?"

"Yanisi şu: Çocuğumun bana 'dede' demesini istemiyorum." Melike kahkahalarını zapt etmek ister gibi elini dudaklarına bastırdı. Onun bu tatlı hali Çağrı'yı da gülümsetti. "Haksız mıyım bir tanem?"

"Haklısın, o zaman gel biz bir yılda anlaşalım. Bak daha da aşağısı olmaz!"diyerek parmağını tehdit edercesine Çağrı'ya doğru salladı.

"Peki, ne yapalım. İki yıldan iyidir yine." Melike'nin bu tatlı hallerini gördükçe onu alıp ta içine sokası geliyordu. Hem ayrıca evlendikten sonra, onun fikrini değiştirmek için birçok fırsata sahip olacağına emindi. Çok geçmeden karısını bir yıllık süre dolmadan bebek sahibi olmaya ikna edeceğine güveniyordu.

Ertesi gün sıcak yatağından ayrılıp işinin başına geçtiğinde, hâlâ zihninde bir gün öncesinin anıları vardı. Çağrı'yı ve onunla yaptıkları tatlı sert konuşmayı her düşündüğünde yüzünde beliren gülümsemeye engel olamıyordu. Sevgilisini şimdiden çok özlemişti. Onu dün havaalanına bıraktığında, az daha gözyaşlarına engel olamayacaktı. Bir daha onu yalnız başına hiçbir yere yollamak istemediğini biliyordu genç kadın. İşte bu yüzden İzmir'e gittiğinde, onu da beraberinde İstanbul'a getirebilmek için elinden geleni yapacaktı. Odasına doğru ilerlerken asistanını karşısında buldu. "Günaydın Ayça'cığım. Nasılsın bugün?"

"İyiyim Melike Hanım, sağ olun siz?"

"Ben de iyiyim. Bugün programda neler var bakalım?" dedi kızın elindeki listeyi alarak. O günkü randevularına göz gezdirdi. "Oldukça yoğun bir gün bizi bekliyor desene. Pekâlâ, o zaman güne güzel bir kahveyle başlamak iyi olur."

"Tabii, hemen getiririm Melike Hanım. Yalnız bilmeniz gereken bir şey daha var," diyerek odasına doğru yönelen patronunu uyarma ihtiyacı hissetti genç kız.

"Ne peki?"

"İçeride bir misafiriniz var."

"Misafir mi? Kim?" diye sorarken şaşkındı. Bu kadar erken kimse görüşmeye gelmezdi normalde.

"Ebru Hanım."

Bu isim kendisine hiçbir şey çağrıştırmamıştı. "Ebru Hanım da kim?"

Ayça ise bu soru üzerine afallamışa benziyordu. "Çağrı Bey'in annesiymiş yani sizin kayınvalideniz."

Bölüm Sekiz

Kısa bir an ne diyeceğini bilemedi genç kadın. Asistanının şaşkın bakışlarının yüzüne odaklanmış olduğunun da farkındaydı ama ne dudaklarını aralayıp tek bir kelime söyleyebiliyor ne de taş kesmiş ayaklarını bulundukları yerden oynatmayı başarabiliyordu. Melike o an hayatının şokunu yaşıyordu. Daha önce hiç karşı karşıya gelmediği kayınvalidesi hemen bir kapı ötesindeydi ve buna rağmen genç kadın herhangi bir tepki vermekten bile acizdi.

"İyi misiniz?"

Patronunun yüzündeki tüm kanın çekilmesine sebep olacak ne söylediğini merak ediyordu o anda Ayça. Ayrıca hangi kadın kocasının annesini tanımazdı? İşte bu soruya da bir cevap alabilmeyi çok isterdi. Zira kafası feci şekilde karışmıştı.

"Ben..." Gözlerini kısa bir an yumup derince soluklandı Melike. Bakışlarını tekrar Ayça'ya çevirdiğinde biraz olsun

kendini toparlayabilmiş sayılırdı. "Ne zaman geldi?"

"Yarım saat kadar oluyor."

"Peki. Odaya telefon bağlama. Ayrıca kimse bizi rahatsız etmesin."

"Tabi, siz nasıl isterseniz."

Odadan içeri adımını atmadan önce omuzlarını dikleştirdi, başını ise gururlu bir tavırla yukarı kaldırdı. İçeride kendisini bekleyen kişinin zamanında çocuğunu hiç acımadan bir yetimhaneye bırakan taş kalpli bir kadın olduğu gerçeğini unutmamalıydı. Zaten Çağrı aklından ve kalbinden bir an olsun çıkmazken birinin bunu kendisine hatırlatmasına dahi ihtiyacı yoktu. O kadının yüzüne her baktığında gözünün önünde altı yaşlarındaki o küçük, savunmasız ve sevgiye muhtaç çocuğun görüntüsünün belireceğini çok iyi biliyordu. İşte o çocuk için şimdi daha önce hiç olmadığı kadar güçlü durmalıydı. Çağrı onun her şeyiydi ve her şeyini korumak adına yapamayacağı hiçbir şey yoktu.

Odasının kapısını açıp yavaşça içeri süzüldü. Attığı her sağlam adım genç kadının kendine duyduğu güveni arttırıyordu sanki. Deri koltuklarda oturan sarışın kadının kendisini görmesiyle yavaşça ayağa kalktığını fark ettiği. O an dudaklarının alaylı bir gülümsemeyle kıvrılmasına engel olamadı. Güç ve mertebeye sahip olmak böyle bir şeydi.

Çağrı'nın annesi olduğunu söyleyen kadınla sonunda karşı karşıya geldiklerinde, bir süre her ikiside birbirlerini soğuk ve bir o kadar da meraklı bakışlarla süzdü. Aralarında yaşanan o garip sessizliği ilk bozan taraf Ebru Hanım oldu.

Melike'ye elini uzatarak, "Merhaba, ben Ebru Solmaz. Çağrı'nın annesiyim," dedi.

Annesi mi? Melike o an içinde kabaran öfkeyi kadının yüzüne kusmayı her şeyden çok istedi. Hangi anneden bahsedi-

yordu bu kadın? O sıfatı nasıl kendisine hak görebiliyordu? Anne olmak için doğurmak yeterli miydi? Öyleyse bu işte bir yanlışlık vardı. Melike'ye göre anne olmanın başlıca görevi çocuğuna emek vermekti.

Sakinliğini korumaya çalışarak kadının uzattığı eline sert bir bakış fırlattı. O eli sıkmaktansa ölmeyi tercih ederdi. Onunla konuşarak ruhunu yeterince kirletiyordu. En azından tenini pisliğe bulamayacaktı. Ebru'yu uzattığı eliyle baş başa bırakarak, masasının arkasına geçti. Bu kadına burada kimin güçlü olduğunu gösterme isteği o an çok ağır basıyordu. Yoksa normalde ziyaretine gelen biriyle o deri koltuklarda yerini almaktan asla gocunmazdı.

Yerine yerleşirken Ebru'nun uzattığı elini yumruk yaptığını gördü. İşte bunu görmek her şeye değerdi. Sırtını koltuğuna iyice yaslayarak bakışlarını kadının yüzünde odakladı. O yüzdeki ağır makyaj Melike'nin midesini bulandıracak cinstendi. Ebru Hanım hiç yaşının kadını değildi. Tahminen ellilerin ortasındaydı ama buna rağmen makyaj yapmaktan ve daracık kıyafetlerle ortalıkta dolanmaktan vazgeçemiyor gibi görünüyordu. En azından Melike'nin kadın hakkında edindiği ilk izlenimler bu yöndeydi.

"Ne istiyorsunuz?" diye direkt sordu. Lafı dolandırmanın kimseye bir faydası yoktu. Ayrıca Melike bir an önce bu kadının rahatsız edici varlığından kurtulmayı istiyordu.

"Kayınvalidene bir kahve ikram etmeyecek misin?" Kadının pişkince koltuğa kurulmasını izlerken öfkesini zaptetmeye çalıştı. Tabi o arada parmaklarının arasındaki kalemi var gücüyle sıktığının farkında değildi.

"İşim gücüm var benim Ebru Hanım. Sizinle kahve içecek vaktim de isteğim de yok. Ayrıca..." Oturduğu yerde biraz öne doğru eğilerek dirseklerini masaya dayadı. "...Siz ben-

im kayınvalidem değilsiniz."

"Ben Çağrı'nın annesiyim."

"Annesi mi? Pardon, anlayamadım?" Tek kaşını yukarı kaldırarak kadına küçümseyici bir bakış yolladı. "Çağrı'nın bir annesi yok. Yıllar önce, o daha küçük bir çocukken ölmüş."

"Hayır, annesi ölmedi. Onun annesi benim!"

Derin bir nefes aldı genç kadın. Resmen avuçlarının içi kaşınıyordu. Ebru'nun kafasındaki sarı tüyleri tek tek yolduğunun hayali oldukça güzeldi. Keşke bunu gerçeğe dönüştürebilseydi. "Doğurmakla anne olunmuyor. Haddinizi bilin ve şirketimi hemen terk edin."

"Sen ne kadar saygısız bir kızsın böyle."

"Saygı hak edene gösterilir ve ben bu odada sizden başka birini göremiyorum ki saygı göstereyim."

Melike'den böyle bir tavır beklemediği Ebru Hanım'ın anbean değişen yüz ifadesinden anlaşılıyordu. "Ben... Çağrı sana ne anlattı bilemiyorum. Ama bir de beni dinlemeni istiyorum senden," diyerek ellerini kucağında kavuşturdu. Az önceki alaylı tavrı bir anda yerini hüzünlü bakışlara bırakmıştı. Melike aptal bir kadın olsaydı, bu kadının aniden büyük bir vicdan azabı çekmeye başladığına bile inanabilirdi. Ama o toy hallerini üstünden atalı uzun bir zaman olmuştu.

"Bunun için bir sebep göremiyorum ben ortada. Çağrı'nın anlattıkları yeterli benim için."

"Daha çok gençtim..." Melike'nin duygusuz duruşu cesaretini bir nebze kırsa da, söyleyeceklerini dile getirmeden o odadan ayrılmama konusunda kararlıydı. "Çağrı'yı doğurduğumda daha sadece on sekiz yaşında gencecik bir kızdım. Çok tecrübesizdim ve kocam beni bir başıma bırakıp gitmişti." Karşısında başka biri olsaydı bu sözler Melike'nin bam teline basar, üzülmesini bile sağlardı. Ama karşısındaki kadının

samimiyetsiz duruşu ve gözünden akıttığı bir iki damla yaş yüreğini sızlatmayı bile başaramamıştı. Ebru Solmaz'ın her şeyi tıpkı yüzündeki makyaj gibi yapaydı. Melike onun tek bir sözüne bile güvenmiyordu. Buna rağmen bu kadının ne kadar ileri gidebileceğini görme isteğine de engel olamıyordu.

"Asıl mağdur olan benim' mi demek istiyorsunuz?" diye sordu kaşlarını alayla yukarı kaldırırken.

"Sadece... sadece buna mecbur kaldığımı anlatmaya çalışıyorum."

"Neye mecbur kaldınız Ebru Hanım?" Melike farkında olmadan sesini yükseltmişti. "Çocuğunuzu terk etmeye mi? Onu bir gün olsun sevmemeye, evladınız olarak bağrınıza basmamaya mı? Onu dövmeye mi? Neye mecbur kaldınız?"

"Ben..."

"Bu masala inanacağımı mı sandınız? Bakın, hazır sakinliğimi koruyabiliyorken o sahte göyaşlarınızı silip buradan gidin. Çünkü yavaş yavaş tüm sabrımı yitirmeye başlıyorum."

"Ben yalan söylemiyorum! Sen tek başına bir çocuk büyütmenin zorluklarını bilir misin? Bilemezsin! Çünkü sen anne değilsin!"

Kadının öfkeyke ayağa kalkması üzerine Melike başını daha da dikleştirdi. Burada çekindiği için başını eğecek kişi kendisi değildi. Şu anda suçluyken üste çıkma çabasında olan şu kadının utanması gerekiyordu asıl. "Evet, anne değilim. Ama anneliğin sizin tarif ettiğinizden çok daha farklı bir duygu olduğunun bilincindeyim. Hiçbir anne çocuğunu terk etmez."

"Ona bakacak durumum dahi yoktu! Kendimle birlikte çocuğumun aç susuz kalmasına razı olamadım. Ben ne yaptıysam onun için yaptım!"

Dudaklarının arasından kaçan kahkahaya engel olamadı Melike. Sonra yaptığından utanmış gibi parmaklarını

dudaklarına bastırdı. "Pardon, bir an kendimi tutamadım da."

"Bu kadarı da fazla ama! Ben senin annen yaşındayım. Bana böyle davranamazsın."

"Ebru Hanım, sizinle açık konuşacağım ve sonra sizden de bana karşı açık olmanızı isteyeceğim."

"Ben zaten..."

"Şimdi susun ve beni dinleyin!" diyerek ayağa kalktı genç kadın ve adımlarını Ebru'ya doğru atmaya başladı. "Benim günün birinde anne olmaktan daha fazla istediğim başka bir şey yok. Anne olmak çok kutsal benim gözümde. Oysa ben kendi annemi bile tanıyamadım. Buna rağmen onu hep hayallerimde yaşattım Ebru Hanım." Ebru Hanım'ın tam önünde durmuştu Melike ve kınayan bakışlarını bir an olsun onun yüzünden çekmiyordu. "Bildiğim bir başka şey daha varsa, o da, eğer yaşasaydı, annemin beni ne pahasına olursa olsun asla bırakmayacağı gerçeğidir. Çünkü anneler evlatlarını hiçbir zaman terk etmezler. Onların mutluluklarını kendilerinkinden bile önde tutarlar. Gerçi herhangi bir insan bile günahsız bir çocuğu bir eşya gibi bir yerlere bırakmaya kıyamaz." Son cümlesiyle kadının hislerini iyice anlamasını umuyordu Melike. Onun samimiyetine ve acısına inanmıyordu. "Şimdi siz bana karşı açık olun. Buraya geliş sebebiniz nedir?"

Ebru Hanım iki yanında duran ellerini yumruk yapmış bir şekilde bakıyordu Melike'ye. Duyduklarından gram etkilenmediği aşikârdı. Zaten karşısındaki bu kadını kandıramayacağını da artık çok iyi anlamıştı. Bu yüzden yüzündeki maskeden kurtularak "Hak ettiğimi almaya geldim," dedi.

"Hak ettiğinizi? Nasıl yani, anlayamadım?"

"Bunda anlayamayacak bir şey yok. Çağrı benim oğlum. Ben olmasaydım, o da olmayacaktı. Bunun karşılığını almam gerektiğini düşünüyorum," diyerek ellerini beline dayadı.

Melike yüzündeki tüm kanın çekildiğini hissetti. Aslında böyle bir şeyle karşılaşabileceğini tahmin etmişti ama bu kadının bu şekilde iğrençleşebileceğini hiç hesaba katmamıştı. "Ben de size istediğiniz o parayı hemen vereceğim öyle mi?"

"Çağrı'yı seviyorsan vereceksin. Herhâlde farkındasındır, Çağrı benden hiç hoşlanmaz. Onun karşısına çıkmamı istemez. Bu yüzden ben de sana geldim. Sevdiğin adam için ne kadar cömert olacağını görmek istiyorum."

Ellerinin her ikisini de bedenine sıkıca bastırdı genç kadın. Çünkü yaşlı başlı bir kadına şiddet uygulaması kabul edilir bir şey değildi. Çağrı'nın neler hissettiğini şimdi çok daha iyi anlıyordu. Bu kadın ona hep değersiz olduğu hissini vermişti. Onu hiç utanmadan para kapısı olarak görmesi bile bunun bir göstergesiydi. "Size para vermeyeceğim."

"O zaman ben de oğluma giderim."

"Bunca yıl bir kez olsun karşısına çıkmadığınız oğlunuzun size para vereceğine bu kadar eminsiniz yani?"

"Eminim, çünkü ben onun annesiyim. Çağrı hep günün birinde benim onu sevmemi, ona sahip çıkmamı bekledi. Sence şimdi beni arkasında bırakıp da gidebilir mi? Eğer sen bana karşı bu kadar kaba davranmasaydın, sana birlikte bir aile olmayı bile önerecektim ama şimdi senin bana vereceğin üç kuruşa razı olmam gerekiyor."

"Çağrı'nın size ihtiyacı olduğu zamanları çok geride kaldı Ebru Hanım! Siz onun için artık hiçbir şeysiniz! Ben varım artık. Onu sizin yerinize de severim. Ona hem eş, hem sevgili hem de gerekirse anne bile olurum. Bu yüzden hayatımızda size bir yer yok. Şimdi defolun!" dedi parmağıyla kapıyı göstererek. "Ve sakın Çağrı'nın karşısına çıkmak gibi bir gaflette bulunmayın! Artık onu rahat bırakın. Hayatının neredeyse yarısını mahvetmişsiniz zaten. Bari bırakın da diğer

yarısını huzur ve mutluluk içerisinde geçirsin. Hayatınızda bir kez olsun oğlunuz için iyi bir şey yapın. Eğer içinizde ufacık da olsa annelik duygusu taşıyorsanız, bunu yaparsınız. Bırakın oğlunuz mutlu olsun."

Melike'nin bakışlarındaki kararlılık Ebru Hanım'ı geri adım atmak zorunda bıraktı. Onu kandıramayacağı ortadaydı. Koltuktaki çantasını eline aldığında ne yapması gerektiğini bilemez bir hali var gibiydi. "Ben... Belki günün birinde bir aile..."

"Hayır!" dedi kesin bir dille Melike. "Ben günün birinde doğacak olan çocuklarıma babaannelerinin nasıl kalpsiz bir 'anne' olduğunu anlatmaktansa onun öldüğü yalanını söylemeyi tercih ederim. Bu yüzden sizin bizim tertemiz bir sayfa açacağımız hayatımızda yeriniz yok. Bir daha sakın karşımıza çıkmayın. Yoksa size yemin ediyorum, sizi mahvetmek için tüm gücümü kullanmaktan bir saniye olsun çekinmem! Bunu yapacak güçte olduğumun sizde farkındasınızdır eminim. Şimdi gidin artık buradan. Yoksa daha fazla dayanamayarak güvenliği çağıracağım."

Geldiğinin aksine, asık bir yüzle terk etti orayı Ebru Hanım. Melike ise odada tek başına kaldığında o güçlü görüntüsünü daha fazla koruyamadı. En yakın koltuğa geçip otururken yanağından süzülen tek damla yaşın farkında değildi. Bu olanlardan Çağrı'ya bahsedip bahsetmemesi gerektiğini ise bilemiyordu.

Gözlerini yeni güne aralamadan önce, yattığı yerde iyice gerindi Buse. Aslında hâlâ uykusu vardı. Ama pencereden içeri sızan ve tam yüzüne vuran güneş ışığı bir türlü rahat vermiyordu ona. Göz kapaklarını hafifçe aralarken yüzünde halinden memnun bir gülümseme belirmişti çoktan.

Elinin biriyle yüzüne düşen birkaç tel saçını kulağının arkasına yerleştirdi. Ardından yatağın diğer tarafına doğru döndü. Ama o birkaç gündür tutkunu olduğu bedeni bulamadı. Sevgili kocası yine erkenden uyanmış olmalıydı. Yerdeki geceliğine uzanarak üstüne geçirdi. Ardından adımlarını banyoya doğru yönlendirdi.

Ilık bir duşun arkasından üstünü giyinmek için odaya geri döndü ve iç çamaşırlarıyla, yünlü elbisesini dolaptan çıkardı. O sırada Gökhan'ın nerede olabileceğini merak etmeye başlamıştı. Balayına geldiklerinden bu yana odada hiç bu kadar yalnız kaldığı olmamıştı.

Evlendiklerinden beri sanki bir rüya âleminde gibi hissediyordu kendisini. Her şey gerçek olamayacak kadar güzeldi. Gökhan'la birlikte olmak kendisini özel hissettiriyordu çünkü kocasına çok âşıktı ve onun da kendisine âşık olduğunu biliyordu. Her sözü, her dokunuşuyla bunu karısına hissettiriyordu genç adam.

Makyajını da yaptıktan sonra, artık hazırdı. Geriye kalan tek şey kayıplarda olan kocasını bulmaktı. Bu düşünceyle komodinin üzerinde duran telefonunu eline aldı. Ama kocasını aramaya fırsat bulamadan kapının tıklatıldığını işitti.

Gelen kişinin nedense otel görevlisi olduğu konusunda emindi. Bu yüzden kapıyı açıp önünde kocaman bir buket çiçek bulduğunda şaşkınlığa uğramadan edemedi. "Bu... Bu ne?"

Gökhan kafasını uzatarak "Senin için sabah sabah gidip en sevdiğin çiçekleri aldım," dedi ve karısının yüzüne tatlı bir tebessümün yayılmasına vesile oldu. "Beni içeri almayacak mısın karıcığım?"

Gökhan'ın son kelimeyi vurgulayarak söylemesi çok hoşuna gitmişti. "Almaz olur muyum hiç kocacığım." Gökhan'ın

elindeki çiçek buketini alarak bir iki adım geri çekildi. Çiçeklerin kokusunu derince soluklanırken, "Çok güzeller. Çok teşekkür ederim," dedi ve odadan içeri girip kapıyı arkasından kapatan genç adamın yanağına tatlı bir öpücük kondurdu.

"Bu kadarcık mı?" Gökhan'ın küçük bir çocuk gibi dudak büzmesine güldü Buse.

"Bilmem... Belki sonra fazlası da olabilir ama benim karnım şu an çok aç. Bir an önce kahvaltı edelim."

"Öğle yemeği yiyelim demek istiyorsun herhâlde güzelim. Kahvaltı için biraz geç bir saat," diyerek muzipce gülümsedi Gökhan.

Duvardaki saate baktığında kocasına hak vermesi gerektiğini anlamıştı Buse. Yanaklarının kızarmasını görmezden gelerek, "Bunun sorumlusu kim acaba?" demekten kendini alamadı yine de. Bu arada elindeki çiçekleri odadaki vazoya özenle yerleştirmişti.

Karısını elinden tutarak kollarının arasına çekti. Önce alnına, sonra şakağına öpücükler kondurdu. Kulağına doğru eğilirken ise yine yaramazlık yapmaktan geri duramadı. "Geceleri seni fazlaca yorduğumun farkındayım ama senin bundan şikayetci olduğunu hiç hatırlamıyorum."

Buse dudaklarının gülümsemek için fırsat kolladıklarını hissediyordu. Nedense eskiden olduğu gibi kollarının arasında bulunduğu bu adama artık kızamıyordu. Belki de onunla evli olmalarının da bir etkisi vardı bu yeni halinde. Gökhan'ın boynuna uzun ve ateşli bir öpücük kondurup geri çekildiğinde mutlulukla gülümsedi. "Sayende yeni yeni şeyler öğreniyorum. Şikayet etmek içimden hiç gelmiyor bu yüzden," dedi işveyle.

"O zaman eğitimimize hiç ara vermeden devam edelim." Karısını beraberinde yatağa doğru sürükledi. Buse ise bunun olduğuna inanamıyordu. Balayına çıktıklarından beri

şu dört duvarın arasından pek çıktıkları olmamıştı. Bu durumdan elbette hiç şikayetçi değildi. Ama yine de azıcık etrafı görmek de hiç fena olmazdı.

Kocasıyla birlikte yatağa uzanırken, onun elbisesini bacaklarından başlayarak sıyırmaya çalışan ellerini tuttu. "Ama kahvaltı etmedik."

"Sonra hallederiz, önce sabah sporumuzu yapalım," dedikten hemen sonra, karısının dudaklarına kapandı. Buse de kollarını sevdiğinin boynuna dolayarak anın tadını çıkarmaya odaklandı. Bu gidişle bu odadan hiç çıkamayacakları gerçeğini ise yavaştan kabullenmeye başlamıştı.

Odasından içeriye girdiğinde daha önce hiç olmadığı kadar öfkeliydi. Her şeyin birdenbire böylesine ters gitmesi sinirlendiriyordu Melis Hanım. Sadece özel hayatı değil, aynı şekilde iş hayatı da berbattı. Hazırlanmak için günlerini, hatta gecelerini feda ettiği ihaleyi kaybettiklerine inanamıyordu. Elinin sinirle saçlarının arasından geçirdi. O sırada odadan içeri elinde kahveyle giren asistanına ters bir bakış fırlatmaktan ise kendini alıkoyamadı.

"Şey... Melis Hanım... Çağrı Bey gelir gelmez görüşmek istediğinizi söylemiştiniz ama siz dün burada olmayınca..."

"Odasında mı Çağrı Bey?" diyerek kızın sözünü kesti.

"Evet, efendim."

"İyi... Bir soran olursa Çağrı Bey'in odasında olacağım ben."

Asistanını odasında bırakarak koşar adımlarla Çağrı'nın odasına doğru yöneldi. Aslında bu kadar öfkeliyken onunla konuşmasının doğru olup olmayacağını kestiremiyordu. Ama artık hayatında bir şeylerin sürekli kötü gitmesini de istemiyordu. Son yaşadıkları bardağı taşıran son damla

olmuştu. Bu görüşmeyi aslında dün Çağrı işe tekrar geldiğinde yapmayı planlamıştı. Ama aniden şantiyelerden birine gitmesi gerekince bu planını ertelemesi gerekmişti.

Genç adamın oda kapısının önüne vardığında kısa bir süre duraksayarak derin nefesler alıp verdi. Daha önce bu anın provasını yapma fırsatı olmamıştı. Bu yüzden söze hangi kelimelerle başlaması gerektiğini dahi bilmiyordu. Galiba en iyisi hislerine güvenmekti. Kapıyı tıklatarak, içeri girdi.

Çağrı'yı masasının başında çalışırken bulduğunda kısa bir süre onu izlemekten kendini alamadı. Çok yakışıklıydı bu adam ve Melis her geçen gün onun etkisine daha da fazla kapılıp gittiğini hissediyordu. Onun aşkına sahip olabilmeyi her şeyden ama her şeyden çok isterdi. Birazdan yapacağı şey belki de çok gursuzcaydı ama Melis'in başka çaresi kalmamıştı. Her yolu denemeden pes etmek onun kitabında yazmıyordu.

"Melis Hanım?" diyerek ayağa kalktı Çağrı. Patronunu birden karşısında bulmayı beklemediği her halinden anlaşılıyordu.

"Müsait misin? Seninle konuşmak istediklerim var da." Melis'e doğru yürürken odasındaki küçük kanepeyi işaret etti. "Tabii, buyrun."

"Bence... Oturmasam daha iyi."

Genç kadının gerginlikle ellerini ovuşturduğu Çağrı'nın dikkatinden kaçmadı. O an ilk kez duyacaklarından pek hoşlanmayacağı hissiyle doldu içi. "Bir sorun mu var?"

"Aslında...Benim için büyük bir sorun var. Bu yüzden biraz üzgünüm ama belki sen beni tekrar sevindirebilirsin."

Melis'in gözlerinin içine büyük bir beklentiyle baktığının farkındaydı genç adam. Ama bunun sebebini hiçbir şekilde bilmiyordu. Bilmek istemediğinden de nedense emindi. "Sizi rahatsız eden nedir?"

"Öncelikle bana... bana sadece Melis diyemez misin? Aramızdaki bu resmiyete ikide bir vurgu yapmaktan vazgeçemez misin?"

"Siz benim patronumsunuz..."

"Ama ben... ben sadece patronun olmak istemiyorum," diyerek ani bir hareketle Çağrı'nın elini tuttu genç kadın. "Ben seni seviyorum Çağrı."

Bunu beklemeyen genç adam şaşkınlıktan olduğu yerde kalakaldı. Melis'in gözlerinin dolduğunu görebiliyordu ama bu Çağrı'yı kendisini daha da çaresiz hissettirmekten başka bir işe yaramıyordu. Genç kadından elini kurtarmaya çalıştı ama Melis onu bırakmamıştı. "Melis Hanım... Lütfen kendinize gelin. Siz benim patronumsunuz ve hep de öyle kalacaksınız."

"Neden? Melike yüzünden mi?"

Çağrı'nın kadınları anlaması hiçbir zaman mümkün değildi. Bunu Melis'in aniden ağlamaklıdan öfkeliye geçiş yapan yüz ifadesine bakarak kolaylıkla söyleyebilirdi. Onun Melike'yi nasıl bildiğini ise merak etmiyordu çünkü bir tahmini vardı. Genç kadm da İsmet Bey gibi olanları gazeteden öğrenmiş olmalıydı. "Melike benim sevdiğim kadın," dedi dürüstçe.

Çağrı'nın elini tutan eli yavaşça yanma düştü. Yaşadığı hayal kırıklığı çok büyüktü. Ama bunlar duymayı beklediği cümlelerdi. Kısacası kendisi kaşınmıştı. "Ben... Ben beklersem, günün birinde beni seversin sanmıştım. Eğer Melike tekrar karşına çıkmasaydı, severdin de. Severdin öyle değil mi?"

İçinin, karşısındaki kadın için büyük bir şefkat duygusuyla dolup taştığını hissetti. Bu zamana kadar Melis'in hiçbir kötülüğünü görmemişti. Tam tersine her konuda kendisine yardımcı olmuş, arada sıradaysa arkadaşlığını ondan esirgememişti. Onu üzüp kırmak istemiyordu ama kaçınılmaz olan gerçekleşecekti. Melis'in kollarını dostane bir tavırla tuttu ve

gözlerinin içine gülümseyerek baktı. "Sevemezdim Melis." Konuşurken aralarındaki resmiyeti bir kenara bıraktı. Şu anda genç kadına karşı sözlerinde daha önce hiç olmadığı kadar samimi olmalıydı. "Başka bir kadına âşıkken seni sevmem hiçbir zaman mümkün değildi, olamazdı da."

"Ama... Ama siz boşanmışsınız. Birbirini seven iki insan neden boşanır ki?"

"Benim aptallığım yüzünden. Ben senin sandığın gibi dört dörtlük bir adam değilim. Melike'ye çok kötülüğüm dokundu. Onu çok üzdüm, ağlattım. Bu yüzden ondan ayrılmaya bile razı oldum. Sırf o daha fazla üzülmesin diye. Onun mutluluğu için ben ondan vazgeçtim ve bu şehre yerleştim. Şimdi olsa, yine hiç düşünmeden aynı şeyi yaparım. Melike'yi sevdiğimi bile iş işten geçtikten sonra kabullenebildim. Ben çok hatalar yaptım Melis. Affedilmesi zor hatta imkânsız olan hatalar. Ama Melike beni affetti. Ona yaptıklarıma rağmen, beni tekrar hayatında istedi. Benim sevdiğim kadın işte böyle yüce gönüllü. Ben onu çok seviyorum. Ondan başkasını gözüm görmüyor, bu saatten sonra da asla görmez."

Melis yanağından süzülen tek damla yaşı hızla sildi. Çağrı'nın samimi sözleri yüreğini yakmıştı. Bir adam tarafından böylesine büyük bir aşkla sevilmeyi her şeyden çok isterdi. "Onu sevdiğin için mi seni tanıdığımdan beri yalnızsın? Hayatına bir kadını dahil ettiğine hiçbir zaman şahit olmadım."

"Evet, çünkü ben Melike'yi bir an olsun unutamadım. Evliyken ondan esirgediğim sadakati, ayrıyken ona göstermek istedim. Aklımda ve kalbimde ondan başkasına yer vermedim. Daha doğrusu veremedim. Melike beni daha önce hiç olmadığım bir adam haline getirdi Melis. İyi tarafımı keşfetmemi sağladı. Bundan sonra tek istediğim, Melike'yle birlikte mutlu bir hayat sürebilmek."

Bir adım geri çekilerek yüzünü Çağrı'ya doğru kaldırdı genç kadın. Şu anda kendisinden utanıyordu. Hırsının kurbanı olarak Çağrı'nın kapısını çalmıştı. Ondan bir karşılık bulabilmeyi ummuştu ama gözlerinin içine bakarak böyle kararlılıkla başka bir kadını sevdiğini söylediğine göre, genç adam söylediği her sözde ciddiydi.

"Ümitlenme diyorsun yani?" diye sordu buruk gülümserken.

"Hayatına devam et diyorum. Aşk bir gün senin de kapını çalacak, aslında sen bana gerçekten âşık değilsin. Sadece öyle olduğuna kendini inandırmışsın."

"Ben pek öyle olduğunu sanmıyorum."

Melis'in söyledikleri yüzünden ne kadar utandığını görebiliyordu Çağrı. Hem onu hem de kendini bu durumdan kurtarmak adına "Bu haberi daha sonra verecektim ama madem tüm bunları konuştuk, artık daha fazla beklememin bir anlamı yok,"dedi.

Çağrı'nın masasına doğru yürüyüp çekmecesini açışını izlerken tedirgindi Melis. Kötü bir şeylerin olacağını hissetmiş gibi diken üstündeydi o an. Huzursuz olmakta haksız olmadığını ise genç adamın avuçlarının arasına bıraktığı beyaz zarf sayesinde anlamıştı. "Bu ne?"

"Düşündüğün şey," dedi Çağrı.

"Yani... is-istifan mı?"

Çağrı başını sallayarak, "Evet," dedi.

"Ama... Ama neden?" Böyle bir şeyi beklemediği her halinden belliydi. Gerçi konuşmanın kötü sonuçlanması sonucunda genç adamın böyle bir yola başvurabileceği ihtimalini de hiç yok saymamıştı.

"Bundan sonra İzmir'de kalamam. Ben sevdiğim kadının yaşadığı şehire gideceğim. Orada her şeye en baştan

başlayacağım."

İşte bu Melis için, Çağrı'nın eski karısını ne kadar çok sevdiğinin en büyük kanıtlarından biriydi. Bir insan sevmediği biri için alışmış olduğu düzenini kolay kolay bozmazdı. "Anlıyorum. Sanırım tekrar Kayalı Holding'de çalışacaksın?"

"Hayır... Başka planlarım var," diyerek kısa bir cevap verdi.

"Anladım." Daha fazla o odada kalmasının bir anlamı yoktu. Hâlâ acı çekiyordu ama biraz olsun bazı şeyleri kabullenmeyi de başarmıştı. Çağrı ile Melike'nin birlikteliklerini ilk öğrendiğinde çok büyük bir hayal kırıklığı yaşamış ve öfkelenmişti. O anki öfkesiyle her şeyi yapmaya gücü olabileceğini bile düşünmüştü. Ama şimdi ne yaparsa yapsın boşuna olduğunu görebiliyordu. "İstifa işini önce abimle görüşeceğim. Henüz daha kabul edilmedi."

Gülümsemeye çalışarak odadan dışarı çıkmak adına kapıya doğru yöneldi genç kadın. Bir an önce kendi odasının güvenli dört duvarının arasına sığınmak istiyordu. Hem belki bu sayede biraz olsun iç sesini dinleyerek bu kalp sancısını daha kolay atlatmasının bir yolunu bulabilirdi.

Kapıyı açıp dışarı çıkmak isterken karşı karşıya geldiği yüz ile olduğu yerde kalakaldı.

O gün Melike'nin keyfine diyecek yoktu çünkü o gün, sevdiğine kavuşacaktı. Havaalanından dışarı çıktığında İzmir'in havasını içine çekti. Çağrı'sız geçen birkaç güne inat, Çağrı'yla geçireceği anlara tümüyle hazırdı. Bu İzmir seyahatini bilerek hafta sonuna kadar uzatmıştı. Öncelikle ortak oldukları proje üzerinde çalışmaları gerekiyordu. Birkaç kez daha arazi görülmeli ve çizimler üzerine kafa patlatılmalıydı. Yani Cuma'ya kadar her ikisi de çok çalışmak zorundaydı. Buna

rağmen yana yana olacaklardı. Bunun düşüncesi bile yüreğini ısıtıyordu. Hafta sonu ise tümüyle kendi dünyalarına çekilmeleri mümkündü. Çağrı'yla baş başa iki gün geçirecek olmanın hayali bile muhteşemdi.

Havaalanının önünde bekleyen herhangi bir taksiye binerek, şoföre gideceği otelin ismini verdi. Bugün geleceğinden Çağrı'nın haberi vardı. Ama sevdiği, uçağının öğleden sonra İzmir'de olacağını sanıyordu. Çünkü Melike onu erken gelişiyle biraz olsun şaşırtmak istiyordu. Onun yüzünde belirecek olan o mutlu gülümsemeye şahit olmak için sabırsızlanıyordu. Evet, birazdan onu görecekti. Ama şirkete gitmeden önce otele uğrayıp eşyalarını yerleştirecekti. Ondan sonra sevdiği adama koşabilirdi.

Oturduğu koltuğa iyice yayılarak gülümsedi. Çağrı'lı hayatına tekrar adapte olmakta hiç zorluk çekmemişti. Zaten asıl şimdi gerçekten nefes aldığını hissediyordu. Çağrı'dan ayrı kaldığı dönemlerde tüm neşesi ve yaşama sevinci de onu aniden yalnız bırakmıştı. İşte bu yüzden şimdiki mutluluğuna dört elle sarılıyordu.

Otele uğrayıp eşyalarını odasına yerleştirdikten sonra bu kez şirkete doğru yola çıktı. Ortağı Melis Hanım'la toplantısı yarın sabahtı yani şirkette o an için yapacak hiçbir işi yoktu ama bir an önce sevdiği adamı görmek, ona sıkıca sarılmak istiyordu. Zaten birkaç gündür ilişkileri yine telefon konuşmalarıyla sınırlı kalmıştı. Bazen her şeyi sırasına göre yaşayacaklarına dair koydukları kuralı boş verip pılım pırtını toplayıp Çağrı'ya kaçası geliyordu. Çünkü artık sevdiğiyle birlikte aynı hayatı paylaşmak istiyordu.

Şirket binasından içeri girer girmez ayaklarının kontrolünü artık tümüyle kaybetmişti. Onlar çoktan beyninin değil kalbinin komutu altına girmişlerdi ve o kalbin sahibine

doğru hızla ilerliyorlardı. Geçen geldiğinde Çağrı'nın odasının yerini öğrenme şansını elde etmişti ve şirket patronundan önce onun odasına gitmekten kimse onu alıkoyamazdı.

Odanın bulunduğu kata çıktığında etrafın sessiz olmasına sevindi. Gereksiz sohbetlerle vakit kaybetmek istemiyordu. Buraya geliş nedeni Çağrı'ydı ve onu bir an önce görmek, onun kollarının arasına sığınmaktan başka bir arzusu yoktu.

Kapının önüne geldiğinde elini heyecanla kapı kulpuna götürdü. Ama açamadan kulağının işittikleriyle kalakaldı genç kadın.

"Ama ben... ben sadece patronun olmak istemiyorum. Ben seni seviyorum Çağrı."

Duyduklarına inanamıyordu. En kötüsü de hareket etme yetisini bir anda kaybetmiş olmasıydı. Şaşkınlıktan aralanan dudaklarını hafifçe kapattığında var gücüyle dişlerini sıkmaktan kendini alamadı. Bu kadın kim olduğunu sanıyordu? Nasıl Çağrı'ya ilan-ı aşk ederdi? Bu hakkı kimden alıyordu? İçeri girip ona haddini bildirmek için delice bir istek duydu. Ama Çağrı'nın sözleri onu bir kez daha yerine çivilemeyi başardı.

"Melis Hanım... Lütfen kendinize gelin, siz benim patronumsunuz ve hep de öyle kalacaksınız."

İşte bu sözler Melike'nin gergin yüz ifadesini bir anda yumuşatıverdi. Tekrar gülümserken kulağını iyice kapıya dayadı. Aynı zamanda etrafını iyice kolaçan etmeyi de unutmamıştı. Bu yaşında kapı dinlemekle suçlanılmak istemiyordu. Bu yaptığının hiç doğru olmadığının elbette farkındaydı ama içerideki adam genç kadının tüm hayatıydı. Onunla ilgili her şeyi bilme isteğine ket vurmayı bir türlü başaramıyordu.

"Neden? Melike yüzünden mi?"

Melis'in ilişkilerini bilmesine şaşırmadı. O gazete haberi

mutlaka onun da eline geçmiş olmalıydı. Şimdi düşününce, iyi ki haklarında o haber çıkmıştı. Kendilerinin bir açıklama yapmalarına bile gerek kalmadan herkes her şeyi öğrenmişti. Gerçi bu Melis'in Çağrı konusunda geri adım atmasına pek yaramışa benzemiyordu. Yoksa hangi akla hizmet aşkını dile getirme cesaretini gösterebilirdi ki?

"Melike benim sevdiğim kadın."

Çağrı'nın dudaklarından kararlılıkla dökülen cümleler, Melike'nin onsuzken sararıp solmuş ruhuna bir kez daha baharı getirdi. Onun aşkına güveni tamdı ama bunu duymak, her seferinde mutluluğuna mutluluk katıyordu. O an içeri dalıp 'Ben de seni seviyorum!' demeyi çok istedi ama devamında duyacaklarının merakı çoktan sarmıştı bedenini.

"Ben... Ben beklersem, günün birinde beni seversin sanmıştım. Eğer Melike tekrar karşına çıkmasaydı, severdin de. Severdin öyle değil mi?"

Bu kadına karşı öfkelenmekte, hatta nefret beslemekte kesinlikle haksız değildi! Eliyle kapının kulpunu daha sıkı kavrarken içinden de kendisine sakin olmasını öğütlüyordu. Düşüncesiz bir harekette bulunmamalıydı. Hem ayrıca Çağrı'nın genç kadına vereceği cevabı deli gibi merak ediyordu. Tekrar karşılaşmamış olsalardı Çağrı hayatına başka birini dahil eder miydi? Bencilce olduğunu biliyordu ama onun için tek ve vazgeçilmez olma isteğini engelleyemiyordu.

"Sevemezdim Melis. Başka bir kadına âşıkken seni sevmem hiçbir zaman mümkün değildi, olamazdı da."

Çağrı'yla karşı karşıya geldiklerinde ilk yapacağı iş onun dudaklarına kapanmak olacaktı! Söylediği her bir sözle Melike'yi mutluluğua boğuyordu genç adam ve bu yüzden Melike de ömrü yettiğince Çağrı'yı mutlu edecekti.

"Ama... Ama siz boşanmışsınız. Birbirini seven iki in-

san neden boşanır ki?"

'Aptallığından ve gururundan!' diye mırıldandı Melike. Şimdi düşününce o zamanki davranışlarını kısaca bu iki kelimeyle açıklayabilirdi. Canı çok yandığı için aşkının büyüklüğünü görememişti. Ayrıca Çağrı'yı ve onun geçmişini gururu yüzünden hiçbir zaman sorgulamamanın da aptallık olduğunun farkındaydı.

"Ben çok hatalar yaptım Melis. Affedilmesi zor hatta imkânsız olan hatalar. Ama Melike beni affetti. Ona yaptıklarıma rağmen, beni tekrar hayatında istedi. Benim sevdiğim kadın işte böyle yüce gönüllü. Ben onu çok seviyorum. Ondan başkasını gözüm görmüyor, bu saatten sonra da asla görmez." Yüzü tatlı bir tebessümle aydınlandı bir anda. Bu cümleler öyle büyük bir anlama sahipti ki gözlerinin dolmasını engelleyemedi. Çağrı'yı çok ama çok seviyordu. Şimdiyse onu sevmekte haksız olmadığını bir kez daha görüyordu. 'Ben de seni çok seviyorum,' diye fısıldadı. İlk fırsatta bunu onun gözlerinin içine bakarak da söyleyecekti.

"Onu sevdiğin için mi seni tanıdığımdan beri yalnızsın? Hayatına bir kadını dahil ettiğine hiçbir zaman şahit olmadım."

Farkında olmadan nefesini tuttu Melike. Çağrı'ya bunu açıkca soramamıştı ama onun hayatına birini kalıcı olarak dahil etmediğini söylerken ki samimiyetine güveniyordu. Peki ya gelip geçici ilişkileri de olmamış mıydı? Hiçbirine bir şans vermeye çalışmamış mıydı?

"Evet, çünkü ben Melike'yi bir an olsun unutamadım. Bundan sonra da tek istediğim, Melike'yle birlikte mutlu bir hayat sürebilmek."

Yanağından süzülen tek damla yaşı silerken hâlâ gülümsüyordu Melike. Zamanında Çağrı'nın hayatında böyles-

ine önemli biri olmayı her şeyden çok istemişti. Başaramamıştı. Daha doğrusu başarabilmesi için zaman çok yanlıştı. Bu sebeple şimdi bu duydukları genç kadının kurduğu tüm hayallerden bile kat kat güzeldi.

"Ümitlenme diyorsun yani?"

"Hayatına devam et diyorum. Aşk bir gün senin de kapını çalacak."

"Ben pek öyle olduğunu sanmıyorum."

"Bu haberi daha sonra verecektim ama madem tüm bunları konuştuk, artık daha fazla beklememin bir anlamı yok." Kaşları kendiliğinden çatılırken Çağrı'nın vereceği haberin ne olabileceğini düşünmeye başladı.

Zarfın içindeki Çağrı'nın istifa mektubuydu. Melike, Çağrı'nın istifasını sunmasına şaşırmamıştı çünkü böyle bir şeyi zaten bekliyordu ama bunun bu kadar çabuk gerçekleşeceğini hiç düşünmemişti. Daha çok Çağrı'nın ilk önce işlerini bir düzene koymak isteyeceğini sanmıştı. Gerçi şimdi istifa etmeseydi bile bu saatten sonra Çağrı'nın Melis'le aynı ortamda bulunmasını kesinlikle istemezdi! Yine bencillik ediyordu ama başka türlü hissetmesi asla mümkün değildi. Ve bu tavrının kesinlikle güvenmemekle bir alakası yoktu! Melike sadece sevdiği adamı deli gibi kıskanıyordu.

"Ama... Ama neden?"

"Bundan sonra İzmir'de kalamam. Ben sevdiğim kadının yaşadığı şehre gideceğim, orada tekrar en baştan başlayacağım."

Ve Melike onu kendi şehrinde en güzel şekilde ağırlayacaktı. Kendi kendine Çağrı'nın mutluluğu ve huzuru için gereken her şeyi yapacağına dair yemin etti.

"Anlıyorum. Sanırım tekrar Kayalı Holding'de çalışacaksın?"

Bu sorunun cevabının 'Hayır' olduğunu biliyordu Melike. Çağrı ona açıkca böyle bir şeyin artık asla mümkün olmadığını söylemişti. Onun kararma saygı duyuyordu genç kadın. Çağrı'yı hiçbir konuda zorlamayacaktı. Eskiden yaptığı hataları tekrarlamamaya kararlıydı.

"Anladım. İstifa işini önce abimle görüşeceğim. Henüz daha kabul edilmedi."

Bu sözler içerideki konuşmanın bir son bulduğunun kanıtıydı ama Melike oradan ayrılma fırsatını bulamadan, kapının açılmasıyla olduğu yerde kalakaldı. Karşısındaki kadının ise durumu daha da beterdi. "Me-Melike Hanım?" diye kekeledi.

Bakışlarını kısa süreliğine kadının yüzünden Çağrı'ya doğru yöneltti. Onun kendisine şaşkınlık karışımı mutlulukla baktığını görmesi bile olduğu yerde güçlenmesi için bir etkendi. "Melis Hanım."

"Şey..." Ne diyeceğini şaşırmış bir halde bakıyordu Melike'ye genç kadın. İçine düştüğü duruma inanamıyordu. Acaba ne kadar bir zamandır bu kapının önündeydi? Yeni gelmiş olabilir miydi?

"Sanırım gidiyordunuz?" diyerek genç kadının işini kolaylaştırmak istedi. Zira kendisinin de onu daha fazla görmek gibi bir isteği bulunmuyordu.

"Evet. Sonra görüşürüz."

Yanından hızlıca geçip gitmek isteyen kadının kolunu tuttu birden. Onun şaşkın bakışlarına karşılık olarak dudaklarını kulağına doğru yaklaştırdı ve "Bir daha sizi sevdiğim adamın etrafında görmeyeceğimi umuyorum. Bu konuda size güveniyorum Melis Hanım," dedi. Ardından kadının kolunu serbest bırakarak, onun aceleci adımlarla uzaklaşmasına izin verdi.

Çağrı'nın bakışlarına karşılık verirken ise, onun ne kadar şaşkın olduğunu görebiliyordu. Buna rağmen öncelikle az önce yapmayı kararlaştırdığı o şeyi yapacaktı. Odadan içeri girerek kapıyı arkasından kapattı ve hatta daha da ileriye giderek kilitledi. Tüm bunlar olurken Çağrı hâlâ sessizdi ve bu Melike'nin işine geliyordu.

Birkaç adımda sevdiğinin yanma kadar vardı. Onun yüzünü elleriyle kavrarken ne istediğini çok iyi biliyordu. Çağrı'nın konuşmak için dudaklarını araladığını gördüğünde ise daha fazla beklemedi ve onun dudaklarına tutkuyla kapandı. Günlerdir bunun hayalini kuruyordu. Ayrıca az önce kulak misafiri olduğu o cümlelerin hâlâ etkisindeydi. Daha farklı davranması mümkün değildi.

Sevdiğinin üzerindeki şaşkınlıktan kurtulması üzerine kollarını beline doladığını hissetti. Onun bedenine daha çok yaslanırken dudaklarının esir alınmasıyla istemsizce inledi. Zaten bu oyunda çömezin kendisi olduğunu nasıl unutabilmişti! Hiçbir şekilde Çağrı'nın eline su dökemezdi. Böyle bir isteği de yoktu. O sadece sevildiğini hissetmekten başka bir amaç gütmeyen âşık bir kadından fazlası değildi.

Çağrı'nın yanağında duran eli, saçlarının arasına kaydı. Diğeriyle ise hafif hareketlerle genç adamın boynunu okşuyordu. Bu gidişle bu öpüşmenin bir sonu gelmeden basılacaklardı. Kapıyı kilitlemekle ne kadar akıllılık ettiğini şimdi daha iyi anlıyordu. Hem belini okşayan ellerin tüm vücudunda yarattığı o depreme dayanabilmesinin imkânı da yoktu. Tümüyle Çağrı'ya yaslandı ve bu şekilde öpücüğün tadını daha fazla çıkarmaya çalıştı.

Çağrı ise yanıyordu o anda. Melike'yi birdenbire karşısında bulmanın şaşkınlığını üstünden atamadan onun dudaklarının istilasına uğramıştı. Bundan bir şikayeti old-

uğu söylenemezdi ama gitgide bu öpücükler yetmemeye başlıyordu. Sevdiğinin ince belini okşarken mantığının son kırıntılarını kaybetmek üzereydi. Bu yüzden nefes nefese geri çekildi. Buna rağmen genç kadının önce yanağını, sonra da çenesini öpücüklere boğmaktan kendini alamamıştı.

"Öğleden sonra geleceksin sanıyordum," diye mırıldandı genç adam. Melike'yi hâlâ sıkıca kollarının arasında tutuyordu. Birbirlerine dolanmış bedenleriyle âdeta bir bütün gibilerdi.

"Sürpriz yapayım dedim." İçinden ise 'Asıl sürprizin bana yapılacağını bilemedim,' diye tamamladı cümlesini.

"Çok sevdim ben bu sürprizi," dedikten sonra genç kadının saçlarının arasına gömdüğü yüzünü kaldırdı ve bakışlarını sevdiği gözlerle buluşturdu. "Seni de çok seviyorum."

"Ben seni daha çok seviyorum." Başını yana yatırarak aşkla baktı sevdiğinin gözlerinin içine.

"Biliyorum."

"İtiraz etmeyecek misin? 'Ben seni daha çok seviyorum' demeyecek misin?" diye sordu gülümsemesini bastıramayarak. Burnunu hafifçe genç kadının burnuna sürttü. Dudaklarından küçük bir öpücük çalıp geri çekilirken ise yüzü hüzünlü bir tebessüme ev sahipliği yapıyordu. "Sen beni çok daha fazla sevmeseydin, benim tüm hatalarıma rağmen beni affetmeyi seçmez, yıllar sonra o ilk adımı atmazdın. Kısaca benim sana gelmemi beklerdin. Senin aşkının yanında benim aşkım çok sıradan kalıyor Melike. Ben seni kendimce çok ama çok fazla seviyorum ama gerçekte bu ilişkide daha çok seven taraf sensin."

"Kendine haksızlık ediyorsun." Kısa bir duraksamanın arkasından sözlerine devam etti. "Melis'e söylediklerini duydum."

"Sen... Hepsini mi?" diye sordu şaşkınca.

"Evet, hepsini. O kadm hakkında yanılmamışım. Nasıl sana aşkını itiraf etme cesaretinde bulunur? Hadi onu geçtim. Senden bir karşılık görebileceğini nasıl düşünür? Düşündükçe çıldıracak gibi oluyorum."

Sevgilisinin tatlı tatlı homurdanışını dinlerken yüzü gerçek bir gülümsemeyle aydınlandı. "Düşünme o zaman. Ne Melis ne de bir başka kadm umurumda bile değil benim. Aklımda ve kalbimde bir tek sen varsın."

"Sonsuza kadar da sadece ben olacağım," diye kararlılıkla konuştu. Elinin birini ise genç adamın hızla atan kalbinin üstüne bırakmıştı. "Burası sadece bana ait. Benden başkasına yer yok orada. Bu hep böyle olacak."

Eliyle kalbinin üstünde duran eli kavrayarak verdi cevabını genç adam. "Bu yaşıma kadar böyle hissetmemi sağlayan ilk ve tek kadın sen oldun Melike ve son olacağına da eminim. Buna söz veriyorum."

Dudakları tekrar birbirleriyle buluştuğunda, bir kez daha zaman ve mekân kavramlarını hafızalarından tümüyle sildiler.

Akşama doğru küçük bir apartman dairesinden içeriye ellerinde alışveriş poşetleriyle girdiklerinde, Melike çok heyecanlıydı. İlk kez sevdiği adamın evine geliyordu ve bakışları büyük bir merakla etrafta geziniyordu. Gördüğü kadarıyla oldukça sade ama şirin bir evdi.

"Önce şunları mutfağa bırakalım."

Çağrı'nın arkasından mutfağa doğru ilerlerken bu evde bulunmayı hiç yadırgamadığını fark etti. Sanki yıllardır Çağrı'yla birlikte burada yaşıyor gibiydi. Belki de sevdiğinin olduğu her yeri kendisinin gibi görüp benimsiyordu.

Sabah Çağrı'yla kısa süre hasret giderdikten sonra, akşama kadar yeni proje işiyle ilgilenmişti. Hem bu sayede Çağrı'nın işten çıkışını beklerken sıkılmaktan da kurtulmuştu. Melis ile birkaç kez görüşüp konuşması gerekmiş olmasına rağmen, her ikisi de profesyonelliği elden bırakmamıştı.

"Ver güzelim."

Çağrı'nın eline poşetleri tutuştururken bakışlarını mutfak içerisinde gezdirdi. Küçüktü ama buna rağmen dünyadaki tüm lüks mutfaklardan bile güzel görünüyordu gözüne. Zaten Çağrı'nın olduğu her yer Melike için saray sayılırdı.

"Evini çok beğendim. Küçük ama şirin," dedi gülümseyerek.

Elindekileri tezgahın üstüne bıraktıktan sonra tekrar Melike'nin yanına geldi Çağrı. Onun elinden tutarak, "Gel sana diğer tarafları da göstereyim," dedi.

"Olur."

Çağrı'nın adımını attığı yerleri, elinin değdiği eşyaları, her şeyi ama her şeyi görmek için sabırsızlanıyordu. Tek oda tek salondan oluşuyordu genç adamın gizli mabeti. Öncelikle birlikte küçük salondan içeri girdiler. Odaya koyu renklerin hâkim olmasına rağmen Melike'ye sıcacık geldi.

"Çok güzelmiş ama kendi evimizin eşyalarını yenilerken kesinlikle daha sıcak tonlar tercih etmeliyiz," diyerek Çağrı'nın kolunun altına girdi.

Çağrı ise burukça gülümsedi bu sözler üzerine. Cevap vermeyerek Melike'yi yandaki yatak odasına doğru beraberinde götürdü. Odadan içeri girmesiyle birlikte duyumsadığı kokuyla genç kadının gözleri kendiliğinden kapandı. Oda Çağrı kokuyordu. Her yere onun varlığı sinmişti. İşte burayı sevmesi için bu ayrıntı bile yeterdi. "Sen gibi korkuyor burası." Göz kapaklarını aralayarak genç adama doğru döndü. "Ama

buranın rengi de olmamış. Kendi evimizde girdiğimiz her oda cıvıl cıvıl olmalı."

"Melike..." Genç kadının yanağını okşadı elinin tersiyle. "Seninle konuşmak istediklerim var. Aslında akşam yemeğinden sonra buna niyetliydim ama madem konusu açıldı, şimdi konuşalım."

"Kötü bir şey mi var?" diye korkuyla sordu Melike.

"Hayır, hayır. Hadi gel, otur şöyle." Sevgilisini yatağın üzerine oturttu. Kendi de onun önünde diz çöktü ve ellerini sıkıca tuttu.

"Ne oluyor Çağrı?"

"Ben bugün işten istifa ettim. Yine de ay sonuna kadar kalmam ve tamamen ayrılmadan önce işleri toparlamam gerekiyor."

"Biliyorum, Melis'le konuştuklarınızı duydum. Bunu sana da söyledim hatta."

"Ama bilmediğin bir şey var," dedikten sonra derin bir nefes aldı. "Ben İstanbul'a geri döneceğim ama ne Kayalı Holding'e ne de seninle yaşadığımız o eski eve dönmek gibi bir niyetim var."

"Nasıl yani? Holding tamam da, eve neden dönmüyorsun? Sen gittikten sonra ben de o eve bir daha giremedim. Sensizliğin bir kez daha yüzüme bir tokat gibi inmesinden korktum sanırım. Bu yüzden o evden içeri hiç adım atamadım. Ama orası duruyor Çağrı. Orası bizim evimiz."

"Orası hiç benim evim olmadı Melike. O ev bana ne kadar aciz bir adam olduğumu hatırlatmaktan başka bir işe yaramadı." Melike'nin gözlerinin içine aşkla bakarken hissettiklerini anlatmaya devam etti. "Ben İstanbul'da Selçuk'la ortak bir iş kuracağım. Söylediğine göre işleri çok iyi gidiyormuş. İkinci bir kafe açmaktan bahsediyor. Geçen günkü telefon

konuşmamızda bana ortak olmayı teklif etti."

"Bu... Bu çok güzel," dedi genç kadın. "Sen ne yapmak istersen iste, ben hep senin destekçin olacağım."

"Biliyorum." Melike'nin yanına oturarak onu kollarının arasına çekti. "Şu son iki yılda biraz para biriktirmeyi başardım. İnsan yalnız olunca kazandığı parayı harcayacak yer bulamıyor sanırım."

Çağrı'nın gülümseyen yüzüne hayranlıkla baktı. Elini onun yanağına götürerek "Bundan sonra ben varım," dedi.

"Evet, sen varsın. Bu yüzden bu sefer kendi ayaklarımın üzerinde durmak konusunda kararlıyım. Biriktirdiğim paranın üstünü bankadan kredi çekerek tamamlamayı düşünüyorum."

"İstersen ben de..."

"Hayır," diyerek Melike'nin sözünü kesti Çağrı. Onun söyleyeceklerini tahmin etmişti ama böyle bir şeyin değil gerçekleşmesine, duymaya bile tahammülü yoktu. "Babanın parasını istemiyorum. Her şeyi ben halledeceğim."

"Ama o babamın parası değil! Ben de çalışıyorum ve kazancımın bir kısmını biriktiriyorum. Eğer beraber bir gelecek kuracaksak benim de bunda bir katkım olması gerekmez mi?"

"Sen varlığınla bana çok yardımcı oluyorsun zaten. Hem o parayı çocuklarımızın geleceği için sakla. Bir süre babaları onlara hiçbir şey veremeyecek çünkü."

"Çağrı," diyerek dolan gözleriyle baktı sevdiğine. "Peki, tamam... İstediğin gibi olsun."

"Bir de... Merak ettiğim bir şey var," diyerek tereddütle konuştu genç adam. Bundan sonra söyleyeceklerinde çok zorlanıyormuş gibiydi ama söylemesi gerektiğinin de farkındaydı.

"Nedir?"

"Evlendikten sonra benimle... benimle daha küçük bir ev ya da bir apartman dairesinde yaşamaya razı olur musun?"

Melike'nin şaşkınlıkla aralanan gözlerine baktı uzun uzun. "İlk evliliğimize kıyasla ben bu sefer her şeyin kendi imkânlarım dahilinde olmasını istiyorum. Bu yüzden bir süre sana alışık olduğun hayatı veremeyeceğim."

Çağrı sözlerini bitirir bitirmez onun elini sıkıca tuttu Melike ve yavaşça yüzüne doğru götürüp yanağını avucuna yasladı. "Sen bir şeyi hâlâ anlayamamışsın. Seninle birlikte olduktan sonra nerede olduğum, nasıl yaşadığım umurumda bile değil. Tek odalı bir eve bile razıyım ben, yeter ki içinde sen ol. Hem biz birlikte olduktan sonra yaşadığımız her yer cennetten bir bahçe olur bize. Sıcacık, huzur dolu bir yuvamız olur. Benim fazlasında gözüm yok ki."

"Canım," diyerek dudaklarını sevdiğinin alnına bastırdı. Onun dudaklarından dökülen her bir söz yüreğindeki ağırlığı yavaş yavaş yok ediyordu. Oysa söyledikleriyle Melike'yi üzmekten nasıl da korkmuştu. "Her şey çok güzel olacak. Biz birlikte olduktan sonra başaramayacağımız hiçbir şey olamaz."

"Kesinlikle." Çağrı'nın dudaklarını öptü genç kadın. Geri çekildiğinde "Benim karnım acıktı. Yemeği hazırlamaya başlayalım mı artık?" diye sordu tatlılıkla.

"Olur."

O andan sonraki saatlerde, birlikte mutfakta oldukça keyifli bir zaman geçirdiler. Daha önce hiç yapmadıkları bir şeydi bu. Melike yemekleri yapmakla uğraşırken, Çağrı onun gönüllü yamaklığını yapıyordu. Böyle anlar hâlâ gerçek olamayacak kadar masalsı geliyordu genç kadına.

Çağrı'nın beline sarılmasıyla gülümsedi. Arkasındaki bedene iyice yaslanırken, "Yemek yapıyorum. Rahat dursan iyi olur," demekten kendini alıkoyamadı.

"Sözde misafir olan sensin ama tüm yemekleri sen yapıyorsun. Vicdan azabı çekiyorum Melike."

Çağrı'nın keyifli sesi karşısında derin bir iç çekti genç kadın. "Ben çok keyif alıyorum. Ama yardım etmende hiçbir sakınca yok."

"Salatayı hazırladım. Daha başka ne yapmamı istersin sevgili ustam?"

"Hmm, ekmekleri dilimlemeyle başlayabilirsin. Ondan sonra da sofrayı kurmanda hiçbir sakınca göremiyorum."

"Hay hay, emriniz olur."

Bir süre sonra salondaki sehpanın üzeri türlü türlü yiyecekler ve o geceye özel kırmızı şarapla donatılmıştı. Çağrı o gün Melike'yi şaşırtmaya doyamamış olacak ki yaktığı mumlar eşliğinde ortama romantik bir hava katmayı da unutmamıştı. Her şey gerçekten çok güzel ve çok özel görünüyordu.

"Çok güzel görünüyor soframız," diyerek Çağrı'nın kendisini yerdeki minderlerin üstüne oturtmasına izin verdi Melike.

"Seninle daha da güzel görünüyor."

Yan yana oturuyorlardı şimdi ve tabaklarındaki yemekleri kendileri yemekten çok birbirlerine yedirmekle meşgullerdi. Bu şekilde bulundukları ortamın tadını sonuna kadar çıkarıyorlardı.

Şarabından bir yudum alarak bakışlarını Çağrı'ya yöneltti Melike. "Yalnızlığa nasıl dayandın onca sene?"

Kadehinin üzerinden burukça gülümsedi genç adam. "İnsanın başka çaresi kalmayınca alışmak istemediklerine bile alışıyor."

"Anneni hiç... hiç aradın mı? Yetimhaneden ayrıldıktan sonra yani?"

"Hayır." Vereceği cevap bu kadardı. Kendisini bırakıp giden kadına harcayacak daha başka sözü yoktu.

Çağrı'nın üzüldüğünü gördüğünde konuyu değiştirmek

istedi Melike. "Az önce tüm birikimini çocuklarımıza sakla demiştin ya?"

"Evet, demiştim ve bu sözümün de sonuna kadar arkasındayım."

"Çocuklarımız derken tam olarak kaç çocuktan bahsediyordun?"

Bu soru karşısında Çağrı'nın keyfi yerine geldi. Cevap vermeden önce dudağının kenarına çapkın gülümsemelerinden birini eklemeyi de unutmadı. "Şöyle beş altı tane olsa hiç fena olmaz."

"Yok daha neler!" diyen Melike kocaman açtığı gözleriyle baktı Çağrı'nın yüzüne. "Ne yapacaksın o kadar çocuğu?"

Oturduğu yerde iyice Melike'ye doğru yanaştı. Hatta daha da ileriye giderek kolunun birini onun beline doladı. Şimdi diz dize ve göz gözeydiler. "Kalabalık bir ailemiz olsun istiyorum."

"Tabii, o çocukları doğuracak olan sen değilsin. Bu yüzden tuzun kuru. Sonuçta her hamilelikte kilo alıp çirkinleşecek olan da, o acı sancıları çekecek olan da benim." Kısa bir duraksamanın ardından sözlerine çekingenlikle devam etti. "Peki ya kilo aldığımda beni beğenmezsen?"

Böyle bir ihtimalin varlığı bile genç kadının gülen yüzünü soldurmaya yetiyordu. Çağrı'nın aşkına güvenmesine rağmen eskinin anıları fırsatını bulduklarında hortlamayı çok iyi biliyorlardı.

Melike'nin elindeki kadehle kendi kadehini sehpaya bıraktı Çağrı. Ardından genç kadının her iki elini de sımsıkı tuttu. "Kilo alsan da ben seni yine sever ve beğenirim. Biliyorum, şimdi bu sözlerim sana yalan gibi geliyor. Çünkü zamanında bu cümleleri kanıtlayacak hiçbir iyi davranışta bulunmadım. Ama ben gerçekten değiştim Melike. O eskinin

sığ adamı yok şimdi karşında. Benim için kilo alsan da, zayıflasan da hep aynı güzellikte kalacaksın. Ben zaten senin en çok yüreğini sevdim. Görünüşün ne önemi var? Hem kaldı ki duyduklarıma göre erkekler de otuz beş yaşından sonra hızla göbeklenmeye ve kelleşmeye başlıyorlarmış. Yani birkaç seneye kalmaz ben de çok çirkin bir adam olacağım."

Son cümlelerden sonra dudaklarının arasından kaçan kahkahaya engel olamadı genç kadın. Çağrı'nın yanağına tatlı bir öpücük kondurup geri çekilirken her halinden çok mutlu olduğu belliydi. "İşte buna hayatta inanmam. Sen altmış yaşına da gelsen hep bu kadar yakışıklı olacaksın benim gözümde."

"Sen de benim için dünyanın en güzel kadını olacaksın." Melike'nin her iki avcunu da uzun uzun öptü. Bakışlarını tekrar onun gözlerine doğru kaldırdıktan sonra ise, içindekileri tekrar tek tek dökmeye başladı. "Bir sürü çocuğumuz olsun Melike. Bu yaşıma kadar aile nedir bilmedim ben. Hayatta hep tek başımaydım. Yalnızdım ve kendimden başka güvenecek hiç kimsem yoktu. Sonra sen çıktın karşıma. Önce iyi bir arkadaş oldun yalnızlığıma. Günlerimi güzelleştirdin. Sonra karım oldun ve bana hayatı biriyle paylaşmanın nasıl bir şey olduğunu öğrettin ama kocalık görevini ben layıkıyla yerine getiremedim."

"Şşt," diyerek parmaklarıyla Çağrı'nın dudaklarına dokundu. "Böyle konuşma."

"Bırak bitireyim" Sevgilisinin uysalca başını eğmesine gülümsedi. "Güzel başlayan arkadaşlığımızı bir fiyaskoyla sonuçlanan evliliğimizle berbat ettik. O zamanlar bu kötü dünyaya masum bir can getirme fikrinden nefret ediyordum çünkü ben mutlu değilken, çocuğumun da mutlu olamayacağına inanmıştım. Haklıydım da. Evliliğimiz her ikimiz içinde mutsuzluk kaynağıydı. Biz mutsuzken dünyaya gelen masum bir bebeğe nasıl mutlu bir aile verebilirdik? Onun da sonunun

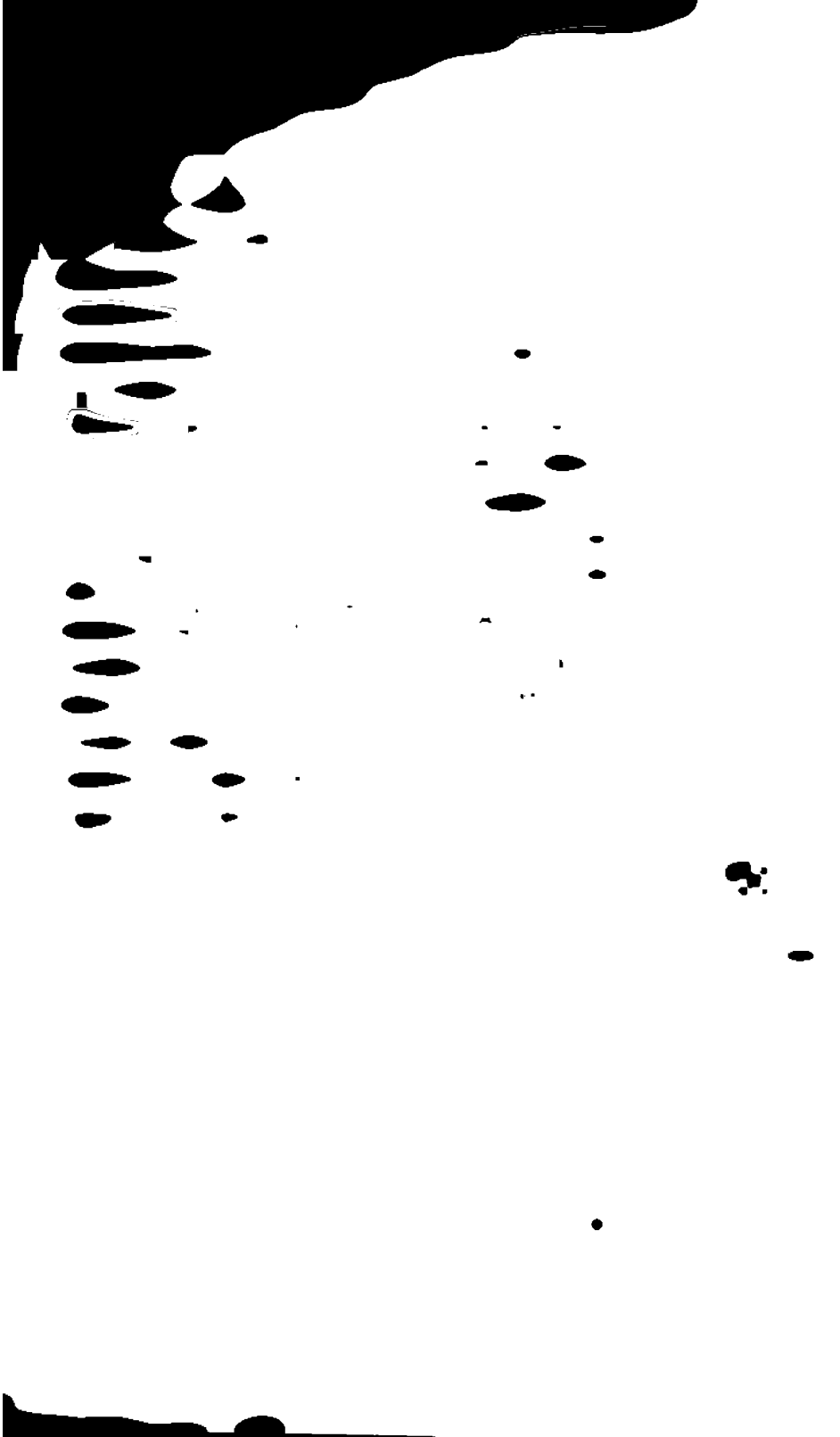
benim gibi olmasından korktum."

Çağrı'nın dudaklarından dökülen her bir sözle yüreği daha da sıkışıyordu sanki. Ama sustu. Sözünü kesmedi.

"Ama şimdi o korkularımın hiçbiri yok artık. Seninle mutluyum ve dünyaya gelecek çocuklarımızın da mutlu olabileceklerine inanıyorum. Geçmişimin aksine, geleceğimde kalabalık bir ailem olsun istiyorum. Bir sürü çocuğumuz olsun. Sonra yüzlerimiz buruş buruş ihtiyarlar olduğumuzda da torunlarımızı sevelim istiyorum. Ben seninle o hiç sahip olamadığım büyük ve mutlu aileye sahip olmak istiyorum."

Genç kadının yanaklarından artık tutmayı çoktan bıraktığı göz yaşları süzülüyordu. "Ben de... Ben de istiyorum. Her şeyden çok istiyorum."

Sevdiğinin ağlamasına yine dayanamadı Çağrı. Onun yüzünü iki eliyle kavradı. Dudakları genç kadının yanaklarındaki ıslaklığı kurularken, Melike'nin titrek nefesini tam yüzünde hissediyordu ve farkında olmadan dudaklarının rotasını çoktan o müptelası olduğu dudaklara doğru çevirmişti. Önce küçük öpücükler çaldı ondan fakat çok geçmeden kanını kaynatan tutkunun esaretine boyun eğerken buldu kendisini. Melike'nin araladığı dudaklarından içeri sızarken aklında olan tek şey yılların özlemini biraz olsun dindirebilmekti.

Bölüm Dokuz

Narin dudakları sert ve bir o kadar da talepkâr dudakların altında ezilirken, tüm bedeni sebebini bile bilmediği bir uyuşukluk hissiyle boğuşmaktaydı ve bu oldukça tuhaftı... Daha önce sadece bir öpücükle bile böylesine yoğun duygularla kuşatıldığını hatırlamıyordu. Her bir dokunuş, her bir dudak teması eskisinden çok ama çok farklıydı. Daha önce böylesini hiç yaşamamıştı. Sevdiği adama böylesine büyük bir aşkla karşılık verdiğini bile anımsamıyordu çünkü o zamanlar çok utanırdı... İlk öpücüğü, bir erkek tenine özgürce ilk dokunuşu ve onunla bir bütün oluşu... Bunların hepsini ilk kez Çağrı'yla yaşamıştı ve bundan sonra da yaşamayı arzu ettiği tek adam oydu. Ne teni ondan başka bir teni isteyebilir, ne de kalbi ondan başkasını en gizli ve en gözde köşesinde ağırlamayı kabul edebilirdi. Çağrı nasıl ilkiyse, aynı şekilde sonu da olacaktı.

Bu sefer her şey farklıydı. Ne Melike eskinin o toy ve te-

crübesiz kızıydı ne de Çağrı o günlerde olduğu gibi acımasız ve soğuktu. Her ikisi de acı ve kaybetme duygularıyla olgunlaşmış, eski hatalarından kendilerince dersler çıkarmasını bilmişlerdi. Şimdi yeni bir başlangıç yapma zamanıydı ve Melike daha önce kendini buna hiç bu kadar hazır hissettiğini hatırlamıyordu. Sevdiği adamın öpücüklerinin tadını gönlünce çıkarırken, bu yolun sonuna kadar tereddütsüz yürüyebileceğine emindi. Daha doğrusu, tüm kalbiyle bunu istiyordu. Eskinin o puslu anılarını tümüyle silebilmesi ancak bu şekilde mümkündü.

Çağrı'nın elinin gömleğinin altındaki tenini bulmasıyla ayazda kalmışcasına titredi Melike ve farkında olmadan şu anda hissettiklerini geçmişte hissettikleriyle kıyasladı. Çağrı'nın dokunuşları daha önce hiç bu kadar yakıcı ve baştan çıkarıcı olmamıştı. Öpücükleriyle nefesinin kesildiği de olmazdı. Aslında doğru dürüst öpüldüğünü bile hatırlamıyordu genç kadın. Şimdi hissettikleri sayesinde eski birlikteliklerinin çok yüzeysel ve sadece bir görevi yerine getirircesine gerçekleştiğini çok daha iyi görebiliyordu. Aralarında tutkunun t'si bile yoktu o zamanlar. Bu acı gerçeği idrak etmesiyle, farkında olmadan genç adamın sarıp sarmaladığı bedeni kaskatı kesildi ve dudakları bir anda hareketsiz kaldı. Eskiyi unutmak istedikce her seferinde başarısız oluyor, kendini yine o günleri en baştan yaşarken buluyordu.

Çağrı da hissetmişti kollarının arasındaki bedenin bir anda nasıl buz kestiğini. Az önce öpücüklerine büyük coşkuyla karşılık veren kadın yoktu artık. O gitmişt ve Çağrı bunun sebebini deli gibi merak ediyordu. Dudaklarını bulundukları yumuşaklıktan güçlükle kopardı. Bakışlarını sevdiğinin kırpıştırarak araladığı, gözlerinin içine yönelttiğindeyse, orada akmaya hazır yaşlarla karşılaştı. "Seni... Seni incittim mi?" Oysa bunu hiç istememişti. Sevdiği kadına özgürce dokunabilmenin, ken-

dini onun sıcaklığında kaybetmenin hazzını öylesine yoğun yaşamıştı ki onu incitebileceği ihtimali aklının ucundan dahi geçmemişti. Sadece tek bir öpücükle bile dağılıvermişti. Daha önce böyle hissettiği hiç olmamıştı. Bir kadının sıcaklığını iliklerine kadar hissetmeyi, kendini onun teninde kaybetmeyi daha önce hiç bu kadar yoğun bir şekilde istememişti.

Çağrı'nın yüzüne parmak uçlarıyla dokundu önce. Başını iki yana sallarken, bir yumru gelip boğazına oturmuştu sanki. Konuşmak çok zordu. "Hayır... Ben...Ben sadece..."

"Eskiyi mi anımsadın?" Sormasına bile gerek yoktu aslında. Melike'nin gözlerinin böyle bir anda hüzne bulanması başka türlü asla mümkün değildi. Usulca sevdiği kadının yanağını okşadı. Belki de çok hızlı davranmıştı. İlişkileri böylesine bir yakınlık için henüz çok yeniydi. Melike'nin başını olumlu anlamda sallaması üzerine derin bir iç çekti. "Özür dilerim. Sanırım çok aceleci davrandım. Senin buna hazır olmayacağını düşünmem gerekirdi."

"Ben..." Sahi ne söyleyecekti? Konu aslında bu yakınlaşmaya hazır olup olmaması değildi ki. En özel anlarında geçmiş kötü günlerin mezarından çıkıp karşısına dikilmesiydi asıl sorun. Yoksa Melike de Çağrı'nın varlığını tümüyle hissedebilmek için can atıyordu. Her şeyiyle onun olmak istiyordu. Bu seferki birleşmelerinin, eskisinden bin kat daha anlamlı ve büyüleyici olacağına da emindi çünkü bu kez birleşen sadece tenleri değil, ruhları da olacaktı. Bu birlikteliği istiyordu. Çağrı'yı tekrar hissetmek, bu sayede geçmişin üzerini tümüyle örtebilmeyi her şeyden çok istiyordu. "Ben... Ben sadece bir an geçmişi hatırladım ve istemeyerek de bu günümüzle kıyasladım. Ben o günlerdeki Melike için çok üzüldüm Çağrı. Onun bu zamana kadar mahrum kaldığı duyguları bu gece daha iyi anlayınca, bir an için kötü oldum sadece."

"Böyle hissetmekte çok haklısın. Ben sana hiçbir zaman hak ettiğini vermedim. Ama artık aramızda geçen hiçbir yakınlaşmanın eskisi gibi olmayacağını bil Melike. Seni öperken bile içim titriyor benim. Farkında olmadan canını yakacağım diye ödüm kopuyor." Alnını genç kadının alnına yaslayarak sözlerine devam etti. "Geçmişte böyle değildi hiçbir şey. Kendi bencilliğimde o kadar boğulmuştum ki, seni düşünemedim. Nasıl hissedebileceğini, seni nasıl incitebileceğimin farkında bile değildim. Öncelikle kendi duygularım önemliydi çünkü. Benim canım yanarken, senin mutlu olmanı haksızlık olarak görüyordum belki de. Bu yüzden ilk gecemizde bile senin korkularını anlayıp seni sakinleştirmek yerine, yapmam gerekene yoğunlaşmıştım tümüyle. Ben seninle olan evliliğimizi bir görev icabı olarak gördüm hep. Sana dokunmak bile bir görevden ibaretti benim için. Para karşılığı kendimi satmışken, başka türlü hissetmem asla mümkün değildi o zamanlar. Bu sözlerim canını çok yakıyor, farkındayım ama tüm bunları bil istiyorum, bil ki bundan sonra aklında hiçbir soru cümlesi kalmasın."

"Sus," diyerek parmaklarını genç adamın dudaklarına bastırdı. "Bunları duymak istemiyorum artık. Ben geçmişi tümüyle arkamızda bırakabilmeyi istiyorum Çağrı. Artık bu konular sonsuza dek açılmamak üzere kapansın. Biz sadece geleceğimize bakalım."

"Benim de en büyük isteğim bu, ama sen hâlâ böyle kollarımın arasında kasıldıkça..."

"Ben seninle birlikte olmayı istiyorum!" diyerek genç adamın sözünü kesti Melike. "İstiyorum, ama bir an... Dedim ya işte, eski günleri anımsadım."

"Tamam... Acelemiz yok, bundan sonra tüm zamanlar bizim nasıl olsa." Melike'nin yanaklarına kondurduğu ufak

öpücüklerden sonra, onu bir kez daha kollarının arasına çekti Çağrı. Yüzünü ipeksi saçların arasına gömdüğünde ise, ne olursa olsun bir daha iradesini bu kadar çabuk kaybetmemesi gerektiğini düşünüyordu.

Melike ise aynı görüşe sahip değildi. Yüzünü sevdiğinin kucağına gömerken, bu gece neyi çok istediğini sordu kendisine. Verdiği cevapların hiçbirinde yalnız ve mutsuz bir sabaha uyanmak yoktu. Melike bu gece uzun süredir beklediği o mutluluğa kavuşabilmeyi arzu ediyordu. Bir kez daha denemeli ve seven, sevilen bir kadının sevdiği adamın kollarının arasında nasıl mutlu olabileceğini keşfetmeliydi. Hem kötü anıları tümüyle silmeye bu geceden başlamalarında fayda vardı. Evlendikleri gün yepyeni bir sayfa açmış sayılacaklardı ve Melike geçmişin o can yakıcı gölgesinin evliliklerinin üzerine serilmesini istemiyordu. Bu yüzden tekrar konuşmadan önce küçük bir çocuk gibi dudaklarını utançla ısırdı. "İstiyorum."

Melike'nin sesi konuşurken öyle kısık çıkmıştı ki Çağrı onun sözlerini algılamakta güçlük çekti. "Efendim?"

"İstiyorum dedim. Ben... Ben seninle yaşayacağım her şeye hazır ve razıyım."

Dudaklarının tatlı bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılmasına izin vermeyerek bir süre oturduğu yerde sessizce beklemeyi seçti genç adam. Avuç içleri genç kadının saçlarının arasındaki yerlerini alabilmek için kaşınıyor olsalar bile, hislerine bu kadar çabuk yenilmemeliydi. "Emin misin, sonra pişman olma." Melike'nin kendisini bir hışımla kollarının arasından kurtarmasıyla şaşkınlığa uğradı. Özellikle de onun öfkeli bakışlarına hazırlıksız yakalanmıştı.

"Ben kaç yaşındayım Çağrı? Yedi mi? Sence emin olmadığım bir şeyi ister miyim? Ama sanırım burada emin olmayan asıl kişi sensin. Seni zor durumda bırakmak istemem,

paşa gönlünün benimle sevişmeyi isteyeceği bir günü bekleyebiliriz elbette," dedi. Ardından kollarını göğsünün üstünde kavuşturarak kaşlarını sinirle çattı.

"Canım." Çağrı sonunda kendini ve dudaklarını kasmaktan vazgeçerek Melike'nin o âşık olduğu gülümsemelerden birini oturttu yakışıklı yüzüne. Genç kadının sıkı sıkıya birbirine doladığı kollarını çözerken, onun gözlerinin içine anlamlı bakışlarla bakıyordu. "Kızdın mı şimdi sen bana?" Melike'nin ellerini yavaşça aşağı doğru okşarcasına indirdi ve sevdiğinin her iki elini sımsıkı tuttu.

"Sence?" Çağrı yüzüne o karşı koyamadığı gülümsemesini yerleştirdiği an, Melike'nin savunma kalkanları tek tek yıkılmaya başlamıştı bile ama inatla ona bu eziyetin bedelini ödetmek istiyordu. Bir kadın olarak kur yapılması gereken kişi kendisiydi, Çağrı değil!

"Kızmışsın ama ben affettiririm kendimi sana." Son cümlelerinden sonra elinin tersiyle Melike'nin yanağını okşadı usulca. Onun bu ufacık temas karşısında bile etkilendiğini görmek, attığı bu ilk adımın devamını bir an önce getirme isteğini körükledi. Yine de yaşanacakları yavaştan almalıydı. Gece uzundu ve Çağrı Melike'yi hak ettiği gibi yavaş yavaş, tadına vara vara sevmeliydi.

Dudaklarını önce tatlı bir kızıllığa bürünmüş yanaklara dokundurdu. Alev alev yanıyordu sevdiği ve Çağrı onunla aynı yangında yanıp kül olmak adına içinde büyük bir istek duyuyordu. Sonra Melike'nin daha fazla açık tutamayarak, sımsıkı yumduğu göz kapaklarından öptü genç adam. Oradan alnına doğru çıktı. Elinden gelse sevdiği yüzün her bir karesinde saatlerce bu şekilde dolanabilirdi. Belki yapardı da. Ama şimdi değil... Şu anda tutku bir kez daha yavaşça kanına karışmışken aklında olan tek şey, bir an önce sevdiği kadınla bir bütün

olabilmekti. Onunla tek bir bedende var olma isteği çok daha baskındı. Bu yüzden dudaklarının bir sonraki durağı Melike'nin titreyen dudakları oldu. Kana kana öptü ama yeterli gelmedi. Ellerinin her ikisini genç kadının saçlarının arasına daldırdı ve işin içine bu sefer dilini de kattı. Melike'nin itaatkâr bir tavırla dudaklarını aralamasıyla bir kez daha kendisine sunulan o yoldan geçti. Genç kadının iniltileri dudaklarının arasında boğulurken, Çağrı daha fazlasını arzu ediyordu. Öpücüklerin yetersiz kaldığı o noktaya ise çoktan beraberce varmışlardı. Ten artık tene kavuşma isteğiyle yanıp tutuşuyordu.

Genç adamın eli kendiliğinden Melike'nin üstündeki gömleğin düğmelerine gitti. Önce birini, sonra diğerlerini tek tek açtı. Her ne kadar kendine yavaş olması gerektiğini öğütlüyor olsa bile, ortada yılların yadsınamaz özlemi vardı ve erkekçe dürtülerine söz geçirebilmesi o an için pek mümkün değildi.

Dudaklarını sevdiğinin dudaklarından koparark, öpücüklerini bu sefer çenesine doğru yönlendirdi. Oradan da boynuna doğru indi. Şimdi genç kadının nabzının attığı yerdeydi. Oraya uzun ve ıslak bir öpücük bıraktı. Ama fazla oyalanmadı. Çünkü heyecanla inip kalkan diri göğüsler, karşısında çok daha akıl çelici duruyorlardı ve Çağrı beyaz bir dantel kumaşın ardına saklanmış güzellikleri bir an önce kendi teninde hissetmek için çıldırıyordu.

Öpücükleriyle genç kadının boynundan daha aşağılara doğru inmeye devam etti sonra. Tam gerdanının üstünde durduğunda, parmaklarından biri göğüslerinin arasındaki o derin vadiyi keşfe çıkmıştı bile çoktan. Daha fazlasını istiyordu artık... Ama burada, bu şekilde değil.

Melike ise o an başka bir âleme doğru yolculuğa çıkmıştı. Dudaklarından sonra, bedeninin diğer bölgelerini de iş-

gal eden öpücükler, aklını tümüyle kaybetmesine yol açmıştı. Çok güzeldi... Tüm bu dokunuşlar ve öpücükler, yıllardır yaşamayı delice arzu ettikleriydi. Bu yüzden sadece bir an sonra onları teninde hissedemediğinde, kapalı göz kapaklarını hafifçe araladı. Aynı anda Çağrı tarafından kucağa alınmasıyla iyice şaşkınlığa uğradı. "Çağrı?"

"Şşt... Sus sevgilim, odamıza kadar sabret."

Bu cümlelerden sonra, sanki ilk birlikteliğini yaşayacak taze gelin gibi yüzünü sevdiği adamın boynuna gömdü. Elbette bu ilki değildi ama sanki öyleymiş gibi garip bir heyecan duyuyordu. Sanki Çağrı'yla gerçekten ilk kez bu gece sevişecek, onunla ilk kez bu gece hazzın doruklarına ulaşacaktı. Bu hissi sevmişti... Ve edepsizce olduğunu bilse bile, bir an önce onu tümüyle hissetmek için de sabırsızlanıyordu.

Çağrı'nın örtüsünü hızla kaldırdığı yatağa bırakıldığında bakışlarını o gece ilk kez utançla kaçırdı onun mavilerinden. Oysa ki oda karanlıktı ve birbirlerinin yüzlerini seçebilmelerine rağmen, bakışlarındaki ifadeleri okuyabilmeleri mümkün değildi fakat bir an sonra bu durum da değişti. Çağrı komodinin üzerindeki gece lambasını açarak odanın loş bir aydınlığa bürünmesini sağlamıştı.

Karşısında gömleğinin düğmeleri tümüyle açılmış kadının görüntüsüyle Çağrı bir an için nefesini tuttu. Sonra onun yanma, yatağa geçip oturdu. "Çok... çok güzelsin."

"Öyle bakmasan?" diye masumca konuştu genç kadın. "Işığı da kapatabiliriz belki, olmaz mı?"

Tutkuyla böylesine yoğrulmuşken Melike'nin son cümleleri bir kez daha Çağrı'yı güldürmeyi başardı. Genç kadının yüzünü ellerinin arasına alarak, bakışlarını onun gözlerinin içine dikti. "Seni görmek istiyorum. Seni hissettiğim kadar görebilmeliyim. Gerçekliğine tümüyle inanmam ancak böyle

mümkün olabilir."

Dudaklar bir kez daha sustu. Bu sefer ilk hamleyi yapan kişi Melike oldu. Çağrı'nın dudaklarına kapanırken, daha fazla beklemek istemiyordu. Öpücüklerine hiç ara vermeden üzerindeki gömlekten tümüyle kurtuldu önce. Ellerinden biri genç adamın gür saçlarının arasındaki yerini alırken, diğeri onun üstündeki gömleğin düğmelerinde oyalanıyordu. Bir an sonra yatağa sırt üstü yatırıldığını hissetti. Genç adamın dudaklarını geri çekmesiyle ise, kendi dudaklarının arasından dökülen isyan dolu mırıltıya engel olamadı.

Çağrı ise seri hareketlerle üzerindeki gömlekten tümüyle kurtulmakla meşguldü. O sırada genç kadının hoşnutsuzca mırıldanması karşısında yüzüne en çapkın gülümsemelerinden biri peyda olmuş ve onu dağınık saçlarıyla daha da çekici kılmıştı. Çağrı da en az Melike kadar sabırsızdı. Bu anı, Melike'siz geçirdiği her gece rüyalarının o en mahrem anlarında defalarca yaşamıştı. Yine de düşlerinde hissettiklerinin gerçekle uzaktan yakından alakası olamazdı. Bu gece daha önce hiç yaşamadığı duyguları tadacağına emindi.

Melike o anda nefesini tuttuğunun farkında bile değildi. Tümüyle Çağrı'nın çıplak gövdesine odaklanmış durumdaydı. Bu haliyle öyle yakışıklı ve öyle nefes kesiciydi ki, avuç içlerini genç adamın göğsüne bastırmaktan kendini alıkoyamadı. Elinin altında hissettiği sert kaslarla birlikte uzandığı yerde heyecan içerisinde kıpırdandı ve çok sürmeden Çağrı'yı ensesinden tutarak kendine doğru hızla çekti. Yüzleri arasında bir nefeslik mesafe vardı şimdi. Kısa bir an bakışları tutkuyla buluştuktan sonra, dudakları da aynı şekilde birleşti. Öpüşmeleri git gide daha da yakıcı bir hal alırken, genç adamın elleri rahat durmanın anlamını bilmiyormuşçasına genç kadının ince belinde geziniyordu. Sonra daha da aşağılara doğru yönel-

di o eller. Önce kalçasına dokunup, sıktı. Ardından Melike'nin üstündeki dar eteğin altına doğru süzüldü.

Melike ise avuç içleriyle Çağrı'nın omuzunu, oradan da ensesini ve sırtını delice bir tutkuyla okşuyordu. Dudaklarından firar eden inlemeler Çağrı'nın dudakları tarafından kesiliyordu. Bu hissettikleri çok sarsıcı ama bir o kadar da muhteşemdi. Özellikle bacaklarını okşayarak daha da yukarılara yönelen eller, düşünme yetisini tümüyle kaybetmesine sebep oluyordu. Dudaklarını genç kadının boynuna, oradan da daha aşağılara yönlendirirken, tutkudan kısılmış sesiyle, "Artık bundan tümüyle kurtulmamızın zamanı geldi," diye fısıldadı genç adam. Elinin biri eteğin fermuarına giderken, dudakları beyaz dantel sütyenden taşan tatlı kabartıları buldu. Genç kadının göğsü heyecanla inip kalktığında Çağrı'nın kendini bir an önce onun kuytularında kaybetme konusundaki sabırsızlığı da artıyordu.

Diğer yandan Çağrı'nın aklını başından alan öpücüklerini göğüslerinde hissettikçe inlemelerine engel olamıyordu Melike. Ellerini onun saçlarının arasından geçirmesiyle farkında olmadan genç adamın dudaklarını göğüsleri üzerinde yönlendirmeye başlamıştı. Öpmesini istediği alanlara doğru sürüklüyordu onu. Bunun çok edepsizce olduğunu ve utanması gerektiğini düşünmesine rağmen, duygularına bir ket vurması o an için imkânsızdı.

Çağrı biraz geri çekilerek genç kadının üzerindeki eteği hızla çıkardı ve gördükleriyle kısa süreliğine nefesini tuttu. Beyaz iç çamaşırlarıyla nefes kesici bir güzelliğe sahipti sevdiği. Özellikle öpülmekten kıpkırmızı kesilmiş dolgun dudakları ve tutkuyla birbirine karışmış saçlarıyla, kendisini günahların en büyüğüne davet eder gibiydi.

Ellerini tekrar genç kadın bacaklarına bıraktı. Onlar

yukarıya doğru yönelirken, Çağrı da dudaklarını genç kadının göbeğine bastırdı. Aldığı o tatla birlikte gözlerini yumdu ve diliyle de genç kadına en büyük işkencelerinden birini yaşatmaya başladı. Onu öpmeye doyamıyordu bir türlü. Diliyle bu sefer daha da yukarılara çıktı ve sütyenin kenarlarında oyalandı.

Melike ise her ne kadar bu durumdan memnun da olsa, ortadaki eşitsizliğin farkındaydı. Kendisi ne kadar çıplaksa, Çağrı da bir o kadar giyinikti. Genç adamı tekrar yukarıya doğru çekip dudaklarından tutku dolu bir öpücük çaldıktan sonra, onunla birlikte yatakta döndü. Şimdi kendisi üstte, Çağrı alttaydı. Bacaklarını iki yana açarak, genç adamın üstünde oturur bir hal aldı. Dudaklarını ondan güçlükle kopardıktan sonra ise, elleri genç adamın pantolonunun kemerine gitti. Onu açtıktan sonra, sıra düğme ve fermuara gelmişti. Bu yaptığından utanıyor da olsa, asla pişman değildi. Bu gece bu adamla yaşayacağı hiçbir şeyden pişmanlık duymayacaktı, bundan emindi.

Çağrı ise nefesini düzenlemeye çalışırken meraklı bakışlarla sevdiği kadının yaptıklarını izliyordu. Genç kadın üstündeki pantalonunu çekip çıkardığında, ellerini ona doğru uzattı. Ama tutamadan Melike kıvrak bir hareketle ondan kaçmayı başarmıştı.

"Acele etme," diye mırıldandıktan sonra tekrar genç adamın bacaklarına oturdu. Şimdi her ikiside sadece iç çamaşırlarıyla kalmıştı. Ve Melike'nin aksine Çağrı bu işkenceye biraz daha katlanamayacağını biliyordu. Artık acı çeker hale gelmişti.

Saçlarını bir omzundan aşağı sarkıttıktan sonra, elleriyle genç adamın karın kaslarına dokundu Melike. Ona dokunmayı seviyordu. Ve artık ona ait olan her şeyin, aynı zamanda kendisine de ait olduğunu bilmek mutlu olmasını sağlıyordu. Parmak uçlarıyla daha da yukarılara doğru çıktığında, farkında

olmadan dudaklarını tutkuyla dişlemişti. Bacaklarının arasında gittikçe daha çok hissettiği o tatlı baskıyla ise dudaklarını daha çok ısırdı.

"Gel buraya!" Çağrı'da ipler artık iyice kopmuştu. Özellikle Melike'nin o öpmeye doyamadığı dudaklarını dişlemesi bardağı taşıran son damlaydı. Daha fazla sabredemeyecekti. Genç kadını tekrar altına alarak, dudaklarına sertçe kapandı. Elleri de boş durmayarak önce üstteki parçadan kurtuldu. Sonra özgürlüğüne kavuşan dolgunlukları avuçladı. Melike'nin tutku dolu iniltisini kendi dudaklarıyla boğdu ve sonra kendine engel olamayarak dudaklarıyla daha da aşağılara doğru yöneldi. Bu sefer ellerini azat ederek dudaklarını devreye soktu. Genç kadının göğüslerini öpüp dişlerken, Melike'nin ellerini saçlarının arasında hissediyordu. Onun dudaklarından firar eden her zevk dolu inilti, Çağrı'nın tutkusunu daha da körüklemekten başka bir işe yaramıyordu ve ona zevk verme isteğini ikiye üçe hatta beşe katlıyordu.

Melike ise kendine ve davranışlarına inanamıyordu artık. Bir insanın yatakta böylesine yoğun ve tutkudan kavuran duyguları hissedebileceğini daha önce bilmezdi. Bu yüzden kulaklarından içeriye doluşan her iniltiyle birlikte şaşkınlığı giderek artıyordu. Ama kesinlikle bir şikayeti yoktu.

Genç adam öpücükleriyle Melike'yi iyice çılgına çevirirken, üstlerindeki son iki parçadan da aceleyle kurtuldu. Artık dayanma sınırını çoktan geçmişti. Melike'nin bacaklarının arasındaki yerini alıp, üstüne doğru uzandı. Genç kadının bacaklarını beline dolamasıyla birlikte sabrının son kırıntılarını da kaybetti ve tek bir hareketiyle onu kendi varlığıyla tümüyle kuşattı. Artık ait olduğu yerdeydi. Melike dudaklarının arasından kaçan ufak çığlıklarını bastırmak ister gibi dişlerini Çağrı'nın omuzuna geçirmiş ve yıllardır mahrum

kaldığı bu tatmin olmuşluk hissine odaklanmıştı.

Çağrı ise kendini kaybetmemek adına dişlerini sıktığından dolayı çene kasları ağrımaya başlamıştı. Alnında boncuk boncuk terler birikirken, kendisini ikinci bir deri gibi sarmalayan dar bir yolda yavaş hareketlerle ilerliyor gibiydi. Elinden geldiğince bu anı uzatmaya çalışıyordu bir nevi. Melike de en az kendisi kadar zevk alsın, bu duygunun güzelliğini iliklerine kadar hissetsin istiyordu. Kendisinden önce onu düşünüyordu ve bu daha önce yapmadığı bir şeydi. Daha önce hiçbir kadının zevk almasını bu denli çok istememişti çünkü bencildi. Şimdiyse, Melike sayesinde değişmiş, kendisinden çok bir başkasını düşünmenin ne demek olduğunu öğrenmişti.

Genç adamın hareketlerine elinden geldiğince eşlik etmeye çalışırken, tırnaklarını istemsizce onun sırtına geçirmişti genç kadın. Göğe doğru beraberce çıkarlarken iniltileri artık iyice birbirine karışmış ve odanın duvarlarına çarpıp kulaklarından içeri doluşur hale gelmişti ve dudakları son kez tıpkı elleri gibi büyük bir tutkuyla birbirine kenetlenirken, her ikisi de hazzın en büyüğüyle tanışıp bir anda hareketsiz kalakalmıştı. O muhteşem sonu birlikte kucakladıktan sonra kollarının arasına nefes nefese yığılıverdiler.

Çağrı'nın başını göğsünün üstüne bırakmasıyla, Melike farkında olmadan tüm yorgunluğuna inat kocaman gülümsedi. Parmak uçlarıyla onun saçının her bir telini okşarken alıp verdiği kısa soluklarla nefessiz kalan ciğerlerini ferahlatmaya çalışıyordu. O anda öyle mutluydu ki mutluluğunu tarif et deseler başarısız olurdu. Çünkü hissettiklerinin bir tarifi yoktu.

Çağrı da genç kadınla aynı durumdaydı. Kollarını Melike'nin beline dolamış bir şekilde onun göğsünde dinleniyordu. Ağırlığıyla onun canını yakma düşüncesi olmasaydı sonsuza kadar o şekilde kalabilirdi. Yatağın boş tarafına doğ-

ru kayarak genç kadını kollarının arasına çekti ve ona sımsıkı sarıldı. Tutkuyla yanıp tutuşmuş tenlerinin normale dönmesiyle, odanın ısısının farkına vardılar. Yorganı üstlerine doğru çekip örterken Melike'nin kollarının arasına kedi gibi daha çok sokulması yüreğini ısıttı.

Melike hemen elinin altında Çağrı'nın güçlü kalp atışlarını hissediyordu. Ona hep böyle yakın olabilmek için dua etti içinden. Sevmişti bu sıcaklığı ve kendine hâkim olamayarak elinin altındaki tene dokundu dudaklarıyla. "Bu kalp benim için mi bu kadar hızlı atıyor?" diye sordu mayışmış sesiyle.

Kalbinin üzerindeki eli tutup dudaklarına götürdü genç adam. Avucunun içine uzun bir öpücük bırakırken "Sadece senin için," dedi.

Bulunduğu güvenli kucaktan başını hafifçe kaldırarak bakışlarını sevdiği adamın gözlerinin içine çevirdi. İçinden taşmakta olan büyük aşkıyla baktı onun yakışıklı ve yorgun yüzüne. Sonra gözlerini yavaşça yumdu. Üzerine tatlı bir yorgunluk çöküvermişti bir anda. Sevdiği adamın kollarının arasında derin ve huzurlu bir uykuya dalma düşüncesi o an için kendisine çok cazip geldi.

"Melike?" diyerek seslendi Çağrı. Onun huzurla gevşemiş yüz hatlarına hayranlıkla baktı.

"Hmm?"

Genç kadının yüzüne gelen dağınık saçlarını kulağının arkasına özenle yerleştirdikten sonra, alnına küçük bir öpücük kondurdu ve ömrü boyunca söylemekten asla bıkmayacağı o iki kelime döküldü dudaklarının arasından. "Seni seviyorum." Ama bir cevap alamadı çünkü Melike çoktan rüyalar âlemine doğru yolculuğuna çıkmıştı.

Akşam evinden içeri girdiğinde oldukça yorgundu genç

adam. Ama aynı zamanda huzurluydu da. Sonuçta karısını görecekti birazdan. Tüm yorgunluğunu onun ve kızının mutlu edici varlıklarına sarılarak atacaktı. Kendisine yaklaşan yardımcıya elindeki çanta ve ceketini verirken, "Sinem nerede?" diye sordu.

"Odanızda Mehmet Bey."

Genç kızı arkasında bırakarak adımlarını merdivenlere doğru yönlendirdi. Karısı büyük ihtimalle o meşhur şekerlemelerinden birini yapmakla meşguldü. Özellikle hamileliğinin iyice ilerlediği bu dönemlerde uykuya daha da çok düşmüştü genç kadın. Bunun içinde daha henüz doğmamış bebeklerini suçlamaktan da geri kalmıyordu. Onun bu tatlı hallerini her hatırladığında, farkında olmadan gülümsüyordu genç adam. Tıpkı o anda olduğu gibi...

Yatak odasından içeriye girdiğinde tahminlerinde yanılmadığını bir kez daha net bir şekilde gördü. Sinem yatakta sırt üstü uzanmış bir şekilde uyukluyordu. Kolunun biri gözlerinin üzerindeyken, diğeri karnını korumacı bir tavırla sarmalamıştı ve bu haliyle çok tatlı görünüyordu.

Boynundaki kravattan kurtulduktan sonra, gömleğinin üstten birkaç düğmesini açtı. Yavaş adımlarla yatağa doğru yaklaşıp karısının yanına boylu boyunca uzanırken, hareketleri onu uyandırmamak için fazla yavaştı. Kolunu yatağa dayadıktan sonra, yanağını avucunun içine bıraktı ve karısını izlemeye koyuldu. Bakışları onun şişkin karnını buldu sonra. Yüzü güzel bir tebessümle aydınlanırken, boştaki eli kızının bulunduğu yeri okşadı. Daha anne karnındaki bebek babasının dokunuşunu hissetmiş gibi kıpırdanmaya başladığında, Mehmet heyecanla uzandığı yerden hafifçe doğrulmuştu. Bakışlarını Sinem'in yüzüne çevirdiğindeyse, onun hâlâ aynı pozisyonda uyumaya devam ettiğini gördü.

Yatakta biraz aşağı doğru kaydı ve Sinem'in üstündeki ince kazağı uçlarından tutarak yukarı doğru sıyırmaya başladı. Kızıyla aralarında hiçbir engelin olmasını istemiyordu. Ama karısının karnına dolamış olduğu kolu şu an için en büyük engeliydi. Yavaş hareketlerle genç kadının kolunu yanma bırakırken, Sinem'in yattığı yerde huzursuzca kıpırdanmasıyla bir süre sesini çıkarmadan bekledi. Sanki bu yaptığı suçmuş gibi, karısını uyandırmaktan çekiniyordu. Sonunda genç kadın tekrar sakinleştiğinde, Mehmet yarım bıraktığı işe devam etti. Kızının bulunduğu yeri iyice açığa çıkardıktan sonra, dudaklarını karısının tenine sıkıca bastırdı. "Kızım," diye fısıldarken, eliyle bir kez daha onun hareketlerini hissetmeye çalıştı. "Hadi babaya burada olduğunu bir kez daha hissettir." Sözleri kızı tarafından duyulmuş olacak ki elinin altında hissettiği cılız tekmeyle Mehmet'in yüzündeki gülümseme daha da büyüdü ve tüm yüzünü kapladı. Bu öylesine güzel ve mucizevi bir şeydi ki utanmasa olduğu yerde gözyaşlarına boğulabilirdi ve bu mucizeye sahip olmasını sağladığı için Sinem'e, hayatının diğer anlamına ne kadar teşekkür etse azdı. Duygu yüklü bakışlarını karısının yüzüne doğru kaldırdığında, onun kendisine gülümseyen gözlerle baktığını gördü. Sinem uyanmış ve baba-kızın arasındaki tatlı iletişimi sesini bile çıkarmadan sessizce izlemişti.

"Canım, uyandın mı?" Tekrar Sinem'in yanma uzandı Mehmet. Onun yanağını avucunun içine alırken, dudaklarını da alnına değdirdi.

"Sen odadan girdiğin an uyandım aslında ama ses çıkarmayıp senin ne yapacağını görmek istedim." Kocasının kollarının arasına sığınırken, gittikçe daha da büyüyen karnının engeliyle bir kez daha karşılaştı. "Şuna baksana. Artık sana özgürce sarılmama bile engel oluyor küçük hanım! Çok şımarık bir kız olacak bu Mehmet. Nasıl baş edeceğiz biz onunla?"

Sinem'in bu tatlı serzenişlerini dinlerken gülümsememek için kendini zorlaması gerekmişti. Daha doğmadan kızını ona şikayet ediyorsa, doğduktan ve hatta büyüdükten sonra kim bilir daha neler söylerdi karısı. "Kızımız varlığını hissettirme çabasında annesi. Bak ne güzel bir aile olduk. Sen, ben ve kızımız."

"Belki sonra bir de oğlumuz olur." Genç adamın başını yukarı doğru kaldırarak onun gözlerinin içine baktı. "Tıpkı sana benzeyen bir oğlan çocuğu."

"Sağlıklı olsunlar da. Hem ayrıca ben sadece iki çocukla sınırlı kalmak istemiyorum. Bence en az dört çocuğumuz olmalı. İki kız, iki oğlan."

"Ömrüm çocuk doğurmakla geçecek senin sayende!" diyerek tatlı sert azarladı kocasını genç kadın.

"Ne var ki bunda? Ben sana el bebek, gül bebek bakarım işte. Bir dediğini iki etmem. Elini sıcak sudan soğuk suya sokturmam."

"Ondan bir şüphem yok zaten ama tüm bunları konuşmak için daha çok erken. Biz önce şu cadıyı sağlıkla kucağımıza alalım da."

"Cadı deme benim kızıma."

Mehmet'in bir kez daha karnını sevgiyle okşaması karşısında gülümsedi Sinem. "Cadı işte! Seni gördüğü an kıpır kıpır kıpırdanıyor, bir rahat vermiyor bana. Tıpkı şu anda olduğu gibi."

"Babasını özlüyordur ne yapsın yani? Babası da onu özlüyor. Tüm gün burnumda tütüyor. Bir an önce eve gelip ona dokunmak istiyorum."

"Sadece ona mu?"

Sinem'in alınganlıkla yüzünü çevirmesine güldü Mehmet. Bu kadın her haliyle ayrı tatlıydı gözünde. Özellikle daha

doğmamış kızını kıskanırken daha da şeker bir hale geliyordu. Genç kadının çenesinden tutarak, onun tekrar gözlerinin içine bakmasını sağladı ve sonra dudaklarından küçük bir öpücük çaldı. "Alınma bir tanem. Senin yerin bambaşka. Eğer sen olmasaydın, kızımız da olmazdı. Sen benim gönlümün kraliçesin, kızımız ise prensesi."

"O doğduktan sonra benim pabucum iyice dama atılmayacak mı yani?"

"Buna hiç ihtimal var mı?"

"Yok mu?" diyerek gülümsedi genç kadın. Kocasına nazlanmak zevkliydi doğrusu.

"Yok."

Bir süre birbirlerinin sıcağında dinlendikten sonra, Sinem yattığı yerden hafifçe doğruldu. Mehmet'e bakarak dudaklarını iştahla yaladı. "Mehmet?"

"Efendim karıcığım?"

"Benim canım şey çekti..."

"Ne çekti?"

"Döner!"

Uzandığı yerden şaşkınlıkla doğrulurken, "Döner mi?" diye sordu genç adam.

"Hı hı ama tavuk döner. Yanma da şöyle bol köpüklü bir ayran." Dudaklarını bir kez daha iştahla yaladı. "Ne güzel gider şimdi ama."

"Evde yemek yok mu? Bir şey yemedin mi sen bugün?" Mehmet'in şaşkınlığı hâlâ devam ediyordu. Zira karısının bugüne kadar aşerdiği anlar çok nadirdi. "Hem bu döner merakı nereden çıktı?"

"Rüyamda gördüm Mehmet." Yatakta bağdaş kurarak oturduktan sonra kocasının elini sıkıca tuttu. "Bana döner al!" Sinem karşısında bu isteğini dile getirirken, hiçbir güç Meh-

met'i karısına döner almaktan alıkoyamazdı. Gülümseyerek Sinem'in elinin üstüne küçük bir öpücük kondurdu. "Tamam kraliçem, emrin olur. O zaman akşam yemeğimizi dışarıda yemeğe ne dersin? Üstümüzü değiştirip, çıkalım."

"Tamam, olur ama bana bir tane döner yetmez bilesin. İki canlıyım ben, iki kişilik yersem anca doyarım."

Sinem'in büyük bir heyecanla yataktan aşağı inip pofuduk terliklerini ayağa geçirişini yüzünde anbean büyüyen gülümsemenin eşliğinde izledi genç adam. "Tamam, hatta benim dönerimi de yiyebilirsin."

Sinem giyinme odasına doğru ilerlerken duyduklarıyla tekrar hızlı adımlarla kocasının yanına kadar geldi. Onun yakışıklı yüzünü ellerinin arasına aldıktan sonra tutkuyla dudaklarına kapandı. Geri çekildiğinde her ikisi de nefes nefeseydi. "Seni seviyorum. Çekilmez bir kadın olduğum zamanlarda bile bana katlandığın için kesinlikle cennetliksin!"

"Ben de seni çok seviyorum ve eğer ben cennetliksem, sende benim o cennetteki hurimsin!"

"Bundan şüphen olmasın zaten. Nasıl bu dünyada seni başka kadınlara kaptırmamaya kararlıysam, cennette de hurilere kaptırmam!"

Melike sabahın ilk ışıkları odadan içeri doluştuğu bir vakitte araladı göz kapaklarını ve aynı anda burnundan içeri dolan erkeksi kokuyla dudağının kenarında mutlu bir gülümseme belirdi. Şu anda ömrünün sonuna kadar bulunmayı istediği tek yerdeydi. Sevdiği adamın güçlü kollarının arasındaydı ve daha önce kimseye olmadığı kadar yakınındaydı. Başını hafifçe kaldırarak, Çağrı'nın uykuyla birlikte iyice gevşemiş olan yüzüne baktı. Gece boyu yaşadıkları anlar bir bir aklına üşüştüğünde ise, yüzünü tekrar utançla genç adamın

göğsüne gömdü. Bir değil, birkaç kere daha aynı hazzı iliklerine kadar yaşatmıştı bu adam ona. Ve bu da yaşadığı ilklerden bir tanesiydi. Daha önce bu 'işin' bir gecede bu kadar çok yapılabileceğini bilmezdi. Yanakları domates gibi kızarırken, kıkırdamamak için dudaklarını ısırması gerekmişti.

Uzun zamandan sonra kendini gerçek bir kadın gibi hissediyordu ve itiraf etmesi gerekirse bu duyguyu sevmişti. Bundan sonra her gününü bu şekilde geçirebilirdi. Sonsuza kadar Çağrı'nın sıcaklığını bedeninin her bir hücresinde hissetmek için gönüllüydü. Ama artık yavaştan kalkmaları da gerekiyordu. Bunun düşüncesi bile can sıkıcıydı yine de Çağrı'yı düşünmek zorundaydı. Bugün de diğer günler gibi normal bir iş günüydü ve önemli bir iş görüşmeleri vardı.

Yorganı göğsüne bastırarak, yattığı yerde hafifçe doğrulmaya çalıştı. Çağrı'nın kolları beline öyle bir dolanmıştı ki, onu uyandırmadan bu yataktan nasıl çıkacağını bilemiyordu. Oldukça yavaş hareketlerle o kolları çözmeye çalıştı. Biraz uğraş sonucu başarılı olduğundaysa, yüzündeki gülümseme daha da genişledi. Yataktan çıkmadan önce ise, gece defalarca yaptığı gibi sevdiğinin kalbinin olduğu yeri küçücük öptü.

Yorganın altından çıktıktan sonra alnını kırıştırarak yerdeki kıyafetlerine baktı. Onların yanında duran Çağrı'nın gömleği gözüne daha çekici geldi. Mavi gömleğe uzanarak önce burnuna doğru götürdü. Genç adamın parfümünün kokusu bile Melike'yi kendinden geçirmeye yeterdi. Şu an yatağa geri dönüp, gece kaldıkları yerden devam etmeyi ne çok isterdi.

Gömleği aceleyle üstüne geçirdikten sonra, adımlarını yatak odasından dışarıya yönlendirdi ve evin küçük banyosundan içeri girdi. Aynanın karşısına geçtiğinde gördüğü yüzle birlikte şaşkınlığını gizleyemedi. Bu yanakları kızarmış, gözlerinin içi gülen kadın gerçekten kendisi miydi? Gördüklerine

inanamadı. Daha önce yüzünün bu kadar mutlulukla parladığı başka bir anı daha hatırlamıyordu. Ellerini yanaklarına utançla bastırdığında, bakışları aynanın önündeki traş malzemelerine kaydı. Çağrı'nın traş losyonunu eline alıp kapağını açarken, çok gizli bir iş yapıyormuş gibi heyecanlanmaktan kendini alamadı. O losyonun kokusunu duyumsamak bile bedeninin bir kez daha arzudan titremesine sebep olmuştu. O eskinin uslu ve edepli kızı nereye gitmişti? Dün geceden sonra nedense kendisini tanıyamaz olmuştu.

Bu evdeki keşfine daha sonra devam etmeye karar vererek, adımlarını köşedeki küvete doğru yönlendirdi. Sıcak suyu ayarladıktan sonra, elleriyle gömleğin düğmelerini açmaya başladı. Tam o anda kapının ani bir hareketle açılması karşısında olduğu yerde irkildi. Omuzunun üzerinden arkasına doğru baktığındaysa, Çağrı'nın yüzünde çapkın sırıtışıyla kapıya yaslanmış olduğunu gördü. Üst tarafının çıplaklığına tezat oluşturacak bir şekilde altında gri pijama altı vardı.

"Bensiz duş mu alıyorsun?" diyerek yavaş adımlarla genç kadına doğru ilerledi Çağrı. Yatakta yalnız uyandığından beri, onun varlığını tekrar yanı başında hissetme konusunda içinde delice bir özlem duyuyordu.

"Ben... Sen uyuyordun..."

Bakışlarını kaçırarak birkaç adım geriye kaçtı yine heyecandan dili damağı kurumuştu. Bu adam etrafında olduğu sürece, bu ruh halinden kolay kolay kurtulamayacağının da farkındaydı üstelik.

"Ama şimdi uyandım." Melike'nin bacağının arkasındaki küvete dayanmasıyla yüzündeki sırıtış daha da büyüdü ve tek hamlede onu kucaklayarak küvetin içine bıraktı. "Zamandan tasarruf etmemiz de fayda var. Bu yüzden birlikte duş almayı önereceğim sana."

"Ciddi olamazsın? O gözlerindeki parıltıların ne anlama geldiğinin gayet farkındayım. Aklından geçenleri yapmaya başlarsan, akşama kadar bu küvetten dışarı çıkamayız biz." Bu sözleri söylerken gülümsemesini bastırmakta güçlük çekti Melike. Çağrı ise onu hiç duymamış gibi genç kadının yarım bıraktığı işi tamamladı. Onun üstündeki gömleğin düğmelerini tek tek açtı.

"Gömleğim sana gerçekten çok yakışmış ama sen o olmadan çok daha güzelsin." Karşısında geceki gibi çırılçıplak kalan kadının görüntüsüyle iradesini tümüyle kaybetti genç adam ve sevdiğinin dudaklarına tutkuyla kapandı.

Duşta geçen renkli dakikalardan sonra, üzerlerine pijamalarını geçirmiş bir halde kahvaltılarını yapıyorlardı. Melike yanında hiçbir eşyasını getirmediği için, mecburen genç adamın kendisine birkaç beden büyük gelen pijamalarına razı gelmek zorunda kalmıştı. Gerçi bundan hiç rahatsız değildi.

"Kızarmış ekmeklerimiz de hazır." Elindeki tabağı masaya bıraktıktan sonra, Melike'nin hemen yanında yerini aldı genç adam. Bakışları onun ıslak saçlarına kaydığında ise, yüzü endişeli bir ifadeye büründü. "Keşke saçlarını kurutsaydın. Havalar soğuk bu aralar."

"İyiyim ben böyle," diyerek ekmeğinden bir dilim aldı. Ardından bakışlarını tekrar sevdiği adama çevirdi. "İşe kaçta gideceksin?"

"Yarım saate kadar evden çıkmam gerekiyor."

"Öyle mi?"

Melike'nin bir anda düşen yüzünü görmesiyle, çenesinden tutarak gözlerinin içine baktı genç adam. "Birkaç saat sonra görüşeceğiz. Asma şu güzel yüzünü."

"Ama orada şimdi olduğumuz gibi olamıyoruz," diyerek dudaklarını büzdü.

"Şimdi nasılız ki?" Melike'nin her halini ayrı ayrı çok sevdiğini düşündü Çağrı. Bu yarı cesur, yarı utangaç kadına çok âşıktı.

"Böyle... Yakın işte." Hiç çekinmeden kollarını Çağrı'nın beline doladı ve başını onun dünyadaki tüm yastıklardan daha rahat olduğunu düşündüğü göğsüne bıraktı. "Sana içimden geldiği gibi sarılabiliyorum. Hatta istediğim de öpebiliyorum ama şirkette hep mesafemizi korumamız gerekiyor."

Genç kadının nemli saçlarını hafifçe okşadıktan sonra, "Madem bu durum seni bu kadar rahatsız ediyor, o zaman bugün toplantıdan sonra seni odamda ağırlamaktan onur duyarım. Kapıyı da arkamızdan kilitler ve kimseyi içeri almayız," dedi.

Çağrı'nın şaka yaptığını bilmesine rağmen, sözlerini ciddiye almış gibi, "Ya basılırsak?"diye sordu.

"Basılırsak büyük bir skandala kurban gideriz. Kayalı Holding'in güzel varisi, basit bir şirket elemanıyla aşk yaşıyor derler."

"O basit bir eleman değil ama benim için." Başını bulunduğu kucaktan kaldırarak, Çağrı'nın gözlerinin içine baktı. "O benim nefes alma sebebim."

Melike'nin dudaklarından küçücük öptü Çağrı. Onun söylediği her bir söz, geçmişte kalbinde açılmış yaralar üzerinde merhem etkisine sahipti sanki. "Bugün oteldeki eşyalarını buraya getirelim. Çıkış işlemlerini de hallederiz. Burada olduğun zamanlarda bu evde, benimle birlikte kalacaksın."

"Olur," dedikten sonra tekrar Çağrı'ya sımsıkı sarıldı.

"Hatta ben işe gitmeden önce seni otele bırakayım. Taksilerle uğraşma."

"Olur."

"Seni sözümü dinlediğin zamanlarda daha bir başka se-

vdiğimi söylemiş miydim?"

Kulaklarından içeriye doluşan şakacı sesle, kaşlarını yalancı bir öfkeyle çattı Melike. "Söz dinlemediğim zamanlar sevmiyorsun yani?"

"O zamanlarda da seviyorum ama en çok geceki ve bu sabah duştaki hallerini sevdim."

Yanakları bir kez daha kızarırken sitem dolu bir sesle, "Ya Çağrı ya... Bunu yapmaktan büyük keyif alıyorsun. Öyle değil mi?" diye sordu.

"Neyi?"

"Beni utandırmayı!" dedikten sonra oturduğu yerde doğruldu.

"Benim yanımda bu kadar doğal olman çok hoşuma gidiyor, ondandır." Melike'nin kızaran yanaklarına dokundu parmaklarıyla. "Sana ne kadar mutlu olduğumu söylesem, bana inanır mısın?"

Genç kadın başını sallayarak, "İnanırım," dedi. "Çünkü ben de en az senin kadar mutluyum şu an."

"Artık aramızdaki tüm sorunları halledebildiğimize çok seviniyorum. Üstelik geçmişteki gibi aramızda hiçbir sır yok. Hep de böyle olsun Melike. Birbirimize anlatmadığımız, birbirimizle konuşamadığımız hiçbir konumuz olmasın."

Çağrı konuşurken, yüreğine büyük bir ağırlığın gelip yerleştiğini hissetmişti genç kadın. Kendi de artık aralarında hiçbir sırrın olmamasını istiyordu ama sadece Melike'nin bildiği bir sır vardı. Çağrı'ya anlatıp anlatmamakta çoğu kez kararsız kaldığı o görüşme vardı canını sıkan. Sevdiğini üzmek istemediğinden, bu zamana kadar ağzını açıp anlatmamıştı ona. "Çağrı... Ben..." Anlatıp kurtulmak istiyordu aslında. Yine de genç adam şimdi bu kadar mutluyken, onun gözlerinin bir kez daha hüzünlü bakmasına dayanamazdı.

"Ne oldu canım?"

"Bunu sana anlatıp anlatmama konusunda kararsızdım çünkü senin bir daha üzülmeni istemiyordum."

Melike'nin konuşurken ne kadar zorlandığı belliydi. Endişelenmemeye çalışarak genç kadının sözlerine devam etmesini bekledi. "Bir şey mi oldu?"

"Annen... Yani Ebru Hanım... Birkaç gün önce holdinge geldi."

Duydukları karşısında şaşkınlığını gizleyemese de, yüzündeki gülümsemeyi korumaya çalıştı genç adam. "Ne istiyormuş. Ah, dur sakın söyleme."Bu sefer yüzüne peyda olan gülümsemesi alaycıydı. "Büyük ihtimalle senden para dilenmiştir."

"Evet," diyerek başını eğdi Melike. Çağrı'yı üzgün görmekten nefret ediyordu.

"Peki sen... Sen ne yaptın? Verdin mi o parayı?" Aklına gelen bu düşünceyle yüzündeki tüm kan bir anda çekildi sanki. "Vermedim de bana Melike."

"Vermedim!" Kararlı bakışlarını sevdiği adamın gözlerine kilitleyerek konuştu genç kadın.

Çağrı tuttuğunun bile farkında olmadığı nefesini bıraktı usulca. "Özür dilerim. Onu başına bela ettiğim..."

"Şşt," diyerek susturdu sevdiği adamı. "Özür dileme. Biz bundan sonra bir aileyiz Çağrı. Benim tek dileğim seninle birlikte mutlu bir ömür geçirebilmek. Senin yaran yaramdır, sevincin ise sevincim bundan sonra. Biz artık 'biriz', 'tekiz' seninle."

Melike'nin alnına dudaklarını bastırırken, duygularını gizleyemediği sesiyle, "Ben seni hak edecek ne sevap işledim acaba?" diye fısıldadı. Ardından Melike'den gelen ilk hareket ile dudakları hiç ayrılmak istemezcesine tekrar birleşti.

Bölüm On

Sabah ayazının çıplak tenine iyice işlemesiyle yorganın altına daha çok sığındı genç kadın. Uyku ile uyanıklık arasında gidip geldiği o dakikalarda algıladığı sıcaklıkla yüzünde mutlu bir tebessüm belirdi sonra ve farkında olmadan yanındaki adamın kuytularına daha çok sokuldu. Acaba rüya mı görüyordu? Sonuçta bu sıcaklığı son günlerde ancak rüyalarında duyumsuyordu.

Göz kapaklarını hafifçe araladı. Yaşadığı anın gerçekliğini idrak edebildiği an güzel gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. Çağrı gelmişti... Ve şu anda yatağında, hemen yanı başında uyuyordu. Neredeyse koyun koyuna yatıyorlardı. Haftalar süren İzmir işkencesinden sonra sevdiği adam dün tümüyle yanına, İstanbul'a geri dönmüştü.

Yanağını avucuna yaslayarak sevdiği yüzü uzun uzun izledi. Bundan sonra onlar için bir daha ayrılık yoktu. O her

defasında yürek yakan vedalardan da sonsuza dek kurtulmuşlardı. Şimdi tekrar birlikte olma zamanıydı. Bunun için yapacakları ilk iş hiç kuşkusuz evlenmek olacaktı. Gerçi hâlâ bir evlilik teklifi almış değildi. Bu düşünceyle kaşları kendiliğinden çatılırken, içinde gittikçe büyüyen bir huzursuzluk duydu. Evlilik teklifine belki de gerek yoktu ama Melike nedense böyle bir şeyi yaşamayı çokça arzuluyordu. Ama Çağrı'ya, "Bana evlilik teklifinde bulun!" diyecek kadar da cesur değildi. Zaten önemli olan, onun içinden geldiği için böyle bir teklifte bulunmasıydı. Zorlama sonucu değil.

Bu konuyu şimdilik rafa kaldırarak, tekrar genç adamın yüzünde dolaştırdı bakışlarını. Ona bakmaya doyamıyordu. Sanki bir an olsun bakışlarını başka bir yöne yöneltse, o tümüyle kaybolacakmış gibi hissetmekten kendini alamıyordu. Bu yüzden doya doya bakmalıydı sevdiği adama. Onun yüzünün her bir çizgisini en ince ayrıntısına kadar hafızasına kazımalıydı. Gözlerini yumduğunda bile onun yüzü net bir şekilde karşısında belirebilmeliydi.

"Seni öyle çok seviyorum ki," diye mırıldandı. Sesi bir fısıltıdan farksızdı. Derin bir iç çekişin eşliğinde yataktan kalkmaya niyetlendi sonra ama ondan önce sevdiğinin koluna dudaklarıyla ufacık dokundu ve onun teninin yumuşaklığını bir kez daha hissetmeye çalıştı. Oysa gece boyu bir an olsun ondan kopamamıştı. Günler süren hasretlerini tümüyle birbirlerinin tenlerinde dindirebilmeye odaklanmışlardı ama ne yaparsa yapsın faydasızdı. Çağrı'yı onun yanındayken bile özlemekten asla kurtulamayacaktı.

Yorganın altından çıkıp yerdeki sabahlığına uzanmak istedi ama daha ne olduğunu bile anlayamadan kendisini tekrar yatakta sırt üstü yatarken buldu. Dudaklarının arasından kaçan küçük çığlığını, aniden üstünde hissettiği sıcak be-

den takip etti. Çağrı'nın uyku mahmuru gözlerini karşısında bulduğunda dudakları bir kez daha keyifli bir gülümsemeyle kıvrılıvermişti. "Günaydın," dedi genç adamın alnına düşen dağınık saçlarını parmaklarıyla tararken.

"Günaydın." Yüzünü Melike'nin omuzuna gömerek onun teninin kokusunu iliklerine kadar içine çekti. "Nereye gidiyordun?"

"Önce duş alacak, sonra da sana mükellef bir kahvaltı sofrası hazırlayacaktım."

"Gitme, biraz böyle kalalım." Kollarını genç kadının beline doladı, dudaklarını ise omzundan boynuna doğru yavaş dokunuşlarla yönlendirmeye başladı. Bu sayede hem kendi, hem de kollarının arasındaki kadının nefes alışverişlerinin hızlanmasına sebep oldu.

"Ama...Ama sen hiç uslu durmuyorsun," dedi öpücüklerin çenesine doğru yönelmesi sonucunda.

"Ben ne zaman uslu bir adam oldum ki? Unuttun mu, ben hep en yaramaz olandım."

Dudaklarından kaçan küçük kahkahalara engel olamadı Melike. Özellikle de Çağrı'nın istilacı dudaklarına direnecek güce sahip değildi. Dudaklarının onlar tarafından ele geçirilmesine razı gelmekten başka bir çaresi yoktu. Ayrıca kendisi de ince kollarını genç adamın boynuna sıkıca dolamış, öpücüklerine aynı coşkuyla karşılık vermeye çoktan başlamıştı. Öpücüklerin yanında bir de vücudunda geçtikleri yerleri ateşe veren eller dolanıyordu. Bu işin sonunun geceyi aratmayacağının farkındaydı Melike ama sevdiği adamla sadece yatakta vakit geçirmek istemiyordu. Onunla bu güzel Cumartesi gününün keyfini sonuna kadar çıkarmakta kararlıydı.

Dudaklarını güçlükle genç adamın dudaklarından kopardı ama bu Çağrı'yı durdurmaya yetmedi. Genç adamın

öpücükleri bu sefer daha aşağılara doğru yönelmişti. "Çağrı," diyerek seslendi Melike.

"Hmm?"

"Benim karnım acıktı, senin acıkmadı mı?" diye nefes nefese sordu. Göğüslerinde hissettiği arsız dudakların yaptıkları sonucu aklını kaybetmemek için çok büyük çaba sarf ediyordu doğrusu.

"Acıktım." Genç adamın sözünü ettiği açlığın öyle yemekle giderilemeyeceğinin elbette farkındaydı.

"Çağrı," diye bir kez daha seslendi genç adama. "Hadi, lütfen... Biraz da yatak dışında vakit geçirelim, ne olur."

Başını bulunduğu yumuşaklıktan yavaşça kaldırdı Çağrı. Ama yüzündeki hoşnutsuz ifadeyi saklayabilecek kadar yetenekli değildi. "Sen beni hiç özlememişsin," dedi kendini sırt üstü yatağa bırakırken.

"Hayır, aksine çok özledim." Kolunun üstünde doğrularak Çağrı'nın yanağına doğru eğildi ve pürüzlü tene tatlı bir öpücük bıraktı.

"Özlemiş olsaydın bugün bu yataktan çıkmamak konusunda sen de benim gibi çok hevesli olurdun," diyerek çapkınca sırıttı genç kadına.

"Hevesini geceye sakla." Bu sefer yataktan kalkıp sabahlığını üzerine geçirmeyi başardı genç kadın. Tekrar Çağrı'ya doğru döndüğünde onun dikkatli bakışlarla kendisini izlediğini gördü. Gülümseyerek, "Duşa ilk ben giriyorum," dedi. Genç adamın itiraz etmeye hazırlandığını gördüğünde ise, "Bu sefer kesinlikle birlikte duş almak yok!" diye eklemeyi unutmadı.

Melike adımlarını banyoya doğru yöneltirken, Çağrı da ellerini başının altında kavuşturarak arkasından gülümseyen gözlerle ona baktı. Melike'ye tekrar kavuştuğundan beri gözünü açtığı her yeni gün mutluluk sebebiydi Çağrı için. Yeniden

yaşadığını hissediyordu en başta. Geleceğine artık umutlu gözlerle bakabiliyor, hatta gelecek planlarını bile kurabiliyordu. Hayatında ilk defa yarınından korkmuyordu ve bunun sebebi Melike'nin varlığından başka bir şey değildi.

Sıcak su bedeninden aşağıya doğru akıp giderken, Çağrı da geçmişin tüm o kir ve pasından aynı şekilde arındığını hissediyordu. Yüzünde ise yine aynı derin gülümsemesi vardı. Zaten son zamanlarda kendini hep bu şekilde gülümserken buluyordu. Yaşadıkları öyle güzeldi ki, Çağrı'nın üstünde böylesine tatlı etkiler baş gösteriyordu.

Bir süre tepesinden aşağı süzülen suları daha iyi hissetmek adına olduğu yerde hareketsiz kaldı genç adam. Gözlerini de sımsıkı yumarak kendini tümüyle dış dünyadan soyutladı. Huzurluydu... Yıllardan sonra -belki de doğduğu andan itibaren- ilk kez böylesine huzur doluydu. Ve aynı zamanda mutluydu. Daha önce hiç olmadığı, daha doğrusu hiç hissetmediği türde bir mutluluktu bu. Kendini bir tüy kadar hafif, yeni doğmuş bir bebek kadar da tasasız hissediyordu. Günahsız değildi belki ama bundan sonra yaşayacağı her yeni günde, geçmişi hem kendine hem de sevdiğine unutturabilmek için çabalayacaktı. Melike'nin yüzünü daha önce kimsenin güldürmeyi başaramadığı kadar çok güldürecek, onunla gerçek bir aile olmak için elinden geleni fazlasıyla yapacaktı.

Bu zamana kadar mahrum kaldığı o aile sıcaklığını da artık duyumsamak istiyordu genç adam. Bunun için ilk iş olarak Melike'nin olduğu şehre tekrar geri dönmüştü zaten. Şimdi sırada aklındaki diğer planları hayata geçirmek vardı. Evleneceklerdi... Çağrı Melike'yle en kısa zamanda evlenebilmeyi istiyordu. Genç kadının 'nişanlılık süreci'nde ısrarcı olmamasını tüm kalbiyle dilese de, kız evinin naz evi olduğu

gerçeğini unutmaması gerektiğini de biliyordu.

Kendi kendine gülerek çıktı duştan. Melike'nin ara sıra cadılaştığı anları hatırladıkça içinden deli gibi gülmek geliyordu. Etrafına şöyle bir bakındığında kendine göre bir bornoz bulamadı. Bu duruma bozulmak yerine, memnun bile oldu. Melike'nin hayatında kendisinden başka bir erkeğin olmadığını ve asla olamayacağını biliyordu ama buna kendi gözleriyle de tanık olmak bir başka güzeldi. Uzun bir havluyu beline doladıktan sonra, küçük bir havluyla da saçlarını kurulayarak banyodan dışarıya çıktı. Burnuna gelen nefis kokular sayesinde kendisini gerçekten mükellef bir kahvaltı sofrasının beklediğine emin oldu.

Üstünü giyinmek için yatak odasından içeri girdiğinde Melike'yi yatağın yanında ayakta dikilirken buldu. Elinde tuttuğu her ne ise, güzel dudakları şaşkınlıktan aralanmış, gözleri ise kocaman açılmıştı.

"Melike?"

Birkaç adım daha attığında o nesnenin ne olduğunu net bir şekilde gördü. Melike'nin kolunun altında dün akşam aceleyle üstünden çıkarttığı pantolonu duruyordu. Elinde ise ona güzel bir evlilik teklifi sonrası parmağına takmayı istediği yüzük vardı. İşte bunu hiç hesaba katmamıştı. Evlilik teklifinden önce o yüzük kutusunun Melike'nin eline geçeceğini tahmin edememişti.

Şaşkın bakışlarını elindeki kutudan kaldırarak Çağrı'nın yüzüne çevirdi genç kadın. Ne diyeceğini bilemeyerek kalakaldı bir süre. Sonra bu duruma bir açıklama getirmesi gerekiyormuş gibi, "Ben... kirlileri ayırıyordum, yani yıkanmaları için... sonra ceplerinii boşaltayım demiştim... Ben, sonra... Bunu..." diyerek elindekini uzattı Çağrı'ya. "Bunu buldum... Ben..."

Daha fazla saçmalamamak adına dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı. Dudakları sussa, gözleri konuşuyordu aslında. Çağrı'ya bakarken yüzünde anbean büyüyen gülümseme de cabasıydı. O çok istediği şey galiba gerçekleşecekti. Çağrı'dan bir evlilik teklifi alacaktı.

Genç adam birkaç adımda Melike'nin yanına kadar geldi. Onun avucundaki kutuyu alırken dudakları keyifli bir gülümsemeye ev sahipliği yapıyordu. "Yine çok aceleci çıktın. Hiçbir işi bana bırakmıyorsun. Seni istediğim gibi şaşırtma fırsatımı bile elimden aldın."

"Ben gerçekten sadece..."

"Şşt,"diyerek susturdu sevgilisini. "Gel bakalım."

Melike'nin elinden tutarak beraberinde yatağa doğru sürükledi. Önce kendisi oturdu, sonra da kucağına Melike'yi oturttu. Avucunda ise yüzük kutusunu sımsıkı tutuyordu.

"Ben çok üzgünüm."

Melike'nin kolunu boynuna dolayıp, başını masum bir çocuk gibi yana eğişi karşısında gülümsemesi daha da büyüdü. "Bana pek üzgünmüşsün gibi gelmedi."

"Tamam, aslında üzgün değilim ama gerçekten bilerek yapmadım."

"Biliyorum," dedikten sonra genç kadının dudaklarından küçük bir öpücük çaldı. "Şimdi bu yapacağım şeyi aslında romantik bir akşam yemeğinde yapabilmeyi planlıyordum. Ama bu zamana kadar bizim hangi işimiz olması gerektiği gibi olmuş ki bu olsun?"

"Bence böyle çok daha heyecan verici oluyor. Ayrıca da sadece bize özel."

Evet, kesinlikle oldukça heyecan vericiydi! Genç kadının kucağındaki varlığını yok saymaya çalışarak tek taş yüzüğü kutusundan çıkardı. "Sen daha iyilerini hak ediyorsun

ama benim durumum şimdilik bu kadarına olanak sağladı. Ama sana söz, ileride bunu telafi edeceğim."

"Hayır, bu çok güzel! Daha fazlasında gözüm yok ki benim."

"Öyleyse bu yüzüğü parmağına takmamda hiçbir sakınca yok," diyerek yüzüğü genç kadının parmağına geçireceği sırada, Melike'nin ani bir hareketle elini geri çekmesiyle neye uğradığını şaşırdı.

"O öyle kolay değil işte."

Melike'nin hızla ayağa kalkmasını yüzündeki şaşkın ifadenin eşliğinde izledi genç adam. "Ne kolay değil?"

"Romantik bir akşam yemeği kuralını atlamış olabiliriz. Ama bu yüzük benim parmağımda yerini almadan önce diğer kuralların bir bir gerçekleşmiş olması gerekiyor."

"Ne kurallarıymış bunlar?" diye sorarken kaşları merakla çatıldı.

"Önce dizlerinin üzerine çöküp bana ilan-ı aşk edeceksin."

"Başka?" Şaşkınlığından tümüyle kurtulduğunda Çağrı'nın yüzünde neşeli bir gülümseyiş belirdi.

"Sonra 'Benimle evlenir misin Melike? Evleneceğini söyle, çünkü ben artık sensiz yaşayamam. Sana aldığım nefes, içtiğim bir bardak su kadar muhtacım,' diyeceksin."

Çağrı kahkahasını bu sefer zaptedemedi. "Bu sözleri ben mi söyleyeceğim?"

"Elbette sen söyleyeceksin! Evlilik teklifi ciddi bir iş, söyleyeceğin her cümleyi öncesinde prova etmiş olman lazım. Öyle de yaptın değil mi?" Çağrı'nın boş boş yüzüne bakması üzerine bıkkınca içini çekti. "Peki, o zaman doğaçlama olacak. Şimdi önümde diz çök ve ellerimi tut."

Melike'nin ciddi olduğunun farkındaydı Çağrı. Zaten işin ucunda onun mutluluğu varsa, elinden gelen her şeyi yap-

maya gönüllüydü. Ama onun isteğini yerine getirmeden önce, ona son kez takılmadan edemeyecekti. "Şu an üstümde sadece bir havluyla durduğumun farkındasın öyle değil mi?"

Melike omuz silkerek, "Farkındayım, ne olmuş ki?" diye sordu.

"O havlunun altında hiçbir şey yok ve sen benden diz çökmemi istiyorsun. Romantik ilan-ı aşkımıza yazık olur diye korkuyorum. Bari üstüme doğru dürüst bir şeyler giyseydim." Çağrı'nın gözlerinde yanıp sönen pırıltılar onun asıl niyetini gözler önüne seriyordu ve Melike onun oyununa gelmemeye kararlıydı. "Bence gayet sağlam görünüyor. Hiçbir şey olmayacaktır. Hadi ama bak ağaç ettin beni burada. Her an bu işten cayabilirim haberin olsun," diyerek ellerini beline dayadı ve Çağrı'ya tepeden baktı.

"Anlaşıldı. Bu işten kurtuluş yok."

Melike nefesini tutmuş bir şekilde genç adamın dizlerinin üstüne çökmesini izledi. Aslında böyle bir şeyi gerçekten arzu etmemişti. Çağrı gözlerinin içine bakıp sadece 'Seni seviyorum, benimle evlenir misin?' dese bile, ona coşkuyla 'Evet'ini verirdi. Sevdiği adama birazcık takılmak istemişti, o kadar.

Çağrı dizlerinin üstüne çöktükten sonra sevgilisinin ellerini sıkıca tuttu. Onları önce dudaklarına götürerek herbirinin üstüne tatlı birer öpücük kondurdu. Ardından bakışlarını genç kadının yüzüne doğru kaldırarak gülümsedi. Melike söylemeseydi de, ona evlilik teklifinde bulunmayı elbette düşünüyordu. Ama bu şekilde olması kendisi için de biraz sürprizdi ve oldukça renkli olduğu da bir gerçekti. "Melike," diyerek bakışlarını genç kadının gözlerinin içinde sabitledi. "Ben ömrüm boyunca romantik bir adam olmayı hiç beceremedim. Romantikliğin anlamını bile bu yaşımda senin sayende yeni yeni öğreniyorum." Sözlerinden sonra kendi kendine gül-

meden edemedi Çağrı. "Ama bu anı seninle tekrar birbirimizi bulduktan sonra sayısız kere hayalimde canlandırdım. Bu yüzüğü seçerken bile bu soruyu en güzel şekilde nasıl sorabilirim diye bir soru vardı kafamda."

Melike çıtını dahi çıkarmadan büyük bir dikkatle Çağrı'yı dinliyordu. Gözlerini ise bir an olsun onun gözlerinden ayıramıyordu. Yüreği sanki ağzında atıyor gibiydi.

"Ben süslü cümleler kurmayı da bilmiyorum ki. Senin istediğin şekilde sana ilan-ı aşk edebileyim. Onun yerine, şu anda yüreğimden geçenleri sözcüklere dökmeye çalışacağım." Genzini temizleyerek, ciğerlerini derin bir nefesle doldurdu. "Ben seni seviyorum Ve bunu ömrü hayatımda ilk kez bu kadar korkusuzca söyleyebiliyorum. Çünkü bu yaşıma kadar sevginin bir zayıflık olduğuna inandırdım kendimi. Kimi çok sevsem onsuz kalıyordum en önemlisi. Bu yüzden bir daha kimseyi sevmeyecektim. Hayat nasıl bana karşı acımasızsa, bende etrafımdakilere karşı aynı şekilde acımasız olacaktım. Bu konuda başarılı da oldum. Ta ki seni holdingte ilk kez karşımda bulana kadar." Sanki o anı tekrar yaşıyormuş gibi dudakları tatlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Melike ise hayran bakışlarını onun yüzünden çekemiyordu. "Çok neşeli, enerji doluydun o gün. Senin o halin beni bile uzun bir zamandan sonra gerçekten güldürmeyi başarmıştı. Ben sana daha ilk saniyede yenildim Melike. Seninle sohbet ettiğimiz her anda daha önce kimseye olmadığım kadar anlayışlı ve sevgi dolu biri haline dönüşüyordum. Ondan sonra olanlar ise sadece bizim şanssızlığımızdı."

Bir kez daha Melike'nin eline dudaklarıyla dokundu ve sonra yanağını onun avucunun içine bıraktı. "Sen benim iyi yanımsın. Seninleyken gerçekten mutluyum. Asla umutsuz değilim. Ben senin sayende bu dünyada gerçek, çıkarsız sevgil-

erin olduğuna inandım. Şimdi bu kadar çok gülümseyebiliyor, mutlu olabiliyorsam bu kesinlikle senin sayende. Bu yüzden günün birinde beni bırakıp gidersen, yaşayan bir ölüden farkım kalmaz benim. Beni bırakma Melike." Başını kaldırarak son cümlelerini sevdiği kadının gözlerinin içine bakarak söyledi. "Sonsuza kadar benimle ol. Karım ol, çocuklarımın annesi ol. Dur, böyle olmadı," diyerek bir kez daha kendi kendine güldü ve sonra ciddileşerek, "Benimle evlenir misin? Beni hayatına bir kez daha ama bu sefer ebediyete kadar kabul eder misin?" diye sordu.

Melike gözyaşlarının arasından mutlulukla başını salladı. Duydukları en afili aşk cümlelerinden kat kat daha güzeldi. En başta gerçekten yürekten gelenlerdi. Bu adamı nasıl sevmezdi? Onunla birlikte yeni bir hayat nasıl kurmazdı? "Evet, evlenirim. Ölene kadar da bir tek seni severim. Çok severim."

"O halde, artık yüzüğümüzü ait olduğu yere takalım." Yüzüğü yavaşça genç kadının parmağına geçirdi. Ardından ayağa kalkarak Melike'nin yaşlarla ıslanmış yüzüne aşkla baktı. "Bu yüzük bu parmaktan hiçbir zaman çıkmayacak, söz mü?"

"Söz," dedikten sonra kollarını genç adamın beline doladı, başını ise onun göğsüne, kalbinin bulunduğu tarafa bıraktı Ve aynı anda hissettiği soğuk tenle Çağrı'nın ne halde olduğunu daha iyi idrak edebildi. Endişeyle geri çekilerek, "Sen üşümüşsün! Bende salak gibi seni dakikalardır bu halde bekletiyorum, hadi artık üstünü giyin," dedi.

Çağrı bu sözlere gülerken Melike'yi tekrar kollarının arasına çekti. Yaramaz elleri genç kadının üstündeki kazağın altındaki tenini bulduğunda, dudaklarından, "Birlikte ısınmaya ne dersin?" cümleleri döküldü.

"Birlikte nasıl ısınabiliriz ki?" diyerek Melike de Çağrı'nın oyununa katıldı.

"Çıplak tenlerimiz birbirine temas ederse, ben senin vücut ısından daha kolay faydalanabilirim. En kesin yöntem bu." Çağrı'nın dudakları çoktan Melike'nin yüzünü tutkuyla dolanmaya başlamıştı ta ki zil sesini duyana kadar. İstemeye istemeye geri çekildi. "Kim gelmiş olabilir bu saatte?"

"Bil-mem," dedi titrek bir sesle genç kadın. Az önceki yakınlaşmanın etkisindeydi hâlâ. "Ben kapıya bakayım, sen de üstünü giyin."

"Ama..."

"Kahvaltımız soğudu sayende. Bu konuda itiraz istemiyorum," diyerek genç adamın kollarının kıskacından kurtuldu ve gülümseyerek odadan dışarı çıktı. Adımlarını kapıya doğru atarken gelen kişi hakkında kendince tahminlerde bulunmaya çalışıyordu. Ama aklından geçen hiçbir ismin kapının arkasında bulduğu yüzle yakından uzaktan alakası yoktu. "Teyze?!"

Pervin Hanım öfkeyle kıstığı gözlerini yeğeninin şaşkın yüzünde gezdirdi. "Teyze mi? Bir teyzen olduğunu hatırlıyor muydun sen küçük hanım?" diyerek davet bile beklemeden içeri daldı. "Duyduklarım doğru mu?!"

Teyzesinin ne kadar öfkeli olduğunu görmekten çok, o öfkenin muhatabı olmasını iliklerine kadar hissediyordu Melike. "Açıklayabilirim."

"Demek doğru? Ve ben bunu senden değil, babandan öğreniyorum!"

"Teyze, bak dinle..." dediği sırada Çağrı'nın sesini işitmesiyle gözlerini çaresizlikle sımsıkı yumdu. 'Bittim ben!'

"Kim geldi Melike?" Odadan dışarı adımını attığı anda kendisini ayakta bakışlarıyla dilim dilim doğrayan kadını fark etti Çağrı. Bu kadını tanıyordu. Melike'nin teyzesi Pervin Hanım'dı. Onu ilk ve son kez düğünlerinde görmüştü.

"Tövbe yarabbim!" diye söylenirken bakışlarını Çağrı'dan

çekerek tekrar başını utançla önüne eğen yeğenine çevirdi. "Utanma da kalmamış anlaşılan sende! Bu adamın burada ne işi var Melike?"

"Teyze, lütfen gel salona geçelim. Ben sana her şeyi anlatacağım." Teyzesinin bu sefer itiraz etmemesiyle rahat bir nefes alırken, Çağrı'ya yalvaran bir bakış yolladı. Neyse ki genç adam durumun vahametini anlamış gibi tekrar yatak odasına dönerek, teyze ve yeğeni baş başa bıraktı.

Aynadaki aksine bakarken heyecan içerisinde dudaklarını ısırıyordu Ayça. Bu gün kendisi için çok önemli bir gündü. Yıllardır içten içe, sessizce sevdiği adamla ilk kez bir randevuya çıkacaktı. Bu yüzden güm güm atan kalbinin sesini susturmakta güçlük çekiyordu. Ellerini omuzlarına dökülen saçlarına attığında onları toplayıp toplamama konusunda kararsız kaldı. Her şeyiyle güzel görünmeliydi. Bu randevu için özel olarak aldığı elbise bile bunun içindi. Sırf Vedat'ın gözünde en güzel kadın olabilmek içindi tüm bu uğraşı.

Elinden geldiğince makyajını sade tutmaya çalışmıştı. Zaten fazla allık sürmesine bile gerek kalmamış, duyduğu heyecanla yanakları doğal bir kızıllığa bürünüvermişti. "Tamam, sakin ol! Alt tarafı bir yerlerde bir şeyler içecek, sonra da sinemaya gideceksiniz. Bunu büyütmene hiç gerek yok! Kendine gel Ayça, bu kadar zayıf olamazsın," diye kendi kendine söylendi.

Söylediklerinin aksine, heyecanla, hızla atan kalbine söz geçirmesi imkânsızdı. Ayrıca bu anı öyle çok beklemişti ki, şimdi sakin kalabilmesinin hiçbir yolu yoktu ve bunu bir bakıma can arkadaşı Buse'ye borçlu olduğunun da farkındaydı. Her şey onun düğününden sonra değişmişti. O geceden sonra Vedat'la her seferinde birbirlerine bir adım daha yaklaşmışlar, sonunda bugün ilk resmi randevularına çıkma kararı almışlardı.

Yüzündeki hülyalı ifadeyi bu yüzden bastırmakta güçlük çekiyor, hayat ise şu an gözüne oldukça güzel görünüyordu.

"Seni de mi kaybediyoruz yani?"

Ablasının sesiyle kendini anında toparladı ve bakışlarını kapı pervazına yaslanmış Miray'a çevirdi. "Çok heyecanlıyım abla. Sanki böyle kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyorum. Selçuk enişteyle ilk buluşmanızda sen de böyle hissetmiş miydin?"

Miray yüzünde düşünceli bir ifadeyle odadan içeri girerek ortadaki tek kişilik yatağa doğru yöneldi. "Hmm, hatırlayamadım. Selçuk sağ olsun her aklına estiğinde burnumun dibinde bittiğinden, bu heyecanı yaşamak gibi bir imkânım olmadı sanırım," diyerek oturdu.

"Ben çok fenayım. Dilim damağım kuruyor, ellerim terliyor. Daha ilk buluşmadan adamı kendimden soğutmaktan korkuyorum."

"Merak etme, senin gibi bir kızı bulmuş, bir de elinden mi kaçıracak? Eğer öyle bir şey yapacak olsun, o Vedat Bey'in benden çok çekeceği olur."

Ablasının sözlerine gülümserken, yavaş adımlarla onun yanına geçip oturdu. "Sen nasılsın peki? Yeğenim nasıl?"

"Biz iyiyiz. Sadece iki hafta sonraki nikâhın stresini yaşıyoruz bolca."

"Neden düğün yapmamakta ısrarcısın?"

"Bu halimle düğün yapacak enerjiye sahip değilim Ayça. Nikâh bile gözümde büyüyor." O sırada Ayça'nın telefonunun çalmasıyla susmak zorunda kaldı Miray. "Sanırım seninki geldi," dedi gülümseyerek. Kardeşi için çok seviniyordu genç kadın.

"Nasıl görünüyorum? Saçım böyle iyi mi? Yoksa toplasa mıydım?"

Genç kızın heyecanla konuşması karşısında güldü Miray. "Gayet hoşsun canım ama hadi artık aç şu telefonu, adamı şimdiden kapıda ağaç etmeyi başardın."

Çayını yudumlarken hayran bakışları karşısındaki kızın güzel yüzünde geziniyordu. Hâlâ inanamıyordu aslında. Sonunda tüm cesaretini toplayarak Ayça'ya çıkma teklifi eden kişi gerçekten kendisi miydi? Buse ile Gökhan'ın düğününde ona olan ilgisini fark ettikten sonra, holdingte bulduğu her fırsatı onunla zaman geçirmek için kullanır olmuştu genç adam. Şimdiyse artık resmen iki sevgili olma yolunda sağlam adımlar atmak istiyordu.

"Eğer acıktıysan yiyecek bir şeyler söyleyelim."

Genç adamın sesiyle çay bardağındaki utangaç bakışlarını kaldırarak yüzüne çevirdi. "Yok, sağ olun aç değilim, ama siz eğer..." Aniden elinde hissettiği elle kelimeler birbiri ardına boğazına dizildi. Vedat'ın sıcak dokunuşu karşısında nefesini tutmuş bekliyordu şimdi.

"Artık seninle senli-benli olmamızın zamanı gelmedi mi sence de?"

Ayça gülümsemeye çalıştı bu sözler üzerine. Sonra dudaklarını araladı ve konuşmak için uğraştı. "Şey... Ben..."

"Ben senden çok hoşlanıyorum."

İşte yine olmuştu. Ağzı açık bir şekilde genç adamın karşısında bir kez daha kalakalmıştı ve duydukları karşısında yüreği artık ağzında atıyordu.

"Şaşırdın mı? Aslında ben de şaşırdım çünkü uzun bir süre kimseye karşı böyle duygular besleyemeyeceğimden emindim ama sen öyle tatlısın ki, senin yanındayken seni yok saymak eskisi kadar kolay olmamaya başladı. Hatta seni günlerce, haftalarca aklımdan çıkarmayı başaramadım ve sonunda ka-

bullendim. Hislerime bir şans vermek istedim. Bir kez daha geç kalmaktan çok korktum da diyebiliriz."

"Bir kez daha?" Genç adamın ilk baştaki sözlerine ne kadar sevinmişse, son söyledikleri karşısında da bir o kadar şaşırmıştı Ayça.

"Ben... Ben zamanında birini sevdim," dedi dürüstçe Vedat. Sevdiği kadının kimliğini açıklayamasa bile, Ayça'ya karşı bu konuda dürüst olmak istiyordu.

"Yaa?" diyerek üzgünce içini çekti genç kız. Onun düşen yüzü Vedat'ın dikkatinden kaçmadı.

"Bunu sana söylüyorum çünkü sana karşı her konuda dürüst olmak istiyorum."

"Anlıyorum. Karşılıksız bir aşk mıydı?" Böyle bir ihtimalin varlığını her zaman kabul etmişti aslında. Vedat gibi bir adamın umutsuz bir aşka kapılıp gittiğini çoğu kez hissetmişti. Ama bunu kelimelerle de duymak bünyesine ağır gelmişti.

"Öyleydi. O başka bir adama delicesine âşıktı ve ondan başkasını sevmesi, hayatına dahil etmesi asla mümkün değildi."

Peki şimdi ne demeliydi? Sevdiği adama, 'Senin adına üzüldüm' mü diyecekti? Bunu demesine asla imkân yoktu. Zira eğer o kadın da Vedat'ı sevmiş olsaydı, şimdi onunla bu şirin kafede el ele oturuyor olma gibi bir şansları asla olmayacaktı ve Ayça uzun yıllar daha onu unutmak için çabalayacaktı. Peki sevinmesi mi gerekirdi? Nedense içinden sevinmek de gelmiyordu. Adamın kendisini yara bandı olarak kullanıyor olma düşüncesi çok can yakıcıydı.

"Benimle... Benimle o kadını unutmak için..."

Ayça'nın aklından geçirdiklerini anladığı an genç kızın sözünü kesti. "Hayır! Ben bu gerçeği sana ilgi duymadan çok önce kabullendim. Ben senden gerçekten hoşlanıyorum. Zamanla bu hissettiklerimin çok daha derinleşeceğine de

eminim. Sadece yanımda ol Ayça. Birbirimizi daha yakından tanıyalım. Birlikte gezip tozalım. Kısacası bir çift neler yaparsa tüm o şeyleri yapalım." Kısa bir nefes molasından sonra sözlerine kaldığı yerden devam etti Vedat. "Kısacası, eğer kabul edersen senden sevgilim olmanı istiyorum ben."

Nasıl kabul etmezdi? Genç kızın bu hayatta bundan daha fazla istediği bir şey daha yoktu ki. "Ben... Ben de seni seviyorum. Hem de çok uzun zamandır."

İşte bu sözler Vedat'ın yakışıklı yüzünün ışıl ışıl bir gülümsemeyle aydınlanmasını sağladı. Dudaklarını Ayça'nın avucunun içine bastırırken "Teşekkür ederim, teşekkür ederim... Seni buna asla pişman etmeyeceğim," diye mırıldanıyordu. Ayça ise güveniyordu genç adama. Tüm kalbiyle güveniyor ve onu çok seviyordu. Bundan sonra onları güzel günlerin beklediğine ise yürekten inanıyordu.

Ellerini kucağında ovuştururken bakışlarını teyzesinin keskin bakışlarından kaçırmaya çalışıyordu. Ona Çağrı'yla yaşadıklarını tek tek anlatmış, hatta ona karşı beslediği büyük aşkını da sayısız kere dile getirmişti. Tek istediği babası gibi, teyzesinin de onayını alabilmekti.

"Demek onu affettin, öyle mi?"

"Evet, sana onun geçmişini, annesi olacak o kadının yaptıklarını anlattım. Çağrı ikinci bir şansı hak ediyor teyze."

"Ya yine seni kandırıyorsa Melike? Acı geçmişini kullanarak, kendini sana acındırıyor ve bu sayede bir kez daha senin hayatına dahil olmaya çalışıyorsa? Bu ihtimal hiç mi aklına gelmiyor senin?"

"Ben Çağrı'ya güveniyorum," dedi büyük bir kararlılıkla genç kadın. "Benim hatırım için sende ona güvenmeye çalış. Senden bunu istiyorum teyze."

Yeğeninin en az sözleri kadar kararlı olan bakışlarında takılı kalmıştı Pervin Hanım. Zaten buralara kadar gelmeden önce öğrenmişti öğrenmesi gerekenleri. Melike'nin Çağrı'dan vazgeçmemek uğruna babasına karşı çıkmasından anlamıştı bu gerçeği. Sadece bir kez daha kendi gözleriyle görmek istemişti işte. "Peki onun bu evde ne işi var?" Melike'nin yüzüne şaşkın bakışlarla bakması üzerine, "Siz boşandınız Melike. Bekâr bir kadının evinde bir adamın kalıyor olması doğru mu sence?" diye açıkladı cümlesini.

"O herhangi bir adam değil teyze. Hem bak..." diyerek yüzüğün bulunduğu elini teyzesine doğru uzattı. "... Biz en kısa zamanda evleneceğiz."

"O zaman evlenene kadar başka bir eve gitmesinde hiçbir sakınca yok." Kollarını göğsünde kavuşturarak sırtını koltuğa yasladı yaşlı kadın. "Hem artık ben varım. Bu ev üçümüz için fazla küçük."

"Teyze!" diyerek itiraz etmek istediği anda Çağrı'nın odadan içeri girmesiyle susmak zorunda kaldı. Genç adam tümüyle giyinmiş bir halde kapıda dikiliyordu.

"Teyzen haklı Melike."

Duydukları sonucu şaşkın bakışlarını bu sefer Çağrı'nın yüzüne yöneltti Melike. "Ama..."

"En azından mantıklıymış seninki," diyerek yeğenini susturdu Pervin Hanım. "Genç bir kadının evinde kalmasının ne kadar yanlış olduğunu fark etmesi güzel."

Çağrı Pervin Hanım'ın kendisine karşı takındığı tepkide ne kadar haklı olduğunu biliyordu. Bu yüzden bu sözlere kırılmak yerine gülümsemekle yetindi. "Bu evden gideceğim Pervin Hanım. Ama yarın Melike'yi babasından ve sizden istemek için geri geleceğim."

Pervin Hanım duydukları karşısında memnuniyeti-

ni gizleyemezken, Melike'nin şaşkınlığı daha da arttı. Bir kız isteme merasimini hesaba katmadığı ortadaydı. "Güzel, olması gereken de bu zaten," dedi yaşlı kadın. İstanbul'a geldiğinden beri ilk kez bir haber karşısında bu kadar keyiflendiğini hissediyordu. Melike'nin isteğine kulak vererek, Çağrı'ya son bir şans vermesi gerektiğine o an emin olmuştu.

"Ben artık gideyim."

Melike oturduğu yerden hızla kalkarak genç adama doğru yürüdü. "Ben seni geçireyim."

"Yarın görüşürüz Pervin Hanım," dedi koltukta oturan kadına.

"Görüşürüz."

Melike Çağrı'nın peşinden ilerlerken, dış kapının yanında duran valizleri görünce üzüntüyle iç çekmekten kendini alamadı. Dün akşam Çağrı'nın gelişiyle nasıl mutlu olmuşsa, şimdi onun gidişiyle derin hüzne boğuluyordu. Oysa bu sabah için ne planları vardı. Uzun bir zamandan sonra birlikte keyifli bir kahvaltı yapacak, sonra da dışarıya çıkıp gezip tozacaklardı. Bir kez daha tüm hayalleri suya düşmüştü.

"Ben seni sonra ararım."

"Tamam." Çağrı'nın ceketini üstüne geçirmesiyle, Melike'nin elleri ceketin düğmelerine gitti ve yavaşça genç adamın önünü kapattı. "Sen nereye gideceksin?"

"Bir otele giderim. Eskiden olsaydı Gökhan'ın evini kendime mesken tutardım ama şimdi yeni evli çifti rahatsız etmek olmaz," diyerek anlamlı bir gülümseme takındı yakışıklı yüzüne. Ardından Melike'nin yüzünü ellerinin arasına aldı. "Yarın seni babandan isteteceğim. En kısa zamanda da evleneceğiz. Ben daha fazla bekleyemem haberin olsun. Bilmem kaç ay nişanlı kalacağız diye tutturma sonra diye söylüyorum." Melike neşeyle güldü bu sözlere. Sonra parmak uçlarında

doğrularak Çağrı'nın dudaklarını küçücük öptü. "Merak etme, ben de bir an önce senin karın olmak için sabırsızlanıyorum zaten."

"Güzel. Bunu duymayı istiyordum ben de," dedikten sonra gitmeden önce son kez sevdiği kadının dudaklarına tutkuyla kapandı.

Avuç içlerini ateş gibi yanan yanaklarına bastırarak mutfağın içerisinde dört dönüyordu Melike. Aslında çoktan ocağın başında yerini alıp, kahveleri yapmaya başlamış olması gerekiyordu. Ama o an o kadar çok heyecanlıydı ki bu işi berbat etmekten korkuyordu.

O sırada mutfaktan içeri giren Sinem arkadaşının bu hali karşısında kafasını inanamazcasına iki yana salladı. "Kahveleri yapmaya başlamadın mı hâlâ sen?" diye azarladı Melike'yi.

"Ellerim titriyor Sinem." Sözlerini ispatlamak istercesine ellerini Sinem'e doğru uzattı genç kadın.

"Canım." Bir anne şefkatiyle yaklaştı arkadaşının yanına ve ona sımsıkı sarıldı. "Bu kadar çok mu heyecanlısın sen?"

"Evet, sonuçta ilk kez isteniyorum." Bundan önceki evliliği hep bir oldu bittiye getirilmişti. Çağrı'ya damat kahvesi yapacak fırsatı hiçbir zaman bulamamıştı.

"Haklısın. Mehmet'in ailesinin beni istemeye geldikleri gün benim de senden bir farkım yoktu, hatırlasana. Ama senin sayende geceyi rezil olmadan atlatabilmiştim. Şimdi o zaman senin bana yaptığını, şimdi ben senin için yapacağım ve kahveleri hazırlamanda yardım edeceğim."

"Yok canım, ben hallederim. Sen iki canlısın, geç otur şuraya," diyerek itiraz etmeye çalıştı Melike.

"Ben sadece hamileyim Melike, ölümcül hasta değil.

Sen onu bunu bırak da, dolaptan birkaç baharat çıkar bakalım." Melike şaşkınca arkadaşının yüzüne bakakaldı. "Baharatı ne yapacaksın Sinem?"

"Elbette damat kahvesinin içine koyacağım," derken bu soruyu çok saçma bulduğu her halinden anlaşılıyordu.

"Olmaz, izin vermem öyle bir şeye."

"Hadi canım? Senden izin isteyen kim ki?" diyerek sırıttı genç kadın. Çağrı'ya bir konuda işkence edebileceği için gayet mutlu görünüyordu.

Melike hafif hırçınlaşarak, "Mehmet'in kahvesine ne tuz ne baharat hiçbir şey koymamıştık!" dedi.

"Ben kıyamadım sevgilime."

"Ben de kıyamıyorum işte sevgilime!" diyerek kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu Melike.

"Seni ne kadar çok sevdiğini anlardık işte, fena mı?"

"Ben onun beni ne kadar çok sevdiğini zaten biliyorum canım. Acı kahve testine hiç gerek yok."

"O zaman azıcık, birazcık, bak şu kadarcık..." diyerek baş parmağı ile işaret parmağını birleştirerek Melike'ye gösterdi. "...Tuz atalım."

Melike dudaklarının arasından kaçmak için uğraşan kahkahasını güçlükle zaptetti. "Hayır. O kadarcık bile olmaz."

"Ya Allah'ım, neden bu kadar inatsın sanki!" diyerek sızlandı Sinem.

"Ben sadece çok âşığım ve sevdiğim adama kıyamıyorum. Hadi artık kahveleri yapalım."

"Tamam, sen istiyorsan git bir üstüne çeki düzen ver, ben yaparım kahveleri. Sonra da sen içeriye götürürsün."

Melike şüpheyle kıstığı gözlerinin arkasından genç kadına baktı. "Niyetin beni buradan yollayıp, Çağrı'nın kahvesini sabote etmek, öyle değil mi?"

Sinem sonunda pes ederek, "Beni bu kadar iyi tanımasan olmaz," diye iç çekti. Melike ise artık kahkahalarla gülüyordu.

Oturduğu yerde zaman geçtikçe daha çok bunaldığını hissediyordu Çağrı. Eliyle sürekli boynundaki kravatı çekiştiriyordu. Bakışları ise salonda bulunan küçük kalabalığın arasında dolaşıp duruyordu. Dün Melike'nin yanından ayrılır ayrılmaz Gökhan'ı aramış ve ona aklındaki planları tek tek anlatmıştı. Şimdiyse Gökhan'ın babasıyla annesini yanına alarak, Melike'yi kendine istetiyordu.

Kısacası hayatta bir anne-baba yokluğunu en yoğun şekilde hissettiği bir anı yaşıyordu. Ama o yine de böyle derin düşüncelere dalıp üzülmek yerine, kendini tümüyle gelecekteki Melike'li mutlu hayatı düşünmeye odaklamıştı.

O akşam en yakın dostları da onları yalnız bırakmamıştı üstelik. Gökhan ve eşi Buse, Mehmet ile Sinem ve hatta Selçuk ile müstakbel karısı Miray bile bu mutlu ana şahitlik edebilmek için Melike'nin küçük salonunda yerlerini almış durumdalardı. Tabi bu tabloda İsmet Bey ile Pervin Hanım'ı kesinlikle unutmak olmazdı. Her ikisi de keyifle Gökhan'ın anne ve babasıyla koyu bir sohbetin ortasındalardı.

"Biraz rahatla."

Gökhan'ın kulağına fısıldadığı sözlerle gülümsemeye çalıştı genç adam. "Buse'yi istemeye gittiğinizde sen çok mu rahattın?"

"Yok, yüzüm pancar gibi kızarmıştı, başımı önümden kaldıramıyordum," diyerek oturduğu yerde sessizce güldü genç adam. Çağrı'nın gerginliği ise azalmak yerine gittikçe çoğalıyordu.

Melike'nin elinde tepsiyle odadan içeri girmesiyle farkında olmadan tuttuğu nefesini verdi. Zaten tüm bu gergin-

liğe katlanabilmesinin tek sebebi Melike'ydi. Onun içinde hiçbir ukdenin kalmaması için uğraşıyordu. İşte bu yüzden bu kız isteme törenini gerçekleştirmek istemişti. Sırf sevdiği kadının yüzü daha fazla gülsün diyeydi tüm çabası.

Melike ilk önce büyüklerden başlayarak kahveleri dağıttı. En son Çağrı'ya kahvesini uzattığında, bir süre birbirlerinin gözlerinin içine gülümseyerek bakmaktan kendilerini alamamışlardı.

Çağrı kahvesinden ilk yudumu aldığındaysa, hissettiği tatla bakışlarını tekrar Melike'ye doğru çevirdi. Sevdiği kadın bir kez daha kendisine kıyamamıştı. Oysa Çağrı onun hatırına zehir içmeyi bile göze almıştı o akşam.

"Evet efendim, kahvelerimiz de geldiğine göre, artık gelelim sebebi ziyaretimize," diyerek sözü devraldı Salih Bey. "Çağrı oğlumun benim gözümde Gökhan'dan pek bir farkı yoktur İsmet Bey ve şimdi oğlumuz kızınıza talip. Uzun lafın kısası, Allah'ın emri, peygamberimizin kavliyle kızınız Melike'yi oğlumuz Çağrı'ya istiyoruz."

İsmet Bey gözlüklerini düzelterek, bakışlarını sandalyelerden birinde kucağında tepsiyle oturan kızına çevirdi. Onun heyecanını yüreğinde hissedebiliyordu. Bu zamana kadar ona hiçbir konuda kıyamamışken, şimdi en çok istediği şey de onun karşısında bir engel olarak duramazdı. "Melike benim kıymetlimdir, her şeyimdir. Benim bu hayatta onun mutluluğundan daha fazla istediğim bir şey daha yok. Bu yüzden kızını çok seven ve onun mutluluğunu isteyen bir baba olarak, hayırlısı olsun diyorum."

"O halde nişan yüzüklerini takalım," diyerek ayaklandı Salih Bey. Beraberinde odada bulunan diğer konuklar da kalkmıştı. Buse yüzüklerin bulunduğu tepsiyi getirdiğinde, Çağrı ile Melike'nin paylarına düşen salonun ortasında yan yana yer-

lerini almaktı. Birbirlerine hissettirmemeye çalışsalar da, her ikisinin de kalbi heyecandan deli bir ritimle çarpıyordu.

Yüzükler genç çiftin parmaklarına takılırken Miray, Selçuk'un kulağına doğru eğildi. "Sen beni hiç istemeye gelmedin!" diye bir serzenişte bulundu. Selçuk ise işi pişkinliğe vurarak, genç kadının beline sarıldı ve elini karnının üzerine bıraktı. "Sen iste hemen bunu telafi edebilirim hayatım. Hatta ilk iş seni bebeğimizden isteyeceğim, oldu mu?" Miray'ın yüzünü asmasına izin vermeden de, onun yanağından hızla bir makas aldı.

"Allah tamamına erdirsin," diyerek kurdeleyi kesen taraf Salih Bey oldu. Odada bulunanların alkışları eşliğinde, Çağrı ilk olarak Melike'ye doğru döndü ve onun alnına sıcak, içten bir öpücük kondurdu. Bu yeni hayatlarına doğru attıkları ilk, önemli adımlarıydı.

Ardından sırasıyla orada bulunan büyüklerin ellerini öptüler. Çağrı o an ilk kez kendini İsmet Bey'in yanında bu kadar tasasız hissetmişti. Yaşlı adamın kendisine yaklaşımı gün geçtikçe daha da ılıman olmaya başlamış, bakışlarındaki o kuşkulu ifade ise gittikçe kaybolmuş gibiydi. Bu yüzden onun yanında artık eskiden olduğundan daha rahattı genç adam.

Pervin Hanım ise bir gün öncesinin aksine, Çağrı'ya karşı daha sıcak davranıyordu şimdi. Yeğeninin sevdiği adama bir şans daha verme konusunu mantıklı bulmuş gibiydi. Zaten onun bu şansı hak edip hak etmediğini zamanla göreceklerdi.

O akşam acılı mazinin üstü tümüyle kapatılırken, geleceğe giden yolun önü daha çok açılmış oldu. Çağrı ve Melike'nin yaraları o günden sonra bir daha hiç kanamamak üzerine kapanacaktı. Bunun mümkün olabilmesi için Çağrı elinden geleni fazlasıyla yapmaya kararlıydı. İşe en başta geçmişin hatalarını bir daha asla tekrarlamamakla başlayacaktı. Melike'nin

elini tutarken, bunun içine kendine bir söz verdi. Bundan sonra bu hayatta verdiği her bir sözü mutlaka tutacak, düzgün bir hayat sürecekti. Yanında eşi olarak Melike'nin yer alacağı güzel bir hayat...

Bölüm On Bir

Elleriyle üstündeki gelinliğin dantel güpürlerini okşadı usulca. Bakışları ise aynadaki aksinin üzerinde dolanıp duruyordu o sırada. Gördüğü bu güzel kadın sahiden kendisi miydi? Üstündeki gelinlik, başındaki duvağıyla gerçek bir gelin gibiydi. Gülerek başını iki yana salladı sonra. Gibi değil, tam anlamıyla öyleydi. Bugün düğünü vardı. Sevdiği adamla ikinci kez dünya evine girecekti ve bu kez bunun son kez olacağından da emindi.

İçine derince bir nefes çekti. O kadar mutluydu ki ara sıra nefes alması gerektiğini bile unutuyordu. Dili damağı ise yaşadığı heyecan sonucunda kupkuruydu. Evleniyordu! Tıpkı üstündeki bu gelinlik gibi, sevdiği adamla birlikte hayatlarında bembeyaz bir sayfa açıyorlardı. Ve o sayfanın bir daha asla kire pasa bulanmaması için de daha dikkatli davranacakları kesindi.

Kız isteme töreninden sonra her şey ışık hızıyla gerçekleşmişti. Hatta zaman zaman Melike bile kendisini olan bitenin hızına yetişmekte güçlük çekerken bulmuştu. En çaresiz anlarını ise teyzesi ile Çağrı arasında kaldığında yaşamıştı. Genç adam düğünü ne kadar erken bir tarihe almak istediyse, teyzesi hazırlıkları bahane ederek en uzak tarihin daha iyi olacağı düşüncesini savunup durmuştu. Melike'nin ise pinpon topu gibi ikili arasında resmen nevri dönmüştü. Ama sonunda kazanan inatçı sevgilisi olmuştu da düğünü iki ay içerisinde yapmayı kararlaştırabilmişlerdi. Sonucunda Melike de rahat bir nefes alabilmişti. Zaten o da Çağrı gibi daha fazla beklemek istemiyor, bir an önce sevdiğine kavuşacağı günü gözlüyordu ve sonunda bugün o en büyük arzusuna kavuşacaktı.

Gelinliğin eteğinin çekiştirildiğini hissettiğinde düşüncelerinin arasından hızla sıyrıldı. Bakışlarını yere doğru çevirdiğinde, Tuğba'nın meleksi yüzüyle karşılaştı. Küçük kız iki yanından çiçekli tokalarla toplanmış saçları ve küçük pembe gelinliği içerisinde oldukça şirin bir görüntü sergiliyordu. "Ablaaa!"

"Efendim güzelim?" diyerek küçük kıza doğru eğildi. Bugün yanında olmasından dolayı mutlu olduğu kişilerin başında geliyordu Tuğba. Çağrı'sız günlerinde kendisine yârenlik eden küçük dostunu şimdi en mutlu olduğu günde tekrar yanında görmek mutluluğunu kat be kat arttırıyordu.

Tuğba arkasında sakladığı ruju göstererek, "Bana da bundan sürelim mi? Benim de dudaklarım senin gibi kırmızı olsun," dedi.

Melike içten bir şekilde güldü bu sözlere. Tuğba'nın yanağına kırmızı dudaklarıyla küçük bir öpücük bırakıp geri çekildiğinde, gözlerinde mutlu parıltılar vardı. "Bu ruju senin dudaklarına sürersek babana küçük çapta bir kalp krizi yaşat-

abiliriz prensesim. Senin de gelin olduğunu görmeye ömrü vefa etmez."

"Ama ben de senin gibi güzel olmak istiyorum!" diyerek dudaklarını büzdü küçük kız.

"Sen zaten güzelsin meleğim. Güzel olmak için böyle şeylere ihtiyacın yok ki senin."

"Sen de güzelsin ama yine de bunu sürmüşsün."

Melike gülerek doğruldu ve Tuğba'nın elinden tutarak onu ileride duran kocaman koltuğa doğru yöneltti. Gelinliğin eteklerine dikkat ederek oturduğunda, küçük kızı da kucağına almıştı. "Bu gece benim düğün gecem. Bu yüzden beni böyle şeyleri sürmeye zorluyorlar. Özellikle Sinem ablan var ya, işte o bana zorla sürdürdü bu ruju." Bu söylediklerini Sinem duyduğu an canına okuyacağının farkındaydı genç kadın ama şu andaki önceliği Tuğba'yı bu ruj sevdasından vazgeçirebilmekti.

"Yani sen de mi dudağını boyamak istemedin?" diye kocaman açtığı gözleri eşliğinde sordu Tuğba.

Oturduğu yerde ayağını kaldırabilir miydi acaba? Bu kabarık eteğin altında bunu başarabilmesi ne derece mümkündü? "Elbette istemedim," dedi yalanından dolayı vicdan azabı duymamaya çalışarak.

Tuğba duyduklarına inanmış gibi birden sessizliğe büründü. O küçük kafasından bir şeyler geçirdiği, şekilden şekile giren yüz ifadesi sayesinde anlaşılıyordu. Sonra birden yine, "abla," dedi.

"Efendim?" Tuğba'nın bu tatlı hallerine karşı koyması asla mümkün değildi. Şu haliyle onu alıp içine sokası geliyordu.

"Bundan sonra sen başka yerde yaşayacakmışsın, doğru mu?" Bu soruyu sorarken küçük kızın yüzü düşmüştü. Bu durumun onu ne kadar üzdüğü belliydi.

"Evet," dedi Melike. Çağrı İstanbul'a geldiği gibi hem

Selçuk'la yeni bir iş kurmuş hem de sakin semtlerin birinde kendileri için küçük ama içi yuva gibi kokan iki katlı bir ev satın almıştı. Bunun için fazladan borca girmiş olmayı ise hiç umursamamıştı. Yeni hayatlarında her şeyi kendi çabasıyla yapma konusunda kararlıydı sonuçta.

"O zaman ben seni artık göremem," diyerek başını önüne eğdi küçük kız. Melike onun bu mahzunluğuna dayanamadı. Küçük bedeni kollarıyla sımsıkı sardı.

"Ben hep senin ziyaretine gelirim. Hatta babana söylerim, o da seni bana getirir. Üzülme tamam mı? Ben seni görmeden durabilir miyim hiç?"

"Çağrı'yı da getir ama tamam mı?"

Bir zamanların Çağrı amcası şimdilerin biricik Çağrı'sıydı. Aradan geçen haftalarda Çağrı, Tuğba'nın kalbini de geri dönüşü olmayan bir şekilde fethetmeyi başarmıştı ve Melike bu duruma ne şaşırıyor ne de bozuluyordu. Çağrı'nın Tuğba'yla yakından ilgilendiği anlara şahit oldukça onun gerçekten iyi bir baba olacağına dair inancı katlanarak artıyordu.

"Tamam, onu da getiririm."

Oda kapısının açılmasıyla bakışlarını Tuğba'nın yüzünden çekti. Sinem'in artık taşımakta zorlandığı göbeğini tuta tuta yanma yaklaştığını gördüğündeyse, yüzündeki gülümseme daha da genişledi. Bu haliyle arkadaşı çok tatlı görünüyordu ve her an doğum yapabilecekmiş gibi de hamile!

Sinem heyecanla "Çağrı yoldaymış, birazdan burada olur. Ayağa kalk da nasıl göründüğüne bir kez daha bakayım," dedi.

"Bence sen beni ayağa kaldıracağına, kendin geçip bir yerlere otur. Düğün günümde doğum yapmanı istemeyiz."

Arkadaşının gülen yüzüne bakarak alınganlıkla ellerini beline dayadı. "Benim kızım usludur. Teyzesinin düğününü mahvetmez merak etme."

Tuğba'yla birlikte ayağa kalkarak arkadaşına -aralarına giren yeğenine rağmen- kocaman sarıldı Melike. "Seviyorum seni güzel anne. Seni de, ipek böceğimi de çok seviyorum. Bu mutlu günümde yanımda olduğunuz için çok teşekkür ederim."

Sinem burnunu çekerek, "Şimdi ağlayacağım ama sonra tüm makyajım mahvolacak ve ben nikâh şahidin olarak o masaya oturamayacağım," dedi ağlamaklı bir sesle.

O sırada Tuğba odadaki varlığını hatırlatmak istercesine, "Sinem abla, sen neden Melike ablayı zorluyosun?" diye sordu.

"Ne?" Sinem duyduklarına bir anlam veremeyerek önce Tuğba'ya, sonrasında da Melike'ye bakakaldı.

"Hani sen Melike ablaya..."

O an Melike'nin imdadına yetişen teyzesi Pervin Hanım oldu. "Aaa hâlâ oyalanıyor musunuz siz? Damat Bey geldi, dışarıda içeriye girip gelini alabilmek için bekliyor," diyerek odaya dalmıştı yaşlı kadın.

Melike'nin kalbi o an ritmini şaşırdı. Elinin birini göğüs kafesine götürürken tekrar, hızlıca boy aynasının karşısında yerini almıştı. Makyajı, duvağı her şeyi yerli yerindeydi. Onun bu telaşlı haline gülen Sinem, elini küçük kıza uzatarak, "Hadi Tuğba'cığım... Gidip kapının önünde kamp kuralım ve Damat Bey'den kapı açma parası isteyelim," dedi.

Melike duydukları karşısında hızla arkadaşına doğru döndü. "Hayır Sinem!" dedi kesin bir dille ama sözlerinin bir ehemmiyetinin olmadığı Sinem'in gülerek kaldırdığı omuzlarından belliydi.

"Bugün senin düğün günün. Damadın şu an istediği sensin ve istenilen olarak bu anların keyfini çıkar arkadaşım. Biz de gidip Çağrı Bey'i biraz terletelim."

"Sinem!" diye seslense de faydasızdı. Üstelik teyzesi

Pervin Hanım da genç kadını desteklercesine gülerek odadan dışarı süzülmüştü.

Sinem kapıyı arkasından kapatmadan önce üstündeki anahtarı eline aldı ve Melike'ye gülümsedi. "Acı kahveden kurtulmuş olabilir ama birazdan para cüzdanının hafiflemesinden kurtulamayacak."

Arkadaşı odadan çıkıp arkasından kapıyı kilitlediğinde, genç kadın hâlâ şaşkınca olduğu yerde dikiliyordu. Sonra kendine engel olamayarak kahkahalarla gülmeye başladı. Bugün gerçekten çok güzel bir gündü ve daha da güzelleşeceği aşikârdı.

Çağrı şaşkınlıkla arkasında gittikçe uzayan kuyruğa baktı. En önde hamile haline bile aldırmayarak yüzünde sırıtmasıyla dikilen Sinem vardı. Kocası da onu yalnız bırakmayarak hemen yanı başında yerini almıştı. Sonra sırasıyla Selçuk ile birkaç haftalık taze eşi Miray ve onların arkasında da İsmet Bey ile cadı teyze Pervin Hanım olanı biteni gülümseyen bir yüzle seyrediyorlardı. Ferhat ise gülmemek için dişlerini sıkıyordu. Sanki karşılarında komedi filmi oynuyordu!

Gülümseyen yüzünü bu sefer karşısındaki prensese doğru çevirdi genç adam. Tuğba başını omuzuna doğru eğmiş, küçük elini beklentiyle Çağrı'ya doğru uzatmıştı. "E hadi? Para vermen lazım. Yoksa gelinini bir yere götüremezsin!"

Bu fikri küçük çocuğun aklına sokan kişinin Sinem olduğuna emindi Çağrı. Derin bir nefes alarak dizlerinin üstüne çöktü. O da Çağrı'ysa Sinem Hanım'ın oyununu bozardı. Bu düşünceyle dudaklarının kenarında bilmiş bir gülümseme belirdi. "Ne parası bu meleğim?"

"Kapı açma parası," dedi masumca Tuğba.

"Hım, peki ne kadarmış bu kapı açma parası?"

Tuğba 'bilmiyorum' dercesine dudaklarını büzüp, omu-

zlarını kaldırdı. Sonra bakışları Sinem'e kaydı. Onun el işaretini gördüğünde kocaman gülümsedi ve aynı şekilde beş parmağını yukarı kaldırarak, "İşte bu kadar!" dedi.

"Beş lira mı?"

Tuğba bir kez daha bakışlarını Sinem'e doğru çevirdi. Onun sürekli hareket ettirdiği dudaklarını okumaya çalışarak, "Yüz... Beş yüz lira," dedi.

Çağrı omuzunun üstünden Sinem'e baktı. Onun masum rolüne bürünerek kocasının kollarının arasına sığınışı karşısında yüzündeki gülümseme daha da büyüdü. Sonra Tuğba'ya doğru dönerek, "Ama benim o kadar param yok ki," dedi. Bu elbette doğru değildi. Melike'ye kavuşabilmek için tüm varını yoğunu bu uğurda gözünü bile kırpmadan feda edebilirdi. Sadece Sinem Hanım'a bu zafer hissini yaşatmayı istemiyordu.

"Yok mu? O zaman kapıyı açamam ki," dediğinde avucundaki anahtarı daha çok sıktı.

"Onun yerine ben seni yanaklarından beş kere öpsem olmaz mı?"

Tuğba düşünceli bir ifade takındı tatlı yüzüne. Bu öneri üzerinde ciddi ciddi düşünüyor gibiydi. Sinem ise sinirli bakışlarıyla Çağrı'nın sırtında bir delik açmak istiyordu o anda. Bu adam yine bir işten kolaylıkla yırtmak üzereydi. Bu kadın ırkının onun tek bir gülümsemesine kanmasının nasıl bir mantıklı açıklaması olabilirdi?

"Olur mu ki?" diye yüzünde utangaç bir gülümsemeyle sordu minik kız. Dikildiği yerde nazlı bir edayla salınmaya başladı sonra.

"Sen kabul edersen olur tabi." Tuğba'ya güven vermek istercesine yanağını okşadı yavaşça.

"Tamam o zaman. Öyle yapalım," diyerek bir adımıyla Çağrı'ya daha çok sokuldu Tuğba. Ve beklenti içerisinde

yanağını ona doğru uzattı.

Çağrı arkasındaki Sinem'in sinirli homurtusunu duyabiliyordu ve bu inanılmaz derecede hoşuna gidiyordu. Genç kadınla artık eskiye kıyasla daha iyi anlaşmalarına rağmen, zaman zaman birbirlerine takılmaktan da vazgeçemiyorlardı. Tıpkı şu anda olduğu gibi.

Tuğba'nın pamuk yanaklarından doyasıya öptü Çağrı. Bu küçük kız kendisine gerçekten çok iyi geliyordu ve onun sayesinde baba olma hevesi gün geçtikçe artıyordu.

Minik kızın elindeki anahtarı uzatmasıyla ise sabahtan beri duyduğu heyecanın tüm hücrelerine geri döndüğünü hissetti. Bugün sevdiği kadınla evleniyordu! Ve şu kilitli kapının arkasında gelini kendisini bekliyordu.

Anahtarı alarak çöktüğü yerden hızla doğruldu ve kapıyı sabırsızlıkla açtı. İçeri girmeden önce son kez içine derince bir nefes çekti. Çünkü birazdan şahit olacağı güzellik karşısında soluğu kesilecekti. Bundan adı gibi emindi.

İçeri adım attığı ilk an ise ne kadar haklı olduğunu anladı. Melike heyecanla gelinliğin eteğinde gezdirdiği elleriyle büyüleyici görünüyordu. Çağrı arkasından kapattığı kapıya sırtını yaslayarak, bir süre Melike'yi uzaktan doyasıya seyretmeyi seçti. Çok güzeldi sevdiği. Gelinliğin açıkta bıraktığı narin omuzlarına dökülen saçlarıyla gülümserken Çağrı'nın yüreğini nasıl hoplattığından bihaberdi. Çünkü o anda Melike de aynı durumdaydı. Çağrı'yı damatlıklar içerisinde görmek kalbine hiç iyi gelmemişti. Onu daha önce de damatlıklarla karşısında bulmuş olmasına rağmen, o zamanlar hiç bu kadar heyecanlandığını hatırlamıyordu.

Genç adam kendisine doğru yavaş adımlarla yaklaşırken olduğu yere yığılmaktan korktu bir an. Ama korktuğu gerçekleşmedi çünkü Çağrı gelip onu kollarıyla nazikce sarmıştı.

"Şu anın gerçek olduğunu duymaya ihtiyacım var," diye fısıldadı genç adam.

Melike de başını huzurla sevdiği adamın omuzuna yasladı. "Gerçek... Bu sefer her şey daha önce hiç olmadığı kadar gerçek."

Çağrı bir adım geri giderek, Melike'nin her iki elini de sıkıca tuttu. Onu bir kez daha baştan ayağa süzerken, dudakları muzip bir gülümsemeye ev sahipliği yapıyordu. "Çok güzel olmuşsun ve bu güzelliğin sadece bana ait olduğunu bilmek çok iyi hissettiriyor."

"Peki sen de sadece bana mı aitsin?"

Genç kadının elini kalbinin üstüne bastırarak verdi yanıtını genç adam. "Her şeyimle bir tek sana aidim. Daha önce hiç kimseye olmadığım kadar hem de."

Elinin altında en az kendi kalbi kadar hızla atan kalp atışlarını hissedebiliyordu Melike ama ondan çok sevdiği adamın gözlerinde okuduklarının etkisine kapılmıştı. Aşk vardı o bakışlarda ve daha önce hiç şahit olmadığı adanmışlık. Fazla düşünmeden Çağrı'nın dudaklarına doğru uzandı. Kısa ama etkisi kelimelerle tarif edilemeyecek tatlılıkta bir öpücük çaldı. Geri çekildiğinde baş parmağıyla genç adamın dudaklarına bulaşan ruju okşarcasına sildi. "Seni seviyorum ve bunu sana söylemekten hiçbir zaman vazgeçmeyeceğim."

"Ben de duymaktan hiç bıkmayacağım." Genç kadının dudaklarına tutkuyla kapandı. Bu tutku dolu öpücüğün sonunda her ikisi de nefes nefese ve az öncekinden bile daha çok dağılmış durumdalardı.

"Her yerine ruj bulaştı,"dedi gülerek Melike.

"Senin de dudaklarında ruj namına hiçbir şey kalmadı. Ama böyle bile çok güzelsin." Genç kadının kokusunu derince soluklanırken oda kapısının tıklatıldığını duydu. "Sinem

Hanım yine iş başında sanırım."

Çağrı'nın gülerek söylediği cümleler karşısında, "Kapı açma parası isteme fikri onun başının altından çıktı," derken buldu kendisini.

"Biliyorum."

Kapının bu sefer tıklatılmak yerine, ardına kadar hızla açılması sonucu istemeyerek de olsa birbirlerinin kollarından uzaklaşmak zorunda kaldılar. Sinem Melike'nin ve Çağrı'nın hallerini gördükten sonra dudaklarının arasından küçük bir çığlığın kopmasını engel olamadı. "Bu ne hal?"

İşte o an Melike de aynadaki aksine doğru döndü ve gerçekten dudaklarının kenarına dağılmış rujuyla pek masum bir gelin görünümü çizmediğini kabul etmek zorunda kaldı.

"Şimdi toparlanırım," dedi arkadaşına gülümsemeye çalışarak. Zira Sinem'in öldürücü bakışları hâlâ keyifle sırıtan Çağrı'nın yüzüne odaklıydı.

Nikâh memurunun yüzüne bakarlarken, sıralanan formalite cümlelerden çok, kendi kalp atışlarının seslerini duyuyorlardı o an. Hayatlarında bir dönüm noktası anlamına gelen sorunun sorulmasını heyecanla beklerken ise, masanın altındaki elleri hayatlarından önce birleşivermişti çoktan.

"Siz Melike Kayalı, Çağrı Çetinoğlu'nu iyi günde ve kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi ayırana dek eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Duvağın altından yüzünü yanındaki adama çevirdi. Onun ağzından çıkacak tek bir kelimeyi nasıl sabırsızlıkla beklediğine şahit oldukça, avazı yettiği kadar 'Evet' diye bağırmamak çok güçtü doğrusu. Ellerini tutan eli sıktıktan sonra nikâh memuruna doğru döndü.

"Evet!" dedi büyük bir coşkuyla. İçinden de 'Ölüm bizi

ayırana dek' cümlesini sessizce tekrarladı. Bu son 'Evet' deyişleriydi. Bundan sonra ölene dek elleri hiç ayrılmayacaktı. Buna tüm kalbiyle inanıyor, Çağrı'nın aşkına da sonsuz güveniyordu.

Düğün için özel olarak süslenen kafede yankılanan alkış seslerinden sonra, aynı soruyu bu kez damata yöneltti genç memur.

"Siz Çağrı Çetinoğlu, Melike Kayalı'yı iyi günde ve kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi ayırana dek eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Derin bir nefes aldı Çağrı. Ardından bakışlarını duvağının altından gözlerinin içine büyük bir heyecanla bakan kadına çevirdi. Sadece ona özel gülümsemesini bahşetti ve avucundaki eli dudaklarına bastırdıktan sonra cevabını verdi. "Sonsuza kadar, hayatımın her anında, evet ediyorum."

Şahitleri Sinem ile Gökhan'ın da cevaplarından sonra, nikâh defteri genç çiftin önüne bırakıldı. Melike sözlerini mühürleyen imzayı atarken elinin heyecandan titremesine engel olamamıştı. Bu imzayı daha önce bir kez daha atmıştı belki ama o günlere dair hafızasında hiçbir anıya sahip değildi. Onların yerine hep bu anı hatırlayacaktı. Çünkü Melike'nin Çağrı'lı hayatı asıl şu andan itibaren başlıyordu.

Çağrı ise ilkinin aksine o imzayı tamamen kendi hür iradesiyle attı. Bu kez hiçbir zorlama yoktu. En önemlisi kendini birileri için feda da etmiyordu. Tam aksine, Melike'yle evlenmeyi, onun hayatına tümüyle ortak olabilmeyi her şeyden çok istiyordu. İşte bu yüzden attığı bu imza eskiden hissettiği gibi kollarına geçirilen prangalar değil, hayatının mutluluğa açılan kapısının giriş biletiydi.

"Ayağına bas!"

Sinem'in sesiyle başını onun bulunduğu tarafa doğru

çevirdi Melike. Arkadaşı o hamile haline bile aldırmayarak ateşli bir şekilde ne yapması gerektiğini söylüyordu. Mehmet ise davetlilerin arasında karısının bu deli hallerine sadece gülümsekle yetindi.

Melike bunu hiç istemese de, yapmadığı takdirde arkadaşının diline bir kez daha fena bir şekilde düşeceğinin farkındaydı. Bu yüzden sevdiği adamın canını çok fazla yakmamaya özen göstererek ayakkabısının ucuyla onuna ayağına bastı. Bakışlarını yüzüne doğru kaldırdığında ise, Çağrı'nın yakışıklı gülümsemesiyle karşılaştı. Melike de nasıl olduğunu anlamadan kendini ona gülümserken buldu. Sevdiği kızmamıştı, aksine bu durum karşısında oldukça eğlendiği mavi gözlerinde oynaşan yaramaz pırıltılardan anlaşılıyordu.

Nikâh memurunun "Sizi karı-koca ilan ediyorum" sözüyle her ikisi de ayağa kalktı. Melike kendisine uzatılan cüzdanı mutlulukla alıp neşeyle davetlilere doğru sallarken, Çağrı'nın tek yapabildiği beyazlar içerisindeki peri kızını doyasıya seyretmekti. Sonra yüz yüze geldiler. Çağrı büyük bir hevesle aralarındaki o ince tülü kaldırırken Melike nefesini tutmuş bekliyordu. Elindeki defteri ise sıkı sıkıya göğsüne bastırmıştı.

Genç kadının açığa çıkan güzel yüzünü ellerinin arasına aldı. Alnına aşk dolu bir buse kondururken, gözleri kendiliğinden kapanmıştı. 'Karım' diye fısıldadı sonra onun kulağına ve narin tenden kopmak istemeyen dudaklarını bu sefer yanağına, genç kadının dudağının tam kenarına bastırdı. O sırada alkış seslerini duyamayacak kadar kendilerinden geçmiş bir haldelerdi.

Teninde hissettiği dudaklarla Melike'nin soğukkanlılığını koruyabilmesi zaten çok güçtü. Ellerini Çağrı'nın ellerinin üstüne bırakırken, bedenini tümüyle ona yaslamamak

için kendiyle büyük bir savaş verdi. Özellikle onun dudaklarının arasından dökülen o tek kelime yüreğini titretmeyi bir kez daha başarmıştı. 'Kocam' diyerek Çağrı'ya sımsıkı sarıldı. Kendilerinden başka her şey silikleşmişti o anda.

Dans müziğinin ilk notalarını işittiklerinde, Melike kendini zorlayarak geri çekildi ve kocasının onu pist olarak hazırlanan yere kadar beraberinde sürüklemesine izin verdi. Özcan Deniz'in "Hayat Arkadaşım" şarkısı çalıyordu.

"Hayat arkadaşım, seçtiğim hayatım
Bugünüm, yarınım
Gözümün bebeği, tek aşkım"

Hiç düşünmeden sevdiği adamın kollarının arasına sığındı. Onun tarafından sarıp sarmalanmak bu hayattaki tüm korkularına çareydi sanki. Belini okşayan dokunuşlar, yüzünün her bir karesinde dolanan ve en sonunda gözlerinde demir atan gözler Melike için bu hayatta vazgeçmeyi bir an bile düşünmeyeceği kadar değerliydi.

"Ve senden sonrasına
Ne de öncesine
İtibar etmem sensiz geçen günlere
Kadınım, hayat arkadaşım
Karıcığım, canım, can yoldaşım"

Genç kadının belindeki kollarının kıskacını daha da daraltti. Yanağını onun şakağına dayarken kokusunu derince içine çekti. Huzur buydu... Yaşamanın ne demek olduğunu bir tek kollarının arasındaki kadın yanındayken daha iyi anlıyordu.

"Su olsan taşa değsen olur safir
Yol olsan yürünsen cennete gidilir
Tam olur her şey yanımdaysan eğer
Yok olur gidersen eksilir tükenir"

Şarkının sözleri ruhuna işlerken Melike de gözleri-

ni sımsıkı kapattı. Bu anın gerçekliğine inanmasına rağmen, bir yanı korku duymadan edemiyordu. Tıpkı Çağrı'sız geçen zamanlarda olduğu gibi evinin o boş odasında gözlerini kocaman bir yalnızlığa açmaktan korkuyordu ve bu korku sebebiyle kendini tümüyle kocasının bedenine yasladığının farkında değildi. Ona ne kadar yakın olursa olsun yetmiyordu, yetmeyecekti. Onun varlığına kanıksaması hiçbir zaman mümkün değildi.

"Bir erkeğin en zayıf tarafı aşk
Ben aşık oldum canım senin elinden
Belki sana belli edemiyorum aşkımı
Anla sadece bir erkeğim öyle işte"

Melike'nin belinde duran ellerinden birini usulca sırtına doğru kaydırdı. Onun yakınlığını yakından hissetmek istercesine narin bedeni daha çok sardı ve kendine doğru daha çok çekti. Bugünden sonra ona en fazla bu kadar uzaklıkta olacaktı. Daha fazlasına bundan sonra dayanmasının mümkünatı yoktu. Melike'li mutlu günlere öyle çok alışmıştı ki, tekrar onsuzluğa dayanması imkânsızdı.

"Su olsan taşa değsen olur safir
Yol olsan yürünsen cennete gidilir
Tam olur her şey yanımdaysan eğer
*Yok, olur gidersen eksilir tükenir**

Müziğin bir son bulmasıyla birbirlerinden yavaşça uzaklaştılar ama ayrılmadılar. Elleri hâlâ sımsıkı birbirine kenetliydi ve o şekilde İsmet Bey ve Pervin Hanım'ın yanma doğru yönelmişlerdi.

İlk önce Melike babasının elini öptü. Onun gözlerine gelip yerleşen yaşları gördüğünde ise tekrar küçük bir kız oldu ve ona sımsıkı sarıldı. Geçmişte yaptığı hatalara rağmen babasıydı İsmet Bey. Hem tek hatalı olan taraf o da değildi.

Kendisi de, Çağrı da en az onun kadar suçluydu yaşananlarda.

Melike'den sonra sıra Çağrı'ya geldiğinde, hareketlerinde oldukça tutuktu genç adam. Gerçi kız isteme merasiminde de öpmüştü kayınpederinin elini ama bu sefer farklıydı.

İsmet Bey elini hiç çekinmeden uzattı damadına. Bu bir kabullenişti anlayabilene. Ve hem Melike hem de Çağrı almıştı mesajı. Bugünden sonra İsmet Bey'in genç adama ön yargılarından tümüyle arınmış bir şekilde yaklaşacağının sinyaliydi bu bir bakıma. Ve Çağrı'da geçmişin üstünü tümüyle örttüğünü yaşlı adamın elini tüm saygısıyla öperek kanıtladı.

Karısının belini daha çok sararken onun tatlı homurtuları karşısında gülümsemesini bastırmakta güçlük çekiyordu Mehmet. Doğumu yaklaştıkça genç kadının ruh hali daha iniş çıkışlı bir hal almaya başlamıştı. Mehmet onun bu hallerini seve seve çekerdi ve yüzüne karşı tek bir itiraz sözcüğü sarf etmezdi ama bazen karısının tepkileri gerçekten sert oluyordu.

"Çağrı'yı yine epey bir terlettin," diyerek takıldı karısına.

"Hak etti." Sinem'in umursamaz omuz silkişi karşısında biraz ciddileşmeye çalıştı genç adam.

"Sence de biraz abartmadın mı?"

"Abartılacak ne yapmışım ki?"

"Onların işlerine çok fazla karıştın. Kapı açtırma parası ve nikâhta ayağa basma olaylarından bahsediyorum."

"Ben sadece kız tarafının yapması gerekenleri yaptım. Bunlar bizim âdetlerimizde var Mehmet."

"Bizim düğünümüzde ağabeyin seni bir odaya kilitlememişti ama."

"Bu onun sorunu. Eğer bana sorsaydı yapması gerektiğini söylerdim ben ona," diyerek masumca gülümsedi Sinem. "Hem sanki kapı açtırma parası istedikte başarılı mı olduk?

Tuğba Hanım bir öpücüğe su koyverdi."

"Beş," dedi Mehmet keyifle.

"Ne?"

"Bir değil beş öpücük karıcığım," dedikten sonra Sinem'in yanağından öptü. "Umarım bizim kızımız da Tuğba gibi bir gülümsemeye kanmaz."

"Merak etme sen kocacığım, ben onu öyle bir yetiştireceğim ki, erkek sineğe bile yüz vermeyecek."

Sinem'in söylediğini yapacağına emindi Mehmet. Ayrıca bu ona da uyardı. Sonuç itibariyle biricik prensesinin kalbinin kapılarını kendisinden başka bir erkeğe açmasına kesinlikle rızası yoktu.

Sinem bir süre sonra yüzünü Mehmet'in boynuna gömdü. "Sana özgürce sarılabilmeyi özledim Mehmet," diye mırıldandı genç kadın.

"Sarılıyorsun ya işte hayatım." Sinem'in kastettiği şeyi anlamış olmasına rağmen, biraz ona takılmasında sakınca yoktu.

"Bu nasıl sarılmak Allah aşkına? Şu an tam ortamızda kocaman bir göbek duruyor!"

"O göbek değil, bebek, yani kızımız. Böyle konuşarak küstüreceksin onu."

"Ya ama ne yapayım? Geceleri bile aramıza giriyor artık. Ben sana yakın olmayı özledim."

Ah, Mehmet de karısına yakın olmayı çok özlemişti Ama bunun için biraz daha sabretmesi şarttı. "Ben de öyle ama senin ve bebeğimizin sağlıklı olduğunuzu bilmek bile yetiyor bana şu anda."

"Bir an önce doğsun artık. Onu kucağıma almak için çok sabırsızlanıyorum." Kızından konuşurken gözlerinin içine kadar gülüyordu yüzü ve Sinem bunun farkında dahi değildi. Onun aksine Mehmet, Sinem'in yüzünün her bir mimiğini

artık ezberlemişti ve neler hissettiğini ondan daha iyi bildiği de kesindi.

"Ben de İpek'imi kucağıma almak için sabırsızlanıyorum. Tıpkı annesi gibi güzel olacağına da eminim."

"Mehmet," diyerek başını bir kez daha huzurla genç adamın omuzuna bıraktı.

"Söyle güzelim."

"Hayatıma girdiğin için çok teşekkür ederim."

Sinem'in aniden duygusallığa bağlamasına da alışkındı Mehmet. Bu da hamileliğin yan etkilerinden biriydi hiç kuşkusuz ama aynı zamanda genç kadının yüreğinden kopup da gelen cümleler olduğunu biliyordu. "Asıl ben sana üstüme şarabını döktüğün için çok teşekkür ederim," dedi muzip bir sesle.

"O benim değil senin marifetindi bir kere! Beni tuzağa düşürdün."

Evliliklerinin ilk günlerinde Mehmet, Sinem'le tanışmak için kurduğu masum planı anlatmıştı. O gün bugündür de karısının zaman zaman kendisine takılmalarını zevkle sineye çekiyordu genç adam. "Seni fark ettikten sonra hiçbir şey olmamış gibi hayatımdan çıkıp gitmene izin verseydim, kendimi ömür boyu affetmezdim sanırım," dedi iç çekerek. "Sen benim eksik olan yanımsın Sinem. Kalbimdeki o eksik parça senin gelişinle tamamlandı sanki. Seni çok seviyorum."

Dolu dolu olan bakışlarını kocasının gözlerinin içine çevirdi. Orada kendi aşkının yansımasını gördü. İşte bu bile her şeye değerdi. Bu adam için tüm zorluğu ve hatta acıları seve seve göğüslenirdi. "Ben de seni çok seviyorum İpek'imin babası. Çok seviyorum."

Sonunda yerlerine geçip oturduklarında her ikisi de yorgun ama bir o kadar da mutluydu. Çağrı karısının elini avucunun içinde hapsederken, Melike bakışlarını konukların

arasında zevkle dolaştırıyordu. Şahit oldukları karşısında ise mutluluğunu gizleyemiyordu. Vedat ile Ayça'nın düğüne bir çift olarak katıldıkları gözünden kaçmamıştı. Onlar adına ise çok seviniyordu Melike. Vedat gerçekten iyi bir adamdı ve mutlu olmayı sonuna kadar hak ediyordu. Ayça hakkında da aynı düşüncelere sahipti. O o kadar naif bir kızdı ki onun değerini ancak Vedat gibi düşünceli bir adam bilebilirdi.

Bakışları onların biraz ötesinde oturan çifte kaydı sonra. Selçuk daha birkaç hafta önce sade bir nikâh töreniyle evlendiği karısının yanında oturuyordu ve eli sık sık yaptığı gibi daha henüz birkaç aylık olan bebeğinin bulunduğu Miray'ın karnındaydı. Bu halleriyle etrafa oldukça seyirlik bir görüntü sergiliyorlardı.

Az ötede Gökhan ile Buse'yi gördüğündeyse, Melike'nin yüzündeki gülümseme daha da büyüdü. Birkaç gün önce bu yeni evli çiftin de çok yakında anne-baba olacakları haberini almışlardı. Onların adına gerçekten mutluydu Melike. Şu anda bile elleri aşkla kenetlenmişti.

Derin bir nefes aldı. Bakışları ise kocasının yakışıklı yüzünü bulmuştu. Günün birinde onlarında bir bebeği olacak mıydı? Bundan daha büyük bir isteği yoktu genç kadının. Ama öncelikle Çağrı'yla biraz baş başa vakit geçirmek istiyordu. Onunla daha önce yaşayamadıklarını yaşamak, birbirine delice aşık her çiftin yaptığı çılgınlıkları yapmak istiyordu. Bu yüzden bebek için biraz daha beklemek en doğrusuydu. Gelecekte hiçbir şey için "keşke" dememek adına bunun gerekli olduğunu düşünüyordu.

O sırada küçük adımlarıyla kendilerine yaklaşan ufaklığı gördü Melike. Kollarını kocaman açarak Tuğba'yı kucağına çağırdı. Küçük kız bu davete icabet ederken, nazlı bakışları Çağrı'nın yüzüne odaklıydı.

"Ne yapıyorsun Tuğba'cım?" diye neşeyle sordu Melike.

"Hiç... Oturuyorum ama çok sıkılıyorum! Burada hiç çocuk yok!"

Tuğba'nın düşen yüzünü güldürme görevini üstlenen kişi Çağrı oldu. "Sıkılıyor musun? Bu durumu değiştirmemiz gerekiyor o halde."

"Nasıl?" diye hevesle sordu Tuğba.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz prenses hazretleri?" Tuğba'nın minik elini parmaklarının arasına alarak dudaklarına götürmüştü genç adam. Tabii aynı zamanda o meşhur gülümsemesi, yakışıklı yüzünü süslüyordu.

"Elbette!" diye heyecanla atıldı küçük kız.

Çağrı piste kadar peşinde sürüklediği kızı kucağına alıp dans ederken, Melike gülümseyen gözlerle onları keyifle izledi. İşte ömrü boyunca şahit olmak istediği görüntülerden biri de buydu. Günün birinde Çağrı'nın kendi kızlarıyla da böyle neşe içerisinde dans ettiğine tanık olabilmeyi tüm kalbiyle diledi.

Düğünün artık sonuna gelindiğinde her birinin yüzünde mutlu ama yorgun bir gülümseme vardı. Her şey genç çiftin istekleri doğrultusunda gerçekleşmişti. Büyük bir düğün yerine en yakınlarının katılacağı küçük ama bir o kadar akıldan çıkmayacak bir düğün gerçekleştirmek istemişler, bunda da başarılı olmuşlardı.

Şimdi arabalarında bundan sonra kendilerine yuva olacak evlerine doğru giderlerken her ikisinin de yüzünden mutluluk okunuyordu. Oturduğu koltukta yan dönerek bakışlarını kocasının yüzünde odakladı Melike. Çağrı daha önce de kocası olmuştu ama bunu bu kadar net hissettiği olmamıştı. Nedense onu hem sözleri hem de kalbiyle şimdi olduğu gibi özgürce sahiplenememişti. Ona ne kadar âşık olursa olsun, aralarında o

görünmez duvarın varlığını hep hissetmişti. Şimdiyse o duvar yoktu. Çağrı'yı açık bir kitap gibi okuyabiliyor, neler hissettiğini anında tahmin edebiliyordu. Başını koltuğa yaslayarak derin bir iç çekti. Bu mutluluğun günün birinde bir son bulmasından korkuyordu.

Karısının iç çekişi Çağrı'nın bakışlarını kısa süreliğine yoldan çekip onun yüzüne çevirmesine sebep oldu. Melike'nin aşk dolu bakışları ve tatlı gülümsemesiyle karşılaşınca aynı iç çekiş bu sefer Çağrı'dan geldi. Gelinliğinin içerisinde öyle güzeldi ki genç kadın, Çağrı ona bakmaya doyamıyordu ve asla da doyamayacaktı.

Kısa bir yolculuğun arkasından arabayı evlerinin önünde durdurdu. Ve hiç vakit kaybetmeden arabadan inerek, karısının oturduğu tarafın kapısına doğru yöneldi. Onun da arabadan inmesine yardımcı olduktan sonra el ele eve doğru ilerlediler.

"Kapıyı sen açmak ister misin?" diyerek cebinden çıkardığı anahtarları Melike'ye uzattı.

Genç kadın heyecanla başını sallayıp, "Evet, isterim," dedi. Zaten istememesinin hiçbir yolu yoktu ki. Melike Çağrı'yla birlikte bir hayatı paylaşmayı çok uzun zamandır bekliyordu. O hayata ilk adımını da seve seve atardı.

Titreyen eliyle kapının kilidini açtı. Heyecandan kalbi duracak gibiydi. Oysa daha bu hiçbir şeydi. Bu evi Çağrı'yla birlikte beğendiklerinde burada geçirecekleri güzel günlerin hayalini çokça kurduğunu hatırlıyordu. Eşyalarını bile birlikte seçmişlerdi. Bu da eski evleri söz konusu olduğunda hiç yapmadıkları bir şeydi. O evi babası İsmet Bey düğün hediyesi olarak kızına vermişti. En başından beri de eşyalıydı. Çağrı ile Melike içerisinde ufak tefek değişiklikler dışında hiçbir değişiklikte bulunmamışlardı.

Melike'nin kapıyı açıp içeri girmeye yeltendiğini

gördüğünde hızla onu kolundan tutarak durdurdu Çağrı ve Melike'nin şaşkın bakışları eşliğinde onu hızla kucağına aldı.

Ağzından kopan şaşkınlık dolu nidasından sonra kollarını gülümseyerek Çağrı'nın boynuna doladı Melike. Açıkçası bu durumdan şikayetçi değildi. Sevdiği adam tarafından el üstünde tutulmayı hangi kadın istemezdi?

Çağrı gülümseyerek "Gelinler eşikten içeriye kucakta geçirilir," dedi. İçeriye geçip ayağıyla kapıyı kapattıktan sonra adımlarını üst kata, yatak odasına doğru yöneltti.

"Bugün âdetlerin günü oldu galiba." Melike gülümseyerek başını genç adamın omuzuna bıraktı.

"Sadece olması gerektiği gibi oldu," diyerek odanın ortasında durarak Melike'yi yavaşça kucağından indirdi. Bir süre göz göze kaldılar. Daha fazlasını arzulayan Çağrı karısının dudaklarına doğru eğildi. Ama istediğine kavuşamadan, Melike'nin bir adım geri çekilmesiyle öylece kalakaldı.

"O zaman olması gereken son bir şey daha var."

Derin bir nefes çektikten sonra, gülümsedi genç adam. "Yüz görümlüğü istiyorsunuz galiba sevgilim eşim?" diye tek kaşını kaldırarak sordu.

"Evet, şimdi odadan çık ve ben çağırana kadar da gelme lütfen."

"Peki," diyerek adımlarını kapıya doğru yöneltti. Odadan çıkmadan önce ise, "Çok uzun sürmesin ama," diye eklemeyi de unutmadı Çağrı.

Genç adamın odadan ayrılmasıyla, öncelikle hızla üstündeki beyaz kürklü şalından kurtuldu. Ardından aynanın karşısında yerini alarak, görüntüsünü son kez kontrol etti. Yüzündeki kocaman gülümsemenin eşliğinde duvağıyla tekrar yüzünü örttü. Artık damat bey içeri gelebilir ve geline yüz görümlüğünü takabilirdi.

"Gelebilirsin!" diye genç adama seslendikten sonra yatağın yanında acemi ve heyecanlı bir gelin gibi kocasının içeri girmesini beklemeye başladı.

Çağrı odadan içeri girmesiyle hiç vakit kaybetmeden soluğu beyazlar içerisindeki kadının yanında aldı. Daha önce yaşayamadıklarını yaşıyorlardı birlikte, buna yüz görümlüğü takmak da dahildi. "Yüz görümlüğünü takmazsam gül yüzünü benden esirgeyecek misin?" Melike'nin başını "evet" anlamında sallaması üzerine dudaklarının kenarındaki gülümseme tüm yüzüne yayıldı. "Ne yapalım, çaresiz takacağız artık. Zaten teyzen Pervin Hanım sağ olsun. Sayesinde haftalardır yüzüne hasretim."

Bu cümle Melike'yi güldürdü. Gerçekten teyzesi 'kız evi naz evi' olayını biraz fazla abartmıştı. Melike'nin Çağrı'yla görüşme saatlerine bile karışmış, evlenmeden aynı odada yalnız kalmalarına bile izin vermemişti. Bu da genç çiftin haftalardır birbirlerinden yoksun kaldıkları anlamına geliyordu.

Cebinden çıkardığı oldukça zarif gerdanlığı taktı karısının boynuna. Bu kolyeyi gördüğü ilk an ait olduğu kişinin Melike olduğunu düşünmüştü. Ve şimdi yanılmadığını görebiliyordu. Duvağı kaldırdığında kendisine gülümseyen bir çift güzel gözle karşılaştı. "Bu kolyeyi ilk gördüğümde aklıma sen gelmiştin."

Melike elini kolyenin üzerinde gezdirdi yavaşça. Aynanın karşısına geçip ona daha yakından baktığındaysa gördükleri gerçekten hoşuna gitmişti. Kelebek motifli çok zarif bir kolyeydi. "Bu çok güzel. Çok beğendim."

"Bir yıl önce önünden geçtiğim kuyumcunun vitrininde gördüğüm anda ben de çok beğenmiştim."

Duyduklarıyla eli boynunda kalakaldı. Bedenini tekrar tümüyle Çağrı'ya doğru çevirdiğinde genç adamın dudakların-

daki gülümsemeye tezat bir şekilde gözlerinde beliren hüzne şahit oldu. "Bir yıl önce mi? Yani..."

"Evet, seninle ayrıyken ve bir araya gelmemizin imkânsız olduğunu düşündüğüm bir zamanda senin için aldım ben o kolyeyi."

"Peki ama neden?" diye sordu dolmaya hazır gözleriyle.

"Çünkü bana seni hatırlatmıştı. Senin gibi zarifti. Aynı zamanda bilirsin, kelebeklerin ömrü bir gündür. Sen de benim hayatıma çok kısa süreliğine girmiş ve beni yokluğunla bir başıma bırakıp gitmiştin. Bu yüzden sana sahip olamıyorsam bile, en azından bu kolyeye sahip olmam gerektiğini hissettim." Melike bir iki adımda Çağrı'nın yanına gelerek ona sımsıkı sarıldı. Duygularını başka hangi dilde ifade edebileceğini bilmiyordu. "Bizim kaderimiz bir yazılmış, öyle ya da böyle bir araya mutlaka gelecektik biz."

Çağrı biraz geri çekilerek karısının yüzünü avuçlarının arasına aldı. Bu gece onların gecesiydi. Daha fazla üzülmemeliydiler... Tüm hüzünleri silmek istercesine genç kadının dudaklarına doğru eğildi Çağrı. Karşılığını almak içinse çok beklemedi. Dudaklarının her buluşmasında ikisinin de damarlarında akan kan gittikçe hızlanıyor, aralarındaki tutku elle tutulur bir hal alıyordu. Uzun sayılabilecek bir öpüşmenin arkasından güçlükle geri çekildi genç adam. "Artık bu gelinlikten kurtulmamızın zamanı geldi," diye fısıldadı karısının kulağına ve dudaklarını onun boynundaki o hassas noktaya bastırdı.

Duvağının çıkartılmasında Çağrı'ya zevkle yardımcı oldu Melike. Saçlarının kurtulduğu her bir tokayla yüreğinde beslediği heyecanı daha da artmıştı. Duvaktan sonra sıra gelinliğin kendisine geldiğindeyse nefesini tuttu. Çağrı karısının dudaklarından son bir öpücük çaldıktan sonra, onun arkasında yerini aldı. Gelinliğin fermuar yerine ipli olması moralini

biraz bozsa da, bu engeli de kolaylıkla aşabileceğine inanıyordu. "Gelinliği çıkarma görevini damada vererek zamanında çok büyük sevap işlemişler," diye çapkınca söylendiğinde Melike gülmemek için dişlerini sıktı.

Gelinliğin iplerini teker teker çözdüğünde, açığa daha çok çıkan ten genç adamın sabrını sınar gibiydi. Sonunda bağcıkların tümünden kurtulduğunda genç kadının üstündeki gelinlik ayaklarının ucuna yığıldı. Genç adam ise delice bir arzuyla dudaklarını Melike'nin sırtına değdirdi ve küçük öpücüklerin eşliğinde boynuna doğru ilerledi. Karısının saçlarını bir omzundan aşağı sarkıtırken nefesini kulağına doğru verdi. Avuçlarının altındaki tenin soğuktan titremediğineyse emindi.

Melike üzerinden kayıp giden gelinlikle birlikte kendini tümüyle savunmasız hissetmişti. Bu onu yine de tedirgin etmedi. Tam aksine yaşanacakların sabırsızlığıyla daha çok kavrulmasına sebep oldu. Kocası tarafından arkasına doğru döndürüldüğünde, kocasının bakışlarındaki tutkunun bir benzeri kendi bakışlarına da hâkimdi.

Dudakları tekrar buluştuğunda Melike aniden ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. Çağrı onu bir kez daha kucaklamıştı. Bacaklarını onun beline dolayarak, kocası tarafından yatağa taşınmanın keyfini gönlünce sürdü. O arada dudakları birbirinden bir milim bile ayrılmamıştı.

Sırtının yatağın soğuk çarşaflarına değmesiyle ise hafifçe ürperdi genç kadın. Özellikle Çağrı'nın geri çekilmesi karşısında hoşnutsuz mırıltısını bastırmakta güçlük çekti. Bu yakınlığın bir son bulmasını istemiyordu. Tam aksine sevdiği adama hep yakın olmalıydı. Onun varlığının bedeninin her hücresinde hissedebilmeliydi.

Çağrı üstündeki damatlıktan hızla kurtulurken bile

bakışlarını karısının yüzünden çekemiyordu. Bir süre sonra çıplak tenleri birbirine temas ettiğindeyse her ikisinin de dudaklarından zevk dolu bir inilti döküldü ve ondan sonra hissedilenlerin kelimelerle tarifi mümkün değildi.

Her bir dokunuş çok özel, her bir öpücük bir öncekine kıyasla daha anlamlıydı. Çünkü her birine aşk, şefkat ve tutku hâkimdi. Birbirlerinin tenlerinde gezinen elleri ise ç talepkârdı. Bu büyülü anları uzatmayı hem çok istiyorlar hem de bir an önce birbirlerine kavuşmanın hazzına varmak için çıldırıyorlardı.

Bedeninin en ücra köşelerinde hissettiği öpücükler ise genç kadının düşünme yetisini tümüyle kaybetmesine sebep oluyordu. Genç adam ise ezbere bildiği yerleri tekrar keşfetmenin keyfini sürüyordu. Yetmiyordu... Karısının yumuşak teninin tadına doyamıyordu. Her seferinde daha da fazlasını arzuluyor, kendini bir an önce onun bedeninin derinliklerinde kaybetmek için sabırsızlanıyordu. Çağrı artık sabrının son demlerindeydi... Özellikle o küçük ellerin bedeninde sebep olduğu depremlere karşı direnmesi çok güçtü. Aklı başından gidiyor ama yine de karısına zevk verme isteği sayesinde kendini biraz olsun frenlemeyi başarıyordu.

Oysa ki Melike'nin de ondan bir farkı yoktu. O da bir an önce -tıpkı kalbin de olduğu gibi- bedeninin her bir köşesinin de sevdiği adamla tümüyle kuşatılmasını arzu ediyordu. Onun olmak, onun olduğunu hissetmek istiyordu.

Çok geçmeden iki beden yakıcı bir tutkuyla birbirine kavuştu. Bedenlerine dudakları da eşlik etti. O andan sonraysa yeni yeni öğrendikleri, kendilerine özgü bir dilde konuştu bedenleri ve adım adım beraber o muhteşem sona ulaştılar.

Nefes nefese birbirlerinin kollarının arasına sığındıklarındaysa, düşüncelerini toparlamak pek kolay değildi. Zaten söylen-

ebilecek tüm sözleri az önce tüketmişlerdi. Genç adam karısını kollarının arasına çekip, saçlarının arasına küçük öpücükler kondururken, Melike sevdiğinin göğsünün üstüne mutlulukla bırakmıştı başını ve bu halde çok geçmeden gözleri tatlı bir uykuya kapandı. Çağrı ise karısının aksine uzunca bir süre uyanık kalacak gibiydi. Melike'nin huzurlu nefes seslerini dinlemek uykudan çok daha tatlıydı. Bu şekilde bir ömür geçirebileceğine ise kesinlikle emindi. "Hayatıma tekrar girdiğin için çok teşekkür ederim,"diye karısının ay ışığının aydınlattığı yüzünde bakışlarını gezdirirken mırıldandı. O kendisini duymasa bile, Çağrı içinden geçenleri defalarca kez dile getirmekten asla bıkmayacaktı.

Bölüm On İki

"Hadi uykucu, uyan artık."

Çağrı'nın sabırsız sesi kulaklarına kadar ulaştığında, yattığı yerde dudakları mutlu bir tebessümle kıvrıldı. Aslında uyanalı çok olmuştu ama sevdiğinin sıcaklığı tarafından sarıp sarmalanmanın keyfini gönlünce sürmek istemişti çünkü yaşadıkları gerçek olamayacak kadar güzeldi ancak hayallerinde böylesine büyük bir mutluluğa ev sahipliği yapabilirdi. Tabii bu daha çok bundan birkaç ay öncesi için geçerliydi. Çağrı'ya tekrar kavuştuktan sonra, onunla birlikte hayatının en mutlu günlerini yaşamaya başlamış, yolunu gözlediği mutluluğun sadece hayallerle sınırlı kalmayabileceğini öğrenmişti.

"Demek benim karımın canı oyun istiyor." Çağrı'nın yaramaz ellerini çıplak bedeninde hissettiğinde, kısa süreli bir ürperti yokladı tenini. O ellerin en hassas noktalarını gıdıklamasıyla kahkahalarının önünü kesebilmesi pek müm-

kün değildi. "Çağrı!" diyerek yatakta olabildiğince kocasından kaçmaya çalıştı genç kadın. Ama onun gücünün yanında kendi gücü hiçbir şeydi.

"Uyanırsın ama beni kandırmaya çalışırsın öyle mi, Melike Hanım?"

"Ya... Yapma şunu, çok gıdıklanıyorum," dedi nefes nefese sırt üstü döndüğünde. Aynı anda Çağrı da hemen genç kadının üstündeki yerini almıştı.

"Günaydın." Karısının dudaklarına uzun ve akıl çelici bir öpücük bıraktı. Geri çekildiğindeyse, Melike hâlâ gözlerini aralamakta güçlük çekiyordu.

"Günaydın," dedi iç çekerek genç kadın. Hep bu şekilde uyandırılmaya alışabilirdi. "Sen ne zaman uyandın?"

"Çok oluyor ama seni izlerken zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım." Sırt üstü dönerek karısını da hemen kollarının arasına çekti. Melike'nin eli ise genç adamın teninin üzerinde okşarcasına dolanıyordu. Bakışları parmağındaki alyansa kaydığında kocaman gülümsedi ve aynı zamanda Çağrı'nın elini tutarak, onun parmağındaki alyansı usulca okşadı.

"Bu sefer bu yüzük bu parmaktan hiç çıkmayacak öyle değil mi?" diye bakışlarını sevdiğinin yüzüne doğru kaldırarak sordu. Geçmişte yaşadıklarını hâlâ ara sıra anımsamaktan bir türlü kurtulamıyordu.

Melike'nin az önce neşe saçan gözleri, şimdi hüzne bulanmıştı. Bu görüntü genç adamın yüreğini ince ince sızlattı. Buna sebep yine kendisiydi. Geçmişte onun tüm heveslerini acımasızca kırmıştı. Karısının yanağını usulca elinin tersiyle okşarken, "Bu yüzük bu parmaktan ancak ölümümle beraber çıkar. Sana söz veriyorum," dedi.

"Ölümü ağzına alma!" diyerek parmaklarıyla Çağrı'nın dudaklarına dokundu. "Biz çok uzun yıllar birlikte mutlu me-

sut yaşayacağız. Senin de dediğin gibi birer dede ile nine olup uğumuzda kucağımızda torunlarımızı seveceğiz. Gerçi şu an kendimi buruş buruş bir ten ve aklaşmış saçlarla hayal etmek bile istemiyorum!"

Melike'nin gülerek söylediği cümleler Çağrı'yı da gülümsetti. Genç kadının avucunun içine uzun bir öpücük bırakırken, "Seni seviyorum ve itiraf etmeliyim ki şu anın gerçekliğine inanmakta hâlâ güçlük çekiyorum. Sanki bir şey olacak ve ben yine kendi yalnızlığıma geri dönecekmişim gibi geliyor," dedi.

"Seni şu anın gerçekliğine inandırmak görevi bana düşüyor o zaman." Ani bir hamleyle genç adamın göğsünün üstüne daha çok yerleşti. Kısa bir süre göz göze kaldıktan sonra dudakları büyük bir tutkuyla birleşti. Gecenin aksine şimdi öpücüklerini bile yavaştan alıyorlar, bu anın keyfini doyasıya çıkarıyorlardı ama çok sürmeden Çağrı kollarının arasındaki kadınla birlikte yatakta döndü. Karısını kendi ile yatak arasında hapsetti. Dudaklarını da genç kadının dudaklarından yanaklarına, yanaklarından ise zarif boynuna doğru öpücükler bırakarak yönlendirdi ve her seferinde daha fazlasını istedi. Bunun içinde aralarındaki çarşafı tümüyle aralarından çekmekte hiçbir sakınca görmedi.

"Kahvaltı için acele etmemize hiç gerek yok," diye mırıldanırken elleriyle de genç kadının aklını başından almaya devam ediyordu. Melike'nin dudaklarından itiraz sözcükleri yerine, zevk dolu iniltiler dökülebilmişti sadece.

Üstünde bornozu, saçlarında havlusuyla bakışlarını yatak odasının içerisinde dolaştırdı genç kadın. Şahit olduğu görüntünün bir kaostan hiçbir farkı yoktu. Gece üstlerinden çıkardıkları gelinlik ile damatlık odanın dört bir yanına

dağılmıştı. Yatak ise bir gece önce bir savaşa ev sahipliği yapmışcasına darmadağınıktı. İşte bu düşünceyle yanaklarının ala boyanmasına engel olamadı. Bir bakıma gerçekten de yaşananlar savaşı aratmazdı. Melike ömrü hayatında dün geceki gibi ateşli olduğunu hatırlamıyordu. Ara sıra uykuya yenik düşseler de, uyandıklarında birbirlerini baştan çıkarmaktan vazgeçememişlerdi. Ve sonuç işte buydu... Dağınık bir yatak odası...

Başka kadınlar bu görüntü karşısında çoktan isyan bayrağını çekmiş olurdu hiç kuşkusuz. Ama Melike'nin tek yapabildiği sırıtmaktı. Yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. Aynı zamanda banyodaki kocasının şarkı söyleyen neşeli sesini duymak mutluluğunu katlıyordu. Genç adamın "Duşumuzu birlikte alalım" hamlelerini usta manevralarla savuşturmayı başardığı için de kendiyle gurur duyuyordu. O banyoya birlikte girdikleri anda uzunca saatler çıkamayacaklarını bilecek kadar tanıyordu kocasını. Ve bu yüzden çok daha fazla mutluluk duyuyordu. Artık Çağrı'nın hakkında bilmediği, onun kendisinden gizlediği hiçbir şey yoktu.

Ellerini beline dayayarak, "Hadi bakalım Melike Hanım, bileklerine kuvvet. Ama önce üstüne seni sıcak tutacak bir şeyler giysen iyi olur," dedi.

Dolabının önüne geçerek üstüne aceleyle evde rahat edebileceği eşofman takımını geçirdi. Saçlarını ise bir lastik toka yardımıyla tepesinde toplamıştı. Sonra ilk iş olarak ise yerdeki gelinliğine uzandı. Onu bir kuru temizlemeciye göndermeliydi. Bu gelinliği atmaya kıyamayacağını biliyordu çünkü. Gelinliğini dolaba astıktan sonra sıra Çağrı'nın üstünden çıkarıp attığı damatlığa geldi. Onu da saklayacaktı. Hiçbir güç Melike'yi en mutlu olduğu günü hatırlatan eşyalardan vazgeçirmeyi başaramazdı.

Yatağın nevresimlerini de değiştirip, toplamayı bitirdiği

sırada Çağrı'yı yüzünde gülümsemesiyle banyodan çıkarken gördü. Saçını kuruladığı havluyu omuzunun üstüne atarken oldukça karizmatikti ve Melike, ona karşı koyabilmesinin asla mümkün olmayacağını bir kez daha anladı.

Geçmişte onun ihanetine uğraması bile, her şeyiyle ona arkasını dönmesini sağlamamıştı. Çünkü yüreğinin en derininde, Çağrı'dan vazgeçmesi asla mümkün olmamıştı ve hiçbir zamanda olmayacaktı. Buna en büyük engel onu çok büyük bir aşkla sevmesiydi. Onun tüm günahlarını ve sevaplarını kendininmiş gibi kabullenirdi.

"Sıhhatler olsun," diyerek genç adamın beline sarıldı ve onun dudaklarından küçük bir öpücük çalmasına izin verdi.

"Beraber olsun dedim ama sen istemedin."

Çağrı'nın dudaklarının kenarına yerleştirdiği çekici gülümsemesine bakarak derin bir iç çekti genç kadın. "Başka zamana sözüm olsun. Şu an çok açım. Hadi sen üstünü giyin, ben de kahvaltımızı hazırlayayım." Kocasından bir adım uzaklaşacağı sırada belindeki kolların sıklaşmasıyla olduğu yerde kalakaldı. Bakışlarını soru sorarcasına Çağrı'nın yüzüne dikti.

"Saçlarını kurutmamışsın," dedi genç adam.

"Evet, kendi kendine kururlar dedim, tüm gün evden çıkmayacağız nasıl olsa."

"Ama hava soğuk," diyerek genç kadının saçlarındaki tokayı tek hamlede çıkardı. "Üşütüp hasta olursun. Cicim ayımızda böyle bir şeyin olmasını istemeyiz öyle değil mi?"

Çağrı'nın kendini banyoya doğru sürüklemesine izin verirken gülümsüyordu genç kadın. "Şuna kendimi düşünüyorum desene... Daha evliliğimizin ilk günlerinde benim için hasta çorbası yapmak istemediğini ikimiz de çok iyi biliyoruz."

"Günahımı alıyorsun," dedi Çağrı ciddi görünmeye çalışarak. "Ben sana her zaman yaparım o çorbayı ama sen

yaptıklarımı afiyetle yer misin o konuda emin değilim."

"Senin elinden zehir olsa yerim."

Aynada kısa süreliğine bakışları kesişti. O an aralarında sessiz sözlere ihtiyaç duyulmayan bir iletişim gerçekleşti. Melike sözlerinde ciddiydi. Ama aynı şey genç adam için de geçerliydi. O da karısından gelecek her şeyi gözü kapalı kabullenirdi. Çağrı saçlarını büyük bir özenle kuruturken, genç kadın dikildiği yerde gittikçe mayışmış bir haldeydi. Ara sıra yüzüne vuran sıcaklıkla birlikte gece mahrum kaldığı uykusunun baskınına uğramaktan kurtulamıyordu. Neyse ki tam ayakta uyayacağı sırada bu tatlı işkence bir son buldu.

"Seni bu kadar çok sıktığımı bilmiyordum. Benimle evlenerek doğru bir karar verdiğine emin misin?"

Duydukları sonucu gözlerini hızla açarak kocasına doğru döndü. Gülümsemesi hâlâ yerli yerinde duruyordu. Kollarını Çağrı'nın beline dolayarak başını da göğsüne bıraktı. "Seninle evlenmek verdiğim doğru kararların en başında geliyor bir kere. Sadece beni gece boyunca uyutmadığın için şu an çok uykum var."

Karısının saçlarının arasına bir öpücük kondurdu Çağrı. Ona takılmayı seviyordu. Daha doğrusu onun gününün her anını kaplaması mutluluk sebebiydi. "Şu an bana iftira atıyorsun ama! Ara sıra uyumana izin verdim diye hatırlıyorum ben."

"Ara sıra dediğin toplasan yarım saat etmez Çağrı," dedi genç kadın gülerek.

"Bu durumdan şikayetçi olduğunu bilmiyordum."

Başını kaldırarak kocasının yüzüne baktı. Onun sözlerinde ciddi olup olmadığını merak ediyordu. Neyse ki korktuğu olmamıştı. Çağrı ciddiyetten çok uzaktı. Bunu da bakışlarındaki muzip pırıltılar sayesinde anlamıştı. "Hiç şikay-

etçi değilim... Senin bana dokunmanı seviyorum," dedikten sonra genç adamın elini tutarak yüzüne doğru götürdü ve avucunun içine yanağını usulca yasladı. "Bana kendimi çok özel hissettiriyorsun. O anlar hiç bitmesin istiyorum. Sen hep bana dokun ve birbirimize hep öyle çok yakın olalım istiyorum."

Genç kadının alnına dudaklarıyla dokunurken, elinin altındaki teni okşadı usulca. "Bundan sonra sen olmadan, sana dokunmadan fazladan bir an bile geçiremem ben."

"Yine duygusallığa bağladık galiba," diyerek güldü genç kadın. "Bana diyorsun ama sen de hâlâ bornozlasın ve saçların da nemli. Ben de senin saçlarını kurutayım mı?"

Karısının muzipçe söylediği sözlere gülümsedi Çağrı. Onunla birlikteyken yapabildiği tek şey mutlu olmak ve gülümsemekten ibaretti ve bu duruma aşırı alışmıştı. Öyle ki Melike'siz tek bir an bile geçirmeye artık tahammülü yoktu.

Kulağında telefonuyla salondan içeri girdiğinde karısını elinde büyükçe bir çikolata kutusuyla televizyon karşısında buldu. Artık hamileliğinin son günlerini yaşadığından oturduğu yerden pek kalkası gelmiyordu. Uzun süre ayakta kaldığı her anda ise bacakları ile ayakları şişiyor, genç kadına gerçekten zorlu anlar yaşatıyordu. Bu sebeple Sinem son günlerini genellikle sadece yatmakla geçiriyordu.

"Tamam Mesut Bey, siz bana ihale dosyasını elektronik posta yoluyla gönderin. Ben yarın inceler, size görüşümü bildiririm," dedi hattın diğer ucundaki adama. Ardından telefonu kapatarak karısının yanına doğru yürüdü.

"Eve iş getirmenden nefret ediyorum." Genç kadının ses tonu hoşnutsuzluğunu kanıtlıyordu. Kocasının eve iş getirmelerine gerçekten bozuluyordu. Özellikle son günlerde bu durum daha da çekilmez bir hal almıştı. Oysa ki hamileliğinin

son günlerinde kocasıyla gönlünce zaman geçirmek isterdi.

"Benim de hoşuma gitmiyor güzelim ama ya eve iş getireceğim ya da iş yerinde uzun saatler geçireceğim. Sen bu durumdayken de evden uzakta olmak istemiyorum. Aklım sende kalıyor sonra." Karısının yanına oturarak onu kolunun altına çekti. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Bu son günlerde çokça duyduğu bir soruydu. Mehmet nelere hazırlıklı olması gerektiğini aldığı cevaba göre belirliyordu. Gülümseyerek, "Doğum yapacakmış gibi hissetmiyorum," dedi genç kadın.

"Emin misin? Geçen de öyle demiştin ama kendimizi hastanede bulduk." Mehmet gülse de, o gün ne kadar endişelendiğini çok net hatırlıyordu. Ömründen ömür gitmişti resmen.

"Onun yalancı sancı olduğunu nerden bilebilirdim Mehmet? Bu yüzden beni suçlamayacaksın değil mi? Tüm suç senin kızının! Aynı sana çekmiş, insanları kandırmayı çok seviyor."

"Ben seni ne zaman kandırdım Sinem?" diye sorarken keyifle gülümsüyordu genç adam.

"Her an kandırıyorsun. Bak şu anda bile beni kandırma aracın olan o baştan çıkarıcı gülümsemen var yüzünde!" Yüzünü karısının yüzüne iyice yaklaştırarak dudaklarına bakarak konuştu. "Bu gülümseme sadece sana özel, biraz kıymet bilsen hiç fena olmazdı."

Genç kadın bir anda yutkunma ihtiyacı hissetti. Mehmet ne zaman bu kadar yakınında olsa düşünceleri yoldan sapıyordu. "Onu başka kadınlara hediye ettiğin an senin öldüğün andır zaten Mehmet," dedi kuyruğu dik tutma çabasıyla.

"Ölüp seni ve kızımı bırakıp gitmeye kesinlikle niyetim yok karıcığım." Sonrasında karısının dudaklarına tutkuyla

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

sahip çıktı. Haftalar süren arzu patlamasını yaşıyordu o anda genç adam. Karısına hasretti. Bu yüzden Sinem'in öpüşlerine karşılık vermesiyle aralarında bir bombanın fitili ateşlenmiş oldu. Sonuna kadar gidemeyeceklerinin farkında da olsa, bu anın zevkine mümkün olduğunca varmaya kararlıydı.

Sinem'in yüzünü ellerinin arasına aldığı anda, genç kadının tırnaklarını tenine geçirmesiyle irkildi. Dudakların arasındaki dudaklardan kopup da gelen iniltinin zevkten olmadığını anlamakta ise çok geç kalmadı. Endişeyle geri çekildiği sırada, Sinem'in dudaklarından az öncekinden daha büyük bir inilti koptu.

"Sinem, güzelim neyin var?" diye telaşla sordu.

"Doğuruyorum galiba." Şimdi geçmiş dahi olsa, az önce aniden kasıklarına giren sancıyla bayağı bir sarsılmıştı Sinem.

"Emin misin? Belki yine yalancı sancıdır?"

"Bilmiyorum Mehmet."

"Hâlâ sancın var mı?"

"Hayır, geçti," dedi içine derin bir nefes çekerken. "Ama çok kötüydü."

"Bak işte, yalancı sancıymış. Sen derin derin nefesler al ve sakinleşmeye çalış."

"Ben sakinim Mehmet!" Ve diğer bir sancı nöbetiyle bedeni yine baştan ayağa sarsıldı. "Bu kez kesin doğuruyorum Mehmet!" diyerek inledi Sinem. Sonrasındaysa o sancılardan kurtulamadı.

Mehmet'i ise o anda hiç kimse yerinde tutmayı başaramazdı. Sinem'i aceleyle evden dışarı yöneltirken, hastaneye bir an önce yetişmekten başka isteği yoktu. Keşke annesi yanında olsaydı, o zaman şu anda ne yapılması gerektiğini sorabilirdi.

Genç kadını arabanın arka koltuğuna oturturken, "Derin derin nefesler al. Seni hastaneye yetiştireceğim, sakın

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

korkma," diye karısını sakinleştirmeye çalıştı genç adam.

"Ah, Mehmet çok kötü bu, çok acı verici... Böyle olacağını bilseydim asla hamile kalmazdım!"

O andan sonraki dakikalarda, hastaneye varana kadar elinden geldiğince soğukkanlılığını korumaya çalıştı genç adam. Aynı zamanda sözleriyle karısını sakinleştirmek için uğraştı. Her şeyin yolunda gitmesinden başka bir isteği yoktu.

Zorlu geçen birkaç saatin arkasından tümüyle karşısındaki muhteşem manzaraya odaklanmış bir durumdaydı Mehmet. Sonunda minik kızları dünyaya gözlerini açmıştı. Şimdiyse annesinin kollarının arasında karnını doyurmakla meşguldü. Baktıkca bakıyor, bir türlü kanıksayamıyordu bu güzel görüntüyü.

"Kızımız aynı sana benziyor Mehmet. Baksana saçlarına... Yeni doğmuş bir bebeğin saçları nasıl böyle çok olabilir? Gerçi annen demişti, sen de ilk doğduğunda böyle saçlıymışsın." İncitmekten korkarcasına parmağının tersiyle kızının adı gibi ipek tenini okşadı genç kadın. Kollarında tuttuğu varlığın kendisine ait olduğuna inanamıyordu. "Kızım... İpek'im... Hoş geldin dünyaya..." Minik bebek küçük gözlerini elinden geldiğince açarak kendisine gülümseyen kadına bakıyordu. Bir süre sonra küçük dudakları yorulduğunda emmeyi bıraktı ve bulunduğu güven ve sevgi kokan kolların arasına gerinerek iyice yerleşti. "Mehmet çok güzel. Gözlerimi ondan alamıyorum."

Karısının gözlerindeki yaşları görmek zaten yoğun bir duygusallık içerisinde olan adama iyi gelmemişti. Kendi gözyaşlarını engellemek ise hiç bu kadar zor olmamıştı. Buna rağmen pınarından firar eden tek damlaya engel olamadı. Onu aceleyle elinin tersiyle sildikten sonra, "Biraz da ben tutabilir

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

miyim?" diye sordu.

Kocasının bu isteğini ikiletmedi Sinem. Onun da en az kendisi kadar mutlu olduğunu ve bu mutluluktan duygularını en uç noktada yaşadığının farkındaydı. "Tabii," diyerek minik bedeni babasının güçlü kollarının arasına bıraktı ve az önce Mehmet'in yaptığı gibi, o da onları hayran gözlerle izlemeye koyuldu.

Mehmet kızını kollarının arasına aldığı an dünyayı unuttu. O anda kendisi ve kollarının arasındaki güzellikten başka kimse yoktu sanki evrende. Bu anın hayalini çoğu kez kurmuştu ama gerçeği hayallerinden bile güzeldi. Kucağında tuttuğu bebek kendi kızıydı. Daha önce baba olmayı birçok kez hayal etmişti. Özellikle Sinem'le tanıştıktan sonra bu konuda çok hevesli biri haline gelmişti ama istemekle, gerçekten baba olmanın arasındaki o farkı artık çok daha iyi biliyordu. Baba olmak insana kendini muhteşem ve yenilmez hissettiriyordu.

Kızının yumruk yaptığı elini öptü usulca. Teni baldan tatlıydı... Yüzü ise cennetten kopup geldiğini kanıtlar bir güzellikteydi. Saçlarının arasına ufak bir buse kondururken onun kokusunu içine çekmekten kendini alıkoyamadı. Bu güzelliğe doyamazdı... Onu ömrü boyunca kucağında tutabilirdi çünkü bırakmak istemiyordu. "Kızım," diye fısıldadı bebeğin kulağına. Daha fazlasını da demek istiyordu aslında ama kızının uykuya kapanan gözleri buna engeldi. Onu rahatsız etmek yerine, doyasıya izlemeyi tercih etti. Bu çok huzur vericiydi.

Bir süre sonra başını kaldırdığında, karısının yaşlarla ıslanmış yüzüyle karşılaştı. "Sinem neden ağlıyorsun?" diye sorduğunda boştaki eli çoktan karısına doğru hareketlenmişti. Onun gözlerinden akıttığı her bir inci tanesini tek tek sildi.

"Mutluluktan. Peki sen neden ağlıyorsun?"

Ağlıyor muydu? Elini yüzüne götürdüğünde karısının

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

haklı olduğunu gördü. Kızını izlemeye öyle dalmıştı ki, yanaklarından süzülenlerin farkına varamamıştı. "Benimki de mutluluktan ve bu mutluluğu sana borçluyum Sinem. Seni çok seviyorum."

"Ben de seni çok seviyorum. Şimdi sana bir sır vereceğim ama bunu ileride benim aleyhime kullanmayacağın konusunda bir söz vermelisin."

"Söz," dedi Mehmet fazla düşünmeyerek.

"O davet gecesi... Beni tuzağa düşürmene asla kızmadım. Tam aksine bu yüzden sana ne kadar teşekkür etsem az. O gece iyi ki hayatıma girdin Mehmet."

Sinem'in alnına ufak bir öpücük kondurduktan sonra, "Bu bir sır değil ki hayatım. O konuda bana minnettar olduğunu bilmeyen mi var?" dedi muzipce.

"Mehmet dua et şu anda kucağında kızımızı tutuyorsun. Yoksa bu lohusa halimle sana gününü göstermesini çok iyi bilirdim ben." Sinem sesinin mümkün mertebe sinirli çıkması için uğraşmıştı ama gülen göz bebekleri her türlü çabasını boşa çıkarıyordu o anda.

"Kim bilir ne kadar güzeldir. Hâlâ inanamıyorum Çağrı, ben teyze oldum."

'Umarım yakında anne de olursun,' diye düşünmekten kendini alamadı Çağrı. Melike'nin heyecanlı halleriyse çok hoşuna gidiyordu. Yolcu koltuğunda sakince oturmak bile zor geliyor olacak ki durmadan elleriyle oynuyordu genç kadın.

"Sinem'e benziyorsa cadı olacağı kesin," diyerek güldü Çağrı.

"Sen benim arkadaşıma cadı mı dedin şimdi? Bunu hiç duymamış varsayıyorum." Kocasından tarafa ters bir bakış fırlatmaya çalışsa da, başarısız oldu. Ona bir türlü kızamıyordu.

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

Hem Sinem'in zaman zaman cadılaşabildiğini kabul etmek zorundaydı ama buna rağmen arkadaşını çok seviyor, onun adına çok seviniyordu.

"Allah Mehmet'e sabır versin. İki Sinem'le birden uğraşmak çok zor olacaktır eminim." Artık gülüşünü bastıramıyordu Çağrı. Melike'nin de kendisine eşlik etmesiyle ise kendini frenlemeyi tümüyle bıraktı.

"Mehmet'e haksızlık ediyorsun. O bir değil, on Sinem'le bile başa çıkabilecek güçte."

"Sesinde hayranlık mı sezinliyorum?" diyerek kaşlarını çattı Çağrı.

Kocasının aniden çatılan kaşlarına ne anlam yüklemesi gerektiğini bilemedi Melike. Başını yana eğerek baktı Çağrı'nın yakışıklı yüzüne. Onu biraz terletse miydi? "Hayran olunmayacak gibi değil ki. Mehmet çok iyi bir adam. Aynı zamanda karısına âşık bir koca ve şimdiden sonra da kızını el üstünde tutacak olan bir baba."

Çağrı'nın dudaklarının arasından homurtuya benzer bir ses çıktı ve çok sürmeden de içindekiler dile geldi. "Benden başka bir erkeğe hayranlık duymayı sana yasaklıyorum."

"Şaka yapıyorsun!" dediğinde kahkahalarla gülüyordu Melike.

"Şaka yapmıyorum! Bu hayatta sadece kocana –yani bana- hayranlık duyabilirsin. Başka bir erkeğe değil hayran olmak, bir saniyeden uzun süre bile bakamazsın."

Melike o anda şaşkınlıktan aralanmış pembe dudakları, fal taşı gibi açılmış gözleriyle oldukça şirin görünüyordu. "Sana ne oldu böyle? Sanki şu anda Sinem'in erkek versiyonu var karşımda. O da Mehmet'e bu konularda az çektirmemişti."

"Sinem'le bir tutulmak gerçekten harika," diyerek güldü Çağrı. "Tamam belki biraz abartmış olabilirim ama seni

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

kıskanıyorum işte anla. Benden başka kimseyi beğenme istiyorum. O güzel gözlerin sadece bana bakarken gülümsesin, kalbin sırf benim için heyecanla atsın istiyorum."

Oturduğu yerde deyimi yerindeyse erimişti Melike. Bu sözlerin muhatabı olan hiçbir kadın, bu adama karşı koyamazdı ona göre. Çağrı'nın vitesin üzerindeki elini tutarak, onun yanağına doğru uzandı. Trafikte olmasalar yanak yerine öpmek için dudaklarını tercih ederdi ama bu isteği biraz daha beklemek zorundaydı. "Bu dediklerin zaten bir sana özel. Ne senden önce ne de senden sonra, benim gözlerim senden başka kimseye aşkla bakıp mutlulukla gülümsedi. Kalbim ise hep sana aitti. Beni yaraladığın o zamanlar bile, bir tek senin için attı. Bundan sonra da hep öyle olacak. Ne gözlerim senden başkasını görebilir ne de kalbim senden başkasını sevebilir."

Çağrı bir şey söylemek yerine, arabayı ani bir hareketle yol kenarına çekti. Ardından kemerini çözerek, karısının yüzünü ellerinin arasına aldı. Melike daha ne olup bittiğini anlamadan çoktan kocasının dudaklarının istilasına uğramıştı. Yol kenarında, yanlarından arabalar süratle geçerken, genç çift her şeyi unutmuşcasına tutkuyla öpüşüyordu.

Bir süre sonra birbirlerinden ayrılmayı başardıklarında, her ikisi de nefes nefese olmalarına rağmen birbirlerine mutlulukla gülümsüyordu. "Sen benim başıma gelen en güzel şeysin. Geçmişte ne sevap işlemişsem, sanırım karşılığında bana ödül olarak gönderildin."

Melike kollarını genç adamın boynuna sıkıca doladı. Dolan gözleri ise ne kadar sulu göz olduğunun bir kanıtıydı. O şekilde bir ömür kalabilirlerdi ama ne yazık ki yanlarından geçen arabaların korna sesleri buna engeldi.

İstemeye istemeye geri çekildiğinde, "Bu kadar duygusallık yeter bence. Şimdi ipek böceğimi görmeye gidelim,"

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

diyerek gülümsedi genç kadın.

Kucağındaki bebeğe bakarken nefes almayı bile unutmuştu Melike. Öyle güzeldi ki insan bakmaya bile kıyamazdı. Burnunu her boynuna götürüşünde, duyumsadığı koku ise huzur veren bir etkiye sahipti. "Teyzen yer seni yer," diyerek kollarında pışpışladı küçük kızı. "Maşallah sana... Çok güzel misin sen? Çok tatlı mısın? Ah bir de ufacık mısın?"

Melike kendini bebeği sevmeye o kadar kaptırmıştı ki, odada bulunan kişilerin ilgili bakışlarının farkında bile değildi. Özellikle içlerinden biri dünyanın en güzel manzarasına bakarmışcasına bakıyordu onlara. O kişi Çağrı'dan başkası değildi. Sevdiği kadını kucağında bebekle gördüğünden bu yana, kendi bebeklerinin hayalini kurmaya başlamıştı bile. Karısının kucağına bebek çok yakışıyordu. Günün birinde onun kucağında kendi çocuklarını görebilecek miydi?

"Bu kız hiç sana benzemiyor Sinem. Aynı babası."

"Yaramı deşme Melike," diyerek yalancıktan dertli bir iç çekti.

"Bundan şikayetçi olduğunu bilmiyordum karıcığım."

Taze anne-baba tatlı tatlı atışırken, Melike kucağındaki peri kızıyla kocasının yanına yaklaştı. Onun kendilerine nasıl hayran gözlerle baktığını görebiliyordu. "Tutmak ister misin?"

"İsterim," dedi karısına gülümserken genç adam. Böyle bir şeyi nasıl istemezdi ki? İpek bebeğin masumiyetinin yaydığı huzuru iliklerine kadar hissetmeye ihtiyacı vardı. Şu dünyadaki en masum ve günahsız varlıklar bebekler değil miydi?

İpek'i kucağına aldığı an kendini biraz garip hissetti. Daha önce hayatında hiç bebek tutmuşluğu yoktu ama buna rağmen kollarının arasındaki küçük bedeni içgüdüsel olarak tüm kötülüklerden korumak istercesine sımsıkı kavramıştı. İpek gerçekten çok güzel bir bebekti. Sinem'in kızı olmasına

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

rağmen, oldukça da usluydu. Odaya girdiklerinden bu yana bir kere olsun mızmızlanmamıştı. Aklından geçenlere gülümserken, Melike'nin sesini duydu.

"Bu da Çağrı eniştenle, Melike Teyze'nden," diyerek yanında getirdiği altını bebeğin üstündeki yeleğe iğneledi. "Allah sana uzun, sağlıklı ve mutlu ömürler versin bebeğim. Anneni, babanı sana, seni de anne babana bağışlasın. Güzel yüzün hep gülsün." Minik bebeğin yanaklarını öpmeye kıyamadığından saçlarının arasına küçük bir öpücük kondurmayı seçti.

Mehmet'in, "Sağ ol Melike, darısı sizin başınıza," demesiyle, Sinem kendini tutmayarak atıldı.

"Bence hiç acele etme canım. Doğum işi zor iş. Uzunca bir süre bugünlerin keyfini çıkar. O doğum sancılarını hâlâ çok net hatırlıyorum. Çok kötüydü!"

İşte bu cümleler kucağındaki bebeğe gülümseyen adamın bakışlarını ışık hızıyla genç kadının üstüne çevirme sebebiydi. Kaşları öfkeyle çatılmıştı. Bu kadın ne diye karısının gözünü korkutuyordu? Çağrı tam ağzını açıp öfkeli birkaç cümle sarf edecekti ki Mehmet araya girdi.

"Niye öyle diyorsun Sinem? Kızımıza sahip olmamıza değmedi mi tüm o sancılar?"

Genç kadın kocasına hak verdi. Omuzları çökerken bakışları Çağrı'nın kucağında uslu uslu duran bebeğine kaydı. Gerçekten ona sahip olduğu için çok mutluydu. 'Aynı sancıları bir daha çek, ancak o zaman onu sana veririz' deseler, hiç düşünmez, kabul ederdi. Çünkü şu dünyada kendi canından daha kıymetli bir şey daha varsa, o da kızı İpek'ti. Onun uğruna her acıyı göğüslenirdi.

"Haklısın... Çocuk sahibi olmak muhteşem bir duygu. Allah isteyen herkese yaşatsın," diyerek başını kocasının omuzuna yasladı.

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

Eve dönüş yolunda her ikisi de sessizdi. Kendi düşüncelerine dalmışlardı. Her ikisi de az önce şahit oldukları mutlu aile tablosunu bir türlü akıllarından çıkarmayı başaramıyordu. Günün birinde aynı mutluluk onlara da nasip olacak mıydı? İşte cevabını en çok merak ettikleri soru buydu.

"Sinem yine iki arada bir derede evliliğimize karışmayı başardı."

Kocasının öfkeli sesini duyduğunda kısa bir şaşkınlık yaşadı Melike ama kendini toparlaması çok uzun sürmedi. "O şu an lohusa, sözlerine alınmamak en doğrusu."

"Lohusa olması, bebek sahibi olma konusunda senin gözünü daha fazla korkutma hakkını vermez ona."

Koltukta yan dönerek kocasının sert yüz hatlarına baktı. Birbirlerine tekrar kavuştuktan sonra ilk kez onun bu kadar gerildiğine şahit oluyordu. Görünüşe göre Çağrı bu sefer Sinem'e gerçekten çok öfkelenmişti. "Merak etme, benim bu dünyada en çok istediğim şeylerin başına anne olmak geliyor. Bu uğurda ne kadar canım yanarsa yansın, umurumda değil. Günün birinde senin çocuğunu doğuracağım. O özlemini çektiğim bebeğe kavuşacağım."

Çağrı ağır bir tepki verdiğinin farkındaydı ama uzun zamandan sonra gerçekten çok öfkelenmişti. İnsanları kontrol etme dürtüsü olan biriydi Sinem. İlk evlilikleri sırasında da bu huyunu çoğu kez hissettirmişti. Bu yüzden onunla yıldızları hiçbir zaman barışmamış, birbirlerini pek sevememişlerdi.

Oysa ki şimdi her şey farklıydı. Çağrı değişmişti. Değiştiğini etrafındakilere de kanıtlamak adına elinden gelen her şeyi yapmaya çalışıyordu. Tüm bu çabalarına rağmen, Sinem'in hâlâ ara sıra kendisine tavır almasına bozulmadan edemiyordu haklı olarak. Onun geçmişte İsmet Bey'in yaptığı gibi evliliklerine karışmasına ise gıcık oluyordu. Bu onu daha

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

çok öfkelendiriyordu.

Melike'nin elini tutarak konuşmaya başladı. "Özür dilerim. Öfkeli olduğum kişi sen değildin."

"Biliyorum... Sinem bir kez daha haddini aştı. Ama sen merak etme, o hastaneden bir çıksın, bu konuyu onunla artık açık açık konuşacağım. Benim artık korunmaya muhtaç saf bir kız olmadığımı, kendi ayaklarımın üzerinde durabileceğimi anlaması gerekiyor."

Günler geçip giderken, Çağrı ile Melike'nin mutlulukları azalmak yerine gittikçe çoğalıyordu. Yeni hayatlarına çok hızlı bir şekilde alışmışlardı. Çağrı, Selçuk'la ortak açtıkları kafenin işletmesiyle ilgilenirken Melike ise hâlâ babasının holdingini yönetiyordu. Sabahları ise evden birlikte çıkıyorlar, aynı şekilde akşam eve birlikte dönüyorlardı. Çağrı karısını holdinge kadar kendi elleriyle bırakma konusunda çok ısrarcıydı. Melike ise kocasıyla fazladan zaman geçirmek isteyen bir kadın olarak bu durum karşısında şikayetçi olmaya hiç hakkı olmadığının farkındaydı.

"Melike, gel şunlara bir bakalım," diyerek heyecanla salondan içeri giren kocasına gülümsedi genç kadın.

"Bakalım da... Bunlar ne?" Çağrı'nın elindeki broşürlere baktı şaşkınca.

"Bunlara bakıp gecikmiş balayımızı nerede geçireceğimizi belirleyeceğiz."

Genç adamın elindeki broşürlerde bakışlarını gezdirirken dilinin ucuna kadar gelen cümleleri yutamadı. "Hepsi de beş yıldızlı oteller."

"Evet, rahat ederiz dedim. Sen sadece nereye gitmek istediğini söyle yeter. Gerisini ben hallederim."

Melike ciğerlerine derin bir nefes çektikten sonra,

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

koltukta Çağrı'ya doğru döndü. Şimdi yüz yüze bakıyorlardı. Söyleyecekleriyle kocasının gururunu kırmaktan deli gibi korkuyordu. Bu sebeple dudaklarından her bir kelime büyük bir dikkatle döküldü. "Balayınm tüm masrafları da sana ait olacak tabi."

Dirseğini koltuğa yaslayarak, çenesini eline yasladı genç adam. "E haliyle öyle olacak."

"Ama bu otellerin bir günlük masrafı bile çok çok fazladır," diyerek düşüncelerini daha fazla içinde tutamadı. "Sen daha yeni iş kurdun. Öyle ilk aylarda düşüncesiz harcamalar yapmamız ne kadar doğru olur?"

Çağrı karşısındaki kadını neden bu kadar çok sevdiğini o an daha da iyi anladı. Melike doğuştan gelen maddi imkânlara sahip olmasına rağmen bu durumuyla övünmüyordu. Onu tanıdığından beri insanları küçümseyen hiçbir tavrıyla karşılaşmamıştı. Şimdi bile, değil bu gösterdiği otellerde, yurt dışında en gözde tatil merkezlerinde dilediğince tatil yapabilmesini sağlayacak servetin tek varisi olmasına rağmen, bu durumu kocasına karşı kullanmıyordu. Tam tersine o çoktan 'ben' bencilliğini aşıp, sevdiği adamla 'biz' olarak hayatlarını zora sokabilecek her türlü davranıştan ısrarla kaçınmanın derdindeydi.

Melike'yi göğsüne doğru çekerek sıkıca sarıldı. "Sen orasını düşünme, para konusunu da asla kendine dert etme. Çok şükür işler iyi gidiyor. Bu kısa tatil bizi zorlamaz."

"O tatilin lüks bir otelde olmasına gerek yok bence," diyerek başını yukarı kaldırdı ve Çağrı'nın gözlerinin içine baktı. "Deniz kenarı da olması şart değil. Baş başa, doğayla iç içe olabileceğimiz bir yere gidelim."

"Nereymiş orası?"diye sorduğunda gözlerinin içine kadar gülümsüyordu genç adam.

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

"Ağva."

"Deniz, kum, güneş... Tüm bunları istemiyor musun yani?"

Kollarının baskısını daha da arttırarak, yüzünü sevdiğinin göğsüne gömdü genç kadın. Onun kokusunu derince soluklanırken verdi cevabını. "Yanımda sen varsan, tüm o saydıkların olmasa da olur."

Yüzünü karısının saçlarının arasına gömdü genç adam. Kendisi de Melike'yle birlikte olduktan sonra zaman ve mekân kavramlarını önemsemek şöyle dursun, onlarla hiç ilgilenmiyordu bile. Uzun bir zamandan sonra tek odak noktası Melike'ydi çünkü. Onun mutluluğunu kendi mutluluğundan bile önde tutuyordu. "O zaman Ağva'ya gidiyoruz. Baş başa güzel bir balayı geçireceğiz."

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

Bölüm On Üç

Kaldıkları küçük bungalov evin penceresini ardına kadar açarak temiz havanın ciğerlerini doldurmasına izin verdi genç kadın. Duyumsadığı ferahlıkla göz kapakları kendiliğinden kapanırken, huzurlu bir iç çekiş döküldü dudaklarının arasından. Burada ömrünün geri kalanını seve seve geçirebileceğini düşünüyordu o anda. Tek şartı sevdiği adamın da yanında olmasıydı.

Bu düşünceyle birlikte bakışları odanın ortasındaki büyük yatakta uzanan adamı buldu. Ellerini ensesinde birleştirmiş, gözlerini ise sımsıkı kapatmıştı. Yine de Melike onun uyumadığını biliyordu. Sadece araba kullanmak onu birazcık yorgun düşürmüş olmalıydı.

Adımlarını ona doğru attı. Bu hava dört duvarın arasında tıkılıp kalınmayacak kadar güzeldi. Yatağın üzerine çıkarak dizlerinin üzerinde kocasına doğru ilerledi. Hemen yanı başın-

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

da durur durmaz, "Çağrı," diye seslendi.

"Hmm?"

"Dışarı çıkalım hadi. Buraya uyumaya mı geldik?"

Gözlerini bile açmadan tek koluyla karısına sarıldı ve onu göğsünün üstüne yatırdı genç adam. "Biraz uyuyalım sonra gezeriz."

"Ama benim uykum yok."

Tek gözünü açarak baktı karısının masum yüzüne. "Şimdi sen bana seni gece yeterince yoramadığımı mı söylüyorsun? Şu an benim o büyük egom çok büyük bir yara aldı. Haberin olsun."

Melike kahkahalarını bastırmakta güçlük çekerek kocasının yanağına uzandı ve dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. "Bunun için üzgünüm sevgilim ama sakın kendini suçlama. Bu temiz hava benim uykumu getirmek yerine, uykumun daha da açılmasına sebep oldu."

Genç adamın da dudakları keyifli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Seni daha fazla yormamı ister misin? Belki o zaman uykun gelir," diye sorarken çapkınca sırıtıyordu. Aynı zamanda eli çoktan genç kadının üstündeki penyenin altına sızmış, baştan çıkarıcı bir yumuşaklıkla narin tenini okşuyordu.

Melike ise baştan çıkmaya her zaman hazırdı. Ama bir kez baştan çıktığında, bu odadan kolay kolay dışarı çıkamayacaklarını bilecek kadar iyi tanıyordu kocasını. "Olmaz," dedi direnerek. "Hadi kalk, dışarı çıkıyoruz."

Yenilgiyi kabullenerek bakışlarını bıkkınca tavana dikti genç adam ve karısının elinden tutup onu kaldırmasına izin verdi. "Üzerine bir şey al, her ne kadar havalar yavaş yavaş ısınmaya başladıysa da buralar serin olur."

"Tamam," diyerek kocaman gülümsedi Melike ve üstüne ince hırkasını da alarak kocasının koluna girdi. Birlik-

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

te taşlı yolda ilerlerken genç kadın başını sevdiğinin koluna yaslamıştı.

Birlikte nehir kenarında yürüyüşe çıkarlarken, Çağrı kolundaki eli avucunun içine aldı. Bu daha önce hiç yapmadığı bir şeydi. Hayatına giren hiçbir kadınla amaçsızca yürüyüşe çıktığını hatırlamıyordu. Böyle bir isteği de asla olmamıştı. Çünkü bu gereğinden fazla yakın olmak demekti ve geçmişte Çağrı'nın yeryüzündeki hiçbir kadınla fazladan yakınlık kurma gibi bir isteği olmamıştı. Kimseyi hayatına dahil etmek istememişti. Daha doğrusu, yaralı Çağrı'yı kimseyle tanıştırmak gibi bir arzusu olmamıştı.

Karısının avucundaki elini sıktı. Ardından onu tek kolunun altına aldı. Tüm bunlar Melike söz konusu olduğunda önemini yitiriyordu. Kendisine en yakın olan tek kadın oydu ve ömrünün sonuna kadar da böyle olacaktı. Çağrı onunla her şeyini paylaşmaya, elini tutup yürüyüşlere çıkmaya oldukça hevesliydi. Çünkü kollarının arasında tuttuğu kadını seviyordu. Ona aşıktı ve onun kendisini günün birinde terk edip gitmeyeceğine dair inancı tamdı.

Daha önce hiçbir kadına ona güvendiği gibi güvenmemişti. Güvenmesini gerektiren hiçbir sebep de ortada yoktu. Hayatına giren her kadın kalıcı olmayacağının farkında olan kişilerdi. Birlikte sadece anı yaşarlar, birbirlerinin hayatlarına burunlarını sokmazlardı. Kısacası aralarındaki sadece çıkar ilişkisinden ibaretti. Şikayetci olan yoktu.

Melike ise ta en başından farkını ortaya koymuştu. Çağrı'nın hayatında geçiçi değil, kalıcı olacağının sinyallerini daha o ilk karşılaşmalarında yüzündeki tatlı gülümsemesiyle vermişti. Çağrı'nın bu gerçeği görüp kabullenmesi sadece zamanını almıştı. Büyük hatalar yapmaktan ise kurtulamamıştı. O zamanlar ne kadar aptal olduğunu şimdi çok iyi bili-

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

yordu. Kadınlara karşı olan güvensizliği yüzünden hayatına giren ilk ve tek samimi kadının, karısının kalbini kırmıştı.

Bunun bir daha olmayacağına dair bir kez daha yemin etti içinden. Bir daha asla Melike'yi üzmeyecekti. Onun gözünden, kendisinin sebep olduğu yaşların süzülmesine izin vermeyecekti. Bundan sonra her şey ikisi için de güzel olacak, acının yerine hissettikleri sadece mutluluk olacaktı.

Melike temiz havayı içine çektikten sonra başını sevdiğinin göğsüne daha çok yasladı. İşte huzur buydu... Aynı zamanda mutluluğun tanımı da bu olmalıydı. Sevdiği adamla, doğayla iç içeydi. Onun kollarının arasında yürüyüş yapıyordu. Bu bir ilkti ve Melike bu ilki çok sevmişti. Aslında Çağrı'yla birlikte yaptıkları her şeyi çok seviyordu. Onun varlığını yanı başında hissetmek bile mutlu olması için yeterliydi. Daha fazlasını elde ettiğinde mutluluğu katlanarak artıyordu sadece.

"İstanbul'un kalabalığı ve gürültüsünden sonra burası cennet gibi," diye mırıldandı Melike.

"Haklısın... Seninle birlikte bir ömür burada yaşayabilirim."

Saçlarına kondurulan öpücükler karşısında gülümsedi genç kadın. "Emekliliğimizde buraya yerleşmeyi düşünürüz. Ondan önce sanırım ikimiz de burada fazlaca sıkılırız."

"Yanında ben varken kolay kolay sıkılmazsın merak etme."

Çağrı'nın bu muzip hallerini o kadar çok özlemişti ki ona kızmak yerine sadece gülümseyebiliyordu Melike. Yıllar sonra o şirket odasında karşı karşıya geldiği adamla, şimdi kollarının arasında bulunduğu adamın arasında dağlar kadar fark vardı. Çağrı o eski neşesine kavuşmuş, gülümsediğinde yine onu ilk tanıdığı günlerdeki gibi gözlerinin içine kadar gülümsüyordu artık. Buna şahit olmak genç kadını mutlu kılmaya yetiyordu.

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

Genç çift için Ağva'da geçirdikleri günler unutulmayacak derecede güzeldi. Daha önce birlikte hiç yapmadıkları şeyleri yapıyorlar, bu sayede çokça eğleniyorlardı. Geldiklerinin ikinci gününde Çağrı'nın ısrarıyla kendilerini nehirde tekne gezintisini yaparken bulmuşlar, diğer bir günde Melike'nin isteğiyle bisiklete binmişlerdi. Tüm bunlar Çağrı için bir ilkti. Küçükken yetimhanede kendisi de dahil orada bulunan hiçbir çocuğun bisiklete binmek gibi bir imkânı olmamıştı. Bunu Melike'ye de söylediğinde, karısının gözlerinde beliren hüznün sorumlusu olarak kendini görmeden edememişti.

Nehir kenarında yemyeşil çimlerin üstünde oturuyorlardı şimdi. Genç kadın başını, kocasının kucağına bırakmış, yüzünü ise masmavi gökyüzüne doğru çevirmişti. Eliyle de genç adamın karnının üstünde duran elini hafifçe okşuyordu. "Sen çok güçlü bir çocukmuşsun. Kimsesiz olmana rağmen, savaşmaktan hiç vazgeçmemişsin."

Çağrı bu sözlere gülümsedi. "Yaşadıklarım bana tek bir sözün doğruluğunu öğretmişti: 'Hayatında sana senden başka değer veren kimse olmayacak'. İnsana kendi annesi bile değer vermiyorsa, hiç tanımadığı kişilerden o değeri görmeyi beklemek saçmalıktı bana göre. Bu yüzden bu hayatta bencil olup, kendimi düşünmeliydim. Tüm yaptıklarım sadece kendim içindi."

Melike genç adamın sözünü hiç kesmeden onu dinliyordu. Onun annesi yüzünden çektiği acıları düşündükçe, o kadını ofisinde elleriyle boğmadığına pişman olduğu bile söylenebilirdi. Aklından geçenlerle uzandığı yerde doğrularak, Çağrı'nın kollarının arasına girdi. Sanki bu şekilde onun çekmiş olduğu tüm acıları üstlenebilecekti.

Melike'nin saçlarının kokusunu derince içine çekerek sözlerine devam etti genç adam. "Bundan sonra yapacağım

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

her şey bizim için olacak Melike. Ben hayatımda ilk kez 'ben' olarak değil 'biz' olarak düşünmeyi öğreniyorum. Bunu yaparken mutlaka çuvalladığım yerler olacaktır. Gördüğün bir yanlışımda bunu yüzüme karşı söylemeye çekinme olur mu?"

Melike başını uysalca salladıktan sonra, "Sen de bana söyle olur mu? Eskiden olduğu gibi seni sıkboğaz edecek, gururunu incitecek bir davranışım olursa söyle. Ben de dört dörtlük bir insan değilim Çağrı. Aslına bakarsan, yeni yeni büyüyorum, olgunlaşıyorum," dedi.

Karısının dudaklarından küçük bir öpücük çalarak, "Üstelik büyüdükçe daha da çekici oluyorsun," dedi. Melike gülerek karşılık verdi.

Ağva'da kısa süre içerisinde keşfettikleri küçük ama şirin lokantada yemeklerini yiyorlardı. Aslında Çağrı yemekten çok, Melike'nin tabağını yiyeceklerle donatmayı daha çok tercih ediyordu. Genç kadın ise bu durum karşısında rahatsız mı olsun yoksa mutlu mu olsun pek bilemiyordu.

"Çağrı, yeter! Ben bunların hepsini yiyemem," diyerek sonunda isyan bayrağını çekti Melike.

"Ama yemen lazım. Güç toplaman şart."

Melike kafası karışmış bir şekilde kocasının yüzüne bakakaldı. "O ne demek şimdi?"

Çağrı hiç istifini bozmadan, "Hamileliğinin rahat geçebilmesi açısından gücünün yerinde olması lazım," dedi.

Melike az daha içtiği suyu genzine kaçırıyordu. Günün birinde hamile kalma gibi planları vardı. Zaten bunu kendisi de çok istiyordu. Ama sevdiği adamın birdenbire bu konuyu kafasına takıp ona göre kendince önlemler almasına inanamıyordu. "Fazla kilo yarardan çok zarar sağlıyormuş hamilelikte. Hem sen neden şimdi bu konuyu kafana taktın ki? Ne de

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

olsa hamile kalmama nereden baksan bir sekiz ay var."

Çağrı Melike'ye çaktırmamaya çalışarak gülümsedi. 'Sen öyle san' diye düşünürken kendinden oldukça emindi. Dilinden dökülenler ise başkaydı. 'Önünde sonunda hamile kalacaksın. Ben şimdiden senin sağlığını düşünüyorum işte fena mı? Seni düşünen bir kocan olduğu için mutlu olacağın yerde huysuzlanıyorsun."

Ne düşüneceğini şaşırmış bir haldeydi genç kadın. Kocasının tamamen iyi niyetiyle hareket ettiğine emindi ama yine de kafası karışmıştı.

Yemeğin sonunda hesabı ödedikten sonra genç adam, "Ben bir ellerimi yıkayıp geliyorum canım," diyerek ayaklandı.

"Tamam ben burada bekliyorum."

Kocası lavaboların olduğu tarafa yönelirken Melike de oturduğu sandalyeye sırtını yaslayarak etrafı incelemeye başladı. Bulundukları lokanta çok büyük sayılmazdı ama oldukça şirindi ve tam bir aile lokantası olduğu belliydi.

Birinin yanı başında durduğunu içine derin bir nefes çekerken fark etti. Başını çevirip baktığında orta yaşlarda bir adamla yüz yüze geldi. Bakışlarını rahatsız olarak çekti ama adamın çok daha farklı düşünceleri vardı.

"Merhaba."

Kilolu zamanlarında erkekler tarafından göz hapsine alınmak gibi bir olay başına hiç gelmemişti. Zayıfladıktan sonra bile bu durum yok denecek kadar azdı. Çünkü Çağrı'dan ayrı olduğu dönemlerde insan içine çıkması bile nadiren gerçekleşmişti. Şimdi birkaç adım ötesinde kocası varken böyle bir şeyin başına gelmesi nasıl bir talihsizlikti hiçbir fikri yoktu.

"Bana isminizi bahşeder misiniz?"

Nefesini sıkıntıyla verdi ve dimdik adamın gözlerinin içine bakarak konuşmaya başladı. "Elbette hayır," dedi keskin

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

bir tonda. Ama adamın sözlerin altında yatan uyarıyı anlamış gibi bir hali yoktu. "Sizinle tanışmak istiyorum."

"Beyefendi, hâlâ sapasağlamken size gitmenizi tavsiye ederim."

Adamın dudaklarına küstah bir gülümseme peyda olurken, elini Melike'nin oturduğu sandalyeye koyarak, genç kadına doğru eğildi. Bu Melike için çok rahatsızlık vericiydi. "Seninle birlikte güzel vakit geçirebiliriz. Bir kez daha düşün istersen."

Melike sinirinden söyleyecek söz bulamazken, "Ne oluyor burada?" diyen sesi duymasıyla birlikte yaşadığı panik gözle görülecek kadar somuttu.

Erkekler tuvaletinden çıkmasıyla adımlarını karısına doğru hızla yönlendirmeye başlamıştı genç adam. Ama karşılaştığı manzarayla olduğu yerde kalmaktan kurtulamamıştı. Herifin teki karısına bakıp gülümsüyordu. Melike'nin ise rahatsız olduğu her halinden belliydi ama besbelli ki adama söz geçirmeyi bir türlü başaramıyordu. Adamın elini genç kadının sandalyesine koyup, ona doğru eğilmesi üzerine Çağrı olduğu yerde yumruklarını sıktı. Aynı zamanda ayaklarına artık söz geçirmesi mümkün değildi.

Hızla yanlarına yaklaşarak "Ne oluyor burada?" diye öfkeyle sordu. Melike'nin sinirli ifadesi, sesini duymasıyla birlikte yerini endişeye bırakmıştı ve bu Çağrı'nın dikkatinden kaçmadı. O anda kendisine korkuyla bakan adamı tek yumruğuyla yere sermeye can attı ama buna Melike'nin titrek sesi engel oldu.

"Beyefendi bir yer sordu sadece." Sonra yanında hazır ola geçen adama doğru dönerek "Üzgünüm, ama biz de buranın yerlisi değiliz," dedi. Bakışlarıyla da adama hemen or-

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

tadan toz olmasını öğütlüyordu.

Adam bu uyarıyla hemen, "Yine de teşekkür ederim," diyerek yanlarından hızla ayrıldı. O anda Melike de tutmakta olduğu nefesi rahatlayarak vermeyi başarabilmişti. Bakışlarını kocasının yüzüne doğru kaldırdığında onun hâlâ öldürücü bakışlarla adamın arkasından baktığını gördü.

"Gidelim mi?" diyerek Çağrı'ya seslendi. Onun toparlanarak bakışlarını üstüne çevirmesiyle dudaklarına kadar gelen diğer tüm sözleri yutmak zorunda kaldı çünkü Çağrı daha önce hiç olmadığı kadar öfkeli görünüyordu.

"Gidelim."

Çağrı ile Melike lokantadan dışarı adımlarını attıklarında, sanki yarım saat önce bu kapıdan el ele giren kendileri değilmiş gibi önlü arkalı yürüyorlardı şimdi. Az önce hissettikleri mutluluktan ise eser yoktu. Çağrı dikleştirdiği omuzları ve sıktığı yumruklarıyla ulaşılmaz görünürken, Melike o an ilk kez uzun bir zamandan sonra içinin fazlaca acıdığını hissetti. Böyle bir olay sonucu Çağrı'nın öfkesini kazanmış olmak onu çok üzmüştü.

Dar bir sokaktan içeri girdiklerinde Çağrı'nın aniden arkasına doğru dönmesiyle Melike şaşkınlığını gizleyemedi. Bir adım geri çekilerek bakışlarını genç adamın yüzüne doğru kaldırdı.

"O herif sana ne dedi?"

Bu konunun hemen unutulacağını düşünmemiş olsa da, Çağrı'nın olup bitenleri araştıracağını da düşünmemişti. Aslında daha çok onun aldığı cevabı kabullenmesini ummuş, ama umduğu gibi olmamıştı.

"Söyledim ya, bir yer..."

"Bana yalan söyleme Melike!" diyerek sertçe karısının sözünü kesti genç adam. Çünkü gerçekleri duymak istiyordu,

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

duymak zorundaydı! "O adamın seni ne kadar rahatsız ettiğini fark ettim. Sana seni sinirlendirecek ne söyledi?"

"Önemli bir şey değildi! Böyle önemsiz bir olayın günümüzü mahvetmesine izin vermeyelim Çağrı, lütfen." Bu sözleri söylerken kocasının yumruk yaptığı eline tutunmuştu genç kadın. Bakışlarında ise sessiz bir yakarış vardı. Çağrı'yla aralarının bozulmasından korktuğu belliydi.

"Hani aramızda bundan sonra hiç gizli saklımız olmayacaktı? Ben senden bir şey saklasaydım, bu hoşuna gider miydi?"

Çağrı'nın kendisini en zayıf olduğu noktadan vurduğunun bilincindeydi ama ona kızamıyordu, çünkü haklıydı. Karısının aniden hüzünlenen yüzüne kıyamayarak baktı genç adam. Onu üzmek istememişti ama şu hayatta kendisi için önemli olan tek kadın hakkında her şeyi bilmek zorundaydı. Onu tüm kötülüklerden koruyabilmesi için gerekli olan buydu. Ayrıca bir gerçek daha vardı ki, onu inkâr etmesi faydasızdı. Çağrı karısını deli gibi kıskanıyordu. Onun yanına yaklaşan her adamı komalık edene kadar dövme isteğini güçlükle bastırabiliyordu.

"Melike, gözlerimin içine bak." Melike'nin gözlerinin içine bakmasıyla derin bir iç çekti. Genç kadının yüzünü ellerinin arasına alarak konuşmaya başladı. "Ben seni çok seviyorum."

Gözlerinin dolmasını engelleyemeyerek cevap verdi Melike. "Ben de seni çok seviyorum."

"Biliyorum," diyerek karısını kollarının arasına çekerek sıkıca sarıldı. "Senin hakkında her şeyi bilmeme izin ver. Senin neyin mutlu ettiğini bildiğim kadar, neyin huzursuz ettiğini de bilmeliyim. Ne olur saklama benden, ne olduysa anlat."

"Ben sadece... Sadece başının belaya girmesini istemi-

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

yorum," dedi dürüstce genç kadın. Çağrı'nın gerildiğini ise sırtını okşayan elin aniden durmasıyla anladı.

"Şu an bunu ne kadar istesem de, o adamı bulup eşek sudan gelinceye kadar dövme gibi bir şansım yok. Bu yüzden başımın belaya girmesi mümkün değil." Melike'nin gülmesiyle Çağrı da kendini gülümserken buldu. "Hadi anlat bana."

Gülen yüzü bir kez daha asılırken, yüzünü Çağrı'nın göğsüne daha çok gömdü. Şimdi söyleyeceklerini onun gözlerinin içine bakarak söylemesi mümkün değildi. "Benimle tanışmak istediğini söyledi."

Böyle bir şey duymayı beklemiş olmasına rağmen sinirlerinin gerilmesine engel olamadı. "Sadece bu kadar mı? Sizi gördüğümde adamı bakışlarınla öldürmek üzereydin." Melike'nin cevap verememesi üzerine dertli dertli içini çekti. "Daha fazlası var değil mi?"

"Şey... Ben ona hâlâ sapasağlamken gitmesini tavsiye ettim. Bunun üzerine o..."

Melike'nin duraksamasıyla, "Bunun üzerine o ne dedi?" diye sordu.

Kelimeler genç kadının dudaklarından güçlükle döküldü. " 'Seninle birlikte güzel vakit geçirebiliriz, bir kez daha düşün istersen.' dedi." Öfkeyle dişlerini sıktığının bile farkında değildi genç adam. O adamın şu anda karşısında olmasını gerçekten çok isterdi. Karısına bu kelimeleri sarf edebildiğine göre, zaten eceline susamış olmalıydı. "Çok mu kızgınsın?" Melike'nin ürkek sesiyle birlikte elinden geldiğince sakinleşmeye çalıştı ama bu pek kolay değildi.

"Kızgınım... Ama sana değil. Keşke o adam şu an karşıma çıksa!" diye dişlerinin arasından sinirle tısladı. Ah işte o zaman o pisliğin tek bir sağlam kemiği kalmazdı!

Melike sonunda saklandığı kucaktan kopabildi. Bir

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

adım geri giderek bakışlarını Çağrı'nın yüzüne çevirdi. "Bu konuyu uzatmayalım ne olursun. Mutluluğumuza gölge düşmesine izin vermeyelim."

Çağrı, derin bir nefes alarak, Melike'nin yalvaran bakışlarına karşılık verdi. Her ne kadar içinde patlamaya hazır bir volkan olsa da, karısına karşı beslediği sevgi ve şefkat her şeyin üstündeydi. Dudaklarına muzır bir gülümseme yerleştirirken, genç kadını arkasındaki taş duvarla kendisi arasından hapsetti. "Tamam, bu konuyu uzatmayacağım ama karşılığında sen de bana bir söz vereceksin."

Ellerini kocasının beline dolanan kollarınn üstüne bırakırken "Ne sözü verecekmişim?"diye sordu. Çağrı'nın tekrar o eski muzip hallerine bürünmesi karşısında rahatladığını hissetti.

"Bir daha bu kadar kısa bir etek giymeyeceksin."

Melike bir an yanlış duyduğunu düşündü. "Sen ciddi misin?"

"Çok ciddiyim... Yoksa her an katil olabilirim."

Kahkahalarını zapt edemezken, kollarını genç adamın boynuna doladı genç kadın. "Sen şimdi bana mini etek giyme yasağı mı getiriyorsun? Bakıyorum da, yasak koyma işine çok erken başladınız Çağrı Bey. Bari şu cicim aylarımız bir bitseydi."

Melike'nin gülümseyen dudaklarından küçük öpücükler çaldı genç adam. Öpücüğü derinleştirmeden önce ise, "Ben kıskanç bir kocayım. Sendeki güzellikleri benden başka kimsenin görmesine izin veremem," demekle yetindi. Ondan sonrasında ise anlaşabilmeleri için sözcüklere zaten hiç gerek yoktu.

Ayna karşısına geçerek son halini kontrol etti genç kız ve son birkaç aydır her sabah olduğu gibi, o günde eşsiz bir

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

gülümsemenin dudaklarını süslemekte olduğunu fark etti. Nasıl gülümsemezdi ki? Birazdan sevdiği adamla buluşacaktı. Hayatında Vedat olduğu müddetçe, Ayça hep bugün olduğu gibi gülümserdi. Çünkü mutluydu. Yıllardır karşılıksız sevmişti genç adamı. Ondan bir karşılık görmeseydi bile onu ömrünün sonuna kadar sevmeye devam edeceğini de biliyordu üstelik ama öyle olmamıştı. Hayat onun da yüzüne gülmüş, Vedat'ı ona vermişti.

Oturup düşününce, hâlâ bunun gerçekliğine inanmakta güçlük çekiyordu. Gerçeği hayallerinden bile güzeldi çünkü. Vedat'la birlikte geçirdiği her an çok özeldi. Ömründe hiç olmadığı kadar mutluydu Ayça.

Cep telefonunun çalmasıyla heyecanlandı. Arayan kişi düşündüğü gibi sevdiği adamdan başkası değildi. "Efendim?"

"Aşağıdayım canım, seni bekliyorum."

"Hemen geliyorum."

Hâlâ basit bir telefon görüşmesi karşısında heyecanlanabildiği için içten içe kendine kızdı. Vedat'la bu zamana kadar birçok kez el ele tutuşmuşlar, hatta öpüşmüşlerdi bile. Buna rağmen hâlâ kalbinin heyecanla atmasına söz geçiremiyor, yanaklarının zaman zaman utançtan kızarmasını engelleyemiyordu. Bu şikayetinden bir keresinde Vedat'a da bahsetmiş, aldığı karşılık, "Ben senin bu hallerini çok seviyorum," olmuştu. Apartmandan dışarı çıktığında sevgilisinin arabasını her zamanki yerde gördü. Hızlı adımlarla arabaya doğru yaklaştı ve yolcu koltuğuna geçip oturdu. "Çok beklettim mi?" diye nefes nefese sorduğunda, aniden dudaklarında hissettiği baş döndürücü öpücükle yine aklındaki her şey bir anda uçup gitmişti.

"Hayır, bekletmedin. Nasılsın güzelim?"

Göz kapaklarını hafifçe araladığında Vedat'ın gülüm-

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

seyen yüzüyle karşı karşıya geldi. Bu gerçekten haksızlıktı... Kendisi ufacık bir öpücükle bile dağılmayı başarırken, karşısındaki adam çok daha dayanıklıydı. Bu da onun kadınlar konusunda tecrübeli olmasıyla alakalı olmalıydı. Başka kadınların varlığını düşünmek kaşlarının sinirle çatılmasına sebep oldu.

Vedat sevgilisinin yüzündeki hülyalı ifadenin yerini sinirle çatılan kaşların almasını şaşkınlıkla izledi. Az önce bir öpücüğüyle mest olan kişi o değilmiş gibi şimdi kendisine öldürmek istermiş gibi bakıyordu Ayça. "Bir sorun mu var?"

"Yoo... Ne sorun olabilir ki?" Umursamaz görünmeye çalışarak omuzlarını silkti ve önüne doğru döndü. "Gidelim mi?"

Vedat derin bir nefes alarak arabayı çalıştırdı. Yola çıktıktan kısa bir süre sonra kendine engel olamayarak, "O güzel yüzün niye asıldı?" diye sormadan duramadı. Ayça'yı bilmeden üzecek bir davranışta bulunmuş olmaktan korkmuştu.

"Asılmadı."

"Kaşların da çatılmış."

"Çatılmadı."

Vedat sessizce güldü. "Bana mı kızdın sen? Ben bilmeden prensesimi üzecek bir şey mi yaptım?" Ayça'nın kucağında duran elini tutarak dudaklarına götürdü genç adam. "Suçum ne?"

Sevdiği adamın elinin teması bile öfkesinin bir anda buhar olup uçmasına sebep oluyordu. Ona karşı uzun süreli kızgınlığını koruması galiba hiçbir zaman mümkün olmayacaktı. Yenilgiyi kabullenerek derin bir iç çekti. "Kızmadım, ben sana istesem de hiç kızamam ki."

"Peki o zaman kafana neyi taktın?"

"Eski sevgililerini."

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

Vedat yoldaki bakışlarını şaşkınlıkla Ayça'nın yüzüne çevirdi. "Eski sevgililerimi mi? Neden?"

Oturduğu yerde hafif yan dönerek cevapladı bu soruyu. "Çünkü sen çok tecrübelisin! Ben senin bir öpücüğünle şapşala dönerken, sen hiç etkilenmiyorsun bile. Bu da senin eski sevgililerinle bu duyguları daha önce birçok kez yaşamandan kaynaklanıyor. Ben ise senden önce kimseyle çıkmadım. Senden önce bir erkekle el ele tutuşmak, onunla öpüşmek nasıl bir şey bilmezdim bile."

Ayça'ya bakarken bakışları yumuşadı. "Benim el ele tutuşmamızdan, öpüşmemizden hiç etkilenmediğimi mi düşünüyorsun?"

"Etkileniyor musun?"

"Elbette etkileniyorum!" diyerek gülümsedi. "Ben sadece duygularımı daha çok kendi içimde yaşayan biriyim. Dışıma pek yansıtmam. Zaten avukat olduğum için bu konuda zamanla çok ustalaştım."

Ayça bakışlarını utançla kaçırırken, "Zaman zaman çocuk gibi davranıyorum öyle değil mi? Senin gibi olgun bir adamın benim gibi bir çocukla ne işi olur ki?" diye mırıldandı. Bu daha çok kendine yönelttiği bir soruydu ama Vedat cevaplamadan duramayacaktı.

"Bu konuyu konuşacağız ama önce bir yere gitmemiz gerekiyor."

"Yemek yemeğe gitmiyor muyduk?"

"Evet ama ondan önce başka bir yere daha uğramamız gerekiyor."

"Nereye?"

Vedat gülümseyerek, "Gidince görürsün," dedi.

Yarım saatin sonunda Vedat'ın arabayı bir siteden içeri sürmesiyle genç kızın merakı artık iyice tavan yapmış durum-

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

daydı. Buraya daha önce hiç gelmemişti. "Burası neresi?" diye sordu bir kez daha merakına yenilerek.

"Birazdan anlarsın."

Arabayı iki katlı oldukça şirin bir evin önünde park ettikten sonra, Ayça'nın kapısını açarak inmesinde yardımcı oldu. Sevgilisinin şaşkın ve beğeni yüklü bakışlarının evin üstünde dolandığını gördüğünde, yüzündeki gülümsemeyi bastırmakta güçlük çekti. "Hadi gel," diyerek genç kızın elinden tuttu ve onu beraberinde evden içeriye sürükledi.

İçeriye girdiklerinde Ayça bembeyaz duvarlar ve bomboş odalarla karşılaştı. "Burası kimin evi?"

"Eğer beğenirsen bizim olacak," dedi Vedat bakışlarını kaçırmadan.

"Bi-bizim mi?" Ayça duyduklarına inanamazken, kalbi ritmini bir kez daha şaşırmış durumdaydı.

"Evet, gel bak sana ne göstereceğim." Genç kızı elinden tutarak bu sefer üst kata yönlendirdi. Orası da aşağı kat gibi bomboştu. Ama Ayça'nın nefesini kesecek bir ayrıntıya sahipti. Tam hayallerindeki gibi boğazı gören büyük bir terası vardı. "Vedat bu... Bu muhteşem!" dedi gülerek.

"Gel yakından bakalım." Teras kapısını açarak genç kıza yol verdi. Onun mutlu bakışlarını gördükçe davranışının doğruluğundan iyice emin oluyordu. "Burayı gördüğüm ilk an aklıma sen geldin. Bana günün birinde nasıl bir evde yaşamak istediğini anlatmıştın, hatırladın mı? İşte ben de senin bu hayalini gerçekleştirmek istedim."

"Vedat ben..." Gözleri yaşlarla dolmasına rağmen, o an çok mutluydu Ayça çünkü gerçekten hayallerindeki evin terasından boğaza bakıyordu ve yanında hayatının tek aşkı durmaktaydı. Bu güzelliği kendisine hediye eden kişi de oydu. "Ben seni çok seviyorum," diyerek çok fazla düşünmeden genç

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

adamın kollarına atıldı. Ona sıkıca sarılırken hissettiklerinin tarifi yoktu.

"Ben de seni seviyorum."

Duyduğu tek bir cümle Ayça'yı baştan ayağa sarsmaya yetti. Çünkü ilk kez Vedat onu sevdiğini söylüyordu. Daha önceleri kendisinden ne kadar çok hoşlandığını genç adamdan birçok kez dinlemişliği vardı ama bu bambaşkaydı.

Bulunduğu kollardan uzaklaşarak, bakışlarını Vedat'ın gözlerinin içinde odakladı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," dedi genç adam gülümseyerek ve bu yüzden vicdan azabı duymuyordu. Ayça yavaş yavaş kalbinden içeriye sızmış, orayı kendi varlığıyla tıka basa doldurmuştu. Hislerinden emin olana dek bu cümleyi söylemek demek yalan söylemesi anlamına geleceğinden, bu zamana kadar bundan ısrarla kaçınmıştı ama artık emindi. Ayça'yı seviyordu. Onunla olmak kendisini mutlu ederken, onun yüzünde gördüğü tek bir gülümsemeyle günü aydınlığa kavuşuyordu. "Bunu sana söylemekte geç kaldığım için özür dilerim."

"Dileme," dedi genç kız gülerek kafasını iki yana sallarken. "Sen beni çok mutlu ettin. Sonunda senin kalbinde bir yer edinebildiğimi görmek, gerçekten çok mutluluk verici."

"Bundan sonra orada sadece sen olacaksın Ayça," diyerek genç kızın yanağına dokundu. "Sen benim gözümde kesinlikle bir çocuk değilsin. Sen çok tatlısın, aynı zamanda tanıdığım en iyi niyetli insanlardan birisin. Seni sevmek ve senin yanında olmak için çok sebebim var benim. En önemli olanı ise sana duyduğum aşk."

"Ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu yaşadıklarım gerçek, öyle değil mi? Rüya olmasından öyle çok korkuyorum ki."

Ayça'nın dudaklarına doğru eğilerek küçücük öptü Vedat. Bu sayede bu anın gerçekliğini kanıtlayabilmeyi umuyordu

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

bir bakıma. "Gerçek... Ama bu anı daha gerçekçi kılmak bizim elimizde."

"Nasıl?"

Vedat ceketinin cebinden küçük bir kutu çıkararak kapağını açtı. Ayça'nın güzel yüzünü yoklayan ifadeleri zevkle izledi. Önce şaşkınlık, ardından büyük bir mutluluk görmüştü Vedat. "Benimle evlenip, ömrünün sonuna kadar bu evde, benimle ve çocuklarımızla birlikte yaşamayı kabul eder misin?"

Artık göz yaşlarını engellemesi mümkün değildi. Coşkuyla sevdiğinin boynuna sarıldı genç kız. Bu anın hayalini yıllardır kuruyordu. Gerçekleşmesi karşısında, soğukkanlı bir tepki vermesi imkânsız olandı. "Evet, ederim. Seninle evlenip ömrümün sonuna kadar bu evde seninle ve çocuklarımızla birlikte seve seve yaşarım."

"Çıkar o elini ağzından. Bak yoksa sana ipek böceği yerine kara böcük derim haberin olsun," diyerek ufaklığın inatla ağzına tıkıştırdığı elini çıkarmaya uğraşıyordu genç kadın. Ama minik İpek her seferinde aynı işlemi tekrarlamaktan büyük zevk alıyor gibiydi.

"Boşuna uğraşma, dişleri çıkıyor. Damakları kaşındığından eli sürekli ağzında şu günlerde." Elinde meyve tabağıyla Melike'nin yanına geçip oturdu Sinem.

"Oy kıyamam ben ipek böceğime. Uf mu oldu damaklar?" İpek'in kocaman gülümsemesi, ama buna rağmen hâlâ elini ağzından çıkarmaması karşısında neşeyle güldü Melike. Kara gözleri ve siyah kısa saçlarına takılmış pembe tokalarıyla çok şirindi. Melike elinden gelse onu alıp ta içine sokardı. Bebeğin yanaklarına birbiri ardına sulu öpücükler bırakırken, "Öpmelere doyamıyorum ben bu prensesi. Şu tombik yanakları ısırasım var ama kıyamıyorum ki," dedi.

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

"Bence yeltenme bile, babasının nefretini kazanabilirsin," diyerek kıkırdadı Sinem. Mehmet kızlarının üstüne ayrı titriyordu. Akşamları eve geldiğinde karısına sarılıp öptükten sonra yaptığı ilk iş soluğu İpek'in odasında, onun beşiğinin başında almak oluyordu.

"Zaten gün geçtikçe babasına daha çok benziyor. Senden hiçbir şey almamış bu kız."

"Haklısın ama ben bu durumdan çok memnunum. Sevdiğim adama benzeyen tatlı mı tatlı bir kızım var. Bu hayatta daha ne isteyebilirim ki?"

Sinem çok haklıydı... Dünyadaki mutlulukların en güzeli bu olmalıydı. Kendisi de günün birinde Çağrı'dan bir çocuğu olmasını çok istiyordu. Tıpkı ona benzeyen bir oğlu olduğu düşüncesi bile nefesinin heyecandan sıklaşmasına sebepti. "Sinem... Ben sanırım çocuk sahibi olmak için daha fazla bekleyemeyeceğim."

Başını eğerek arkadaşının gözlerinin içine baktı genç kadın. "Bu zamana kadar beklemen bile bir mucize bana göre. Peki emin misin? Yani... Belki biraz daha bekleyip, evliliğinizin iyice rayına oturması gerekiyordur."

Bu sözler Melike'nin dudaklarında buruk bir tebessümün belirmesine sebep oldu. "Sen Çağrı'ya hâlâ güvenmiyorsun."

"Bu güvenmemek değil..." Melike'nin bakışlarını kaçırması üzerine derin bir nefes aldı Sinem. Arkadaşını üzmek istememişti. Sadece dobra tarafını zaman zaman susturması mümkün olmuyordu. "Bak... Çağrı'nın seni sevdiğine inanıyorum. Bunu görüyorum da zaten. Ama korkuyorum Melike. Sen acı çekerken, ben hep senin yanındaydım. Neler yaşadığını hâlâ çok iyi hatırlıyorum. Şimdi olmasa bile, günün birinde yine aynı acılarla sınanmanı istemiyorum."

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

"Çağrı artık o eski Çağrı değil Sinem, beni üzmeyecektir."

"Belki bilinçli olarak üzmeyecektir. Ama ya sen hamile kaldıktan sonra farkında olmadan sana kırıcı sözler söylerse? Sonuçta o zaman şimdi olduğun gibi incecik bir bele sahip olmayacaksın."

Melike inanamayan gözlerle bakıyordu arkadaşının ciddi yüzüne. "Sen söylediğinin aksine onun aşkına inanmıyorsun. Sana göre o benim dış görünüşüm yüzünden benim yanımda."

"Hayır, öyle demek istemedim. Of..." diyerek elini sıkıntıyla saçlarının arasından geçirdi genç kadın. "Beni bilmez misin sen? Her konuda çok şüpheciyimdir ve her ihtimali düşünürüm. Bu da sadece bir varsayım. Sonuçta ne kadar âşık olursa olsun o da bir erkek. Karısının güzel ve bakımlı olmasını ister."

"Sen ne dersen de, ben Çağrı'ya güveniyorum. Onun beni gerçekten çok sevdiğine inanıyorum. Tamam, itiraf ediyorum. İlişkimiz tekrar başladığında tüm bu ihtimaller benim de aklımdan geçti. Ama Çağrı'yla geçirdiğim her yeni gün, bana onların gerçekleşmesinin asla mümkün olamayacağını gösterdi. Ben sevdiğim adamın sözüne de hislerine de inanmayı seçtim Sinem. Bu yüzden ileride canım yanar mı?" diyerek durakladı kısa bir an. "Bilmiyorum... Sonuçta insanız öyle değil mi? Hata yapa yapa doğru yolu buluyoruz şu hayatta. Ama sen neden ısrarla bu ilişkide tek hata yapacak olanın Çağrı olacağını düşünüyorsun?"

"Çünkü daha önce de yaptı," dedi Sinem dürüstce.

"Daha önce ben de hata yaptım. Onun erkeklik gururuyla oynadım. Aynı şeyi tekrar yapmayacağımın bir garantisi var mı peki?"

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

"Sen o adama deliler gibi âşıksın Melike. Onu üzecek hiçbir davranışta bulunmazsın."

Melike bu sözlere gülümsemeden edemedi. "Asıl sorun ne biliyor musun Sinem? Sen olaya tarafsız gözlerle bakamıyorsun. Çağrı'yı gerçekten tanımayı istemiyorsun. Oysa ona bir şans versen, onu tanımaya çalışsan aslında özünde ne kadar iyi bir insan olduğunu göreceksin. Onunla arkadaş olmaya çalışamaz mısın? Bu zamana kadar ne zaman bir araya geldiysek, onu sadece benim eşim olarak gördün sen. Ona dost elini hiç uzatmadın. Aynı şekilde onu sözlerinle hep kışkırttın."

"Ben öyle bir şey yapmadım!" diyerek itiraz etti genç kadın.

"Yaptın ve yapmaya da devam edeceksin Sinem çünkü ne zaman bir araya gelsek sen o korumacı zırhını üstüne geçiriyorsun ve sürekli ilişkimiz hakkında yorumlarda bulunuyorsun ve bu Çağrı'yı çok kırıyor." Sinem'in suçlu çocuklar gibi başını önüne eğmesine gülümsedi. "Çağrı kırıldığı için ben de çok kırılıyorum."

"Ben... Ben bu durumun seni rahatsız ettiğini bilmiyordum. Sadece bazen çenemi tutamıyorum Melike. Asla kötü bir niyetim olamaz."

Kucağındaki İpek'i bir koluyla sıkı sıkı tutarken, arkadaşının eline doğru uzandı Melike. "Biliyorum canım, bu yüzden senin artık Çağrı'yı tehlikeli biri olarak değil de bir arkadaşınmış gibi görmen gerekiyor. Çünkü ben Çağrı'nın üzülmesini istemiyorum. O benim kocam ve ne olursa olsun ben her zaman onun yanında, her konuda da arkasında olacağım. Şu hayatta korktuğum tek şey ise, arkadaşım ile sevdiğim adam arasında bir tercih yapmak zorunda bırakılmak. Bunu bana yaşatmak istemezsin değil mi? Çünkü ben ikinizden de vazgeçemem."

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

"Elbette istemem. Ben senin mutlu olmanı her şeyden çok istiyorum."

"Benim mutlu olmam Çağrı'nın mutlu olmasına bağlı."

Sinem gülümsedi sonunda. Arkadaşına sarılarak konuştu. "Anlaşıldı... Bundan sonra Çağrı'ya daha sıcak bir yaklaşım içerisinde olmaya çalışacağım. Onunla arkadaş olmayı deneyeceğim. Ama o kocana söyle, beni sinir edecek kelimeler sarf etmesin. Damarıma basarsa olacaklardan dolayı mesuliyet kabul etmem haberin olsun."

Sinem'in bu tavrı genç kadını mutlu etmeye yetti. "Sen merak etme, Çağrı da senin gibi çok uslu olacak. Bu konuda sana garanti verebilirim."

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

Bölüm On Dört

Bekleme odasında sırasının gelmesini beklerken, dakikalar geçtikçe yüreğinde daha da büyüyen heyecan kıpırtısına bir 'dur' diyemiyordu genç kadın. Demesi de asla mümkün değildi çünkü büyük ihtimalle birazdan yıllardır hayallerini süsleyen an gerçeğe dönüşecek, Melike de sonsuz bir mutluluğa boğulacaktı.

Aslında şüphelerinin doğru olduğunu bilmekten çok bunu hissediyordu. Bedenindeki değişimlerin farkındaydı en başta. Onun yanında eczaneden alıp evde yaptığı testleri de unutmamak gerekirdi. Yine de güvenilir birinden kanıtlarıyla birlikte gerçekten hamile olduğunu duymaya çok ihtiyacı vardı çünkü kendisi buna inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu.

Eli gayriihtiyari karnını buldu. Orada kendine ve Çağrı'ya ait bir can taşıdığını düşünmek bile soluğunun heyecandan kesilmesine yetiyordu. Gerçekleştiği an –daha doğrusu

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

buna inanmayı başardığı an- yaşayacağı mutluluğun bu hayatta eşi benzerinin olmayacağına emindi.

"Melike Çetinoğlu?"

İsmini duymasıyla birlikte öne eğilmiş başını kaldırdı. Aynı şekilde hızla yerinden kalkarak "Benim," diye karşılık verdi.

"Buyurun, Filiz Hanım sizi bekliyor."

Hemşirenin arkasından doktorun muayenehanesine girerken farkında olmadan elindeki çantanın sapını sıkıca tutuyordu. Doktor Filiz Hanım'la karşı karşıya geldiklerinde ise elinden geldiğince hızla atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı.

"Melike Hanım hoş geldiniz."

"Hoş bulduk."

"Buyrun oturun, kan testi sonuçlarınıza bir göz atalım."

Doktorun karşısındaki koltukta yerini aldı. Ve büyük bir ilgiyle bakışlarını test sonuçlarını inceleyen kadının üstünde gezdirmeye başladı. Doktor Filiz Hanım'm sonunda başını kaldırmasıyla birlikte Melike de nefesini tuttu. "Tebrik ederim, hamilesiniz."

Duymayı beklediği ve aynı zamanda çokça da istediği cümlelerdi bunlar. Buna rağmen güzel dudaklarının önce şaşkınlıkla aralanmasını, ardından güzel bir gülümsemeyle kıvrılmasını engelleyemedi. Sevinç nidalarını engellemek istercesine eliyle ağzını kapattığında ise, gözleri çoktan yaşlarla dolmuştu. "Ben... Ben çok teşekkür ederim."

"İlk hamileliğiniz mi?" Karşısındaki kadının verdiği tepkilerden bu hamileliğin bir ilk olduğunu anlamıştı Filiz Hanım ve görünüşe göre de, uzun zamandır beklenilen bir bebekti yoldaki.

Melike mutlulukla başını salladı. "Evet, ilk."

"Sizin adınıza çok sevindim. Şimdi isterseniz bebeğinizi ultrasonda görebilirsiniz."

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

Bu cümleler genç kadını daha da mutlu etti. Buna rağmen, "Çok isterim ama ben..." derken duraksadı. Gerçeği söylese, genç kadın kendisini anlar mıydı?

"Ama?"

İçine derin bir nefes çektikten sonra sözlerinin devamını getirdi. "Ben bebeğimi ilk kez eşimle birlikte görmek, onunla aynı anda o mutluluğu yaşamak istiyorum."

"Anlıyorum," diyerek gülümsedi genç kadın.

Doktorun yanından ayrıldıktan sonra bir süre etrafta gülümseyerek dolandı Melike. Sonra yolunun üstünde olan bir kafeye geçip oturdu. Kendisine yiyecek bir şeyler sipariş ettikten sonraysa, tekrar düşüncelerinin arasına daldı. Çok mutluydu... Ve bu mutluluğu bir an önce Çağrı'yla paylaşabilmek için çıldırıyordu. Eli istemsizce telefonuna gitti. Rehberden kocasının ismini bulduğundaysa duraksadı. Böyle güzel bir haberi gerçekten telefonda mı verecekti? Kafasını iki yana sallarken, 'Hayır' diye mırıldandı. Bu haberi verdiğinde sevdiği adamın yüzünde belirecek olan ifadelere tanık olmalıydı. Bu yüzden akşamı beklemekten başka bir çaresi yoktu. Hem akşam için güzel bir sofra da hazırlardı. Bir bakıma birlikte küçük bir kutlama yemeği yiyebilirlerdi. O anın düşüncesiyle yüzündeki gülümseme anbean büyüdü. Eli ise çoktan karnını bulmuştu. Orada Çağrı'nın bebeğini taşıyordu.

"Hoş geldin bebeğim. Seni çok bekledik ama sen gelmek için en doğru zamanı seçtin."

Gerçekten de bu bebeği uzun bir zamandır bekliyordu Melike. Çağrı'ya aşık olduğu ilk günlerden beri düşlediği bir şeydi bu. Onun çocuğunu doğurmayı o zamanlar bile çok istemişti. Bu yüzden şimdi duyduğu mutluluk başka hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. Yanaklarından süzülen yaşlarını bile engellemiyordu.

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

Bu habere Çağrı'nın da en az kendisi kadar sevineceğini de biliyordu üstelik. Genç adamın son günlerde bebek konusunda ne kadar hevesli olduğu aklına geldiğinde dudaklarının arasından kaçan küçük kahkahayı engelleyemedi. Onun en son doğum kontrol haplarını saklamaya çalıştığına tanık olduğunda gerçekten çok şaşırmıştı. Buna rağmen çok da hoşuna gitmişti. Çağrı üstünde bir baskı kurmadan bebek sahibi olabilmenin yollarını arıyordu. Oysa Melike o hapları kullanmayı bile bir süredir unutuyordu. Daha doğrusu kullanamıyordu. Çünkü artık kendisi de en az Çağrı kadar bir bebeklerinin olmasını her şeyden çok arzu ediyordu.

Şimdi de o en büyük arzusuna kavuşmuştu. Hamileydi... Bu akşam da kocasına bu müjdeli haberi mutlulukla verecekti. O anın unutulmaz olabilmesi içinse elinden geleni yapacaktı. Bu yüzden bir an önce eve gitse iyi olurdu. Daha yapılacak hazırlıkları vardı.

Çağrı, o gün her zamankinin aksine çok daha erken bir saatte ayrıldı işinin başından. Bir anda yüreğine yük ettiği özlemle daha fazla dört duvarın arasında kalamamıştı. Temiz havaya çıkıp, ciğerlerini derin bir nefesle doldurma ihtiyacı hissetmişti.

Eve gitmeden önce sahile gitmeyi seçti bu yüzden. Karısıyla yüz yüze gelmeden önce aklını ve duygularını toparlaması gerekiyordu. Selçuk'un yeni doğmuş kızından bahsederken gözlerinin içinin nasıl parladığına yakından tanıklık etmiş ve arkadaşı için ne kadar mutlu olursa olsun, boğazına bir yumrunun gelip oturmasını engelleyememişti. Etrafındaki çiftlerin hemen hemen hepsi bir çocuk sahibiydi. Bu durum Çağrı'nın bebek özlemini gün geçtikçe daha da çekilmez bir hale sokmaktan başka bir işe yaramıyordu ama nedense

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

bu konuda Melike'yi yönlendirme hakkını da kendinde bulamıyordu.

Geçmişte çok büyük hatalar yapmıştı. O hatalarını anımsadıkca yüreği hâlâ pişmanlık duygusuyla kavruluyordu. Zamanında Melike'ye çocuk istemediğini söyleyerek onu nasıl üzdüğünü de aynı şekilde en ince ayrıntısına kadar hatırlıyordu. Onun kalbini kırmış, tüm hevesini kursağında bırakmıştı. İşte şimdi bu yüzden ona gidip "Artık bir çocuğumuz olsun!' deme hakkına sahip değildi.

Karısının da kendisiyle aynı hisleri paylaşması için nelerini vermezdi. Gerçi Melike'nin de bebek sahibi olmayı çok istediğini biliyordu. Ama aynı şekilde evlenmeden önce yaptıkları sözlü anlaşmaya sadık kalmak istediğinin de farkındaydı.

Bir süre daha orada oturduktan sonra eve doğru yola çıktı. Elinden geldiğince yine o umursamazlık maskesinin ardına saklanmaya çalıştı. Melike'nin karşısına böyle dağılmış bir halde çıkamazdı. Kendi isteklerinden çok karısının istekleri önemliydi. Zamanında bencilliği ele alarak, onun hislerini hiç umursamamışken, şimdi yine aynı bencilliği devam ettirmeye hiç hakkı yoktu.

Evinin kapısını anahtarıyla açtığında burnuna gelen nefis kokularla gözleri gülümseyerek kapandı. Eskiden değerini bilmediği şeyler, şimdi kendisi için her şeyden önemliydi çünkü her birinin arkasında saklanan o derin sevgiyi iliklerine kadar hissedebiliyordu. Çok basit gibi görünen şeyler, Çağrı'nın sevildiğinden iyice emin olmasına yarıyordu.

Adımlarına söz geçiremeyerek mutfağa doğru yöneldi. Karısını üstünde mutfak önlüğüyle yemek yaparken bulduğunda kısa süreliğine onu doyasıya izlemekten kendini alamadı. Genç kadın çok mutlu görünüyordu. Güzel gülümsemesi

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

yüzünü aydınlatırken, diline bir şarkı dolamıştı. Çağrı onu hiç bıkmadan ömrünün sonuna kadar izleyebilirdi.

"Canım sen ne zaman geldin?"

Melike'nin kendisini fark etmesiyle suçlu çocuklar gibi gözlerinin kocaman açılmasına bir anlam veremedi. Yavaş adımlarla ona doğru yaklaştı. "Az önce."

"Bugün erkencisin."

Melike'nin beline sarılırken şakayla karışık "Bu durumdan memnun olmamış gibisin," dedi.

İşte o an içinden kendine çokça kızdı Melike. Sırf sürpriz planları boşa çıktı diye neredeyse Çağrı'yı suçlayacaktı. Oysa ki hâlâ güzel yemeklerini hazırlayabilir, akşam kocasına müjdeli haberi büyük bir coşkuyla verebilirdi. Yüzündeki şaşkın ifadeyi silerek kollarını genç adamın boynuna doladı. "Olmaz olur muyum, çok memnun oldum. Sadece biraz şaşırdım. Genelde bu saatlerde kafede işin yoğun oluyor diye biliyorum."

"Her şeyi Selçuk'a bırakıp kaçtım. Taze babamız o mutlulukla tek başına tüm işlerin üstesinden gelmeyi başaracaktır eminim."

"Şimdiden işleri sermeye mi başladınız Çağrı Bey?" diyerek sevdiğine takılmayı seçti Melike.

"Ben sadece karımı çok özledim." Dudaklarının küçük temasından sonra tekrar geri çekildi. "Sen de erkenci gibisin. Bugün işler yoğun değil miydi?"

"Benim yapabileceğim pek bir şey yoktu. Bu yüzden ben de senin gibi erken kaçarak kocam için birbirinden harika yemekler yapmayı tercih ettim." Söyledikleri pek de yalan sayılmazdı. İş yerinden erken çıkmasının önemli bir nedeni vardı. Kocası için güzel yemekler yapmak istemesi tamamen gerçeği yansıtıyordu.

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

"Ben odaya çıkıyorum güzelim. Duş alacağım," diyerek son bir kez müptelâsı olduğu dudaklardan küçük bir öpücük çaldı. Ardından muzipçe, "Tabii istiyorsan bana eşlik edebilirsin," sözlerini eklemeyi de unutmadı.

Melike gülerek birkaç adım geri çekildi. "Çok isterdim hayatım ama yemek yapıyorum."

"Yemek bekleyebilir."

"İma ettiğin şeyler de geceyi bekleyebilir."

Çağrı gülerek adımlarını merdivenlere doğru yönlendirdi. "Gece bu sözünü büyük bir zevkle hatırlatacağım sana."

"Bunu sabırsızlıkla beklediğimden emin olabilirsin."

Yatak odasından içeri girdiğinde bile gülümsemesi hâlâ yerli yerindeydi. Melike'ye sahip olmak bu hayatta başına gelebilecek en güzel şeydi. Onunla birlikte olduğu her yeni gün gülümseyecek bir sebebi oluyordu. Kısacası mutluluk yakasını hiç bırakmıyordu.

Üstünü çıkardıktan sonra kendini ılık suyun altına attı. Bedeninden aşağı süzülen her damlayla birlikte yenilendiğini ve tüm endişelerinden birer birer arındığını hissediyordu. Melike'yle barıştıktan sonra başına gelen de tam anlamıyla buydu. Eski Çağrı'yı maziye gömerek, tüm dertlerinden ve endişelerinden yavaş yavaş kurtulmuştu.

Odaya geri döndüğünde yatağın kenarına oturdu. Saçlarını küçük bir havluyla kurularken bakışları komodinin üstünde duran küçük bir nesnenin üstünde takılı kaldı. Hayallerinin ertelenmesinde önemli rol oynayan şey şu anda tam karşısında duruyordu ve bir kez daha onu alıp yok etmek adına avuç içlerinin kaşındığını hissediyordu genç adam.

En son denemesinde karısına yakalanmış, türlü bahaneler bularak asıl niyetini açık etmemek için çokça çabalamıştı.

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

Şimdi yine aynı şekilde Melike'ye yakalanırsa, onu hiçbir şekilde suçsuz olduğuna inandıramayacağının farkındaydı. Buna rağmen içindeki baba olma isteğini bastırmakta güçlük çekiyordu.

O hapları ortadan yok edebilirdi. Geç bir saat olması da işine yarayabilirdi. Melike'yi baştan çıkarmayı başarırsa, karısı doğum kontrol haplarını almayı büyük bir ihtimalle unutacaktı. Ona dokunduğu an, karısının aklının başından gitmesine ise ayrıca bayılıyordu. Biraz adice de olsa bu durumu kendi çıkarları için kullanması mümkündü. Peki Çağrı bunu yapabilir miydi? Bu soruya hiç tereddütsüz 'Evet' cevabını verdi. Melike de en az kendisi kadar bir bebekleri olmasını istiyordu yani beklenmeyen bir hamilelik sonucunda dünyası başına yıkılmazdı. Çağrı'nın tek yapacağı o hamile kalma süresini kısaltmaktı.

"Denemekten bir şey kaybetmezsin," diye düşünerek oturduğu yerden kalktı. Öncelikle komodinin üstündeki ilaç kutusunu aldı. Aynı zamanda bir yedeğinin olmadığından emin olmak adına çekmeceyi açmıştı.

"Ne yapıyorsun?"

Arkasından gelen sesle birlikte gözlerini sıkıntıyla yumdu, aynı zamanda içinden şansına bin bir küfür savurmakla meşguldü. Omuzlarını dikleştirerek, karısından tarafa döndü. Tabii bu arada elinde tuttuğu kutuyu arkasına saklamayı da ihmal etmemişti. Ne de olsa çok sevgili karısını kızdırmayı göze alamazdı.

"Hiç... Cep telefonumu arıyordum."

Melike yavaş adımlarla kocasına doğru yaklaşırken, yüzünde kurnaz bir gülümseme belirdi. "Peki telefonunu bulabildin mi?" diye sordu.

"Buldum. Bak işte burada?" diyerek komodinin üze-

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

rindeki telefonu boştaki eline alarak salladı.

"Peki arkanda ne saklıyorsun sen?"

Ah bu kadının dikkatinden hiç mi bir şey kaçmazdı? Çağrı telaşlı halini, yüzüne yerleştirdiği çapkın gülümsemesinin ardına gizledi. Dibine kadar sokulan kadının dikkatini nasıl dağıtacağını çok iyi biliyordu. Kolunun birini karısının beline doladı, dudaklarınıysa onun yanağına değdirdi. "Bugün ne kadar baş döndürücü göründüğünü söylemiş miydim sana?" Yine kaçak dövüşüyordu. Bir kez daha karısının zaafını kullanıyordu ama pişman değildi.

Melike bu ufak temas karşısında mantığını kaybetmemek için büyük bir çaba harcıyordu o anda. Ama Çağrı'nın tek bir dokunuşu bile, nerede olduğunu unutmasına yetecek güçteydi. Yine de bu sefer bu oyunbaz herife istediğini altın tepside sunmayacaktı. Kollarını kocasının beline dolarken, aklında aslında çok başka bir şey vardı. "Her fırsatta söylüyorsun zaten."

Çağrı'nın tutkulu öpüşlerine karşılık verirken, asıl amacını unutmamıştı genç kadın. Hızla elini Çağrı'nın arkasında sakladığı eline doğru uzattı. Onun avucunun içindeki kutuyu alması çok zor olmamıştı. Ardından geri çekilerek eline geçirdiği şeye baktığındaysa, gözlerine inanamıyordu!

"Sana inanmıyorum Çağrı! Doğum kontrol haplarımın senin elinde ne işi var?"

Çağrı yakalanmanın vermiş olduğu utançla bakışlarını suçlu çocuklar gibi karısından kaçırdı. "Sadece bakıyordum," diye mırıldandı.

Melike ise kahkahasını zor zapt ediyordu o anda. Bu adamın bu mahcup hallerine ayrı bayılıyordu. "Sadece bakıyordun? Yani aklından kötü düşünceler geçmiyordu?"

Aslında geçiyordu. O hapları alıp tuvalete attktan son-

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

ra, üzerlerine sifonu çekmek gibi çok hain bir düşünceye sahipti. Ama ne yazık ki yine uyanık ve inatçı karısına yakalanmıştı. "Evet, sadece bakıyordum."

"Biliyor musun? Sen çok kötü bir yalancısın!" derken gülüyordu genç kadın. Kollarını tekrar kocasının beline dolarken, bakışlarını onun güzel gözlerinden çekmemişti. "Onları ortadan kaldırmayı istediğini bilecek kadar iyi tanıyorum seni." Gerçekten de öyleydi. Odaya girdiği anda Çağrı'nın ne yapmaya çalıştığını kavramıştı. Oysa ki artık böyle planlara hiç gerek yoktu. Tabi kocası gerçeği henüz bilmiyordu.

Çağrı da karısını kollarıyla sararken, onun alnına içten bir öpücük kondurdu. "Madem bunu biliyorsun, bana neden işkence çektiriyorsun? Bir bebeğimizin olmasını her şeyden çok istediğimi biliyorsun Melike. Hem bak evleneli 7 ay oldu, bence bu çok uzun bir zaman. Hemen bebek yapmalıyız," derken karısını arkalarındaki yatağa doğru yönlendiriyordu bu arada.

"Evlenmeden önce en az bir yıl bekleyeceğimiz konusunda hemfikirdik."

"Bir yıl çok uzun. Hem benim yaşım geldi de geçiyor bile. Çocuğumun bana baba yerine dede demesine dayanamam."

Melike gülerek başını sevdiği adamın göğsüne yasladı. Nasıl da seviyordu bu adamı ve onun tarafından sevildiğine de emin olmak harika hissettiriyordu. "Ama ben seni bu kadar erken bir başkasıyla paylaşmaya dayanamam. Tüm ilginin benim üzerimde olmasından dolayı çok memnunum." Bu yalandı. Sadece Çağrı'nın başka ne gibi ikna cümleleri sarf edeceğini merak ediyordu.

"Başkası dediğin senin de bebeğin. Ayrıca merak etme, benim ilgim her ikinize, hatta üçünüze de yeter."

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

Kocası tarafından yatağa nazikce yatırılırken, kollarını onun boynuna doladı hemen. "Üçümüz?" diye sorarken kaşlarını merakla yukarı kaldırmıştı.

"Belli mi olur, belki ikizlerimiz olur." Melike yattığı yerde neşeyle güldü. Çağrı ise ömrü hayatında onun kadar güzelini görmediğini düşünüyordu. "Bakıyorum bugün neşeniz yerinde Melike Hanım. Bu bebek çalışmalarına başlayabiliriz demek mi oluyor acaba?"

"Hım," derken dudaklarını düşünceli bir ifadeyle büzdü Melike. "Henüz karar vermedim."

"Beni süründürmekten çok keyif alıyorsun öyle değil mi?" Karısının gözlerinin içine kıstığı gözleriyle baktı.

"Hem de çok."

"Melike, ben çok ciddiyim," derken karısının yanağını okşadı. "Bir bebeğimiz olsun artık. Sence de onu uzun zamandır beklemiyor muyuz?"

Hem de çok uzun bir zamandır bekliyorlardı. Bu yüzden Çağrı'ya hak veriyordu ama hiçbir şeyi aceleye getirmek istememişti. Sevdiğine daha yeni kavuşmuş sayılırdı ve ona daha yeni kavuşmuşken, aralarına başka hiçkimsenin girmesini göze alamamıştı. Bu kişi kendi canlarından bir parça olsa bile böyleydi... Gerçi artık bu konu hakkında kafa patlatmalarına da gerek kalmamıştı.

"Gerçekten bu kadar çok mu istiyorsun?" diye sordu gülümseyerek. Bu sorunun cevabını aslında çok iyi biliyordu.

"Tahmin edemeyeceğin kadar çok. Benim yaşayamadığım her şeyi ona yaşatmak istiyorum. Ben babamı tanımadım, onunla hiç vakit geçiremedim. Ama çocuğumun tüm bunlardan mahrum kalmaması için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum. İyi bir baba olacağıma inanıyorum."

Dolan gözlerini saklamak istercesine, Çağrı'yı boynun-

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

dan tutarak kendine daha çok çekti ve yüzünü onun göğsüne daha çok gömdü. "Sen dünyanın en iyi babası olacaksın. Buna eminim ben."

"O zaman, inadından vazgeçiyor musun?"

Melike başını kaldırarak ışıldayan gözleriyle baktı kocasının yüzüne. "İnadımdan vazgeçmeme gerek kalmadı," dedi. Biraz sonra söyleyeceklerinden sonra Çağrı'nın yüzünün alacağı ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordu.

"Neden?" diye sordu anlamayan bakışları eşliğinde genç adam.

"Çünkü ben zaten hamileyim. Anlaşılan bebeğimiz en az babası kadar inatçı, bu kadar önlemlere rağmen, davet beklemeden aklına estiği gibi geldiğine göre."

Genç adamın gözlerindeki ışıltılar gerçekten görülmeye değerdi. Algılamaya başladığı her bir kelimeyle, yüzündeki gülümseme daha da büyüdü. Sonra kafasını şaşkın ama bir o kadar da mutlu bir şekilde iki yana salladı. Melike ise nefesini tutmuş bir şekilde onun tepkilerini gözlemliyordu. "Sen... Ciddi misin?" diye soran adama en güzel tebessümünü armağan etti genç kadın.

"Çok ciddiyim. Bu akşam güzel bir akşam yemeği eşliğinde sana bu haberi verecektim ama sen her zamanki gibi yine aceleci davrandın."

Çağrı büyük coşkuyla karısının dudaklarına kapandığında, Melike de onun bu mutluluğuna tüm kalbiyle eşlik ediyordu. Genç adam bir süre sonra geri çekilerek, "Seni çok seviyorum," diye fısıldadı karısının gözlerinin içine bakarak.

"Ben de... Ben de seni çok seviyorum," dedi bir sonraki öpücüğün başlangıcını yapmadan hemen önce.

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

Sabah çayını yudumlarken kocasının binbir çabayla küçük kızlarına mama yedirme çabalarını büyük bir keyifle izliyordu Sinem. İpek yedi aylık olmuştu ve artık sadece anne sütüyle beslenmiyordu. Buna rağmen her şeyi de afiyetle yemiyordu. Zaman zaman bu yüzden Sinem'in fazladan efor sarfetmesi bile gerekiyordu.

Günlerden Pazar olunca, mama yedirme görevini Mehmet üstlenmişti. Evde olduğu zamanlarda kızıyla doyasıya zaman geçirmeye bayılıyordu genç adam. Sinem ise onları keyifle izliyordu her seferinde.

"Bak kızım, uçak geliyor. Aç ağzını."

Minik bebek babasının söylediklerini anlamamış gibi mama sandalyesinde onun yüzüne dikkatlice bakıyordu. Ama ağzını açma namına tek bir harekette bulunmamıştı.

"İpek'im... Hadi güzel kızım, bak ne kadar lezzetliymiş bu şey böyle?" Mamanın ısısını kontrol etmek için tadına baktığında, aslında çok da lezzetli olmadığını görmüştü Mehmet. Bebeklerinin böyle şeyleri sevmemesine şaşırmıyordu bu yüzden.

İpek ellerini çırparak babasından aldığı gamzesini ortaya serecek şekilde kocaman gülümsedi. Yine de babasının sözünü dinlemedi.

"Sinem bu kız yemiyor," diyerek yenilgiyi kabul etmiş bir şekilde bakışlarını karısına doğru çevirdi. Onun kahkaha atmamak için dudaklarını ısırdığını gördü sonra. "Sen de geç dalganı tabi. Çok beceriksiz bir baba olduğumu vur yüzüme."

Mehmet'in düşen yüzü tüm direncini yerle bir etti. Kahkahasını serbest bıraktığında, İpek de annesine bakarak gülmeye başlamıştı. Kendisini biraz toparlayabildiğinde oturduğu yerden kalktı genç kadın. "Kıyamam ben sana," diyerek arkadan Mehmet'in boynuna sarılıp yanağından öptü. "Ara-

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

banın anahtarları nerede?"

Konunun birden değişmesine bir anlam veremedi Mehmet. "Etajerin üstünde. Neden?"

"Şimdi anlarsın," diyerek kızının ve kocasının yanından ayrıldı. Bir süre sonra geri döndüğünde elinde anahtarlığı tutuyordu. "İpek'im, bak bebeğim burada ne var?"

Mehmet dikkatlice karısının hareketlerini gözlemliyordu. Kızının büyük bir hevesle annesinin elindeki anahtarlığı kaptığını gördüğünde gülümsemeden edemedi. Birlikte çok güzel görünüyorlardı.

"Şimdi bir kez daha mamayı yedirmeyi dene." Sinem bir adım geri çekilerek kocasına baktı. Onun şaşkınca yüzüne bakması üzerineyse, "Hadi dene," dedi cesaret vermek adına.

Mehmet denedi ve işe yaradı. İpek elindeki anahtarlarla oynamaya kendini o kadar çok kaptırmıştı ki babasının birbiri ardına kaşıktaki mamaları ağzına tıkıştırdığının farkında değilmiş gibiydi. Sonunda tabak boşalıp kızının da iyice doyduğundan emin olunca, eli çenesinde onları izleyen kadına doğru döndü. "Bu çözüm yolunu keşke en başta söyleseydin."

"O zaman senin mamayı yedirmek adına ne maymunluklar yapacağını asla öğrenemezdim."

"Sen kocana maymun mu dedin şimdi?" Mehmet yüzüne sinirli bir ifade takınmaya çalıştı.

"Yok... Ben bir şey demedim," diyerek aceleyle geri çekildi genç kadın. Ardından oturduğu yerden hızla kalktı. "Ben artık masayı toplayayım."

Pazar günleri evin tüm çalışanları izinli oluyordu. Çünkü o gün Mehmet ile Sinem baş başa olmayı tercih ediyorlardı. O günlerde de evin işleri haliyle genç kadına kalıyordu.

"Elimden bu kadar kolay kurtulamazsınız Sinem Hanım." Sinem mutfağa doğru yönelmişken duyduklarıyla

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

tekrar kocasından tarafa döndü. "Kurtulmak isteyen kim Mehmet Bey? Ben her zaman buradayım," diye işveyle gülümsedi. "Demek öyle? O zaman İpek'i öğle uykusuna yatırınca sizinle ilgilenmekten zevk duyacağım."

Gülerek mutfaktan içeri girdi Sinem. Seviyordu bu adamı. Hayatına girdiği için çok şanslıydı. Tabii bir de kızı vardı hayatına anlam katan. Mehmet olmasaydı, tüm bu mutluluğu da tadamayacağının farkındaydı.

Mutfağı toplarken düşünceleri bu sefer Melike'ye kaydı. Dün arkadaşından hamile olduğunun haberini almış, onun için çok sevinmişti. Geçmişte yaşanılanların aksine, şimdiki hislerin daha önemli olduğunu Sinem de kabullenmişti. Melike mutluydu... Daha henüz çekirdek kadar olan bebeğinden bahsederken bile sesinin nasıl mutlulukla titrediğini telefonun diğer ucundan bile yoğun bir şekilde hissetmişti.

Onun bundan sonra daha da mutlu olmasını diliyordu tüm kalbiyle. Bu uğurda Çağrı'yla bile iyi geçinebilirdi. Zaten itiraf etmek zor gelse de, genç adamı geçmişte olduğu gibi bir şeytan olarak göremiyordu. Eskiye kıyasla ona kendini biraz daha yakın hissediyor ama yine de tedbiri elden bırakamıyordu. Sinem böyle biriydi işte. Şüpheci tarafını törpülemeyi bu zamana kadar pek başaramamıştı ama deneyecekti. Çağrı konusunda peşin hükümlü olmamak adına elinden geleni yapacaktı.

Aniden beline dolanan kollarla birlikte dudaklarının arasından şaşkınlıkla bir çığlığın çıkmasına engel olamadı. "Şşt, benim."

Mehmet'in sesiyle sakinleşirken, eli hâlâ hızla atan kalbinin üzerindeydi. "Korkuttun beni."

"Çok dalgındın. Neyi düşünüyordun?"

Kocasının kollarının arasında dönerek onun yüzüne

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

baktı. "Melike'yi. Bebeği olacağı için çok mutlu. O mutlu olduğu için ben de mutluyum."

"Uzun zamandır yolunu gözlediği şeydi. Sonunda hem sevdiği adamın aşkına, hem de onun bebeğine sahip oldu."

"Evet. Mehmet beni hiç bırakma olur mu?"

İşittiği sözlerle karısının yanağını usul usul okşayan eli durdu. Bakışlarını onun gözlerinin içine çevirdiğinde, orada daha önce hiç şahit olmadığı türde bir endişeyle karşılaştı. Sinem her zaman etrafına yenilmez bir görüntü çizmeyi tercih eden biriydi. Oysa şu an içindeki korkulu kadının gün yüzüne çıkmasına engel olmamıştı. "Bırakabilir miyim hiç? Sen benim her şeyimsin."

"Bırakma çünkü ben sensiz yaşayamam bundan sonra,"diyerek başını kocasının göğsüne yasladı. Kolları ise onun beline sıkıca sarılmıştı.

"Bundan sonra bensiz yaşaman asla mümkün değil karıcığım. Hem bu ne duygusallık böyle? Daha önümüzde uzun bir ömür var. Kızımızın büyüdüğünü göreceğiz birlikte." Genç kadının saçlarını okşarken, bir yandan da onun kokusunu içine çekiyordu Mehmet.

"Haklısın... Daha onun evlendiğini, hatta çocuklarının olduğunu bile göreceğiz. Günün birinde kocaman bir aile olacağız." Mehmet'in kaşları istemsizce çatılırken, Sinem başını kaldırarak onun yüzüne baktı. "Ne oldu? Neden çatıldı o kaşlar?"

"Sanırım biricik kızımın günün birinde yuvadan uçup gideceği gerçeğini hazmetmekte zorlanıyorum."

Sinem gülümsemesini bastırmakta güçlük çekti. "Kıskanç baba seni."

Mehmet de aynı şekilde gülümsedi. Ardından karısını kendisi ile tezgah arasında sıkıştırdı. "Şimdi seninle ilgilenme

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

işine odaklanalım."

"İpek nerede?" Kollarını sevdiği adamın boynuna dolarken oldukça keyifli görünüyordu.

"Oyuncağının altında yatmış bir şekilde etrafa gülücükler saçıyordu en son."

"O zaman biraz zamanımız var desene."

Sinem'in dudaklarından küçük bir öpücük çaldı genç adam. "Var... Bu zamanı hemen değerlendirmeye almalıyız," dedikten sonra bu sefer tutkuyla kapandı karısının dudaklarına.

Genç çift huzurlu bir sessizliği paylaşıyorlardı birlikte. Çünkü o an sözlerden çok hislere odaklanmış bir haldelerdi.

Bugün bebekleriyle tanışmışlar, onun varlığına iyice emin olup, mutluluk göz yaşlarına boğulmuşlardı. Bu yüzden hisleri hâlâ çok karışıktı. Ne kadar mutlu olduklarını birbirlerinin gözlerinden okuyabilmelerine rağmen, bunu sesli bir şekilde dile getirmekten bile acizlerdi. Bu yüzden evlerinden içeri girdikleri andan itibaren susmayı, bunun yerine kendi iç muhasebelerine odaklanmayı seçmişlerdi.

Melike tanık olduğu o muhteşem anı düşündükce, yanaklarından ince ince süzülen yaşlarına hâlâ engel olmayı başaramıyordu. Daha bebeğinin henüz hiçbir uzvu belli değildi belki ama onun orada olduğunu bilmek, çok değil sadece birkaç ay sonra onu kollarının arasında tutacağını hayal etmek, genç kadını mutlu etmeye yetiyordu. Anne olacaktı... Hem de her zaman hayalini kurduğu gibi, bu hayatta ilk ve son aşkının bebeğini doğuracaktı. Bazen hâlâ güzel bir rüyanın içerisinde olduğunu sanmaktan kurtulamıyordu. Çünkü tüm bunlar gerçek olamayacak kadar güzeldi. Melike ne çocukluğunda ne de genç kızlık döneminde böylesine büyük bir mutluluk duyduğunu hatırlamıyordu.

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

Çağrı ise dizlerinde yatan kadının saçlarını usul usul okşuyordu. O da en az kendisi kadar mutluydu, bunu biliyordu. Ama Çağrı'nın hisleri daha da karışıktı. Bebek haberini ilk aldığı andaki sevinci, bebeğini o küçük ekranda gördüğü ilk an katlanarak artmıştı ve gözleri dolmuştu. Hatta asi birkaç damla yaşın yanaklarını ıslatmasına engel olamamıştı. Yıllar boyunca hayatında sahip olmayı istemediği bebeğine bakarken, yüreğinin inceden inceye vicdan azabıyla sızladığını fark edince avucunun içindeki karısının narin eline daha sıkı tutunmuştu. Daha ilk o an, doğacak olan bebeğinden yaptığı tüm hatalarından dolayı sessizce özür dilemişti.

"Ben böyle hissedeceğimi bilmiyordum."

Kocasının sesiyle yanaklarındaki ıslaklığı tek eliyle kurulayarak uzandığı yerden doğruldu Melike. Bakışlarını Çağrı'nın yüzüne çevirdiğindeyse, onun da en az kendisi gibi dağılmış olduğunu gördü. "Nasıl?"

Melike'nin yüzüne düşen bir tutam saçını özenle kulağının arkasına yerleştirirken verdi cevabını. "Böyle... Mutlu. Farklı, çok farklı. Oysa eskiden baba olmak omuzlarıma binecek ağır bir yükten farksızdı benim için. Bana göre ben asla baba olmaması gereken kişilerin en başında geliyordum. Bir bebeğe babalık edecek vasıflara bile sahip değildim."

"Niye böyle söylüyorsun?" derken sesi acı çekermiş gibi çıkmıştı. Çünkü acı çekiyordu, Çağrı ne zaman böyle kırgın, umutsuz konuşsa, Melike de kırılıyor, acı çekmekten kurtulamıyordu.

"Bu o zamanki hislerimdi Melike."

"Peki neden öyle hissediyordun? Anlat bana, paylaş içinden geçenleri," diyerek Çağrı'nın kendisi için açtığı kollarının arasına sığındı. Başını ise onun göğsüne yasladı.

"Babamı hiç tanımadığımı biliyorsun."

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

"Evet."

"Babamı tanımadığım gibi, bana örnek olabilecek hiçkimse yoktu benim hayatımda. Başka babaların çocuklarına nasıl davrandığını bile bilmezdim. Yani bu hayatta bizim için en önemli olan o duygulardan yoksun büyüdüm ben. Ne anne sevgisi ne de baba sevgisini tadabildim. Bu yüzden günün birinde kendi çocuklarım olmasını asla istemedim."

"Onlara sevgini verememekten mi korkuyordun?"

Karısının kendisini bu kadar iyi tanıması karşısında gülümsedi. "Evet... Onları yeterince sevememekten, onlara sahip çıkamamaktan korkuyordum. Onların da sonunun benim gibi olmasını istemiyordum."

"Sen asla sevgisiz bir baba olamazdın Çağrı," diyerek başını kaldırdı. "Sen farkında olmasan da, içinde bir yerlerde hâlâ o annesini çok seven, ondan sevgi görmeyi isteyen çocuğu taşıyorsun. O çocuk sana nasıl sevilmesi gerektiğini gösterir, senin rehberin olurdu. Sonuçta o ufak bedenine rağmen, annesini çok sevmemiş miydi?"

Gözleri dolarken Melike'nin yüzünü avuçlarının arasına aldı. Dudaklarıyla önce alnına, ardından da yanaklarına dokundu. "Seni seviyorum. Öyle çok seviyorum ki, bundan hiç korkmuyorum. Ben senin sayende sevmenin ne kadar güzel olabileceğini bir kez daha keşfettim Melike. Senin sayende bebeğimize de çok iyi bir baba olacağıma eminim."

Melike kocasının dudaklarına doğru uzanırken, içinden taşan aşkı ona bu şekilde hissettirebilmeyi umuyordu. Çünkü kendi içerisinde beslediği duyguları anlatmaya kelimeler her zamanki gibi yetersiz kalacaktı. Bu yüzden susarak, sadece dokunuşlarıyla aşkını dile getirmeyi seçti.

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

Bölüm On Beş

Evin kapısını anahtarıyla açarken fazla ses çıkarmamaya çalıştı Çağrı.Karısının kendisini hemen fark etmesini istemiyordu. Ona yapmayı planladığı sürpriz hiçbir şekilde bozulmamalıydı. Çünkü Çağrı onun güzel yüzünde belirecek mutluluğa anbean tanık olmak istiyordu.

Elindeki paketi mutfak tezgahının üzerine bıraktı. Melike'nin nerede olduğunu anlamak istercesine adımlarını sonrasında salona doğru yönlendirmişti. Karısını büyük kanepede sırtüstü uyurken bulduğuna hiç şaşırmadı. Son günlerde genç kadın evde ne zaman yalnız kalsa bu şekilde uykuya yenik düşüyordu. Bunun sorumlusunun da o karnındaki ufaklık olduğu belliydi.

Melike'nin yanına doğru yaklaşırken, bakışları şefkatle yüzünde dolandı. Genç kadın uyurken bile bebeğini korumak istercesine ellerini karnının hemen üstünde birleştirmiş-

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

ti. Hamile kaldıktan sonra sanki daha da kırılgan görünmeye başlamıştı. ya da Çağrı'ya göre öyleydi. Her zaman güçlü görmeye alıştığı kadın, artık daha hassastı.

Bundan günler önce yaptıkları kavga aklına geldiğinde gülümsemesini bastıramadı. Ortada elle tutulur hiçbir şey yokken, Melike kıskançlık krizine girmiş, hem kendine hem de Çağrı'ya akşam yemeğini zehir etmişti. O an aklına geldiğinde dertli dertli içini çekti.

Selçuk'la ortak işlettikleri kafe gün geçtikçe daha da çok tanınıyor ve müşterisi ona göre artıyordu. Bu durum karşısında kafe için yeni personellerin işe alımının gerçekleşmesi gerekmişti. İşte onların içlerinden bir tanesi Melike'nin kıskançlığını körükleyen kişiydi.

"Hep senden tarafa bakıyor. Bu kız resmen sana bakışlarıyla kur yapıyor!" demişti genç kadın sinirle.

O ana dek böyle bir şeyi değil fark etmek, hissetmeyen genç adam ise şaşkınlıkla, "Yok öyle bir şey," demekte bulmuştu çareyi.

"Olduğuna eminim. Hem bu kız burada çalışmak için çok genç değil mi?"

"Üniversite öğrencisi, harçlığını çıkarabilmek için burada yarı zamanlı çalışıyor Melike."

"Ondan hoşlanmadım."

Çağrı o an anlayışlı olması gerektiğini düşünmüştü. Melike'nin hamilelik yüzünden duygularını en uç noktada yaşadığının farkındaydı. "Bizim için işini iyi yapıp yapmadığı önemli. Gerisiyle ilgilenmiyoruz."

O günün akşamı ise bu konu tekrardan gündeme gelmiş, Çağrı da söylenen birkaç sinirli sözün arkasından, aklını kurcalayan o soruyu sorarken bulmuştu kendisini. "Sen

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

bana güvenmiyor musun?"

"Elbette güveniyorum!"

"Peki o zaman niye böyle davranıyorsun?"

Sevdiği adamın bakışlarındaki kırgınlığı gördüğü anda, Melike'nin omuzları acıyla çöküp kalmıştı. "Seni kıskanıyorum."

"Biliyorum," diyerek karısını kollarının arasına çekmişti. "Ben de seni çok kıskanıyorum. Bunda kötü bir şey yok ki."

"Beni bu halime rağmen kıskanıyor musun yani?"

"Ne vamış halinde?" diye anlayamayarak sormuştu genç adam.

"Bu hamile halimle. Baksana karnım artık şişmeye başladı, yakında o kadar büyüyecek ki, yukarıdan bakınca kendi ayaklarımı bile göremez hale geleceğim. Ben bu durumdayken, sen beni yine de kıskanmaya devam edecek misin?"

Melike'nin derdini çözmenin rahatlığını yaşarken, diğer yandan onun duyduğu endişe karşısında kendini bir kez daha suçlu hissetmeden edememişti. "İşte bak, sen bana güvenmiyorsun."

"Güveniyorum!" demişti genç kadın üstüne basa basa. "Bu güven problemini aştık sanıyordum."

"Peki sözlerime inanıyor musun?"

"Elbette inanıyorum."

"Sana hiçbir konuda yalan söylemeyeceğimi de biliyorsun?"

"Biliyorum."

Çağrı karısının yüzünü ellerinin arasına alarak sözlerinin devamını getirmişti. "Ben seni her halinle seviyorum. Kilo alsan da fark etmez. Ben seni yine kıskanırım, yine severim. Çünkü sen benim için her şey demeksin. Ben senin dış görünüşünü değil, kalbinin güzelliğini seviyorum. Tabi dış güzelliğin de şahane oldu," diyerek gülümsemişti. "Eğer sözler-

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

ime inanıyor, sana hiçbir konuda yalan söylemeyeceğimi de biliyorsan, o zaman daha fazla kendine bu konuda işkence çektirmekten vazgeç. Ne olursa olsun ben hep senin yanında olacağım. Buna söz veriyorum. Seni bir daha asla üzmeyeceğim."

Düşüncelerinin arasından sıyrıldığında bakışlarını tekrar uzun uzun sevdiği yüzde dolaştırdı. Ardından karısının üstüne örtmek amacıyla bir battaniye getirmek için yatak odasına çıktı. Geri döndüğünde elindekini özenle Melike'nin üstüne örttü.

Genç kadının yanağına dudaklarıyla dokunmak istemesine rağmen, onu uyandırmaktan korkuyordu. Uykusunda bile gülümsediğine göre, güzel bir rüya görüyor olmalıydı. Melike hep güzel rüyalar görmeliydi Çağrı'ya göre. Kabuslardan tümüyle uzak durmalıydı.

Yanında getirdiği sürprizini hazırlamak adına oturduğu yerden kalkarak adımlarını mutfağa doğru yönlendirdi bu sefer. Bugün Melike'nin sevdiği pastayı almıştı. Onun profiterollü pastayı gördüğünde yaşayacağı mutluluğu hayal edebiliyordu. İşte onun mutluluğuna şahit olabilmenin hayali bile Çağrı'yı mutlu etmeye yetiyordu.

Küçük kutuyu açarak, dolaptan çıkardığı bir tabağa bir dilim pasta koydu, geri kalanını ise buzdolabına yerleştirdi. Bu dilim Melike'nin payıydı. Çağrı da belki ara sıra onun tatlı dudaklarından payına düşeni alabilirdi. Bu düşünceyle dudağının hemen kenarında baştan çıkartıcı bir tebessüm belirdi.

"Çağrı?"

Arkasından gelen uykulu sesi duyduğunda yüzündeki küçük tebessüm, daha da büyüyerek kocaman bir hal aldı. Tabağı arkasında saklamaya çalışarak karısından tarafa çevirdi bedenini. "Uyandın mı?"

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

Melike başını sallayarak Çağrı'nın yanına kadar geldi. Kollarını onun beline dolayarak, başını kocasının göğsünün üstüne yerleştirdi. "Sen ne zaman geldin?"

"Az önce."

"Beni neden uyandırmadın?"

"Kıyamadım."

Bu kelimeyi son zamanlarda çokça duyuyordu Melike. Çağrı'nın her 'kıyamadım' deyişi, yüreğini sıcacık yapıyordu. "Senin oğlun çok uykucu. Kendisiyle birlikte annesini de uyutuyor işte."

Karısının saçlarına dudaklarıyla dokunduktan sonra, "Benim oğlum ne yaparsa doğru yapar," dedi neşeyle. Bu sözleriyle Melike'yi de güldürmeyi başardı.

"Şimdiden birbirinizi arkalamaya başladınız bakıyorum. Siz ileride beni tümden dışlarsınız da."

Melike'nin yüzünü çenesinden tutarak kaldırdı. "Sen bizim kıymetlimiz olacaksın. Baba-oğul seni her kötülükten koruyabilmek için elimizden geleni yapmaktan hiç çekinmeyeceğiz."

"Siz de benim kıymetlilerimsiniz ve ben ömrüm yettiğince ikinizi de çok ama çok seveceğim."

Dudaklarını hafifçe sevdiği kadının dudaklarına bastırdı genç adam. Aralarında yaşanan kısa ama etkili öpüşmenin arkasından geri çekilerek alnını alnına yasladı. "Senin için bir şey aldım."

"Ne aldın?" diye gözleri parlayarak sordu genç kadın.

"Gözlerini kapat önce." Melike söz dinleyerek gözlerini sımsıkı yumdu. Onun bu çocuksu hallerine bayılıyordu Çağrı. Yeri geldiğinde her kadından daha kadınsı, yeri geldiğindeyse küçük bir çocuğu aratmayacak şekilde çocuksuydu. Arkasındaki tabağı eline alarak tekrar Melike'ye doğru döndü. "Şimdi aç."

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

Melike göz kapaklarını araladığında, burnunun ucunda bulduğu pastaya önce şaşkınlık, sonra mutlulukla baktı. "Sen bana pasta mı aldın? Hem de en sevdiğimden!" diyerek genç adamın elindeki tabağı kaptı. Çekmeceden bir çatal alıp hemen tadına baktı. Damağında hissettiği tatla birlikte gözleri hoşnutlukla kapanmıştı. "Tadı harika."

Melike de aynı şekilde harikaydı. Pastayı iştahla yemesi karşısında, Çağrı elinden onu keyifle izlemekten başka bir şey gelmiyordu.

"Küs olduğumuz o dönemde de bana pasta almıştın. Hatta boşandıktan sonra..."

Söylememesi gereken bir şey söylemiş gibi aniden sustu. Bakışlarını ise tereddütle Çağrı'nın yüzüne doğru çevirmişti. Onun yüzündeki gülümsemenin yerli yerinde durması sonucu tutmakta olduğu soluğunu rahatlayarak vermeyi başardı. "O dönemler kilo almanı istiyordum,"diye içtenlikle itiraf etti Çağrı.

"Nasıl?" Melike şaşkınlıktan az daha elindeki tabağı düşürecekti.

"O zamanlar sana yaklaşamıyordum. Yanında olamıyordum. Sen beni kendinden uzak tutma konusunda kararlıydın. Üstelik çok da haklıydın. İşte ben de kendimce bir çözüm yolu buldum. Tekrar kilo alırsan, erkeklerin dönüp sana bakmaları mümkün olmayacaktı."

"Ciddi olamazsın!"diyerek güldü genç kadın.

"Çok ciddiyim. Gördüğün üzere bu derece saçmalayacak kadar çaresizdim."

Elindeki boş tabağı tezgahın üstüne bıraktı. Ardından "O zaman ben de sana bir şey itiraf edeyim mi?" diye sordu Melike kocasının kollarının arasına oğlunun izin verdiği ölçüde daha çok sokulurken.

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

"Dinliyorum."

Çağrı'nın muzırlıkla parlayan gözleri bir kez daha güldürdü Melike'yi. "O pastayı masama bıraktığın gün sana sinir olduğum doğru. Ama aynı zamanda benimle ilgilendiğin için mutlu da oluyordum. Sayende her iki duyguyu da aynı anda tatmanın ne demek olduğunu öğrendim ben."

"Peki şimdi ne hissediyorsun?"

Melike başını kaldırarak genç adamın yüzünde odakladı bakışlarını. "Şimdi sadece mutluyum."

"Artık bana sinir olmuyor musun?"

"Bazen oluyorum."

"O ne demek? Ne zamanları sinir oluyorsun?" derken sesi oldukça şaşkın ve tedirgin çıkmıştı. Onun bu hali Melike'yi bir kez daha gülümsetti.

"Çok yakışıklı olduğunda ve tüm kadınları kendine hayran bıraktığın zamanlarda."

Bu cevapla birlikte tutmakta olduğu soluğunu verdi Çağrı. Aynı zamanda yakışıklı yüzü çapkın bir gülümsemeyle aydınlandı. "O zaman ömrünün sonuna kadar bana sinir olmaktan kurtulamayacaksın demektir. Yakışıklılığım konusunda yapılabilecek hiçbir şey yok ne yazık ki."

Melike gözlerini sinirle kısarak baktı kocasının yüzüne. "İşte beni yine sinir ediyorsun."

"Çatma o güzel kaşlarını," dedikten sonra genç kadının iki kaşının ortasına dudaklarıyla dokundu. "Beni bir sen o gözle gör başka bir şey istemem ben."

İşte yine olmuştu. Melike bir kez daha genç adamın bir sözüyle onun etkisi altına girmiş, neye sinirlendiğini bile unutmuştu. Onun yerine kollarını kocasının beline daha çok dolamış, başını da ait olduğu yere yaslamıştı. "Çağrı?"

"Efendim?"

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

"Benim canım bir şey çekti."

"Ne çekti?" derken gülümsüyordu Çağrı. Karısı anlaşılan yine aşeriyordu.

"Nar."

"Nar mı? Allah'tan bu sefer bulunması çok zor bir şey istemedin."

"Ama ekşi olmalı."

"Ya tatlı çıkarsa?'

"Olmaz işte, ekşi olmalı."

Çağrı'nın iç çekişi kesinlikle şikayetten değildi. Karısının isteklerini yerine getirebilmekten dolayı her zaman mutluluk duyardı. Sadece zaman zaman onun canının çektiklerini bulmakta zorluk yaşıyordu. Eve eli boş dönmekten ise nefret ediyordu.

"Tamam, tek tek tatmam gerekse bile sana o ekşi narı bulup getireceğim," dedikten sonra bu sefer genç kadının alnına küçük bir öpücük bıraktı.

Sinem cezvedeki kahveleri fincanlara pay ederken, Melike de arkadaşının zoruyla oturtulduğu sandalyede onu izliyordu. Hamile kaldığı ilk andan beri çevresindeki herkes onu koruyup kollama derdindeydi. Özellikle babası İsmet Bey elinden gelse kızının oturduğu yerden kalkmaması için elinden geleni yapacaktı. Zaten bir bakıma yapmış da sayılırdı. Birkaç aydır tekrar işlerinin başına dönmüş, kızına çalışmaması gerektiğini söylemişti. Başta bu durumdan hiç hoşnut kalmamıştı genç kadın ama sonradan babasına minnet duyduğu gerçeğini yok sayamazdı. Hamileliğin ilk birkaç ayı genç kadını oldukça zorlamıştı.

"Canın bir şey çekiyorsa söyle. Evde olmasa bile ne yapar eder bulunmasını sağlarım," diyen arkadaşının sesiyle

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

düşüncelerin arasından sıyrıldı ve kocaman gülümsedi.

"Karnımı tıka basa dolu şu an, başka bir şeye yer kalmadı."

"Nasıl kalmaz? Ben İpek'e hamileyken yemeğin üstüne iki tabak tatlıyı mideye kolaylıkla indirebiliyordum."

Melike bu sefer kahkahasını bastıramadı. "O sensin Sinem... Hani şu yediği halde kilo alamayan kız."

"Hamileyken gayet kiloluydum bir kere."

"Ama doğumdan sonra tüm kilolarını kolaylıkla verdin."

Sinem bir süre düşündükten sonra, "Haklısın" demek zorunda kaldı. Ardından tezgahtaki tepsiyi alarak, "Hadi artık Bey'lerin yanına dönelim. İpek kim bilir onlara ne eziyetler etmiştir,"dedi.

"Benim ipek böceğim çok uslu durmuştur eminim."

Gerçekten de Melike düşündüklerinde haklıydı. İpek ne kadar uslu olduğunu kanıtlamak istercesine Çağrı'nın kucağına kurulmuş, etrafını ilgili gözlerle izliyordu. Çağrı ve İpek'i ne zaman bu şekilde görse, Melike mutlu bir iç çekişi bastıramıyordu.

"Kahvelerimiz geldi."

"Ellerinize sağlık,"dedi Çağrı hemen.

"Sinem'in ellerine sağlık, ben sadece oturup onu seyrettim," diyerek Melike de kahvesini eline aldı ve burnuna doğru götürdü. Türk kahvesinin kokusuna bayılıyordu. Bazı hamilelerin başlarına geldiği gibi bu kokudan tiksinmiyordu.

"İpek'i yere oyuncaklarının arasına bırakalım." Çağrı'nın kollarının arasında keyfi yerinde olan kızını almak için uzandı genç kadın.

"Gerek yoktu." Birdenbire kucağının boş kalmasından hoşlanmamış gibi görünüyordu Çağrı.

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

"Olur mu hiç? Kahveni rahat rahat içmek senin de hakkın."

Aradan geçen zamanda değişen çok önemli bir şey daha vardı. O da Sinem'in Çağrı'ya karşı sergilediği tutumdu. Hâlâ çok içli dışlı olmasalar da, genç kadın artık her konuda daha hoş görülü ve dikkatliydi. Çağrı'yı rencide edecek sözlerden sonuna kadar kaçınıyordu. Zaten Çağrı da Sinem'i sinirlendirecek davranışlarda bulunmamaya çokça özen gösteriyordu. Bu sayede aralarında daha önce hiç olmadığı türde bir arkadaşlık kurulmuştu. Hiç kuşkusuz bu durum en çok Melike'yi sevindiriyordu.

Kahvelerini içerlerken aralarında oldukça sıcak bir sohbet başlamıştı. Ana konu her zamanki gibi Çağrı ile Melike'nin bebeklerine koyacakları isimdi.

"Hâlâ bir isim bulamadınız mı?" diye sordu Sinem.

"Hayır, hem daha zamanımız var. Aceleye gelsin istemiyoruz."

Karısının sözlerini başını sallayarak onayladı genç adam. "İsim üzerinde düşünme aşamasındayız."

"Gerçi babam kendi isminin torununa verilmesi konusunda çok meraklı ama..."

İçmekte olduğu kahveyi az daha geri püskürtecekti Çağrı. Bakışları Melike'nin yüzünü bulduğunda, "Bunu sana ne zaman söyledi?" diye sormadan edemedi.

"Dün."

"Pek sen ne dedin?"

Çağrı'nın dehşet dolu ifadesi karşısında kahkaha atmamak ne zordu! "Önce seninle konuşmam gerektiğini söyledim." Elbette böyle bir şey söylememişti ama Çağrı'nın vereceği tepkiyi feci halde merak ediyordu.

"Yani ben evet dersem, sen babanın ismini oğlumu-

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

za vermeye razı mısın?" Bu Çağrı'nın hayatında duyduğu en korkunç şeydi doğrusu. Her ne kadar bir süredir kayınpederiyle daha iyi anlaşıyor da olsalar, onun ismini çocuğuna koyma fikrini sevmemişti. Hatta bundan nefret ettiği bile söylenebilirdi. Yine de Melike'yi kırmadan bunu nasıl açıklayacağını bilemiyordu.

"Kocam ne derse o olur," dedi gülerek genç kadın. Çağrı o an karısının kendisiyle kafa bulduğunu anladı. Gözlerini kısarak, Melike'ye öfkeli bakışlar atmaya çalıştı.

"Sen beni alaya mı alıyorsun?"

O ana kadar sessiz bir şekilde tatlı tatlı atışan çifti izleyen Sinem fazla dayanamayarak söze girdi. "Sadece seni deniyor. Onun hatırı için nelere 'evet' dersin anlamaya çalışıyor."

"Bu yüzden mi sen de İpek'e anneannen Müşerref'in ismini koymayı teklif etmiştin?" diyerek karısına şaşkınlıkla bakakaldı Mehmet.

"Tabii, ne sandın? Gerçi sen her zamanki gibi dobraydın. 'O isim çok eski moda bir isim Sinem. Daha farklı bir şeyler bulabiliriz' deyip beni hayal kırıklığına uğratmıştın."

Bu sözlerden sonra ortamı neşeli kahkaha sesleri doldurdu. Hemen arkasından İpek'in "bab-ba" diyen sesi doluştu kulaklarına. İpek emekleyerek karşıdaki koltuğa kadar ulaşmış ve hatta yanlarına tutunarak ayağa bile kalkmıştı. Aslında uzun zamandır yaptığı bir şeydi bu. Kenarlara tutunarak adımlar bile atıyordu. Ama bu sefer sanki farklı bir amacı varmış gibi tutunduğu yerde dönerek, sırtını koltuğa yaslamıştı ve o şekilde babasına sesleniyordu.

"İpek'im," diyerek küçük kızına doğru yaklaştı genç adam ve ona birkaç adım kala durdu. Bulunduğu yere çökerek kollarını kocaman açtı. O sırada salonda bulunan herkes nefesini tutmuş bir halde bu tatlı sahneye şahitlik ediyorlardı. "Gel babaya."

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

"Bab-ba,"diyerek ellerini neşeyle çırptı İpek. "Bab-ba" Ardından tüm dikkatini toplayarak ilk önce sol ayağını öne doğru attı, arkasından onu sağ ayağı izledi ve küçük adımlarla babasının kollarına doğru yürüdü. Tam popo üstü düşeceği sırada ise onu tutan kişi babası Mehmet'ti. Tıpkı bundan sonra hayatının her aşamasında olacağı gibi.

"Kızım," diyerek ufaklığın saçlarına ve yüzünün her bir yanına küçük öpücükler konduruyordu genç adam. Gözlerinin dolduğunu biliyor ama bunu bile umursamıyordu. O anda tek umursadığı kollarının arasındaki kanatsız melekti. "Baban seni çok seviyor."

Sinem yanağından süzülen yaşları elinin tersiyle kuruladıktan sonra, Çağrı ile Melike'ye doğru döndü. Melike de kendisi gibi ağlamışken, Çağrı'nın gözleri nemliydi. "Bu prenses babasını benden daha çok seviyor. İlk baba dediği yetmiyormuş gibi, şimdi de ilk özgür adımlarını babasına doğru attı." Ve bu sayede duygusal ortamı biraz olsun neşelendirmeye çalıştı.

~

Günler su gibi akıp geçiyordu. Melike artık sekiz aylık hamileydi. Oğlunu kucağına alacağı gün yaklaştıkça heyecanı da katlanarak artıyordu. Üstelik Çağrı'nın da karısından pek bir farkı yoktu. Genç çift doğum anı yaklaştıkça, sabırsızlıklarının artmasını engelleyemiyorlardı.

"Bugün Gökhan'la konuştum. Buse hamileymiş."

Başını okumakta olduğu kitabından kaldırarak şaşkınlıkla kocasına doğru döndü. "Şaka yapıyorsun!"

"Hayır, çok ciddiyim."

"Ama daha onların kızları çok küçük. Onunla ilgilenemeden, yeni bir tanesini mi kucaklarına alacaklar yani?"

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

"Valla, Gökhan o kadar ayrıntılı düşünmüyor. 'Bu sefer kesin oğlum olacak' diye ortalıkta sevinçle dolanıyor." Ark adaşının o halleri aklına geldikçe gülümsüyordu Çağrı. O sırada Melike'nin heyecanla "Çağrı," diye seslenmesiyle, bakışlarını tekrar karısına doğru çevirdi. Genç kadın ışıl ışıl gülümsemesiyle açığa çıkardığı karnını tutuyordu.

Çağrı'nın elini tutarak karnındaki bir bölgeye bastırdı hemen. "Bak, hisset."

Melike'nin dediğini yaptı genç adam. Koltukta yan dönerek tüm dikkatini elinin altındaki sertliğe verdi. "Melike bu?" Düşündüklerinin doğru olup olmadığını anlamak istercesine karısının yüzünde odakladı bakışlarını.

"Oğlumuzun ayağı!"

Dudakları mutlu bir gülümsemeyle kıvrıldı önce. Ardından elinin altındaki sertliği usulca okşadı. Sonrasındaysa elinin altındaki tene dudaklarıyla dokundu. "Gelmesine çok az kaldı."

"Evet, artık çok daha kıpır kıpır biliyor musun? Sanırım o da gelmek için en az bizim kadar sabırsızlanıyor."

Melike'yi kollarının arasına çekerek, "Teyzeni çağıralım mı?" diye sordu genç adam.

"Teyzemi mi? Neden?"

"Doğumda yanında olmasını istersin diye düşündüm. Sana yardımı dokunacaktır."

Yüzünü kocasının göğsüne gömerken gözleri yaşlarla dolu doluydu. Hayatının hem en zorlu hem de mutlu anında her genç kız gibi annesini yanı başında görebilmeyi her şeyden çok isterdi Melike. Ama annesi yanında değildi. Çağrı sanki yüreğindeki bu muhtaçlığı hissetmiş gibi, yanlarına teyzesini çağırmayı teklif ediyordu. "Rahatsız olmaz mısın bundan? Teyzemle aranızdaki iletişim çok sıcak sayılmaz sonuçta."

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

Çağrı gülümsedi bu sözler üzerine. "Dışarıdan bakınca öyle görünüyor belki ama ben teyzeni seviyorum. Bana biraz seni hatırlatıyor. Yeri geldiğinde en az senin kadar acımasız olabiliyor. Bence bu yönünü kesinlikle teyzenden almışsın."

"O yönümle uzun zamandır karşılaşmadın ama bu yüzden hiç şikayet etmeye kalkma."

"Hiç şikayet eder miyim? Sahip olduklarımın kıymetini çok iyi biliyorum ben." Ve bunu kanıtlamak istercesine karısına sıkıca sarıldı.

Uras Çetinoğlu beklenilenin aksine otuz sekiz haftalıkken açmıştı gözlerini dünyaya. Erken doğumuyla en az annesi ve babası kadar sabırsız olduğunu kanıtlamış olmuştu böylelikle. Ve neredeyse babasının korku ve endişeden kalp krizi geçirmesine de sebep olacaktı.

Melike'nin doğum sancılarının başladığı dakikalardan itibaren Çağrı'nın rahatça yerinde oturması mümkün olamamıştı. Karısının acısına elinden geldiğince ortak olmaya çalışmışsa da, bunu başaramıyor olmak canını daha çok yakmıştı.

Yanında Melike'nin teyzesi Pervin Hanım olmasaydı, işlerin düşündüğünden de vahim bir hal alacağını da kabul etmek zorundaydı. Yaşlı kadın aralarında en soğukkanlı olanlarıydı. Bir yandan Çağrı'yı kendine getirerek bir an önce hastaneye gitmeleri gerektiğini söylerken, diğer yandan elinden geldiğince yeğenine cesaret vermeye çalışmıştı.

Hastaneye vardıklarında ise Çağrı doğumda karısının yanında olmayı her şeyden çok istemişti. Ama bu seferde karısının engeliyle karşılaşmıştı.

"Sen gelirsen doğurmam! Beni o halde görmeni istemiyorum!" demişti genç kadın sancılarının izin verdiği ölçüde

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

kesik kesik konuşarak.

"Yanında olmalıyım Melike!"

"Olacaksın ama doğumdan sonra."

Şimdi İsmet Bey ile Pervin Hanım'ı yolcu ettikten sonra, odaya karısının ve oğlunun yanlarına geri dönerken, hâlâ o ameliyathanenin önünde geçirdiği korkulu anların etkisi altındaydı. Onlara bir şey olacak diye çok korkmuş, dilinden duasını eksik etmemişti. Oysa en son küçük bir çocukken bu kadar çok dua ettiğini hatırlıyordu. O da hep annesinin geri dönmesi içindi.

Yıllar boyu hayatında kaybetmekten korktuğu kimsesi olmamıştı. Bu yüzden dua etmeyi bile unutmuştu. Ama sonra Melike'yi tanımış, genç kadın hayatının merkezi haline gelmişti. Bu yüzden dışarıda iyi haberlerin gelmesini beklerken, kaybetmekten korktuğu iki varlık sayesinde tekrar dua etmenin güzelliğine erişmeyi başarmıştı.

Adımlarını hastane odasındaki yatağa doğru atarken, şefkat dolu bakışları karısının yorgun yüzünde gezindi bir süre. Sonra o bakışlar yandaki cam yatağın içerisindeki mavi tulumlu oğlunu buldu. Onun küçücük gözlerini açmak için uğraştığını gördüğünde farkında olmadan nefesini tuttu ve yanma daha çok yaklaştı.

Uras bir hemşirenin kucağında odaya getirildiği o ilk anda babasının tüm dünyası haline gelmiş, onun hayatında ilk kez özgürce gözyaşı dökmesinin sebebi olmuştu. O anı düşündükçe hâlâ gözleri doluyordu. "Oğlum?" dedi kollarını uzatıp bebeği kucağına alırken. Sanki bunu ömrü boyunca birçok kez yapmış gibiydi. Oysa bu sadece ikinci seferdi. Pervin Hanım'ın gösterdiği gibi kollarının arasında sıkıca tutuyordu oğlunu.

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

Bu tüm dünyayı kucaklamak gibi bir şeydi. Kendi kanından canından bir varlıktı kollarının arasındaki. Daha önce hiç kimseyi 'Benim' diyerek bu kadar çok sahiplendiğini hatırlamıyordu. Melike vardı bir tek. Bu hayatta sadece onun için 'Bana ait' cümlesini kullanmaktan korkmuyordu. Buna rağmen oğlu için hissettikleri çok daha farklıydı.

Onun var olma sebebi kendisiydi. O sadece kendisine ve Melike'ye aitti. Bu düşünce bile yüreğini ısıtmaya yetiyordu. "Canım oğlum," diye bebeğin kulağına mutlulukla fısıldadı. Ona bakarken tüm acılar anlamsızlaşıyor, yaşayamadıklarının eksikliğini bile duymuyordu.

Artık Uras vardı.

Yaşayamadıklarını ona yaşattıkca, kendi özlemlerinin de dineceğine emindi. Onun yüzünü her güldürmeyi başardığında, geçmişte gözyaşlarını koluna silen o erkek çocuğunun da sonunda gülmeyi öğreneceğini hissediyordu. Uras babasının yaralı geçmişinin merhemi olacaktı. Çağrı onu herkesten ve her şeyden daha fazla sevecekti. Onun kendisi gibi mutsuz ve sevgisiz bir hayatı kesinlikle olmayacak, Uras hem annesinin hem de babasının vazgeçilmesi olacaktı.

"Çağrı?"

Duyduğu yorgun sesle birlikte bakışlarını oğlunun üstünden çekerek karısının yüzüne doğru çevirdi. Teyzesinin saçlarının arasına taktığı kırmızı kurdelesiyle küçük bir kız çocuğundan farksızdı. Yüzündeki gülümseme büyürken, kucağında oğluyla birlikte, yattığı yerde doğrulup sırtını yastığına yaslayan karısının yanı başına geçip oturdu. "Güzel annemiz de uyanmış sonunda," diyerek dudaklarını Melike'nin alnına değdirdi ve küçücük öptü. "Nasıl hissediyorsun?"

Başını kocasının omuzuna bırakırken cevap verdi Melike. Bakışları ise babasının kucağında huzurla uyuyan oğlunun

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

üzerindeydi. "Çok mutlu."

"Peki ya yorgun?"

Melike yüzünü kaldırarak Çağrı'nın yanağına dokundu tek eliyle. "Onu pek hissetmiyorum. Mutluluğum daha ağır basıyor."

"Sizin için çok korktum." Bu cümleyi söylerken bile korkusunu kanıtlarcasına sesi titremişti. Gerçekten içeriden güzel haberlerin gelmesini beklediği o saatler hayatının en zorlu anlarıydı. "Yanında olmama izin vermeliydin."

Çağrı'nın dudağının kenarına küçük bir öpücük kondurdu Melike. "Özür dilerim, seni korkuttuğumuz için ikimiz de üzgünüz. Ama eğer içeri girseydin, daha da çok endişelenecektin. O anları sana yaşatmak istemedim ve bir de benim o acı çeken halime tanık olmaman gerektiğini düşündüm. Beni o şekilde hatırlamandan korktum."

"Sana destek olmayı her şeyden çok istediğimi biliyorsun Melike. Elini tutup, sana güç verebilirdim."

"Zaten verdin," diyerek kararlılıkla konuştu. "Seni düşündükçe daha az bağırdım."

Melike'nin son cümlesiyle birlikte tatlı bir gülümsemeyle kıvrılan dudaklarına baktığında iç çekmekten kendini alıkoyamadı Çağrı. Ve sonunda yenilerek kendisi de gülümsedi. Sonrasında karısının saçlarının arasına küçük öpücükler kondurmaya başladı. "Çok tatlı bir anne oldun sen."

"Anne oldum değil mi?" Gözleri ışıl ışıldı. Çağrı ona baktıkça yüreğinin eriyip gittiğini hissediyordu.

"Evet, ben de baba oldum."

Çağrı'nın 'Baba oldum' derkenki coşkusunu hissetmişti genç kadın. Özellikle onun bakışlarıyla Uras'ı sevdiğini gördükçe bu anı yaşayabildikleri için Allah'a şükrediyordu. Hep hayalini kurduğu bir sahneydi tanık olduğu. "O bizim

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

oğlumuz," dedi mutlulukla. Sonra oğlunun yüzüne dikkatle bakınca, "Ama bana değil, sana benziyor," dedi.

"Daha ufacık bir şey Melike. Bana nesini benzettin?" Çağrı oğlunu uyandırmamaya çalışarak elinden geldiğince kısık sesle güldü.

"Göz ve alın yapısı aynı sen. Bana bir tek dudak kısmı benziyor gibi."

"Melike..." diyerek karısının dikkatinin tekrar üstünde toplanmasını sağladı.

"Efendim?"

Konuşmak yerine, karısının yarı aralık dudaklarına doğru uzandı. Uzun uzun, tadına vara vara öptü. Ayrıldıklarında ise nefes nefese, "Teşekküm ederim," sözleri döküldü dudaklarından.

"Ne için?" diyerek derin bir nefes çekti Melike. Az önceki öpüşme sonrası nefessiz kalmıştı. Başını tekrar kocasının omuzuna yasladı.

"Her şey için ama en çok da, şu anda kollarımın arasında tuttuğum melek için. Eğer sen olmasaydın, ben bir aile sıcaklığının ne demek olduğunu hiçbir zaman bilemeyecektim ve aynı zamanda babalık duygusunu da asla tadamayacaktım."

"Ama ben varım," dedi gülümseyerek genç kadın. Ardından oğlunun küçüçük elini tutarak cümlesinin devamını getirdi. "Aynı zamanda Uras da var ve belki ileride aramıza biri daha katılır. Seninle kocaman bir ailemiz olur."

"Benim bu hayatta sahip olduğum tek aile sendin Melike. Şimdi sayende o aileye biri daha katıldı. Bundan sonra katılacakları da sabırsızlıkla beklediğime emin olabilirsin."

Çağrı'nın muzırlıkla parlayan gözlerine bakarken güldü. "O zaman üç yılda anlaşalım."

"Olmaz, o çocuk uzun. Biz onu bir yıl yapalım."

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

"O da çok erken. Tamam iki buçuk yıl olsun."

"Bir buçuk."

"İki."

Sonunda ikisi de birbirine bakarak kahkahalara boğuldular. Tüm o sesler ve babasının gülerken sallanan kolları yüzünden minik Uras küçük gözlerini açmıştı.

"Biz bu konuda hiçbir zaman anlaşamayacağız galiba," dedi Melike pes ederek.

"Yaşımız geçiyor artık. Daha fazla yaşlanmadan kocaman bir aile olalım işte, neyi bekleyeceğiz ki?"

"Haklısın," diyerek huzurla içini çekti. Asıl mutluluk buydu. Bir yanında sevdiği adam, onun kucağında da oğlu vardı. Onlara baktıkça, geçmişin üzerine bir çizgi çektiği için ne kadar doğru bir iş yaptığını daha iyi anlıyordu. Mutlu olmak için insanın kesinlikle daha cesur olması gerekiyordu. Melike de gururu yerine aşkını seçerek o cesareti göstermişti ve buna asla pişman olmamıştı. Bundan sonra da olmayacağını biliyordu. Çünkü Çağrı'ya güveniyor, onunla ve oğluyla mutlu bir gelecekleri olacağına da yürekten inanıyordu. Kısacası hayat onun için yanında Çağrı ve Uras varsa güzeldi. Onlar olduğu müddetçe de öyle olmaya devam edecekti.

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

Bölüm On Altı

İki gün sonra hastaneden eve çıktıklarında, yanlarında Pervin Hanım ile İsmet Bey vardı. İsmet Bey bir an olsun torununu kucağından indirmek istemiyordu. Aynı durum Çağrı ile Melike için de söz konusuydu. Oğullarını hiçbir şekilde yanlarından ayırmak istemiyorlardı. Pervin Hanım çiçeği burnunda anneyi yatak odasına götürmeye yeltenirken genç kadın bunu açıkca dile getirdi. "Uras da benimle gelsin."

"Kocan getirir kızım, sen taşıma."

"Ben getiririm," dedi İsmet Bey ve kızı ile baldızının peşinden üst kata doğru yöneldi.

Çağrı ise bir süre daha merdivenlerin dibinde sessizce dikilmeyi seçti. Hayatının uğradığı bu büyük değişimden memnundu. Karısı ve oğluyla bundan sonra daha önce hiç olmadığı kadar çok mutlu olacağını biliyordu.

Yukarı kata çıktığında Melike'nin sırtını yatak başlığı-

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

na dayamış bir halde uzandığını gördü. Minik Uras da annesinin doğumundan önce özenle hazırladığı beşiğinde mışıl mışıl uyuyordu.

"Çağrı da geldiğine göre biz artık gidelim," dedi Pervin Hanım.

"Nereye teyze? Akşam yemeğine kalsaydınız."

İsmet Bey kızının yanına gelerek saçlarının arasına küçük bir öpücük kondurdu. "Senin uyuyup dinlenmen gerekiyor meleğim. Biz sonra yine geliriz teyzenle."

Melike'nin babası ile teyzesiyle vedalaşmasını bir köşede sessizce seyretti genç adam. Ardından, "Ben sizi geçireyim," diyerek öne çıktı. Karısına da gülümseyip, "Birazdan yanına gelirim," demeyi ihmal etmedi.

İsmet Bey ve Pervin Hanım'a kapıya kadar eşlik etti. Melike'nin ailesini artık kendi ailesi gibi görüyor, eskiden olduğu gibi ne İsmet Bey'den ne de Pervin Hanım'dan rahatsız oluyordu. Gerçekten artık birçok şey değişmişti.

Pervin Hanım 'Hoşça kal' diyerek arabaya doğru yönelirken, yaşlı adam damadına doğru döndü. Yüzünde anlaşılması zor bir ifade vardı. "Onlar sana emanetler," dedi sonra büyük bir ciddiyetle.

"Gözünüz arkada kalmasın, onlara bir zarar gelmesine izin vermem. Karımla oğlum benim her şeyim."

İsmet Bey duyduklarından memnun bir şekilde gülümsedi ve Pervin Hanım'm arkasından arabaya bindi. Çağrı da birkaç saniye arkalarından baktıktan sonra kapıyı kapatarak üst kata doğru yöneldi. Hareketleri aceleciydi. Hayatının yegane anlamlarıydı oğlu ile karısı. Çağrı'nın bundan sonra nefes alma sebepleriydi. Kayınpederine de söylediği gibi, karısı ve oğlu her şeyiydi. Onların canının yanmasına asla izin vermezdi.

Odadan içeri adımını attığında Melike'nin yorgunluğa

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

daha fazla direnememiş olduğunu gördü. Güzel karısı uzandığı yatakta uyuyakalmıştı.

Melike'nin üstünü örttükten sonra dudaklarıyla alnına hafifçe dokundu. Çok seviyordu bu kadını. Ömrünün sonuna kadar da sevmeye devam edeceğini biliyordu. Her şeyini onu mutlu etmek için harcayacaktı. Kendisiyle birlikte olduğu için pişman olmasına asla izin vermeyecekti.

Yan tarafından gelen seslerle birlikte ayaklandı. Beşiğin başına kadar geldiğinde oğlunun küçük gözlerini aralamaya çalıştığına şahit oldu. Öyle tatlıydı ki... Kendine engel olamayarak ona doğru uzandı ve güvenli kollarının arasına aldı. Çok hafifti. Burnunu tenine yaklaştırarak kokusunu derince içine çekti. Kendisine ait olduğu için mi gözüne böylesine güzel görünüyordu?

"Oğlum," diyerek oğluyla büyük yatağın boş tarafına geçip oturdu. Bakışlarını karısına doğru çevirdiğinde hâlâ uyuduğunu gördü. "Anneyi biraz yorduk galiba. Sessiz olalım da uyanmasın. Azıcık dinlensin olur mu?"

Küçük bebek dudaklarını büzerek karşılık verdi babasına. Çağrı onun ağlamasına engel olmak adına kucağında pışpışladı ve sonrasında dudaklarının arasından dökülen sözlere engel olamadı.

"İyi ki geldin, annen ve ben yolunu uzun zamandır gözlüyorduk. Aslında biraz da benim yüzümden geç geldin sen. Sana iyi bir baba olamayacağımı düşündüğümden sana sahip olmayı hiç istememiştim. Bunun için bu akılsız babanı affet olur mu?"

Uras eldivenli ellerini gözlerine doğru götürerek kıpırdandı. Çağrı ona bakmaya doyamıyordu. Bu küçük varlığın Melike'yle kendisine ait olduğuna da hâlâ inanamıyordu.

"Seni çok seveceğim. Benim gibi bu hayatta yalnız kal-

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

mayacaksın sen. Annen ve baban hep yanında olacak." Parmağının tersiyle oğlunun yanağını okşadı. Teni ipek gibiydi. "Sen de her çocuk gibi –aslında tıpkı baban gibi- yaramazlıklar yapacaksın. Zaman zaman bizim sabrımızı da epey bir zorlayacaksın. Ama buna rağmen asla canını yakmayacak, aksine mutlu olman için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Biz seni çok seveceğiz oğlum. Sevgisizlik nedir hiç bilmeyeceksin. Sevgi dolu bir ailen, seni hiçbir zaman bırakıp gitmeyecek melek gibi bir annen var senin."

Bakışları tekrar karısının güzel yüzüne doğru kaydı. Ona minnettardı. Hayatına girdiği ve tüm hatalarına rağmen kendisinden vazgeçmediği için çok şanslıydı. Yıllar önce yolunu kaybetmiş küçük bir çocuk olarak kimsesizlikle yeni tanışmışken sudan çıkmış balıktan bir farkı yoktu. Melike sayesinde yönünü bulmuş, gerçek bir yuvaya kavuşmuştu.

Burnunu oğlunun yanağına götürerek kokusunu iyice soludu. Uras ise sonunda yorgun düşüp babasının kucağında derin bir uykuya dalmıştı. Onu daha fazla izleyebilmek adına kucağındaki küçük bedeni yatağın ortasına yatırdı. Boş tarafa da kendi geçip uzandı.

Büyük yatakta çekirdek aile olarak yatıyorlardı. Uras ile Melike uyurlarken, Çağrı tek eli yanağının altında onları izledi ve o şekilde uyuyakaldı.

Tekrar gözlerini açtığında hava çoktan kararmış, Melike de uyanmıştı.

"Saat kaç?" diye uykulu bir sesle mırıldandı. Ardından karısının sıcaklığına doğru daha çok sokuldu. İşte o an oğullarının artık aralarında yatmadığını fark etmişti.

"Sanırım sekiz."

"Uras yatağında mı?"

"Evet, karnını doyurup altını değiştirdim. Sonra da

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

uyuyakaldı zaten. Maşallah, oğlumuz çok uslu," diyerek sevgiyle gülümsedi genç kadın.

"Bana çekmiş."

Çağrı'nın sırıttığını gördüğünde içten bir şekilde güldü. "Sana benzediği doğru."

"Sen ne zaman uyandın, çok oluyor mu?"

"Eh biraz oluyor."

Yattığı yerden doğrularak karısına doğru eğildi. "Acıktın mı?"

Melike başını salladı. "Çok acıktım."

"Sana ne yemek yapmamı istersin?"diye sordu genç adam yataktan kalkarken.

"Dolapta yemekler olacak, teyzem sabah gelip halletmiş o işi."

Çağrı gülümsedi. "Teyzen beni sana kendi ellerimle yemek yapma zevkinden bir kez daha mahrum bıraktı desene?"

"Bence teyzem aç kalmamızı önlemeye çalışıyordu," dedi genç kadın.

"Bu da ihtimaller arasında tabii." Karısına doğru yaklaşarak yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarından öptü. "O zaman ben yemekleri ısıtayım, sen de oğlumuza göz kulak ol."

Sinem yatak odasından içeri girdiğinde İpek'i babasının üstüne boylu boyunca uzanmış bir halde buldu. Gülerek kafasını iki yana sallarken elinin birini beline dayadı. Kızı son günlerde bunu kendisine âdet edinmişti. Uyanır uyanmaz odalarına koşuyor ve kendini babasının güçlü kollarının arasına bırakıyordu. "Anasının kızı," diye sevgiyle mırıldandı genç kadın.

Ardından yavaşça yatağa yaklaşarak ufaklığı kucağına

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

almaya çalıştı ama nafileydi... İpek kollarını bir ahtapot misali sıkıca babasının beline dolamıştı. Ve hiçbir gücün onu biricik babasından ayırmasına izin vermeyecekmiş gibi görünüyordu. "Mehmet," diye seslendi bu sefer. Kocası uyanırsa İpek'i yatağa yatırmaları daha kolay olurdu.

"Ne oldu?" Mehmet gözlerini ovuşturarak kalkmaya yeltendiğinde üstündeki ağırlığın farkına vardı. Uykudan mahmurlaşmış yüzüne inat kocaman gülümsedi. "Yine gelmiş bizim İpek Böceği."

"Uyandırmadan yatağa yatır istersen. Kahvaltı hazır, şirkete gitmeden önce bir şeyler ye."

Karısının sözünü dinleyerek kızını sırt üstü yatırmaya çalıştı genç adam, ne var ki küçük İpek babasına doladığı kollarını çözmeye pek yanaşmıyordu. Mehmet kısık sesle güldü. "Yardım et Sinem, yoksa bu yataktan çıkamayacağım."

Genç kadın gülümseyerek kızının ince kollarını babasının üzerinden çekti. "Hadi uyanmadan önce tüyelim. Yoksa seni yine işe göndermek istemeyecek."

"Ben önce bir duş alayım, aşağıda buluşuruz." Karısının dudaklarından küçük bir öpücük çalarak adımlarını banyoya doğru yöneltti.

Ilık bir duşun ardından giyinmiş bir halde salondan içeri girdi. Sinem elindeki kızarmış ekmekleri masaya bırakarak kocasından tarafa döndü. Yanına kadar yaklaştı ve beline sıkıca sarıldı. "Sıhhatler olsun,"diyerek yanağına küçük bir öpücük bıraktı.

Mehmet ise tam aksine karısının dudaklarını esaslı bir öpücükle mühürledi. "Burnuma çok güzel kokular geliyor,"dedi.

"Sana özel kahvaltı hazırladım." Sinem aldığı öpücükle bir anda mayışmıştı. Gülümseyerek kocasının elini tuttu ve onu beraberinde masaya doğru sürükledi.

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

Birlikte edilen güzel bir kahvaltının ardından ayaklandı genç adam. "Benim çıkmam gerekiyor güzelim. Akşama gelirken istediğin bir şey var mı?"

Sinem de ayağa kalkarak, "Yok canım, sadece biz bugün Melike'ye uğrayacağız. Sen de oraya gel," dedi.

"Tamam, taze anne ve babanın sevincine ortak olmak lazım," diyerek gülümsedi Mehmet.

Sinem arkadaşının kucağındaki bebeğe baktıkca ağlama isteğini bastırmakta güçlük çekiyordu. Ne de güzeldi ve Melike'nin kucağına ne de çok yakışmıştı. Arkadaşının bu anı ne kadar çok beklediğini düşündükçe ağlama isteği giderek artıyord. "Üç günde kilo mu almış bu tosuncuk?" diye sevdi yeğenini.

"Oğluma tosuncuk demezsen sevinirim," diye takıldı Çağrı.

"Ama tam bir tosun baksana. Maşallah, çok güzel."

"Bana çekmiş."

Sinem, Çağrı'ya ters bir bakış fırlatsa da gözlerine kahkaha pırıltıları hâkimdi. "Annesinin katkısını da unutmasan iyi edersin."

Mehmet bu sözler üzerine neşeli bir kahkaha attı ve kucağındaki kızına daha sıkı sarıldı. "Mesela bizim kızımız da daha çok bana benziyor ama bu kesinlikle annesinin katkıları sayesinde."

Sinem kıpkırmızı kesilirken, Melike gülümsemesini bastıramadı. "İpek Böceğim niye yanıma gelmiyorsun?"

Küçük kız omuzunu büyük bir adam gibi silkmekle yetindi sadece.

"Sanırım tüm ilginin Uras'ın üstünde olmasını kıskandı," dedi Sinem.

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

"Öyle mi? Ama kıskanmasına hiçbir sebep yok ki. O bizim ilk göz ağrımız." Kucağındaki oğlunu babasının kollarının arasına teslim ettikten sonra kollarını İpek'e doğru uzattı. "Hadi gel teyzem. Ben seni çok özledim."

İpek küçük dudaklarını önce büzüştürdü ama çok geçmeden Melike'nin kucağına doğru hareketlendi. Küçük kızın yanaklarını koklayarak öperken "Çok mu güzelmiş bu prenses? Saçlar da bayağı uzamış,"diye sevdi.

Sonunda İpek'in yüzü güldü. Kıkırdayarak Melike'nin kucağına daha çok sokuldu. Çağrı ise bakışlarını karısı ile oğlu arasında dolaştırmaktan başka bir şey yapamıyordu o anda. Öylesine büyülenmişti.

"O paşayı da ben alabilir miyim?" diye sordu Sinem.

"Tabii, ama oğluma babasını kötülemeyeceğine dair söz vermelisin."

"Elimden geleni yaparım," dedi genç kadın gülerek. Çağrı'yla iki arkadaş gibi birbirlerine takılabildiklerini gördükçe şaşırmadan edemiyordu hâlâ. Ama bu oldukça güzel bir duyguydu. İkisi de Melike'nin mutluluğu için uzlaşma yolunu seçmişlerdi.

Akşam yemeğinde de ortam oldukça renkliydi. Uras pusetinde mışıl mışıl uyurken, İpek onun başında nöbet tutacağım diye tutturmuştu.

"Yemekleri sen mi yaptın?" diye sordu Sinem.

"Hayır, birkaç gündür teyzem gelip yapıyor. Ben yapabilirim diyorum ama dinlemiyor."

"Ne iyi işte, yapabilen biri varken yatıp dinlenmelisin sen."

"Yatalak hasta değilim ki Sinem. Kendi evimin işini kendim görebilirim."

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

"Bence teyzen haklı," diyerek söze karıştı Çağrı. "Artık Uras var, onunla ilgilenmek seni zaten çok yoracak. Bu yüzden bence temizlik ve yemek işiyle ilgilenmesi için birini tutmamız iyi olur."

Şaşkın bakışları kocasının yüzüne baktı. "Bence buna hiç gerek yok. Ben idare edebilirim."

"Gerek olup olmadığını sonra konuşalım, olur mu bir tanem?" Melike'nin elini tutarak dudaklarına götürdü ve avucunun içine küçük bir öpücük bıraktı.

Melike attığı her adımda kocasını düşünüyorken Çağrı da aynı şekilde karısını düşünüyordu. Geçmişte yaptığı hataların kefaretini ödemekten ziyade, yaptığı her şeyi içinden gelerek yapıyordu. Çünkü o sevdiği kadın rahat etsin ve mutlu olsun istiyordu.

Keyifle geçen bir akşamın sonunda Mehmet ile Sinem kızlarını da yanlarına alarak evlerine doğru yola çıkmışlardı. Çağrı ile Melike ise bu sayede oğulları Uras ile birlikte evlerinde ilk konuklarını ağırlamış bulunuyorlardu. İlk olmasına rağmen, son olmayacağının da farkındalardı. Onlar artık gerçek bir aileydi.

Acıkan oğluyla birlikte yatağın üstüne geçip oturdu Melike. Minik bebeğin terden alnına yapışan saçlarını parmağının ucuyla çekti ve açığa çıkan tene usulca dudaklarını değdirdi. Kokusunu içine çektikçe ferahladığını hissediyordu. Evlat sahibi olmanın mutluluğu gerçekten de kelimelerle ifade edilemeyecek kadar muhteşemdi.

Uras annesinin sütünü emerken yorgun düşüp uyuyakalmıştı. Daha yeni doğmuş bir bebek olarak çok çabuk yoruluyor ve aynı zamanda da çok çabuk uykuya dalabiliyordu. Melike ve Çağrı'nın paylarına ise o uyurken, onun melek

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

yüzünü doyasıya seyretmek düşüyordu.

"Yerine yatıralım mı?" diye sordu Çağrı odadan içeri girdiğinde tanık olduğu manzaraya gülümserken.

"Kucağımda kalsın," dedi genç kadın kocasına gülümseyerek. "Bırakasım yok hiç."

"Çok güzel öyle değil mi? Çok masum."

Çağrı'nın sesinin titrediği dikkatinden kaçmadı. Bakışları ise her zamanki gibi o anda sadece Uras'ın üzerinde yoğunlaşmıştı. "Evet, öyle. Ona bakmak bana huzur veriyor."

"Sana bakmak da aynı şekilde huzur verici."

Kocasının üstüne yönelttiği bakışlarına karşılık vererek gülümsedi genç kadın. Ardından boştaki elinin tersiyle onun yanağını okşadı. "Babamız biraz duygusal mı bu günlerde?"

Yanağındaki eli tutarak dudaklarına götürdü Çağrı. "Galiba öyle. Sana ve oğluma baktıkça mutluluktan ağlamak istiyorum desem bana güler misin?"

"Çağrı Çetinoğlu! Ben sizin böylesine duygusal bir adam olduğunuzu bilmezdim," diyerek sevdiğine takılsa da, onunla birlikte kendi gözleri de yaşlarla dolmuştu.

"Hayatıma sen girene kadar öyle bir adam değildim zaten. Senden sonra birçok şey değişti. Sonra bir de oğlumuz çıkageldi. Yani artık eskisi gibi bencil bir adam olamam. Kendimden çok düşünmem gereken harika bir ailem var."

Gözyaşlarının arasından kocaman gülümsedi Melike. "Bence yaşlanıyorsun. Bunun da büyük bir etkisi var üstünde." Kocasına takılma zevkinden bir kez daha mahrum kalmak istememişti.

Yerinden kalkarak oğlunu küçük beşiğine özenle yatırdı. Çağrı'nın yanma geri döndüğünde, onun kaşlarının hâlâ çatık olduğunu gördü. "Kızdın mı?" diyerek kocasına doğru daha çok sokuldu. Onun kollarını hareket ettirip kendisini

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

kucaklamaması karşısında gerçekten kızdığına emin oldu.

"Demek yaşlanıyorum? O zaman bu sen beni eskisi kadar yakışıklı bulmuyorsun demek oluyor?"

Melike gülmemeye çalışarak dudaklarını sertçe birbirine bastırdı. Ardından az önce oğlunda yaptığı gibi parmaklarını genç adamın şakaklarındaki birkaç beyaz telde gezdirdi. "Kendini benim gözümle görebilseydin keşke."

Melike'nin güzel gözlerinin büyüsüne kapılarak, "Nasıl görünüyorum?" diye sordu.

"Kelimelerle anlatmama imkân yok ama şunu bil: Sana her baktığımda hâlâ ilk günkü gibi nefesim kesiliyor. Karşında eriyip gidiyorum."

"Saçımdaki aklara rağmen mi?" diye gülümseyerek sordu.

"Onlar seni daha da çekici kılıyor."

"Peki yakında göbeklenirsem ne olacak? O zaman da beni beğenir misin?"

Çağrı'nın bu cümleyi bilinçli olarak kurduğunun farkındaydı genç kadın. Hamileyken aralarında buna benzer bir konuşmanın geçtiğini çok iyi hatırlıyordu. "O zaman herkes gibi normal bir insan olduğuna inanmış olacağımdan çok daha fazla beğenirim."

Çağrı dudaklarının arasından keyifli bir kahkahanın kaçmasını engelleyemedi. Melike'ye sıkıca sarılarak, "Ben normal değil miyim?" diye sordu.

"Biraz kusursuz görünüyorsun."

"Ama kusursuz değilim," diyerek burukça gülümsedi. "En azından karakterim öyle değil. Bunu en iyi bilenlerin başında da sen geliyorsun."

"Sen benim için her halinle öylesin," dedikten sonra dudaklarını genç adamın yanağına bastırdı ve uzun sayılabilecek

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

bir süre de çekmedi. "Ama itiraf edeyim baba Çağrı olarak da çok tatlısın."

Karısının yüzünü ellerinin arasına alarak önce onu alnından öptü. Sonra oradan dudaklarına doğru indi. Geçtiği her yere küçük öpücükler kondurmayı ihmal etmedi. Son durağı olan baldan tatlı dudakları dudaklarının arasına aldığında, karısına duyduğu özlem bir kez daha tüm vücudunu ele geçirdi. Öpüyor, öpüyor ama bir türlü doyamıyordu. İşin kötü tarafı bu sefer ellerini de onun bedeninden uzak tutmayı başaramıyordu. Geri çekilerek, "Melike..." diye inledi. "Bu durum ne zaman sona erecek?"

"Daha bir ay kadar bir zaman var." Başını kocasının göğsüne yaslayarak biraz olsun soluklanmaya çalıştı genç kadın. O da en az Çağrı kadar özlemişti onun dokunuşlarını teninde hissedebilmeyi.

"Ne yapalım, mecbur bekleyeceğiz," diyerek gülümsedi. Ardından karısını kollarıyla daha sıkı sardı. "Biraz uyumak ister misin? Ufaklık gece seni yine uyutmadı."

"Aslında biraz uyusam hiç fena olmaz. Ama sen yanımda kal. Kollarının arasında uyumak istiyorum."

Uras'lı günler sanki ışık hızıyla geçip gidiyordu. Günün nasıl başladığını ve özellikle de bittiğini anlamıyordu Melike. Geceleri uykusuz kalmak bile onun için hiç sorun değildi. Çünkü oğluyla ve kocasıyla ilgilenmek hayatında sahip olduğu en önemli ve keyif verici aktiviteydi.

Ayrıca gün boyunca pek yalnız kaldığı da söylenemezdi. Babası, teyzesi ve arkadaşları çiçeği burnunda anne babanın mutluluklarına ellerinden geldikçe ortak olma çabası içerisindelerdi.

O gün de evleri oldukça kalabalıktı.

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

Sinem'in gelirken yanında getirdiği kurabiyeleri afiyetle yerken, bakışlarını misafirlerinin üzerinde dolaştırdı bir süre. Asistanı Ayça'nın, onun ablası Miray'ın ve Gökhan'ın eşi Buse'nin tüm ilgisi bebek Uras'ın üzerinde yoğunlaşmıştı. Ufaklık daha şimdiden tüm kadınların gözdesi haline gelmişti. Tabii onların arasında Sinem'in kızı İpek'i unutmak hiç olmazdı. Küçük kız ufak boyuna aldırmadan Uras'a doğru uzanmaya çalışıyor ama her seferinde başarısız oluyordu.

"Biraz da ben tutayım Ayça," diyerek kardeşine sitem etti Miray.

"Sen git kendi kızını tut. Bırak da ben doyasıya seveyim bu paşayı."

"Sekiz ay sonra senin bebeğin olduğunda ben de aynı cümleyi senin için kuracağım küçük kardeşim."

"Abla!"

Odada bulunan herkes şaşkınca Ayça'nın yüzüne bakakaldı. Bundan birkaç ay önce genç kız görkemli bir düğünle Vedat'la dünya evine girmiş, birkaç gün önce de hamile olduğu haberini almıştı. Bu haberi ablasıyla bile paylaşırken oldukça çekinmişti çünkü utangaçlığı ağır basmıştı. Şimdi onun sayesinde diğerleri de öğrenmişti ve Ayça yanaklarının bir kez daha utançla kızardığına yemin edebilirdi.

"Hamile misin Ayça?" diye heyecanla sordu Melike.

"Şey ben..."

"Ay niye kızarıp bozarıyorsun anlamadım ki?" diyerek güldü Miray. Ardından Melike'nin sorusunu cevaplandırdı. "Evet, üç haftalık hamileymiş. Ama kızımız utandığından bu haberi benim ve kocası dışında kimseyle paylaşamadı."

"Hayırlı olsun canım, aramızda bir çocuksuz sen kalmıştın. Şimdi grup tamamlandı," diyerek gülümsedi Buse.

"Sağ ol canım." Ayça sonunda utangaçlığını yenerek

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

gelen tebrikleri sırasıyla kabul etti. Mutluluk gerçekten paylaşıldıkça artıyordu. "Senin kız nerede?"

"Babasının yanında." Buse aklına gelen görüntüyle birlikte gülümsedi. "Eminim Gökhan şu anda kızının yaptığı yemekleri yemekle meşguldür. Babasının ona aldığı mutfak takımıyla oldukça eğlenceli zamanlar geçiriyor."

Melike gülerek, "Keşke gelirken yanında getirseydin Buse, özledim ben bıcırığı," dedi.

"Getirmeyi istedim ama babadan kopamadı. Bugün Gökhan işe gitmeyince, bizim küçük hanım da onunla kalmayı seçti. Valla iyi de oldu, bu halimle bir de Gözde'nin arkasında dolanamazdım," diyerek elini şişkin karnının üstüne bıraktı.

"Doğum ne zaman?" diye sordu Sinem.

"Daha dört ay var."

"Erkek olacak değil mi?" Aslında sormasına bile gerek yoktu. Çağrı'dan haberleri detaylıca alıyordu Melike.

"Evet," derken genç kızın gözleri mutlulukla parladı. "Gökhan erkek olduğunu öğrenince havalara uçtu."

"Türk erkeği değiller mi, çaktırmamaya çalışsalar da her birinin içerisinde erkek çocuk isteği hâlâ yerli yerinde duruyor," dedi Miray bakışlarını pusetinde mışıl mışıl uyuyan kızına çevirerek. Selçuk hiç dillendirmese de, onun da böyle bir arzusu olduğuna neredeyse emindi.

Oysa Melike kesinlikle bu şekilde düşünmüyordu. Çağrı'nın bir sonraki çocuklarının kız olmasını her şeyden çok istediğini biliyordu mesela. Onu kız babası olarak hayal ettiği her anda olduğu gibi, bir kez daha içini çekmekten kendini alamadı. Günün birinde bir de kızları olmasından başka bir dileği yoktu.

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

Bölüm On Yedi

Adımlarını yatak odasına doğru atarken birazdan şahit olacağı görüntüyü az çok tahmin edebiliyordu Melike. Çünkü kocası ne zaman evde olsa vaktinin çoğunu tek bir yerde geçiriyordu.

Kapı eşiğinde durarak içerideki muhteşem manzaraya baktı. Ne kadar bakarsa baksın, bu görüntüye asla ama asla doyamazdı. Çağrı oğlunun küçük yüzüne doğru eğilmiş, hecelercesine "Ba-ba," deyip duruyordu. Ufaklık ise, sanki babasının söylediğini anlamış gibi ellerini neşeyle çırpıyordu. Ama hiçbir şekilde babasının isteğini yerine getirmek adına bir girişimde bulunmuyordu.

"Hadi oğlum. Ba-ba... Bak söylemesi ne kadar kolay."

Oğluyla büyük bir adamla konuşur gibi konuşması, Melike'yi her seferinde kahkahalarla gülme noktasına getiriyordu. Yine de görüntüyü seyretme isteği daha baskın çıktı. Bu

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

yüzden kahkahalarına bir kez daha engel oldu.

"Görünüşünü benden alırken, bu kötü huylarını annenden almak zorunda mıydın acaba?" diyerek kafasını gülerek iki yana salladı genç adam.

Melike ise duyduğu son sözlerden sonra, kaşları çatık bir halde odadan içeri girdi ve kocasını, "Arkamdan konuşmaya utanmıyor musun hiç?" diye azarlamaktan kendini alıkoyamadı. Gerçi bu azarda bile, içinden taşmakta olan sevgisi hissediliyordu.

Çağrı suçlu çocuklar gibi olduğu yerde doğrularak karısının çatılı kaşlarına baktı. Ardından yakışıklı yüzünde gittikçe büyüyen gülümsemesi eşliğinde, "Baba oğul dertleşiyorduk sadece," dedi.

"Hadi canım! Bana pek öyle gelmedi. Yine sana 'baba' demediği için onu bana benzemekle suçluyordun."

Bebeğini kucağına alarak, dudaklarını onun ipeksi tenine bastırdı. Kokusunu içine çekerken, Allah'a bu mutluluk için yine binlerce kez şükretti.

"Yalan mı? Aynı senin huylarını almış. Sendeki katır inadı, onda da var."

"O sadece dört aylık bir bebek Çağrı," dedi genç kadın göğsünü açığa çıkarıp, oğlunu emzirirken. "Ayrıca benden bu kadar çok şikayetçi olduğunu bilmiyordum kocacığım."

Melike'ye doğru daha çok sokularak onun açıktaki boynuna ateşli bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum."

Aniden gelen bu itirafla güzel gözleri tekrar kocasının yüzüne döndü. Gözlerinin içine böyle süt dökmüş kedi gibi baktığında ona kızgın kalması pek mümkün değildi zaten. "Yine hiç adil oynamıyorsun," dedi iç çekerek.

"Biliyorum ama sen de beni bu halimle seviyorsun."

Bu gerçeği inkâr etmenin kimseye bir faydası yoktu. Bu

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

yüzden kabullenerek, "Seviyorum," dedi.

Kucağında bebeklerini tutan karısının görüntüsü her seferinde Çağrı'nın aklını başından almaya yetiyordu ve her zaman olduğu gibi, bu seferde bu görüntüye daha fazla kayıtsız kalamadı. Karısının dudaklarına doğru eğilerek ondan küçük bir öpücük çaldı. Aslında içinden daha fazlasını yapmak geçiyordu ama annesinin kucağında karnını doyuran ufaklık buna engeldi.

Geri çekildiğinde, bakışları oğluna kaydı. "Bugün yine 'baba' demedi. İnatçılıkta sana çektiği konusunda ısrar ediyorum bu yüzden."

"Ama yakışıklılık konusunda tıpkı sen!"

"Eh olsun o kadar," diyerek kendini beğenmişcesine eliyle saçlarını düzelttiğinde, Melike daha fazla kendine hakim olamayarak kahkahalarla gülmeye başladı.

"Kendini beğenmişsin falan ama sadece benimsin! Bu yüzden sana kızamıyorum."

"Benimsin" derken gerçek bir sahiplenme vardı ses tonunda. Geçmişteki acılara inat, uzun bir zamandır çok mutluydu. Seviyor ve seviliyordu. Aynı zamanda kollarının arasında aşklarının değerli meyvesini tutuyordu.

Elinin tersiyle karısının yanağını okşadı. O hayatına tekrar girdikten sonra sanki yeniden doğmuş gibi hissediyordu kendisini. "Uyudu bizimki," dedi bakışları oğlunun melek yüzüne kaydığında.

"Evet, oğlumuzu çok yordun babası. Bak daha fazla dayanamadı işte."

"Ne yapalım, alıştırmalara yarın devam ederiz artık," diyerek gülümsedi. "Hadi, yerine yatır da yanıma gel."

Kocasının bakışlarındaki anlamları artık çok iyi okuyabiliyordu Melike. Çağrı artık eskiye kıyasla şimdi kendisi için

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

âdeta açık bir kitap gibiydi. Eskiden onu anlamakta güçlük çekerken şimdi tek bir bakışıyla ne demek istediğini kolaylıkla çözebiliyordu.

Bebeğini beşiğine yatırdıktan sonra, yavaş adımlarla kocasının yanına döndü. Onun kendisine uzattığı elini tutarak, kendisini kucağına oturtmasına izin verdi. Kollarını sevdiğinin boynuna dolarken, dudaklarını sevgiyle onun yanağına bastırdı. Onun hafif sakallı yüzüne burnunu sürterek, "Traş olma vaktin gelmiş," dedi.

"Evet, oğlumu bile doya doya öpemiyorum bunlar yüzünden," diyerek elini çenesinde gezdirdi. "Ama sen seversin bu halimi." Yüzünü karısının boynuna sürttüğünde, genç kadın kıkırdadı.

"Yapma, huylanıyorum."

Biraz geri çekilerek, bakışlarını karısının gözlerinin içinde odakladı ve içten gelen bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi.

"Neden?" Çağrı'nın yine duygusallaştığını görebiliyordu ama o kocasının böyle hüzünlü bakmasına bile dayanamıyordu ki. Elinden gelse, onun sadece yüzündeki hüznü değil, ta kalbindeki o ömrü boyunca kolay kolay silinmeyecek izleri bile silebilmeyi isterdi.

"Beni tekrar hayatına kabul ettiğin, kimsenin sevmediği kadar çok sevdiğin ve bana dünyalar tatlısı bir evlat verdiğin için. Ben seni hak edecek ne yaptım hâlâ merak ediyorum."

Çağrı'nın yüzünü iki elinin arasına alarak, oldukça tutkulu bir öpücük bıraktı dudaklarına. Ardından alnını alnına yaslayarak, "Sen her şeyin en güzelini hak ediyorsun ve ben seni her şeyden çok seviyorum. Ömrümün sonuna kadar da sevmeye devam edeceğim," diye fısıldadı.

Bu sözler üzerine genç adamın verebileceği tek cevap

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

Melike'nin dudaklarına bıraktığı öpücüklerde saklıydı. Seviyorum diyordu... İyi ki varsın diyordu ve o da ömrünün sonuna kadar onu seveceğine dair söz veriyordu.

Oğlunu koltuğa oturtarak kocasından tarafa doğru döndü genç kadın. Gözleri mutlulukla parlıyor, dudaklarının arasından neşeli bir kahkahanın dökülmemesi için kendini zor tutuyordu. "Nereden buldun sen bu tulumu?"

Çağrı da gülümseyerek cevapladı bu soruyu. "Oğlum için alışveriş yapmak istedim. Mağazada bu tulumu görünce çok hoşuma gitti, 'hemen almalıyım!' dedim."

Melike tekrar pandalı tulumunun içindeki oğluna baktı sevgiyle. Gerçekten de bu tulumunun içinde çok tatlı görünüyordu. Özellikle babasının kopyası mavi gözleriyle kendinden tarafa baktığında ve sırıttığında Melike kalbinin ona doğru akıp gittiğini hissediyordu. Uras'ın koltuğun kenarına tutunarak hareket etmeye çalıştığını gördüğünde hemen müdahale etti. "Uslu çocuk ol bakalım, baba senin fotoğrafını çekecek." Ufaklık annesinin sözlerini anlamış gibi kıpırdanmayı kesip olduğu yerde usluca durdu. Gözlerini annesi ile babasının üstünde gezdirmeye başladı. "Aferin benim paşama. Annesinin sözünü de dinlermiş." Melike kendine daha fazla hakim olamayarak oğlunun iki yanağından da sulu sulu öptü. "Kızartma yanağını fotoğraf çekeceğim," diyerek karısına takıldı genç adam.

"Çek işte ne güzel ileride bu elma yanaklara bakıp iç çekeriz."

Bakışlarını ayarlamakla uğraştığı kameradan çekerek karısına doğru yöneltti. Uras'la ikisini yan yana gördüğü her an içini tarifi edemeyeceği türde bir sıcaklık kaplıyordu. Melike'nin haberi olmadan ikisinin fotoğrafını çekmeden edeme-

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

di. Oldukça doğal bir kareydi. Oğlunun yanağını elinin tersiyle okşayan şefkatli bir anne vardı o karede.

"Aaa neden habersiz çektin, oldu mu hiç?" diye yakınsa da, yüzündeki ifade bu durumdan ne kadar memnun olduğunu vurguluyordu. Çağrı bir iki adımda karısının yanma kadar gelerek dudaklarından küçük bir öpücük daha çaldı.

"Çok güzel oldu. Hadi gel bakalım güzel anne, oğlumuzun tek başına da fotoğrafını çekelim. İş yerinde masamın en güzel yerine koyacağım."

"İş yerinde masanın her bir köşesinde bir dolu fotoğrafı var Çağrı. Bu fotoğrafı koyacak yer bile kalmadığına eminim ben," dese de kocasının kendisini koltuktan uzaklaştırmasına ses çıkarmadı.

"Ben ona yer ayarlarım merak etme." Ardından oğlunun meraklı gözlerinin içine çevirdi bakışlarını. O gerçekten de her şeyiyle kendisine benziyordu. Bu durum karşısında mutluluğunu gizleyemiyordu. Buna rağmen kaderinin kendisininkine hiç benzememesi konusunda dualarını sıralamaktan vazgeçemiyordu. "Hadi oğlum, babaya en güzel pozunu ver şimdi."

Oğlunun hazır ola geçermiş gibi oturduğu yerde dikilmeye çalışması karşısında güldü Melike. "Şunun duruşa bak Çağrı. Daha sekiz aylık olmasına rağmen bizi nasıl da anlıyor." Oğlunun bir iki pozunu çektikten sonra karısına doğru döndü. "Akıllıdır benim oğlum, aynı babasına çekmiş."

Melike gülerek genç adamın beline sarıldı. "Senin gibi kendini beğenmiş olmayacağını umuyorum."

"Ben sadece gerçekleri dile getiriyorum." Elindeki kameranın ayarlamalarını yaparak, "Hadi şimdi üçümüz birlikte çekilelim," dedi. "Fazladan bir aile fotoğrafımız daha olsun."

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

Zaman mutluluğa inat hızla akıp gidiyordu sanki. Ne Çağrı ne de Melike onun hızına yetişebiliyor, durdurabilmeye güçleri yetiyordu. Sadece bir şekilde ona ayak uydurmayı başarabiliyorlardı.

Geçen her yeni günle geçmişin üstü fazladan bir örtüyle daha örtülüyor, canlarını yakan her kötü anıdan zihinleri daha çok arınıyordu. Bu konuda hiç kuşkusuz en büyük yadımcıları bir buçuk yaşındaki oğulları Uras'tı.

"Akşama geç kalmayın tamam mı? Çağrı'dan önce gelmelisiniz mutlaka," diyerek arkadaşına bir kez daha hatırlattı Melike.

"Tamam güzelim erkenden orada olacağız. Hem İpek Hanım da Uras Bey'i görmek için çok sabırsızlanıyor. İstesek de geç kalamayız."

"Aferin benim İpek Böceğim'e. Akşama bolca öpeceğim ama sen yine de o tombiş yanaklarından benim yerime de öp onu."

"Oldu öperim, sen de benim prensimi öp."

"Tamam." O sırada yanına elinde ceketiyle yaklaşan oğlunu gördü gözleri. "O zaman akşama görüşürüz canım benim. Daha gidip pastamızı almam gerekiyor."

Telefonları karşılıklı kapattıktan sonra, Melike tümüyle Uras'tan tarafa doğru döndü. Onun maviş gözleriyle gözlerinin içine bakması bir şey istediğini gösteriyordu. Özellikle elinde babasının aldığı örümcek adamlı ceketini tuttuğuna göre, bu isteği dışarıyla alakalıydı. "Ne oldu kuzum?"

Uras elindeki ceketi annesine uzatarak, "Baba git" dedi. Bu onun lügatında 'Babaya gidelim'di.

Melike gülümseyerek oğlunu kucakladı ve dizine oturttu. Sonrasında yanağından küçücük öptü. "Babaya mı gidelim istiyorsun? Ama babanın çok işi vardır şimdi."

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

"Baba git!"diye tekrarladığında alt dudağı titredi. Melike onun gözlerinin de dolduğunu gördüğünde daha fazla yavrusuna kıyamadı.

"Tamam yakışıklım, babaya gidelim. O zaman hadi uzat kollarını da ceketimizi giyelim." Uras söz dinleyerek annesinin ceketini giydirmesine izin verdi. "Şimdi de anneyi giydirelim."

Zaten dışarı çıkacağı için üstünü başını önceden hazırlamıştı. Kısa sürede giyinerek, oğluyla birlikte yola koyuldu ve yol boyunca arabada sadece Uras'ın sevdiği şarkılar dinlendi. Daha henüz iki yaşma bile girmemiş bir çocuğun onu parmağında oynattığına inanamıyordu Melike. Ama Uras'ın o gözleriyle etkisi altına alamayacağı kimse olamazdı.

Arabayı kafenin önünde durdurduktan sonra, hızla kapıyı açarak aşağıya indi. Uras'ın kapısını da açıp, onu koltuğundan çıkartırken, "Babaya geldik," diye sevinçle konuştu. Uras da annesinin bu coşkusuna ellerini çırparak karşılık verdi. "Bir kez daha söylediğinizi yaptım Uras Bey ama bu durumu çokça kıskanıyorum haberiniz olsun. Anneyi baba kadar sevmiyorsun."

Uras kollarını annesinin boynuna dolayarak, kucakta taşınmanın keyfini sürüyordu. Annesinin yüzünün asıldığını gördüğündeyse her zaman yaptığı gibi yanağına kocaman bir öpücük kondurdu. Uras kırdığı gönülleri almanın yolu olarak öpücüğü kullanıyordu. "Aynı babası," diye aklından geçirdiğinde, sesli bir şekilde gülmemek için kendini zorladı. Çünkü çoktan kafeden içeri adımını atmıştı.

İçeri girer girmez bakışları Çağrı'yı aradı. Ortalıkta göremeyince ofisinde olabileceğini düşündü. Çalışanlarla kısaca selamlaştıktan sonra adımlarını kafenin arka kısmına ofis bölümüne doğru yönlendirdi. Çağrı'nın odasının önünde

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

durduğunda, kapıyı hafifçe tıklattı.

"Girin!"

Kocasının sesini duyduğunda yüzündeki gülümseme büyüdü. Bakışlarını oğluna çevirdiğinde onun da gülümsediğini gördü. Kapıyı sonuna kadar açarak, "Biz geldik!"diye coşkuyla karşılık verdi.

"Melike?" Çağrı koltuğundan kalkarak gülen gözleriyle karısı ve oğluna doğru yürüdü. "Sizi hangi rüzgâr attı buraya?"diye sorarken kucağına gelmek için öne atılan oğlunu kollarının arasına aldı.

"Uras rüzgârı," dedi Melike gülerek. "Baba git, diye tutturdu. Getirmeseydim akşama kadar ağlar bir de bana küs kalırdı eminim."

Çağrı da güldü. Uras'ın yanaklarına öpücükler konduruktan sonra, ona sımsıkı sarıldı. "Ben de özlemişim. Gelerek çok iyi yaptınız."

"Beni de özledin mi?"diyerek nazlandı genç kadın. Yaşı ve bir çocuk annesi olması onu kocasına nazlanmaktan hiçbir zaman alıkoyamazdı.

Çağrı dudağının kenarına yerleştirdiği gülümsemesiyle boştaki kolunu karısının omuzuna doladı ve onu odadaki iki kişilik küçük kanepeye doğru yönlendirdi. "Annesini de çok özledim. Ona olan özlemim hiç dinmiyor ki zaten."

Yan yana otururlarken Melike'nin ilgili bakışları kucağındaki oğlunu seven adamın üstündeydi. "Bugün çok işin var mı?" diye sordu.

"Hayır, fazla bir işim yok. Niye sordun?"

"Eğer işin yoksa bir-iki saat Uras'a bakabilir misin diye soracaktım. Mağaza mağaza dolaşıp üstüme başıma bir şeyler almak istiyorum da."

"Yine ocağıma incir ağacı dikmeye niyetlisin yani?"

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

Çağrı'nın muzır bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi genç kadın. "E sen boşuna çalışmıyorsun ya? Azıcık keyfime bakmak hakkım tabii ki."

"Bak tabii ki," diyerek bir kez daha karısının dudaklarından küçücük bir öpücük çaldı. "Ben seve seve oğlumuzla ilgilenirim."

"Maması bezi, her şeyi çantada bolca mevcut. Bir şey olursa ararsın, hemen gelirim."

"Aklın bizde kalmasın. Bu oğlumla ilk baş başa kalışımız değil."

"Biliyorum," dedi Melike gülümseyerek. "Ama aklımın sizde kalmayacağı tek bir an bile olmayacak hayatımda. Elimden hiçbir şey gelmez."

"Melike bence bir an önce gitsen iyi olur." Başını yana eğerek tatlılıkla baktı genç kadının gözlerinin içine. "Yoksa seni hiçbir yere göndermeyeceğim.Uras'la ilgilenmek için çıldıran elemanlarımın olduğunu da düşünecek olursak, birlikte şu küçük dar kanepede oldukça eğlenceli dakikalar geçirebileceğimize eminim."

Karısının güzel dudaklarından dökülen kahkahası Çağrı'nın içini daha çok ısıttı. O hep gülmeliydi ve kendisi de hep onun kulağa her melodiden daha güzel gelen kahkahalarını gönlünce dinleyebilmeliydi.

Kızının odasından içeri girdiğinde tam bir kaosla karşılaştı genç kadın. İpek dolabındaki kıyafetleri tek tek yere dökmüştü. Şimdi de ortalarında yüzünü somurtarak oturuyordu. "Kızım buranın hali ne böyle?"

Yerdeki bakışlarını kaldırarak annesine çevirdi küçük kız. "Elbisem yok," diye sızlandı sonra. "Akşam ne giyeceğim?" Gülümseyerek kızının yanma geçip oturdu. "Bir sürü güzel el-

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

bisen var ya senin? İçlerinden birini seçeriz."

"Güzel değil işte."

"Babanın geçen aldığı pembe kurdaleli elbise de mi değil?"

"Hıı!" diyerek ağzını elleriyle kapattı. Gözlerini ise kocaman açmıştı. "Ben onu unuttum!" Oturduğu yerden bir ok misali fırlayarak dolabının karşısına geçti. Elbiselerin asılı oldukları askılığa uzanmaya çalışsa da ufacık boyuyla buna pek imkân yoktu. "Annee alamıyoyum!"

Sinem kızına elbiseyi alıp uzattı. "Acelen ne bebeğim? Daha akşama çok var."

"Olsun, güzel olmalıyım!"

"Neden güzel olmalısın?" diye sorarken gülmemeye çalıştı. Kızının derdini çok iyi biliyordu.

"Uras'ı göreceğim."

Dizlerinin üstüne çökerek kızının boy hizasına geldi. "Uras için süslendiğini babana söyleme olur mu bir tanem?"

"Niye ki?"

"Söyleme işte sen, babalar her şeyi bilmez."

"Tamam söylemem," diyerek başını salladı İpek. "Ama senin rujunu sülebilir miyim?"

İpek bu sözleriyle annesini güldürdü. "Kesinlikle hayır. Belki büyüdüğünde."

"Yaa offf! Hemen büyümek istiyorum ben."

"Büyüyünce bu sözlerini sana hatırlatırım küçük hanım. Hadi şimdi bırak elbiseni de yemeğimizi yiyelim. Sonra ben seni kendi ellerimle süslerim."

"Tamam."

Kucağında kızıyla aşağı indiğinde Mehmet'i salonda buldu. "Ne zaman geldin sen?"diyerek kocasını yanağından öptü.

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

"Az önce. Evimin kadınları ne yapıyorlarmış bakalım." İpek anında babasının kucağına geçiş yapmıştı. Mehmet ise önce kızını, sonra da karısını öptü.

"Önce yemek yiyecek, sonra da akşamki doğum günü partisi için hazırlanacaktık."

"Ben de o yüzden eve erken geldim. Bu arada hediye işini de hallettim."

"Ne aldın?"

"Bir haftalığına bir tatil hediye etmek iyi olur dedim."

"Çok iyi düşünmüşsün," dediğinde hafif bir baş dönmesiyle sarsıldı genç kadın.

Onun bu hali Mehmet'in gözünden kaçmadı. Kızını kucağından indirerek, "Hadi Sevil ablandan bana bir bardak su iste prensesim,"dedi.

Kızı yanlarından ayrılır ayrılmaz ise karısının koluna girdi. "Sinem iyi misin?"

"Hı hı, iyiyim. Sadece başım döndü. Geçti ama endişelenme."

"İpek'e hamileyken bu kadar sık başın dönmezdi. Acaba bir doktora mı gitsek?"

"Gerek yok canım, hem her hamilelik aynı olmazmış. Ben çok iyiyim." Başını kocasının omuzuna bırakarak, onun tarafından kucaklanmanın keyfini sürdü. Sinem iki aylık hamileydi ve bu hamileliği ilkine göre daha zorlu geçiyordu.

"Sen öyle diyorsan öyledir." O sırada yavaş adımlarla elinde su bardağı taşıyan küçük kızını gördü. Kalbi sevgi ve şefkat duygularıyla doldu taştı.

"Getireyim baba."

Kızına doğru eğilerek dudaklarını yanağına değdirdi. "Sağ ol prensesim. Su verenlerin çok olsun."

İpek kıkırdayarak, "Aynı babaannem gibi konuştun

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

baba," dedi ve tekrar babasının paçalarına sarıldı.

Sinem ise iç çekerek baba kızı izliyordu. Yakında aralarına bir melek daha katılacaktı. Dört kişilik bir aile olmalarına sadece sayılı bir zaman kalmıştı. Hayat gerçekten güzel ve mutluluk doluydu. Mehmet'le birlikte olduğu sürece aksinin olması da mümkün değildi.

Gözlerinin gördüklerine inanamıyordu Çağrı. Koca koca insanların evlerinin salonunda toplanarak el çırptıklarına ve bir ağızdan 'İyi ki doğdun Çağrı' ana konulu şarkılar söylediklerine inanması nasıl mümkün olabilirdi?

Melike'nin konukların arasından sıyrılıp yanma gelmesiyle tuttuğu nefesini verdi. Karısının bu sahneyi kendisine açıklayabileceğini düşünüyordu.

"Doğum günün kutlu olsun canım," diyerek boynuna dolanan kollarla birlikte iyice gevşediğini hissetti Çağrı.

"Melike, tüm bunlar ne demek oluyor?" Sadece karısının duyabileceği bir tonla konuşmuştu.

Melike bulunduğu kollardan biraz uzaklaşarak gülümsedi. "Bu senin doğum günü partin. Sana sürpriz yapmak istedim."

"Gerçekten bu konuda çok başarılı oldun," derken güldü Çağrı. "Ben bu günün doğum günüm olduğunu bile unutmuşum."

Sonrasında sırasıyla gelen tüm tebrikleri kabul etti. En yakınlarını evinde bir arada görmek gerçekten çok güzeldi. Bir köşede birlikte muzırlık peşinde olan ufaklıklara rağmen oldukça mutlu bir ortam vardı.

"Çağrı 40 yaşına girdin değil mi?"

Arkadaşından tarafa ters bir bakış fırlattı. "37!"

"Ha 40 ha 37 . Ne fark eder ki? Sonuçta 40'a merdiveni

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

çoktan dayadın sen," diyerek arkadaşına takılmaya zevkle devam etti Gökhan. Karısının kolunu dürtmelerini bile dikkate almıyordu o sırada.

"Sen kaçtın Gökhan? 21 mi?"

"35,"dedi Buse gülerek. "Ama ona göre hâlâ on sekizlik delikanlı."

Karısı ile arkadaşının kendisine karşı ittifak kurmaları karşısında Gökhan'ın tek tepkisi suratını asmak oldu.

"Hadi artık pastamızı keselim."

Önüne getirilen pasta karşısında utanmasına rağmen gözlerinin dolduğunu orada bulunanlardan gizlemeyi başaramadı Çağrı. Karşısında üç kişilik bir aile tablosu duruyordu. "Benim ailem" diye düşünerek karısını hemen yanı başına çekti ve şakağına küçük bir öpücük kondurdu. Dedesinin kucağındaki oğlunu gördüğündeyse hiç düşünmeden ona doğru uzanıp, kollarının arasına aldı. İşte bu Çağrı'nın bu hayatta sahip olduğu ilk ve tek aileydi.

Pastanın üstünde tek bir mum vardı. "Daha fazlası sığmayacağı için tek bir mumla idare etmemiz gerekti," diyerek gülen karısına aşkla baktı.

"O tek mumu birlikte söndürelim mi?"

"Söndürelim ama bir dilek tutmayı unutma," dedi Melike Çağrı'nın kollarına daha çok sokularak ve o şekilde o tek mumu üçü birlikte söndürdü. "Şimdi sıra pastamızı kesmeye geldi."

"Ben bu pastayı kesmeye kıyamam," diyerek karısına doğru döndü. "Daha doğrusu ben size kıyamam. O yüzden kendimi keseceğim."

Bu sözler karşısında odada kahkaha sesleri yankılandı. Birlikte gerçekten mutlu bir ana tanıklık ediyorlardı. Bugünün en kötü günleri olması ise herkesin ortak dileğiydi.

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

Son misafirlerini de yolcu ettikten sonra salona geri döndü genç kadın. Oldukça yorucu bir gün olmuştu ama sevdiği adamın yüzündeki mutlu ifadeyi gördükçe buna değdiğini düşünüyordu. Melike'nin şu hayatta Çağrı'nın mutluluğundan daha fazla istediği başka bir şey yoktu. Onun gözlerinin hüzne değil, sadece sevince boğulduğu anlara tanıklık etmek istiyordu.

Çağrı'nın yanına yaklaştığında onun dalgın gözlerle doğum günü hediyelerine baktığını gördü. Arkadaşlarından hediyelerini aldığı an nasıl mutlu olduğunu görmüştü Melike.

"Ne düşünüyorsun böyle kara kara?" diyerek kocasının yanına geçip oturdu. Başını da omuzuna yasladı.

"İlk kez bu kadar çok hediye aldığımı düşünüyorum."

Çağrı'nın yüzünde beliren tebessüm Melike'yi güldürdü. "Peki en çok hangi hediyeni beğendin?" Kısa bir süre düşündükten sonra eliyle sehpanın üzerindeki tavla takımını işaret etti. Melike şaşkınca "Babamın hediyesini mi beğendin?" diye sordu.

"Evet, en çok onu beğendim." Karısının şaşkınlık karışımı sevincini gözlerinden okuyabiliyordu genç adam. "Çünkü bu hediyeyi verirken ilk kez bana 'oğlum' diye seslendi. Ben de ilk kez bu kadar içten ona "baba" dedim. Bu hoşuma gitti. Sanırım artık geçmişi tümüyle geride bırakmayı başardık. Sen ne dersin?"

Melike gözyaşlarını geri göndermeye çalışarak, "Haklısın," dedi. "Bu kocamı babama kaptıracağım anlamına gelse de, sizi böyle görmek çok güzel. Sonuçta bu tavla takımı boşuna alınmadı. Alırken babamın senden çok kendisini düşündüğüne eminim."

"En azından düşünüp bir hediye almış ama ben hâlâ çok sevgili karımdan hiçbir hediye alamadım," diyerek numa-

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

radan yüzünü astı.

"Akşama vereceğimi söylemiştim. Çok sabırsızsın."

"Akşama verilecek ne gibi bir hediyen olabilir? Aklıma bir şey geliyor ama..." Karısına daha çok sokularak onun dudağının kenarına küçük bir öpücük bıraktı. Aklından geçirdiklerinin ne olduğu ortadaydı.

"O da olabilir ama asıl hediyem başka," dedi Melike kocasından uzaklaşarak.

"Asıl hediyen neymiş merak ettim şimdi." Çağrı'nın yüzünde gerçekten meraklı bir ifade vardı.

"Önce gözlerini kapat."

"Neden?"

"Çok soru sorma işte, sen söylediğimi yap yeter."

Çağrı söz dinleyerek gözlerini sımsıkı kapattı ve merakla olacakları beklemeye başladı. Karısının elini tuttuğunu hissettiğindeyse gülümsedi. Sıradakinin ne olduğunu düşünmeden edemedi.

Melike ise heyecanla tuttuğu eli karnının üzerine bastırdı. Çağrı'ya vereceği hediye işte tam orada duruyordu. "İşte hediyen," diye konuştuğunda kocasının göz kapaklarını şaşkınlıkla aralamasına şahit oldu.

"Ne? Nasıl?"

"Hamileyim diyorum, o çok istediğin ikinci çocuk yolda."

Genç adamın yüzünden birbiri ardına geçit yapan ifadeler görülmeye değerdi. Şaşkınlığı üstünden atar atmaz karısını hızla kollarının arasına çekti ve ona sımsıkı sarıldı. "Bu ömrümde aldığım en güzel hediye."

"Benim de," diye mırıldanarak yüzünü kocasının boynuna gömdü Melike

"Yani bu sefer kızımız mı geliyor?" Genç kadından biraz uzaklaşarak mutlulukla parlayan gözleriyle baktı ona.

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

"Belki yine oğlandır. Kız olacağının garantisi yok."

Eliyle karısının karnını okşadı yavaşça. "Olsun, önemli olan sağlıklı olması. İkincide olmasa da biz üçüncüde, o da olmazsa dördüncü ve beşincide kızı buluruz nasıl olsa."

Bir kez daha kendini gülerken buldu Melike. Bu adamla hayat gerçekten çok güzeldi. "Olmadı altıncı çocukta kesin buluruz," diyerek kendisi de en az kocası kadar muzip olabileceğini gösterdi.

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

Final

Üç yıl sonra...

Ayağının dibinde zıplayan ufaklıkların sesini işittikçe Çağrı'nın yüzündeki gülümseme anbean büyüyordu. Uzun zamandır sabahları hep böyle renkli başlıyordu.

"Baba, hadi futbol maçı yapacağız, kalksana," diyordu Uras.

"Baba kalk," diyerek abisine eşlik ediyordu küçük Melek.

Çağrı sırtüstü dönerek göz kapaklarını hafifçe araladı. "Sabahın köründe ne maçıymış bu?"

"Dün söz vermiştin," dedi küçük çocuk ve zıplamayı bırakarak babasının yanına oturdu.

"Kalkar kalkmaz oynarız dememiştim."

"Yaa," diye hayıflandı Uras.

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

"Yaa," diyerek abisini taklit etti Melek.

Çağrı çocuklarına daha fazla kıyamadı ve yatakta doğruldu. İkisinin de yüzünde hüzünlü bir ifade vardı. "Tamam, tamam... Asmayın yüzünüzü, kahvaltımızı ettikten sonra bahçeye çıkıp oynarız."

"Oley!" Uras boynuna coşkuyla atılırken, Melek de küçük kollarıyla beline sarılmıştı. Onların bu sevinci bile her şeye bedeldi.

Elini yüzünü yıkadıktan sonra çocuklarıyla birlikte aşağı kata indiğinde, karısını mutfakta kahvaltıyı hazırlarken bulmuştu. "Günaydın,"diyerek genç kadının yanağına küçük bir öpücük kondurdu.

"Günaydın canım." Kocasına gülümsedikten sonra bakışlarını yanındaki ufaklıklara çevirdi. "Görüyorum ki babayı uyandırma görevini layığıyla yerine getirmişsiniz."

"Onlara direnebilecek birinin olabileceğini hayal dahi edemiyorum," dedi Çağrı gülümseyerek. "Hem dün oğlumuza bugün maç yapacağımız konusunda söz vermiştim."

"Anlaşıldı," diyerek güldü Melike. "O zaman bugün biz de anne kız takılacağız öyle mi bebeğim?"

Melek başını iki yana salladı. "Ben de oynayacağım."

Melike bu duruma şaşırmadı. Melek babası ile abisinin kuyruğu olmaktan mutluluk duyuyordu. "Öyle olsun bakalım. Hadi siz kahvaltı masasına geçin, ben de geliyorum şimdi."

Kahvaltının arkasından Çağrı söz verdiği gibi çocuklarıyla birlikte bahçede yerini almıştı. Melike de hamakta otururak onları gülümseyen gözlerle izliyor, Çağrı'nın mahsus yere düşüp, topu ıskalayışlarını gördükçe kahkahalarını zapt etmekte güçlük çekiyordu. Kazanabileceği bir maçı bilerek ve isteyerek kaybediyordu. Her zaman olduğu gibi çocuklarının mutluluğunu düşünerek adım atıyordu.

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

"Benim pilim bitti," dedi bir süre sonra genç adam. "Bensiz devam edin biraz da."

Karısının yanma geçip oturduğunda alnından terler süzülüyordu. Melike yanındaki bir peçeteyle o terleri tek tek sildi. "Yazık benim kocama. Yine çok mu yordular seni?"

Mavi gözlerindeki neşeli pırıltılarla baktı karısının yüzüne genç adam. "Biraz rol yeteneğimi kullanmış olabilirim."

"Her seferinde kaybetmenin başka açıklaması olamazdı zaten." Bakışlarını Uras ile Melek'ten tarafa çevirdi sonra. "Senin gibi bir babaya sahip oldukları için çok şanslılar."

Çağrı da derin bir iç çekerek hayatının anlamlarına baktı. "Asıl şanslı olan benim. Sana ve onlara sahibim."

"Biz seni çok seviyoruz," diyerek başını sevdiği adamın omuzuna bıraktı.

"Ben de sizleri çok seviyorum." Melike'nin saçlarının arasına küçük bir öpücük bıraktı genç adam. İşte huzur ve mutluluk buydu.

Adımlarını bahçesini rengârenk çiçeklerin süslediği şirin anaokulundan içeriye yönlendirdi genç adam. Bugün işten erken çıkıp ailesiyle fazladan zaman geçirmek istemişti. İşte buna da ilk olarak oğlunu okulundan almakla başlyordu.

Çocuk seslerinin yoğun olduğu odadan içeriye girdiğinde gözleri hemen oğlunu buldu. Küçük çocuk arkadaşlarıyla birlikte bir masanın başında boya yapıyordu. Tabii zaman zaman o boyalar beyaz kağıt yerine onun küçük elleri ve yanaklarına bulaşıyor, bu sayede ortaya tatlı bir görüntü çıkıyordu.

"Çağrı Bey, merhaba."

Sesin geldiği yöne doğru döndüğünde Uras'ın genç öğretmeniyle karşılaştı. Kadının elini sıkarken, "Merhaba Seval Hanım, nasılsınız?" diye sordu nezaket icabı.

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

"İyiyim teşekkürler. Sanırım Urası almaya geldiniz."

"Evet, eğer sizin için de bir sakıncası yoksa."

"Elbette yok."

O sırada yaptığı işten başını kaldıran küçük çocuk babasını görmesiyle birlikte oturduğu yerden hızla ayağı fırladı ve genç adama doğru koşmaya başladı. "Baba!"

Yere çömelerek kollarının arasına koşan oğlunu kucakladı. "Oğlum."

Kollarını gevşetip geri çekildiğinde mutlulukla babasının yüzüne baktı. "Sen beni almaya mı geldin?"

"Evet, seni almaya geldim," diyerek oğlunun saçlarını karıştırdı.

"Ya baba yapmasana! Tüm karizma yerde."

Oğlunun mızmızlanarak söylediği sözlere gülerken ayağa kalktı ve elini tutmasını için uzattı. "Eve gidene kadar yerlerden toplarız karizmanı merak etme."

Seval öğretmenle vedalaştıktan sonra oğluyla oradan ayrıldı. Küçük çocuk yol boyunca babasına anlatacak birçok konu bulmuştu. Çağrı'nın bu durumdan hiçbir şikayeti yoktu çünkü Uras'ın çocuksu neşesine ortak olabilmeyi seviyordu.

"... sonra bir de Arın ve Belis var. Baba arkadaşlarımı evimize çağırabilir miyim?"

"Bence çağırmanın bir mahsuru yok ama bunu annene de bir soralım."

"Annem izin verir ki! O bana hiç hayır demiyor."

Bu sözün doğruluğu karşısında içini çekti genç adam. Melike söz konusu çocukları olduğunda çok sert tepkiler vermeyi bir türlü başaramıyordu. Kendince otoriter bir anne olmaya çalışsa da oğlu ve kızının tek damla gözyaşına kıyamıyordu. "Yine de soracağız ve 'Hayır' derse ısrar etmeyeceğiz, tamam mı oğlum?"

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

Uras başını önüne eğerek, "Tamam," dedi. Zaten bir tek babasının sözüne karşı gelemiyordu.

Omuzları yenilgiyle çökerken nefesini sıkıntıyla verdi genç kadın. Anneliğin hem bu kadar güzel hem de bu kadar yorucu olduğunu yaramaz kızı sayesinde daha da iyi anlamış bulunuyordu. "Anneciğim hadi toplayalım şu saçlarını bak yemek yiyeceğiz. Saçların hep tabağının içine giriyor sonra."

"Ihh," diyerek saçlarını savururcasına başını inatla iki yana salladı Melek.

Çocuklarla uğraşmak holdingte işlerle uğraşmaktan daha yorucuydu. Çoğu zaman sadece yarım gün değil de tüm gün çalışmayı yeğleyecek duruma geliyordu genç kadın ama sonra yine çocuklarına kıyamıyordu. Annelerini ne kadar yorarlarsa yorsunlar Melike onlardan uzak kaldığı her saniye onları çok ama çok özlüyordu.

"Bak keserim o saçlarını görürsün o zaman," diyerek gülümsedi genç kadın. Bu tehditlerin kızının üzerinde pek işe yaramadığının farkındaydı aslında ama yine de şansını denemekten vazgeçemiyordu işte.

"İstiyorsan bir de ben deneyeyim."

Kocasının sesini duyduğunda başını şaşkınlıkla kaldırarak, bakışlarını salon kapısına doğru çevirdi. Çağrı ve Uras'ı el ele görünce yüzündeki gülümseme genişledi. Onları bu kadar erken bir saatte evde bulmayı beklememişti. "Siz ne zaman geldiniz?" diyerek oturduğu yerden kalktı. Küçük kız da annesi tarafından oturtulduğu koltuktan aşağı inerek babasına doğru koşup, paçasına sarıldı.

"Daha şimdi girdik ve siz iki güzel hanımın tartışmasına kulak misafiri olduk." Aşağı doğru eğilerek kızını kucağına aldı. Her iki yanağını da öpücüklere boğdu. "Meleğim, anneyi

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

yine mi üzüyorsun sen?"

"Hayır baba," diyerek bir kez daha başını iki yana salladı ve maviş gözlerini babasının gözlerinin içinde sabitledi. Uras'tan sonra kızı da tıpkısının aynısı babasıydı. Melike bu durumdan şikayetçi olmak yerine aksine gayet memnundu. Çocuklarına baktığı her an sanki kocasını görüyormuş gibi mutlu oluyordu.

"Saçlarını niye bağlatmıyorsun?" Kucağında kızıyla koltuğa geçip oturdu. Melike ise elindeki küçük çantasıyla ayakta dikilen oğluna doğru yönlendirmişti adımlarını. Çağrı kızıyla ilgilenirken, kendisi de oğluyla ilgilenebilirdi.

Karısı ve oğlunun odadan çıkmasıyla kızını dizine oturttu ve eline sehpanın üzerindeki tarağı ve tokaları aldı. "Saçlarını bağlayalım hadi."

Az önce annesine büyük bir direniş gösteren kendisi değilmiş gibi, babasının saçlarını tarayıp tokalarla özenle tepesinde toplamasına sesini dahi çıkarmadı küçük kız. Melike bir süre sonra odaya girdiğinde karşılaştığı bu manzara karşısında sinirle ellerini beline dayayıp, "Tüm eziyeti bana mıydı yani? Kaç saattir toplayalım şu saçlarını diye diye dilimde tüy bitti," diye dert yandı.

"Babasının kızı, babaya elbette eziyet etmeyecek."

Çağrı'nın keyifli sesiyle kaşlarını çatmayı bıraktı ve karşısındaki ikiliye en güzel gülümsemelerinden birini hediye etti. "Yemek hazır, hadi masaya geçelim."

Yemekten sonra karşılıklı kahvelerini yudumlarlarken, Melike daha fazla sessizliğini koruyamadı ve aklına takılan konuyu açıkca kocasıyla konuşmaya karar verdi. "Bugün işten neden erken çıktın?"

Çağrı ifadesiz bir sesle, "Sadece sizlerle daha fazla vakit

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

geçirmek istedim," dedi.

"Çağrı..." Fincanını sehpaya bırakarak kocasının yanına daha çok sokuldu. "Mezarlığa gitmeyecek misin?"

"Gitmem için bir sebep yok," diyerek bu konuyu kısa kesmeye çalıştı ama karısı aklına takılanları konuşmaktan kolay kolay vazgeçecek gibi değildi.

"Bu vefatının ilk yılı. Kafanın buna takıldığını, bu yüzden bize, ailene sığınmaya çalıştığını anlamayacağımı mı sanıyorsun?"

Haklıydı. Melike bir kez daha ruhunu açık bir kitap gibi okumayı başarmıştı. Çağrı bütün gün dört duvarın arasına sığamadığını hissetmiş, sonunda kendine eziyet etmekten vazgeçerek soluğu anaokulunun kapısında almıştı. Çünkü düşünmek istemiyordu. Bu hayatta sahip olduğu tek ailenin yanında, bütün o kötü, can yakan düşüncelerden uzaklaşabileceğini biliyordu. Bu yaşına kadar arayıp sormadığı, doğru dürüst görüşmediği bir kadının yasını tutmak istemiyordu.

"O bunu hak etmiyor," dedi kırgın çıkan sesiyle. Bakışları odanın bir köşesinde sabitlenmişti.

"Ama sen ediyorsun." Kocasının elini sımsıkı tutarak gözlerinin içine kararlılıkla baktı. "O öldüğünde bile cenazenin defnedilmesini zor bekledin. Orada fazladan biraz vakit geçirmek dahi istemedin."

"Yeni sevgilisiyle tatile giderken trafik kazası geçirip ölen kişinin mezarının başında gözyaşlarına mı boğulsaydım?"

Çağrı'nın öfkesinin kendine yönelik olmadığının farkındaydı Melike. Bu yüzden onun sesini yükseltmesi karşısında tepkisiz kaldı. "Sen onunla yıllardır görüşmüyorsun. Neler hissettiğini ona hiç anlatmadın. Belki son kez gidip ona içindekileri anlatmalısın. Sonsuza kadar huzur bulabilmen için bu gerekli."

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

"İstemiyorum,"dedi yerinden hızla kalkarak.

"İstiyorsun." Melike de sakinliğini kaybetmek üzereydi. Çağrı'nın üzüldüğünü ama bu üzüntüyü bile gönlünce yaşayamadığına şahit oldukça da kahroluyordu. O kadın ne kadar kötü biri olursa olsun Çağrı'yı dünyaya getiren kişiydi ve şimdi mezarında tüm günahlarının hesabını veriyordu. Çağrı'nın ise son kez onunla yüzleşmeye ihtiyacı vardı. "Git Çağrı. Git ve kapanmamış olan hesabını kapat da gel. Ben çocuklarımızla seni burada bekliyor olacağım."

"O bunu hak etmiyor," dedi bir kez daha yenik çıkan sesiyle. Gözleri dolmuştu ve bunun için de ayrıca utanıyordu.

Melike bir iki adımda genç adamın yanına vararak ona sıkıca sarıldı. "Dedim ya, o hak etmiyorsa sen hak ediyorsun. İçinden ne geçiyorsa bir bir anlat. Anlat ki bundan sonrasında bir daha eski konular yüzünden üzülmeyesin."

Karısının saçlarının kokusunu derince soluyarak gözlerini yumdu. Onun beline daha çok sarıldı. Onun güven veren varlığını iliklerine kadar hissetmeyi istiyordu. Bir süre sonra, "Geldiğimde burada mı olacaksınız?" diye sorduğunda yüzünde buruk bir tebessüm vardı.

"Burada olacağız. Evimizde seni bekleyeceğiz."

"Ben de ne olursa olsun mutlaka yanınıza geleceğim."

Elindeki çiçekleri mezarın üstüne bırakırken içinden bu haline gülmek geliyordu. Kendisini hayatında istememiş ve bir yetimhaneye götürüp terk etmiş kadına ilk kez çiçek almıştı. Bunu hangi aklı başında insan yapardı? Ama Çağrı aptalın teki olduğunu onun oyununa geldiğini ilk fark ettiği anda zaten kabul etmişti.

Mezarın başına çöküp kalırken bakışları mezar taşında yazan isimde takılı kaldı. Bundan bir yıl kadar önce, onun ölüm

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

haberini aldığında ne hissettiğine karar vermesi epey zamanını almıştı. Üzülmüş müydü? Sevinmiş miydi? Bunu hiçbir zaman çözememişti. İnsanın öz annesinin ölümüne sevinebileceğini bile hayal edemezken, kendi başına gelmesinden çok korktuğunu hatırlıyordu sadece. Ne kadar kötü de olsa annesiydi sonuçta. Ölümüne sevinmemeliydi. Ama Çağrı üzülmemişti de. Kısacası tepkisiz kalmıştı bu durum karşısında. Annesi olacak kadının ölüme giderken bile sevgilisinin yanında olması öfkelendirmişti belki de onu. Bu yüzden üzüntüden çok hissettikleri sadece öfkeden ibaretti. Oğlunun yanında olmak yerine, o hep başka adamların yanında yer almayı tercih etmişti.

"Ebru Hanım ben geldim." Sesi düşündüğünün aksine güçlü çıkmıştı. Ölmüş bile olsa onun karşısında ezik durmayı kendine yakıştırmadığı ortadaydı. " 'Beni gördüğüne sevindin mi?' diye sormayacağım sana çünkü büyük bir ihtimalle hiç sevinmedin. Sonuçta beni görmekten nefret ederdin sen, bu yüzden küçükken sürekli itip kakmaz mıydın beni? Her yaptığım gözüne batardı. O küçük aklımla bunun sebebini çözmek için çok uğraşırdım biliyor musun? Ama yine de seni anlamayı hiçbir zaman başaramazdım." İçine derin bir nefes çekti. Konuşmak gittikçe zorlaşıyor gibiydi. Çünkü konuştukça eskiyi anımsıyor, bu da canını yakıyordu.

"Değdi mi anne?" Uzun zamandan sonra bu mezardaki kadına karşı ilk kez "anne" diye seslenişiydi. O kelime dudaklarının arasından güçlükle çıkmış, ama sonrasında genç adamın kalbinin üstündeki ağırlıktan tümüyle kurtulmasını sağlamıştı. "Beni bırakıp gitmene değdi mi? Bensizken mutlu olmayı başardın mı?" Sonra alayla gülümseyerek, "Büyük ihtimalle başardın. Para istemek dışında karşıma çıkmadığına göre de hiç vicdan azabı çekmedin," diye devam etti sözlerine. "Eğer gerçekten pişman olduğuna inansaydım, seni affederdim

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

biliyor musun? Birlikte bir aile olmak için elimden geleni yapardım. Ama olmadı, sen seçimlerinden dolayı hiç pişmanlık duymadın. Ben ise hiçbir zaman seni affedecek kadar güçlü olamadım. Sana bunları niye mi söylüyorum? Beni anla diye. Ben senin yüzünden çok acılar çektim. Yalnızlıkla çok küçük yaşta tanıştım. Büyüyünce de hep yalnız kaldım. Hayatıma Melike girmeseydi belki hâlâ yalnız bir hayat sürdürüyor olurdum. Delice sevdiğim bir karım, ikisi de birbirinden tatlı çocuklarım olmazdı. Biliyor musun? İkisi de bana benziyor. Melike bu duruma bozulmak yerine hoşuna bile gidiyor." Karısıyla bu konu hakkında zaman zaman yaptıkları tatlı konuşmaları hatırlayınca yüzünü mutlu bir gülümseme kapladı. "Melike iyi ki var anne. O benim hayata tekrar tutunma sebebim. Onun sayesinde mutluluğun ne demek olduğunu anladım ben ve onun sayesinde bir ailem oldu. Ben uzun zamandır gerçekten mutluyum. Seni ve geçmişimizi hiç düşünmüyorum mesela. Düşünecek zamanım olmuyor bile çünkü her anımda ailem var. Artık yalnız değilim. Aksine daha önce hiç olmadığım kadar kalabalığım. Peki ya sen?" diyerek bakışlarını kara toprağa çevirdi. "Sen yalnızsın öyle değil mi? Artık yanında kimse yok. İlahi adalet bu mu sence?" Sanki bir cevap alabilecekmiş gibi birkaç saniye öylece bekledi. Sonra kendini toparlayarak konuşmasına devam etti. "Bu buraya ilk ve son gelişimdi. Son bir kez sana içimde biriktirdiğim ne varsa anlatmak istedim. Çünkü sana söyleyemediklerim yıllardır hep benim canımı yaktı. Bu yüzden içimdeki o küçük çocuğun seni affetmesi asla mümkün değil. Seni bana yaptıklarından dolayı asla bağışlamayacağım. Dediğim gibi, bunu yapacak kadar güçlü değilim ben. Hem affetmem hiçbir şeyi değiştirmeyecek çünkü artık her şey bitti. Bu sefer hayatımdan gerçekten sonsuza kadar çıkıyorsun."

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

Olduğu yerde doğruldu. Karşısındaki mezara son bir bakış attıktan sonra yanağından süzülen tek damla yaşı hızla sildi. Son görevini de gerçekleştirdiğine göre artık gidebilirdi. Orada daha fazla bulunmak istemiyordu. Şu anda tek istediği evine gidip ailesinin sıcaklığında huzur bulabilmekti.

Geldiği gibi yine düşünceli bir şekilde evine doğru yola koyuldu. Melike bir kez daha haklı çıkmıştı. Bu ziyaret omuzlarındaki tüm yükü almış, rahatlamasını sağlamıştı. Artık daha huzurluydu. Annesiyle olan hesabını ahirete kadar kapatmıştı.

Evinden içeri adımını attığında asık yüzü kulağına çalınan neşeli seslerle birlikte güldü. İşte mutluluk buydu. Salondan içeriye girdiğinde ufaklıklarını annelerini ortalarına almış bir şekilde boya yaparken buldu.

"Anne ya olmadı o! Hiç arabaya benzemiyor."

"Oldu oldu, bak şimdi tekerlerini de çiziyorum o zaman tam anlamıyla arabaya benzer."

"Olmadı işte, babam daha güzel çiziyor."

Melek ise aniden elindeki kalemle annesinin az önce araba diye çizdiği nesneyi karalamaya başladı. Sonra da kıkırdayarak, "Çiçek" deyince, Melike sıkıntıyla oflamaktan kendini alamadı. Bakışlarını kaldırdığında ise kocasının gülen yüzüyle karşılaştı.

"Oh şükür, geldi işte babanız. Alın tepe tepe kullanın. Araba mı çizdirirsiniz yoksa çiçek mi onu da siz aranızda kararlaştırırsınız artık."

Melike'nin sözleriyle birlikte dudaklarının arasından keyifli bir kahkaha çıktı. Sonrasındaysa sevdiklerini daha fazla bekletmedi. Kendisinin de dâhil olmasıyla dört kişilik mutlu aile tablosu tamamlanmış oldu. "Önce ne çiziyoruz?"

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

"Araba!"... "Çiçek!"

Çocuklarının aynı anda hevesle atılmaları karşısında genç çift birbirine bakıp gülümsedi. "Seni seviyorum," diye fısıldadı sonrasında Çağrı karısının kulağına. Melike de başını sevdiği adamın omuzuna bırakarak aynı cümleyi yürekten tekrarladı. "Seni seviyorum."

-SON-